

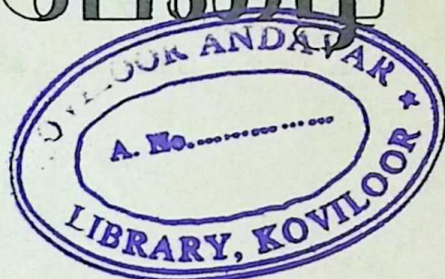
தந்தப்பேழை

புலவர் இளங்கோ

A.No. 18771

பொன்முடி பதிப்பகம்

தந்தப் பேழை

புலவர் இளங்கோ

சிவகங்கை

முதற் பதிப்பு: மார்ச்சு 1968.

பொன்முடி: 17.

உரிமை: பதிப்பகத்துக்கே.

விலை ரூ. 5-50

35/1

முன்னுரை

சரித்திரப்பள்ளத்தாக்கிலே சான்று காணக்கிடக்கின்ற வரலாற்றுக்கல்லறைகள் ஏராளம்! 'தந்தப்பேழை' உருவாவதற்கு நிலைக்களனாக விளங்கியது படிக்காச அம்மன் கோவில். மதுரை முதுரிலிருந்து தொடர்ந்து செல்லும் மங்கம்மாள் சாலைகள் பலப்பல. அவற்றுள் ஒன்றான, சிவகங்கை வழியாகக் கிழக்கு நோக்கிச் செல்லும் நீண்ட சாலையில் முன்னுவது கல் தொலைவில் ஒரு காவற்கூடம் உருக்குலைந்து நிற்கிறது.

மாடத்தின் கூடத்தருகில், மறையாத பீடத்தில் ஒரு கல்லறை! அதில், நிமிர்ந்து நிற்கும் குத்துக்கல்லில் அமைக்கப்பெற்ற அகல் விளக்கு! மஞ்சளும் குங்குமமும் சிதறிக்கிடக்கும் பூசனைக்கோலம்! மல்லிகையும், செவ்வரளிப்பூக்களும் கொண்டு தூவி வழிபடும் தோற்றம்! இக் காட்சியைக் கண்டு என் கண்கள் விரிந்தன.

முத்து முதிர்ந்த, கிழவியொருத்தி அந்தக் கல்லறை முன்னின்று கைகூப்பி வணங்கினாள்.

“சேதுபதி பூமியிலிருந்து சிவகங்கை தனியரசு பெற்ற காலம். தாதுவருடப் பஞ்சம் தலைவிரித்து ஆடியது. படியரிசிக்குப் படியளவு பொன் ஈந்தாலும் உணவு

கிடைக்காத நாள் ... மக்கள் பாயும் நோயுமாய் நொந்தனர். மாமன்னர் உடையத் தேவரும், சேனாதிபதி சந்தனத் தேவனும் வழியறியாது விழித்தனர். சேனாதிபதியின் பத்தினிப் பெண்ணும் அல்லி என்னும் வீர மங்கை, நாட்டின் பஞ்சத்தை ஓட்டுதற்கு வழிகாட்டினாள்.

அரண்மனைக் களஞ்சியங்களில் அடங்கிக்கிடந்த நெல்லும் அரிசியும், அல்லியின் சொல்லிற் கேற்ப வாரி வழங்கப்பட்டன. மாரியும் இரங்கியது. மக்கள் மகிழ்ந்தனர். பஞ்சகாலத்தில் களஞ்சியங்களிலிருந்து பெற்ற நெல்லுக்கு ஈடாக மக்கள் பொற்காசுகளைக் கொண்டு வந்து குவிக்கத் தொடங்கினர். பொற்காசுகள் நிறைந்தன. ஆனால் பொற்காசினைக் காணும் நற்பேறு, வீரபத்தினி அல்லிக்குக் கிட்டவில்லை.

காரணம்? மாமன்னர் விசய இரகுநாத கிழவன் சேதுபதி மறைவிற்குப் பின்னர், குட்டத்தேவர் என்ற திருவுடைய சேதுபதி அரசரானார். எதிர்பாரா வண்ணம் திருவுடைய சேதுபதியைப் பகைவர் கொன்றனர். புல்லுருவிகளாகிய பகைவரை வெல்லும் வீரப்போரில் ஈடுபட்டான் சேனாதிபதி சந்தனத்தேவன். அந்தோ! தளபதி சந்தனத்தேவன் பகைவர் சூழ்ச்சிக்குப் பலியானான். சந்தனத்தேவன் சடலத்துடன் செந்தழல் முழ்கினாள் கற்பின் கனலியாகிய அல்லி.

கற்புடைத் தெய்வம் அல்லிக்கு, மறவர் சீமை மக்கள் குவித்த பொற்குவியல் கற்குவியலாக மாறியது. படியளந்த வீரபத்தினி அல்லி, படிக்காசு அம்மனாகக் கோயில் கொண்டாள்,

அதோ ! மறம் கொன்று அறம் வளர்க்கும் அல்லியின் கல்லறையில் எரிந்துகொண்டிருக்கும் அகல் விளக்கின் சுடரைத் தூண்டிவிட்டுத் தொழுது கொண்டிருக்கும் நரை மூதாட்டி நவீன இச்சிறு செய்திதான் “தந்தப் பேழை” என்னும் வரலாற்று நவீனமாக மலர்ந்தது.

புதினம் பிறக்கப் புகலிடமாக இருந்த பெருமகளை, வீரமரத்தியை வாழ்த்தித் தந்தப்பேழையைத் தமிழக மக்கட்குத் திறக்கின்றேன் !

இந் நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கிய
கவிஞர் அரு. சோமசுந்தரன் அவர்கட்கு
என் நன்றி உரியது !

சிவகங்கை }
1—3—68 }

இளங்கோ.

இராமநாதபுர மாவட்டத் தமிழாசிரியர் கழகத் தலைவரும், காரைக்குடி
சேட்டிநாடு தனிப்பயிற்சிக் கல்லூரி (C. T. C.) முதல்வரும் ஆகிய
உயர்திரு கவிஞர் அரு. சோமசுந்தரன் M. A., B. T.,
அவர்கள் வழங்கிய

அணிந்துரை

புலவர் இளங்கோ அவர்கள் ஒப்பற்ற எழுத்தாளர்
வரிசையில் வளர்ந்து கொண்டிருப்பவர். கவிதைவளம்
படைத்தவர். பலநூல்களை எழுதிக்குவித்தவர். தனக்
கென ஓர் நடைபயை அமைத்துக்கொண்டு தமிழ்ப்பணி
புரிந்து வருபவர்.

அக்கால இளங்கோ பத்தினித்தெய்வம் கண்ணகிக்
குப் பாட்டெழுதினார். இக்கால இளங்கோ கற்புத்தெய்
வம் அல்லிக்குக் கதை யெழுதியிருக்கிறார். சிறிய கல்
லறை ஒன்றைக் கண்ட நம் எழுத்தாளர் அ த ற் கு
உயிரும் உருவமும் கொடுத்து நம் முன்னே உலவ
விட்டிருக்கிறார். வரலாற்றில் அழியா இடம் பெற்றுள்ள
கிழவன் சேதுபதியை நம் முன்னே எழு த் த ா ள்
கொண்டுவரும்போது நாம் வியப்படைகிறோம். உணர்ச்சி
மிக்க பல பாத்திரங்களைப் படைத்து நம் உள்ளத்தைத்
தொடுகிறார் ஆசிரியர். வீரமங்கையர் பலரை அவ்வப்
போது கதையில் ஊடுருவச் செய்து தமிழ் வீரத்தை
விளங்கவைக்கிறார். காதலுக்கு உரிய இடம் கொடுத்து

உணர்ச்சியைத் தூண்டுகிறார். இராமநாதபுரத்திலிருந்து சிவகங்கை ஸ்ரீதனமாகப்பிரிந்த வரலாற்றுச் செய்தியைத் திறம்படச் சித்திரிக்கிறார். தேவ(ன்) கோட்டை, சங்கரபதிக்கோட்டை, செரு(சிறு)வயல், காளையார் கோவில் முதலான இப்பகுதி ஊர்கள் கதையில் தோன்றும்போது நம்மையும் அறியாமல் ஓர் பாசஉணர்வு தோன்றுகிறது. சரித்திரஆசிரியர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்ட இராமநாதபுர மாவட்டத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டு, வரலாற்றை முன்னணியாக வைத்து, அரசியலை அடிப்படையாக அமைத்து, கற்பனையை முதலாகக் கொண்டு தந்தப்பேழையை ஆசிரியர் அருமையாக உருவாக்கியிருக்கிறார். அவருக்கு நம்முடைய பாராட்டுக்கள்! நாடு இந் நவீனத்தைப் பயன் கொள்ளுமாக!

காரைக்குடி.

20-3-68.

}

அன்புசால்,

அரு. சோமசுந்தரன்.

முதல்வர். C. T. C.

முதற்பாகம் காதல்சொல்லும் வரலாறு

1. தாமரைக்குளம்

முன்பணிக் காலத்து மாலைப்பொழுது. நீலவானம் வெள்ளிப்பூக்களை அள்ளித் தெளித்துக் கொண்டிருந்தது. அடிவானத்திற்கப்பால் வானமங்கை, குங்குமக் குழம்பைக் கொட்டிவிட்டிருந்தாள் எனும்படியாக மேல் திசையெங்கும் செக்கர் ஒளி மெல்லப் பரவிக்கிடந்தது. கருநிறக் காக்கைகளும், வெண்ணிறக் கொக்குகளும் தத்தம் கூடுகளை நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்தன. மாலைக் கதிரவனின் மஞ்சள் வெயிலில், நீண்டெழுந்த தங்கக் கதிர்கள், மாந்தளிக்களின் மீதும், செந்நெற்பயிர்களின் மீதும் பொன்மலாம் பூசிக்கொண்டிருந்தன. இராமைய்ந்து ஆவினங்களும், ஆடுகளும் வீடுநோக்கி மந்தைமந்தையாகத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தன. வானகத்து வண்ண எழிலின் கதிர்வீச்சில், மண்ணகத்துத் தடாகங்களும், குளங்களும் சொல்லமுடியாத ஒருவகை ஒளிப்பிழம்பாய்க் காட்சியளித்தன.

இத்தகைய எழில் சூழ்ந்த மாலைப் பொழுதில், மதுரையிலிருந்து தொண்டிக்குச் செல்லும் மங்கம்மாள் சாலையில் பாய்ந்தோடிவரும் குதிரையின் குளம்படி ஓசை மத்தள ஒலிபோலக் கேட்கத்தொடங்கியது. மங்கம்மாள் சாலை, சற்றுவளைந்து திரும்பும் திருப்பத்தில், சாலையின் வடபுறமாகத் தாமரைக்குளம் ஒன்று அமைந்திருந்தது. அந்தத் தாமரைக்குளத்துப் புறங்கரையில் வானளாவ வளர்ந்திருந்தன இலுப்பை, மா மரங்கள்! அவை, வரவிருக்கும் இருளை, வரவேற்பதைப்போல

நீண்ட கிளைகளையும், இலைகளையும் அசைத்துக்கொண்டிருந்தன. தாமரைக்குளத்தின் நீர்ப்பரப்பு வெளியில் தெரியாதவாறு; குளத்தின் நடுவில் தாமரை இலைகளும், அரும்புகளுமாக மண்டிக்கிடந்தன. குளத்தின் நாற்புறங்களிலும் அமைந்துள்ள படித்துறைகளில் சிறுநிலைகள், கைகொட்டிச் சிரிப்பதுபோல மெல்லவந்து மோதிக்கொண்டிருந்தன.

மாலை இளங்காற்றும், மஞ்சள் இள வெயிலும், சிறிதுசிறிதாக மாறிக்கொண்டிருக்கும் வேளையில், அந்தத் தாமரைக்குளத்துக் கரையில் நின்றுகொண்டிருந்த புள்ளிமான் ஒன்று மருண்டு மருண்டு மேற்றிசையை, நோக்கிக்கொண்டிருந்தது. ஆம்! அந்தப் புள்ளிமானின் மருட்சிக்குக் காரணம் இல்லாமலில்லை! தொலைதூரத்தில் பாய்ந்தோடிவரும் அந்தக்குதிரையின் குளம்பொலி ஓசைதான் அதற்கு அச்சத்தை உண்டாக்கியிருக்கவேண்டும்! “என்ன வியப்பு! அந்தப் புள்ளிமான், திடீரென்று தாமரைக்குளத்தின் கிழக்குத்திசையில் அமைந்திருந்த வீட்டின் முற்றத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த, ஒரு பெண்மானைக் கண்டதும் துள்ளிஓடத் தொடங்கியது.

சாலையில் பேரொளியை எழுப்பி வந்து கொண்டிருந்த அந்தக் குதிரை, தாமரைக்குளத்தின் மேல் கரையில் வந்து நின்றது. அதனின்றும் கீழிறங்கியவீரன் ஒருவன், தாமரைக் குளத்துப் படித்துறையில் இறங்கித் தன்னுடைய கையால் பளிங்கு போன்ற தெளிந்த தண்ணீரை அள்ளியவன், தற்செயலாகத் தன்குசிரை நின்று கொண்டிருந்த இடத்தை ஏறிட்டு நோக்கினான். அங்கே அவனுடைய குதிரை காணப்படவில்லை. வியப்பினால் அவன் விழிகள் விரிந்தன.

“களுக்...” என்ற சிரிப்பொலியைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டவனாய்க் கரையை நோக்கி விரைந்தான். கரையில் நின்ற வண்ணம் தன் குதிரையைத் தேடி அந்த வீரனின் விழிகள் ஓடின. சாலையின் வளைவான திருப்பத்தில், அவனுடைய வெண்குதிரையின் முன்னால், புள்ளிமான் ஒன்று, வளைய வளைய வந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது, மீண்டும் “களுக்” என்ற சிரிப்பொலி கேட்டது. அந்த வீரனுடைய எண்ணத்தில், வியப்பும், திகைப்பும் படியத் தொடங்கின. “சாலையில் மலர்ந்த அந்தத் தாமரைக் குளத்தில் அல்லி மலர்கள் அசைந்தாடுகின்றனவா? அல்லதுமாந்தளிர்களிடையே அமர்ந்துள்ள பூங்குயில்களின் பேச்சொலிதான், அவ்வாறு கேட்கின்றதா? இவ்வாறு அவனுடைய நெஞ்சத்தில் எழுந்த ஐயப்பாடு அகல்வதற்குள், அந்தப் புள்ளிமான் சற்று நடந்து வந்து அவன் பார்வையில் விழும்படியாக நின்றது. அந்தப் புள்ளிமானையடுத்து ஒரு பெண்மானும் வந்து கொண்டிருந்தது. ஆயிரம் வராகன் மதிப்புடைய அவனுடைய அரபு நாட்டு வெண்குதிரையின் அருகில் துள்ளி விளையாடிக் கொண்டிருந்த புள்ளிமானையும், ஆயிரம் வேல்களை எய்தாலும் அவற்றிற்கு மேலாகத் தன்வேல் விழியால் அவனுடைய நெஞ்சத்தைத் தொட்டிழுக்கும் இளம்பெண்ணையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அந்தக் குதிரைவீரன்.

அந்த இளம்பெண் ஏன் நிலத்தை நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறாள்? அந்த இளமங்கை யார்? அவள் இந்தப்பொழுதில் மங்கம்மாள் சாலையின் தாமரைக் குளத்து வீட்டில் தன்னந்தனியாக நின்றுகொண்டிருப்பதேன்? காலம் கெட்டுப்போயிருக்கிற நாளில், இவள் தனிமையில் இருப்பதைப் பார்ச்தால், மறக்குல மங்கையாகத்தானிருக்க வேண்டும்” என்றெல்லாம் நினைத்துப்

பார்க்கவோ, அவனுடைய பருவத்தின் யௌவன எழில் கொஞ்சம் தோற்றத்தைக் கண்டு இன்புற்று மகிழ்ச்சியடையவோ, அவனுக்கு நேரம் இல்லை; நினைவைச் சற்றுத் திருப்பியவனாய்ச் சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்ட அந்தக் குதிரை வீரன், மறுகணமே, தன் குதிரையை நோக்கித் திரும்பினான்.

சற்றுமுன் அவன் பார்த்த இளம்பெண் அவனுடைய குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பற்றிக்கொண்டு செல்வதையும், அவளுக்குப்பின்னால், அந்தப் புள்ளிமான், துள்ளிவிளையாடிக்கொண்டுதொடர்வதையும் கண்டான். கார்தாலத்து மேகம் போன்ற கரிய கூந்தல்; முகில் கிழித்து வெளிப்படும் முழுமதிவதனம்; வானவில்லின் வளைந்த புருவங்கள்; புரளும் கயல்விழிகள்; கோடை மழைத் துளிபோன்ற குளிர்நோக்கு; கடல் அலையின் நுரைபோன்ற வெண்பட்டுத் துகில் போர்த்தியிருக்கும் பொன்னிற மேனி." இவ்வாறு காட்சியளித்த அந்தப் பெண்ணை அவன் நோக்கிக்கொண்டிருந்த போது, "என்னம்மா, அல்லி! உன் புள்ளிமானை எங்கே கண்டுபிடித்தாய்?" என்று கேட்டுக்கொண்டே, நடுத்தரவயதுள்ள மாதொருத்தி, தாமரைக் குளத்து வீட்டுவாயிலைக் கடந்து வெளியேறி அந்த இளமங்கை அல்லியை நோக்கிவந்தாள். வந்தவள், அல்லியை வைத்த கண் மாறாமல் பார்த்த வண்ணம் சிலையாக நின்று கொண்டிருந்த வீரனை நோக்கியதும் திடுக்கிட்டாள்! அவள் வேறு யாரும்ல்ல; அல்லியின் அததை மூத்தர்மாள் என்பவளே அவள்.

"இல்லை, அதை! என்னுடைய பொல்லாத புள்ளிமான், இந்த வெள்ளைக் குதிரையுடன் விளையாடிக்கொண்டு, என்னுடன் வர மறுக்கின்றது." என்றாள்

அல்லி. அல்லியின் நிலைமையும், அவளது அழகை அள்ளி விழுங்கிக்கொண்டிருக்கும் அந்தக் குதிரைவீரன் நிலையையும் கண்டுகொண்டாள் முத்தர்மாள்.

“வாருங்கள், சேனாதிபதியாரே!” என்றாள் அந்தக் குதிரைவீரனை நோக்கி. “சேனாதிபதி!” என்று அத்தை அழைத்ததைக் கேட்டதும் அல்லி சிட்டாய்ப் பறந்து சென்று வீட்டினுள் மறைந்தாள்.

“சேனாதிபதி” என்று தன்னை அழைத்ததைக் கேட்டுத் திருக்கிட்டுத் தன் விழியைக் கனவுக் காட்சியிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்ட குதிரைவீரனின் பார்வை முத்தம்மாளின் மீது விழுந்தது.

“நின்று கொண்டிருக்கிறீர்களே! வாருங்கள் வீட்டுக்கு” என்று அன்பொழுக, மரியாதையுடன் அழைத்தாள் முத்தம்மாள். அந்த வீரனும் முத்தம்மாளின் அன்பழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டான். அவர்கள் இருவரும் பேசிக்கொண்டே, தாமரைக் குளத்து வீட்டை அடைந்தனர். அப்பொழுது வீட்டின் தலைவாயில் நிலையைப் பற்றிக் கொண்டு, தன் வேல் விழியால் அந்த வீரனின் இதயத்தில் தனக்கென்று நிரந்தரமானதோர் இடத்தைத் தேடிக் கொண்டிருந்தாள் இளம்பெண்ணகிய அல்லி.

“சேனாதிபதி! ஆம், அந்தக் கட்டிளங்களை, வேறு யாரும்ல்ல! சேனாதிபதி பூமியின் மாதண்ட நாயகன் சேனாதிபதி சந்தனத் தேவனே தான்! சேனாதிபதி பூமியின் மாமன்னர் இராஜராஜ பரகேசரி விஜய ரகுநாத சேனாதிபதி என்னும் கிறியன் சேனாதிபதி அன்புக்கும் அபிமானத்துக்கும் உரியவன். சிறியமறவர் சீமையின் கோட்டத்தலைவர் சசிவர்ணப் பெரிய உடையத் தேவரின் நெருங்கிய உறவினன், தேவரின் சிந்தை நிறைந்த நண்பன்,

தஞ்சை மாநகரில் மாமன்னர் இரண்டாம் சரபோஜியின் முன்னிலையில் நடைபெற்ற விஸங்கு வேட்டையில் உடையத் தேவர் வேங்கைப் புலியை வீழ்த்தி வெற்றி பெற்றார். பெரியமறவர் பூமியின் வீரமறவனாகிய சந்தனத் தேவன் சிங்கத்தோடு போரிட்டு அதன் பெருவாயைப் பிளந்தெறிந்து பெருமை பெற்றிருந்தான். இவ்வாறு சேனாதிபதி சந்தனத் தேவரின் புகழையெல்லாம் தென்பாண்டிமண்டலம், தினந்தோறும் வியந்து பேசுவதைக் கேட்ட பொழுது அல்லியின் தூய உள்ளம், அந்த மா வீரரின் பெருமையிலும் தோற்றத்திலும் ஒருவித இனம்புரியாத மயக்கம் கொண்டிருந்தது. இப்பொழுதோ அந்த மாதண்ட நாயகனைத் தன் கண் முன்னர்க் காண நேர்ந்தபொழுது அவ்வீரன் முன்னால் அவளால் நிற்க முடியவில்லை.

அல்லியைப் பார்த்ததுமுதல் சேனாதிபதியின் உள்ளத்தில் ஒருவித இன்பக் கிளுகிளுப்பு உண்டாகியிருந்தது. வைரம் பாய்ந்த அவனுடைய எஃகுநெஞ்சத்தை அல்லியின் பளிங்கு விழிகளும், பழச்சுவை அதரங்களும் இளகச் செய்து கொண்டிருந்தன. கனவுலகில் மிதந்து கொண்டிருந்த சேனாதிபதி சந்தனத் தேவரின் சிந்தனையை, அவனுடைய வெண்குதிரையின் கணைப்பொலி தடைசெய்தது.

“மானும், குதிரையும் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியுடன் உறவாடிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் இந்த மானிடர் மட்டும் மன அமைதியின்றி, ஒருவருக்கொருவர் கசப்பும் வெறுப்பும் நிறைந்த பார்வையுடன் நோக்குகின்றனரே!” என்று எண்ணிக்கொண்டான் சந்தனத் தேவன்; “நான் வருகிறேன்” என்று அல்லியின் அத்தையிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டான். அவனுடைய விழிகள் தலைவாயிலை நோக்கியபொழுது, அல்லி,

தன்னை அறியாமலே தலையாட்டி அவனுக்கு விடையளித்துக் கொண்டிருப்பதைக்கண்டு சந்தனத்தேவனின் உள்ளம் இன்பத்தால் பொங்கிப்புல்லரித்தது. அல்லியின் அதைமுத்தம்மாள் அதைக் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

தன் அகத்தைக் கவ்வி நிற்கும் அல்லியின் அன்பு வடிவம் ஒருபுறம், அவனுடைய நினைவில் அலைமாதிக் கொண்டிருந்தது. நாளை இரவில் மறவர் மங்கலத்தில் நடைபெற விருக்கும் பகைவர்களின் சதியாலோசனைக் கூட்டத்தில் ஒற்றராய்ந்து கண்காணிக்கும் கடமையுணர்ச்சி மறுபுறம் எதிரொலித்துக்கொண்டிருந்தது. அந்த முன்னிரவுப் பொழுதில் தளபதி, தன்னுடைய வெண்ணிறக் குதிரையைத் தட்டிக் கொடுத்தவனாய்த் தாவி அமர்ந்தான். மறுகணம், கீழ்த்திசையில் சுழன்று மேலெழுந்த செம்மண் புழுதி, அந்த நேரத்துச் செவ்வானத்தை முற்றும் போர்த்துமறைத்துக் கொள்ளவே, காரிருள் மங்கம்பாள் சாலையில் வளர்ந்துள்ள நெடு மரங்களைப் போலக் கைநீட்டி வளைத்துக்கொண்டது. குதிரை விரைந்து ஓடியது. அல்லியின் மனம் அதைப்பின் தொடர்ந்து ஓடியது.

2. சீம்ம சொப்பனம்.

தாமரைக் குளத்திலிருந்து புறப்பட்ட தளபதி சந்தனத் தேவன் கானப்பேரெயில் கோட்டை (காணையர்கோயில்) வாயிலை நெருங்கியவுடன், இருள் சூழ்ந்து எங்கும் பரவிக்கொண்டிருந்தது. கானப்பேர் நகர எல்லையில் அமைக்கப்பட்டிருந்த சுங்கச் சாவடிகளும், காவற் கூடங்களும் அரவம் ஒடுங்கிக் காட்சியளித்தன. பண்ட வாணிகம் செய்வோரின் பாரவண்டிகளும், பொத்ம டுகளும் சுங்கச் சாவடியை அடுத்துள்ள பேட்டைகளில் அவிழ்த்து விடப்பட்டிருந்தன. நகரத்தின் மேற்கிலும் கிழக்கிலும் அமைந்திருந்த கோட்டை வாயில்களை மூடுகின்ற வேளை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. நகரின் நடுவில் அமைந்துள்ள காளீசுவரர் திருக்கோயில் மணி 'கண கணவென ஒலித்து, இராக் காலப் பூசை வேளை முடிவுற்றதை அறிவித்தது. மலர்க் கூடைகளுடனும், பழத்தட்டுகளுடனும் பக்த கோடிகள் ஆலய வாயிலைவிட்டு வெளியேறிக்கொண்டிருந்தனர். கோயில் தலைவாயிற் கோபுரத்தின் முன்னர் நிறுத்தப் பெற்றிருந்த ஓங்கி உயர்ந்த கல்தூணின் உச்சியிலமைத்துள்ள அகன்ற தகழியில், நிலைவிளக்கு சோதிப்பிழம் பாகிச் சுற்றிலுமுள்ள தெருக்களை ஒளி வெள்ளமாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

சேனாதிபதியின் வெண்குதிரை, மேற்குவாயிலைக் கடந்து கீழ்த்திசையில் அமைந்துள்ள விருந்தினர் மாளிகையை நோக்கிச் சென்றது. சொல்லிவைத்தாற் போல அந்த விருந்தினர் மாளிகை வாயிலில் நின்று கொண்டிருந்த காவலன், தளபதியின் குதிரையைப் பந்தியில் கொண்டுசென்று அமர்த்தினான். உள்ளே

சின்ன மறவர் சீமையின் கோட்டத்தலைவர் பேரீய உடையநீநவர், தளபதியைச் சிரித்த முகத்துடன் வர வேற்றார். இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்ட பின்னர், தளபதியும், தேவரும் அந்த மாளிகையின் நிலாமுற்ற மேடைக்குச் சென்றனர்.

வானத்தில் வெள்ளிப்பூக்கள் நீலப்பட்டில் காணப்படும் சித்திரப்பின்னலைப் போலக் காட்சியளித்தன. வானம் என்னும் பூஞ்சோடையில் விண்ணரசி தன் தாரகைத் தோழியருடன் கண்ணாமூச்சி விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். அதோ! அந்தக் கருமேகம், திரண்டு நெருங்கி, அந்த வான சுந்தராங்கிகளைத் தன் சுருநிறப் போர்வைக்குள் சுருட்டி எடுத்துச் செல்வதற்கு எவ்வளவு விரைந்து வருகிறது! ஆம். அந்த வானரசியாகிய மங்கைக்கும், தாரகைத் தோழியருக்கும் விரைவில் நிகழ்விருக்கும் பேராபத்தைப் போலவே, இந்தத் தென்பாண்டிமண்டலத்திற்கும் மாபெரும் அபாயம், விரைவில் நிகழப்போகிறது. திடீரென்று பகையும், போரும், அபாயமும், அழிவும் இந்த நாட்டில் நிகழத்தான் செய்யும்! இது இந்த நாட்டு மண்ணுக்கு உரிய இயல்புதான்; குருதி வெள்ளம் கொப்புளித்துப் பெருகி ஓடி ஓடிப் பாய்ந்த காரணத்தால் சேதுபதியூமியின் மண்ணில், இன்னும் இரத்த வாடை மறைந்துவிடவில்லை! இந்தத் திருக்கானப் பேரெயில் நகரந்தான் எத்தனை எத்தனைப் போர்க்களங்களைக் கண்டிருக்கிறது? மறவர் சீமையின் மாவீரர்களின் குருதியில், நனைந்து, நனைந்து சிவப் பேறிய, இந்த மண்ணைப் பார்த்தாலே தெரியவில்லையா? தென்னகத்துக் கொற்றவர்களான குறுநில மன்னர்கள் பன்னெடுங்காலங்களாக முடியுடை மூவேந்தர்களை எத்தனைமுறை எதிர்த்து நின்றிருக்கிறார்கள்? திருக்கானப் பேரை ஆண்டுவந்த வேங்கைமார்பன் என்னும் ஒரு சிற்றரசனை, எதிர்த்துப் போரிட முடியுடை மூவரில்

முதல்வனாகியபெருவழுதியுடன், அவனுக்குத்தணையாகச் சேரமன்னன் மாரிவெண்கோவும், சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும்ல்லவா ஒன்றுசேர்ந்து படை யெடுத்தனர்! அதுமுதல் பதினெட்டு நூற்றாண்டுகள் வரை இந்த மறவர்சீமை சந்தித்த போர்க்களங்களுக்குக் கணக்கேயில்லை. வடக்கில் வெள்ளாறும், தெற்கில் வைப்பாறும், மேற்கில் தென்னவர் கூடலும் கிழக்கில் பெருங்கடலும் உள்ளிட்ட இத் தென்பாண்டி மண்டலம், கடைசியாக நாயக்கப்பேரரசின் பிடியிலிருந்து விடுபடுவதற்குத்தான் எத்துணைப் போராட்டங்கள்.

இன்று பாண்டியமன்னர் பரம்பரையில் இறுதி மன்னராக விளங்குகிறவர் இராசநாதரி விராயநாதரி மன்னர். ஆம்! முதுமையும், எளிமையும், வலிமையும், ஆண்மையும் வாய்ந்த இந்த மாமன்னர், ஏறத்தாழ அறுபதாண்டுகளுக்கு மேலாக, ஆட்சிபீடத்தில் அமர்ந்துகொண்டிருக்கிறார்: அவரது நெடுங்கால ஆட்சியும், அரசியல் அனுபவமும், அடைந்த வெற்றிகளும், பெற்ற விருதுகளும் நிலைபெற்று நின்ற காரணத்தால் நாட்டுமக்கள் அவரைக் “கிழவன் சேதுபதி” என்று அழைத்தனர்.

கிழவன் சேதுபதியின் ஆட்சிக்கால இறுதியில் தென்னகத்தில், குறிப்பாகத் தென்பாண்டிமண்டலமெங்கும் அரசியல் ஆதிக்கப் போட்டி, தலைவிரித்தாடிக் கொண்டிருந்தது. மதுரையில் இராணி மங்கம்மாள் தன் பெயரன் விசயரங்கசொக்கநாதன் இளவரசனாக இருந்தமையால், அவனுடைய சார்பாக, ஆட்சிபீடத்தில் இரண்டாம் முறையாக அமர்ந்திருந்தாள். மங்கம்மாளின் மதுரை அரசிலிருந்து விடுதலைபெற வேண்டுமென்று தென்பாண்டி மண்டலத்தில் பலப்பல சிற்றரசுகள் துடித்துக்கொண்டிருந்தன. வடக்கே துங்கபத்திரை

ஆறுமுதல், தெற்கில் குமரித்துறை வரை பரவியிருந்த நாயக்கப் பேரரசினை முதன்முதல் நிலைநிறுத்திய பெருமையார், முடிவில் அசை எதிர்த்து முறியடுத்துத் தனி அரசை நிறுவிக்கொண்ட பெருமையும் தென் பாண்டி மண்டலத்தில் சேதுபதிபூமிக்கே உரியதாகும். மகாராணி மங்கம்மாளின் மதுரை அரசை எதிர்த்துப் போர்க்கொடி உயர்த்தி, முதன்முதலாகத் தென்னகத்து மண்ணைத் தன்வயப்படுத்தித் தமிழ்க்கொடியைப் பறக்கவிட்ட கிழவன்சேதுபதியின் வெற்றியைக் கண்ணாற் கண்டதும் மற்ற குறுநில மன்னர்களும் அவ்வழியில் முயலத் தொடங்கினர்.

நாடெங்கும் குமுறல்களும், கிளர்ச்சிகளும், ஏற்பட்டிருப்பதைக் குறிப்பாலுணர்ந்தாள் பேரரசி மங்கம்மாள். ஆங்காங்கு ஏற்படும் கலவரங்களையும், போர்ப் படை யெடுப்பையும் ஆரம்பத்திலே அடக்கிவிடும் முன்னேற் பாடாக, மதுரைமாநகரிலிருந்து தெற்கிலும் வடக்கிலும் கிழக்கிலுமாக நல்ல சாலைகளை அமைத்தாள். படைவீரர்களுக்கும் பயணிகளுக்கும் பயன்படும் வண்ணம் சாலை வழிகளில் சத்திரங்களையும், அன்னசாலைகளையும் அமைத்தாள். அரசியாரின் இந்த அறச் செயலைக் கண்ட சாதாரண மக்கள், மதுரை ராணியார் மக்களுக்குக் காட்டும் கருணை என்று வாயாரப் புகழ்ந்து பேசினர். ஆனால் மதுரை அரசியாரின் மாளிகையிலுள்ள மந்திராலோசனை மன்றங்களிலே, பகைவர்களை முனையிலே கிள்ளியெறிவதற்கு முன்னோடித் திட்டமாக அமைக்கப் பட்ட மங்கம்மாள் சாலைத் திட்டத்தை உருவாக்கிய நாயக்கப் பேரரசின் தளவாய் காயப்பள்ளி இராசதந்திரச் செயல்களைப் புகழ்ந்து பேசுவதைக் கேட்க முடிந்தது. எனவே மதுரை மண்டலத்தில் நாயக்கப் பேரரசை எதிர்ப்பவர்களை அடக்கி ஒடுக்குவதற்கும், போர்க்காலங்களில் நாட்டுப்புறங்களில் படைவீரர்களைத் திரட்டி

அனுப்புவதற்கும், போருக்குவேண்டிய உணவுப்பண்டங்களையும் ஆயுதங்களையும் சேகரித்து வைப்பதற்கும் இந்த ஏற்பாடுகள் உறுதுணையாக இருந்தன என்பது உண்மையாகும்.

இங்ஙனம் ஏற்பட்ட மங்கடீமாள் சாலைகளிலுள்ள சத்திரங்களையும், அறப்பள்ளிகளையும் பாதுகாத்து வருதற்குப் பலர் அதிகாரிகளாக நியமிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் அம்பலகாரர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இந்த அம்பலகாரர்கள் தங்கள் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்ட சத்திரங்கள் முதலான அறநிலையங்களை நிர்வகித்து வருதற்கும், அவ்வப்போது மதுரை அரசுக்குப் படைவீரர்களைத் திரட்டிக் கொடுப்பதற்கும், மானியமாக, நிபந்தங்கள் என்ற பெயரில், மதுரை அரசு, சில சிற்றூர்களின் வருவாயை அம்பலகாரர்களே அடைந்துகொள்ளுதற்கு அதிகாரம் வழங்கியிருந்தது. சேதுபதி பூமியில் மங்கலநாட்டுச் சிறிய மறவர் சீமைக்கும், வடக்கில் காணுடு தொண்டைமான் நாடுகளுக்கும் அறப்பணித்துறை அம்பலகாரர்களாக விளங்கியவர்களை இங்கே வாசகர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகின்றோம். மங்கல நாட்டு அறப்பணித்துறையைக் கண்காணிப்போராகப் புலிக்காலுடைய அர்ப்பலகாரர் நியமனம் பெற்றிருந்தார். புலிக்காலுடையாரின் அரசியல் ஆதிக்கம் விரிவடையத் தொடங்கியபோது, மங்கலநாட்டுத் தலைவராக விளங்கிய பெரிய உடையத் தேவருக்கு மென்மேலும் தொல்லைகள் விளையத் தொடங்கின. புலிக்காலுடையார்க்கும், பெரிய உடையத் தேவருக்கும் ஏற்பட்ட ஆதிக்கப்பூசலின் அடிப்படைக்கு மற்றொரு காரணம் இருந்துவந்தது என்பதை இங்கே நாம் நினைவுகொள்ளவேண்டும்.

மாமன்னர் கிழவன் சேதுபதியின் காதற்கிழத்தியா கிய மராட்டிய மங்கைக்குப் பிறந்தவன் பவானி சங்கரன் என்பவன். அவன், சேதுபதியிலுமியின் ஆட்சியுரிமையை எப்படியேனும் கைப்பற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று சதித்திட்டங்கள் தீட்டிவந்தான். பவானிசங்கரன், திருக்கானப் பேரெயிலுக்கு வடக்கிலுள்ள சங்கரப்பதிக் காட்டில் அமைந்திருந்த தன்னுடைய பாசறைகளில், பல வீரர்களையும், ஒற்றர்களையும் வைத்துப் பயிற்சியளித்து வந்தான். பவானிசங்கரனுடைய கூட்டணியில் புலிக் காலுடைய அப்பலகாரர் முதன்முதலில் சேர்ந்துகொண்டார். அவருக்குப் பின்னர் தொண்டைமான் நாட்டின் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிக்கொள்ளும் வாய்ப்பை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் சிவந்தெழுந்தபல்லவராயன் என்பவன் இரண்டாவதாகப் பவானிசங்கரன் பரப்பிய ஆசை வலையில் விழுந்தான். சிவந்தெழுந்த பல்லவராயன், பழைய பல்லவ மரபைச் சேர்ந்தவனென்றும், தஞ்சை முத்தரையர் பரம்பரையினன் என்றும் தன்னைச் சொல்லிக்கொண்டான். பவானிசங்கரனுடைய படைத்துணையுடன், புதுக்கோட்டை மன்னனாகிய இரகுநாதராயத் தொண்டைமனை, அரசுகட்டிலில் இருந்து அகற்றிவிட்டுத் தானே ஆட்சியுரிமையைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்று ஆசைகொண்டிருந்தான் சிவந்தெழுந்தபல்லவராயன்.

எனவே சிவந்தெழுந்தபல்லவராயனும், பவானிசங்கரனும், புலிக்காலுடைய அப்பலகாரரும், ஒன்றுகூடி, மங்கலநாட்டு மறவர்மங்கலத்தில் சதியாலோசனை நடத்தவிருக்கிற கூட்டத்திற்கு மதுரைப்பேரரசிலிருந்து அவர்களுக்குத் தக்கதொரு பக்கபலமாகத் தன்னுடைய ஒற்றர் தலைவன் இலங்கையாண்ட அனுப்பவிருக்கிற செய்தி மாமன்னர் கிழவன்சேதுபதிக்கு எட்டியிருந்தது. நாடு இரண்டுபட்ட வேளையில் நல்லவரைப்போல நடத்து,

மதுரை இராணிமங்கம்மாள் நடத்திவரும் நாசவேலைகளையும், அவற்றிற்காக நாளைக்கு மறவர்மங்கலத்தில் நடைபெறும் சதியாலோசனைக் கூட்டத்தையும், நன்றாகக் கண்காணிக்கும் ஏற்பாடுகளைச் செய்துவந்தார் கிழவன் சேதுபதி.

நாட்டை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருக்கும் மும்முனைப் போராட்டமும், அதற்கு அச்சாக இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் மதுரை நாயக்கப்பேரரசும் என்றேனும் ஒரு நாள் தென்னகத்தின் சுதந்திரப் பயிரைக் கருக்கி உருக்குலையச் செய்துவிடக்கூடும்” என்று மாமன்னர் கிழவன் சேதுபதி அறிந்திருந்தார். அவரது இராசதந்திரச் செயலும், வீரபராக்கிரம நிகழ்ச்சிகளும் தென்பாண்டிமண்டலம் நன்கறிந்திருந்ததே; எனினும் நாடெங்கும் நீறுபூத்த நெருப்பாகிக் கொண்டிருந்தது. கடந்த சிலகாலமாகச் சேதுபதி மன்னரிடம் கலகலப்பான பேச்சும், குதூகலமான நடவடிக்கையும் இருந்ததில்லை என்று மக்களிடையே காற்றுவாக்கில் ஒரு செய்தி பரவியிருந்தது.

மாமன்னரின் ஆழமான உள்ளத்தின் அடித்தளத்தில் சுதந்திரத்தைப்பற்றிய அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையும் அதன் பின்னணியில் பன்னெடுங்காலமாகத்தென்னகம் இழந்திருந்த அரசரிமைச் செல்வத்தைப் பெறுவதுபற்றிய அவநம்பிக்கையும் எதிரும் புதிருமாகச் சுழன்றுகொண்டிருந்தன என்பதை யாரும் அறிந்து கொள்ளமுடியாது. இருள் வானம் எவ்வாறேனும் ஒரு பொழுதில் ஒளிபெறும் என்பது இயற்கை நியதி. ஆம்! மாமன்னரின் மனத்தகத்தே தெம்பும் நம்பிக்கையும் ஊட்டவல்ல ஒளிச்சுடராக—சிவகங்கைச் சீமையின் சிங்கமாகத் திகழ்ந்தான் சேனாதிபதி ரத்னரத்தேவன்!

அந்த மாவீரனைத் தம்முடைய அந்தரங்கத் துணைவனைப் பெற்றிருக்கும் பெரிய உடையத்தேவரின் இதழ்களில் தவழ்ந்த புன்னகை பளீரென்று மறையத் தொடங்கியது. விண்ணகத்தின் மேற்றிசையில் பூத்திருந்த நட்சத்திர மலர் ஒன்று திடீரென்று தன் நிலையிலிருந்து சரிந்து, எரிந்து தலைகுப்புற வீழ்ந்து கொண்டிருப்பதை உடையத் தேவரும், தளபதியும் கண்டு திடுக்கிட்டனர். “ஆ! எவ்வளவு நேரம் மறந்து பேசிக்கொண்டு இருந்துவிட்டோம்” என்று ஒவ்வொருவரும் எண்ணிப் பார்த்த அந்நேரத்தில் குதிரைக் கொட்டிலிலிருந்து தளபதியின் வெண்குதிரையை ஆயத்தமாகக்கொண்டுவந்து காவலன் நிறுத்தினான். தென்பாண்டிமண்டலத் தளபதியும், தேவரிடமிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு தன் குதிரையைத் தட்டிவிட்டபோது உடையத் தேவரின் உள்ளத்தில் சிவந்தெழுந்த பல்லவராயனுக்கும், பவானிசங்கரனுக்கும், புலிக் காலுடைய அம்பலகாரருக்கும் சிம்ம சொப்பனமாக விளங்கிய சந்தனத்தேவரின் வீர உருவம் புதிய உணர்ச்சியை ஊட்டத்தொடங்கியது.

3 சதியாலோசனை

பாண்டியன் கோட்டையில் தேவர் மாளிகையிலிருந்து புறப்பட்ட தளபதியின் குதிரை மறவமங்கலம் செல்லும் சாலையில் காற்று வேகத்தில் வீரெந்துகொண்டிருந்தது. சாலையின் இரு புறங்களிலும் கிளுவை, வெள்வேல், கருவேல், வேம்பு, விளா, ஆகிய மரங்கள் அடர்ந்தும் படர்ந்தும் வளர்ந்திருந்தன. புதர் மண்டிக் கிடந்த அந்தச் சாலையின் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நாகப்பம்புகள் ஊர்ந்து செல்வது போல ஒற்றையடிப் பாதைகள் காணப்பட்டன. வானம்பார்த்த நிலமெங்கும் அறுகம்புல் அடர்ந்து படர்ந்திருந்தது. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக உள்ள குளங்களில் நீரும் வறண்டு போயிருந்தது.

மறவமங்கலத்துக்குக் கூப்பிடுதூரத்தில், சாலை இரு பிரிவாகப் பிரிந்தது. அவற்றில் ஒன்று மதுரைக்கும், மற்றொன்று முகவை நகருக்கும் (இராமநாதபுரத்துக்கும்) செல்வதாக. அமைந்திருந்தன தென்கிழக்காகச் செல்லும் பாதையில் தளபதியின் குதிரை செல்லத்தொடங்கியது. அந்தப் பாதையின் சிறிது தொலைவில், பள்ளிப்படை வீடொன்று காணப்பட்டது. அந்தப்படை வீட்டைச் சுற்றிலும் நடுகற்களும், சுடுமண் குதிரைகளும் அணி செய்தன. தளபதியின் இளமைப் பருவத்தில் இந்த மறவமங்கலப் பள்ளிப்படை வீட்டைப்பற்றிய கதைகளை அவன் கேட்டிருக்கிறான்.

“கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி” யென்ற பாண்டியன், இந்தப்படை வீட்டினருகில் நடத்திய போரிஸ்தான், கானப்பேருரை ஆண்டுவந்த வேங்கைமார்பனைத் தோற்கடித்தானும், போரில் இறந்து

வீர சுவர்க்கம் எய்திய வேங்கைமார்பனின் மாதேவி, இந்தப்பள்ளிப் படையருகில் தீக்குளித்துத் தன் கணவனோடு சொர்க்கம் அடைந்தாளாம். அந்தப்படைவீட்டுப் பறந்தலையில் ஆத்திமரம் ஒன்றும், காஞ்சிமரம் ஒன்றும், செழித்திருப்பதைத் தளபதி கண்டான். கங்கைகொண்ட சோழனும் அவன் பின்னோனாகிய முதலாம் குலோத்துங்கனும் ரோகணத்து மன்னரையும், சோனகராகிய கடற் கொள்ளைக் காரரையும் இந்த மங்கலநாட்டுப் படைவீட்டில் எதிர்த்து வாகை சூடியதாகக் கதை சொல்லக் கேட்டிருக்கிறான்.

தளபதி, அந்தப்பள்ளிப்படையருகில் தனது வெண்குதிரையின் கடிவாளத்தைத் தளர்த்திப்பிடித்துச் சற்று நேரம் நிறுத்தி நடுகற்களாக நிற்கும் வீர மறவர்களை வணங்கினான். முன்னிரவின் நெடிய இருளும், சிலவண்டுகளின் இரைச்சலும், கூகை, கோட்டான்களின் புலம்பலும் அந்தகாரத்தின் பயங்கரத்திற்குப் பின்னணி இசைத்தன. காட்டுப்பூனைகள் என்று சொல்லப்படும் கடுவன் பூனைகளின் கண்ணாடி விழியும், மின்மினிப் பூச்சிகளின் மின்னல் ஒளியும் சந்தனத்தேவனின் கண்ணைப்பறித்தன.

ஏரிக்கரையில் நண்டுகளும், தவளைகளும், இரைதேடும் பொருட்டு வெளியேறின. அவற்றை விழுங்கும் நாகப்பம்புகள் நெளிந்துகொண்டு சென்றன. தளபதியின் குதிரை, மறவமங்கலத்தை அடையும்பொழுது ஊர் அடங்கும் நேரமாக இருந்தது. தெருவிளக்குகள் கம்பத்தின் அடியில்மட்டும் தெரியும் வண்ணம் மங்கிய ஒளியுடன் எரிந்துகொண்டிருந்தன. அவன் ஊருக்குள் புகுந்தவுடன் மேல்புறமாகச் செல்லும் சிறிய தெருவில் தன்னுடைய குதிரையை நடத்திச் சென்றான். அங்கே ஓங்கி வளர்ந்திருந்த வாகைமரத்தினையடுத்துச் சிறிய

இல்லம் ஒன்று \ காணப்பட்டது. அந்தவீட்டிற்குப் பின்புறமாக ஊர்ச்சாவடி அமைந்திருந்தது.

அந்தக்கூரைவீட்டின் முன்னால் தளபதியின் குதிரை நின்றதும், சொல்லிவைத்தாற்போல வீட்டினுள் ளிருந்து கிழவன் ஒருவன் வெளியே வந்து தளபதியினுடைய வெண்குதிரையைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய் வாகை பரத்தின் பின்புறமாக உள்ள தோட்டத்துக்குடிசையின் அருகில்விட்டு வந்தான். பின்னர் தளபதியும் அந்தக் கிழவனும் வீட்டினுள் நுழைந்தார்கள்.

கிழவனின் குடிசைக்குப் பின்புறமாக இருந்த மந்தைச்சாவடியின் நடுவிலுள்ள பெரிய கூடம் மிக அகன்றிருந்தது. கூடத்தின் நடுவில் பெரிதான அகல் விளக்கு சுடர் விட்டு எரிந்துகொண்டிருந்தது. அதிலிருந்துவரும் ஒளிப்பரப்பு, அந்தக்கூடமெங்கும் நடைபெறுகிற சிறு நிகழ்ச்சியையும் தெளிவாகக் காட்டக்கூடியதாகப் பரவியிருந்தது. அந்த நடுக் கூடத்தின் சுவரோரமாக இருகால் தீவட்டியொன்று மினுக் மினுக்கென்று எரிந்துகொண்டிருந்தது. அங்கே ஐந்து மனிதர்கள் அமர்ந்திருந்தனர். கரிய மேனியும், முறுக்கி விடப்பட்ட மீசையும், இடுப்பில் சுருள் வாளுமாகக் காணப்பட்டவன் குமரப்ப தேவன். அவன் தாமரைக்குளத்திலுள்ள அல்லியின் தந்தையாவான் குமரப்பனுக்கு அடுத்துப் புலிக்காலுடைய அம்பலகாரர் அமர்ந்திருந்தார். கதிரிவாள்போலக் கன்னத்தில் தழும்பு; நடுவில் இலேசாக வழுக்கைத்தலை; இவ்வாறு தோற்றமளித்த புலிக்காலுடையாருக்கு அடுத்துச் சிவந்தெழுந்த பல்லவராயன் வீற்றிருந்தான். சிவந்த தேகமும், ஒல்லியான உயர்ந்த ஆகிருதியும் அமைந்த பல்லவராயனின் பளிங்கு விழிகள், தீப்பந்தங்களைப் போலப் பிரகாசித்தன. இந்த மூவருக்கும் எதிரில்

பவானி சங்கரன் வீற்றிருந்தான். எடுப்பான தோற்றமும் இராஜகளை வீசும் கம்பீரமான 'முகபாவமும்' அரும்பு மீசையும் உள்ள அவனை அழகன் என்று சொல்லமுடியாவிட்டாலும், யாரையும் எளிதில் கவரத் தக்க வனப்புடையவன் என்று சொல்லமுடியும். இவர்கள் அனைவரையும்விடப் பயங்கரமான தோற்றமும், வலது கன்னத்தில் நாவற்பழத்தைப்போன்ற கரிய நிற மச்சமும், உருண்டு திரண்ட வழுக்கைத் தலையும் நெற்றியில் திருமண்கீற்றுமாக விளங்கிய அந்த மனிதனின் நெருப்பு விழிகளின் முன்னர் வீற்றிருக்கின்ற நால்வரும் அவன் வாய்ச்சொல்லைக் கேட்பது மட்டுமின்றி, அவன் ஆணைக்கும் அடங்கி நடப்பவராகவும் அமர்ந்திருந்தனர்.

ஆம். அந்தப் பயங்கரமனிதன் யார்? மதுரை மண்டல மகாராணியார் மங்கம்மாளின் அந்தரங்க ஒற்றர் தலைவன் இலக்கையா என்பவன். அவனுடைய கழுகுக் கண்களில், பாம்புச்செவிகளில் படாத பகைவர் நாட்டுச் சதிவேலைகளே இல்லை என்று, சொல்லி விடலாம். சேதுபதி பூமியின் மாதண்டநாயகனாகிய சேனாதிபதி சந்தனத் தேவனுடைய நடமாட்டத்தையும் போக்கையும் அடிக்கடி இலக்கையா இரகசியமாக ஒற்றாய்ந்து வந்தான்.

அந்தப் பெரிய கூடத்தில் அமர்ந்திருந்த ஐவரும் ஒருவருக்கொருவர் இரகசிய ஆலோசனையில் ஈடுபட்டனர். அவர்களுக்குள் இலக்கையாவின் வார்த்தைகள் வெளிப்படும் பொழுதெல்லாம் மற்ற நால்வரும் தலையசைத்து ஆமோதித்துக்கொண்டனர்.

“நாம் ஐவரும் இங்கே அமர்ந்து ஆலோசனை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறோம். நம்முடைய இரகசிய

ஆலோசனை, சேதுநாட்டுக் கிழச்சிங்கத்திற்கோ, சேனாதிபதி என்ற சிறுத்தைப்புலிக்கோ, தெரியாது என்று அலட்சியம் செய்துவிட முடியாது. இந்தப் பெரிய கூடமும், இந்த மந்தைச் சாவடியைச் சூழ்ந்திருக்கும் மதிலும் மரமும், கூரையும் கூடக் காது கொடுத்து நம்முடைய சதித்திட்டத்தைச் செவிமடுத்துச் சேதுநாட்டுக் கிழச்சிங்கத்திற்குத் தெரிவித்துவிடும். ஆனால்...“இலக்கையாவின் பேச்சு இடையில் தடைபட்டு நின்றது. ஏனெனில் அங்கு அமர்ந்திருந்த பவானி சங்கரன், தன் இருக்கையைவிட்டு எழுந்து நின்று, மந்தைச் சாவடியின் மதிலோரமாக வளர்ந்திருந்த வாகைமரத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

“வாருங்கள், இளவரசே! அதற்குள் ஒற்றனைத் தேடும் வேலையில் ஈடுபட்டுவிட்டீர்கள். நம்முடைய திட்டத்தை முடித்துக்கொள்வோம்” என்று அழைத்தான் இலக்கையா,

“எதிரி நாட்டு ஒற்றர்கள் எங்கு இருக்கின்றார்கள்? என்று தேடுவதை விட, அவர்களின் வழிகளையும் வசதிகளையும் தேடிக்கண்டுபிடித்து அழித்துவிடுவதே நம்முடைய திட்டத்தின் முதற்கடமையாக இருக்க வேண்டும்.” என்றான் சிவந்தெழுந்த பல்லவராயன்.

“சேதுபதி பூமியை எதிர்த்து நடத்தவிருக்கும் போராட்டத்திற்கு முன்னால், நாடு நகரங்களிலும், பட்டி தொட்டிகளிலும், நம்முடைய ஒற்றர்கள் ஊடுருவிக் கலந்து மக்களிடையே, தளபதியைப்பற்றியும் சேதுபதியைப் பற்றியும் வெறுப்பையும், அவமதிப்பையும் ஏற்படுத்த வேண்டும். இந்தப்பணியை நம்முடைய பவானி சங்கரனும், குமரப்ப தேவனும் ஏற்றுக்கொள்ளு வார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன்.” என்றான் ஒற்றர் தலைவன் இலக்கையா!

“மக்களிடையே அவநம்பிக்கையும் அருவருப்பும் ஏற்படுத்தினால் மட்டும் போதாது. அந்தக் குள்ளநரிக்கோட்டானாகிய சேனாதிபதிக்கு மறவர் சீமை மக்களைப் பற்றி நன்றாகத் தெரியும்; அவர்கள் விரைவில் தங்கள் தலைவர்கள் மீது அவ்வளவு எளிதாக அவநம்பிக்கை கொள்ளமாட்டார்கள் என்று..” புலிக்காலுடையார் தன்னுடைய பேச்சை முடிப்பதற்குள், பவானிசங்கரன் கடகடவென்று சிரித்தான்.

“கோட்டைக்குள்ளேயே குத்து வெட்டா? நன்றாயிருக்கிறது.” என்று சற்று நிமிர்ந்து அமர்ந்தவண்ணம், தன் கரகரப்பான குரலை அழுத்தமாக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினான் ஒற்றர் தலைவன் இலக்கையா.

எகிப்து நாட்டுச் சோனகரும், கிரேக்க நாட்டு யவனர்களும் மேலை நாட்டுப் பறங்கியரும், வடபுலத்து முகம்மதியரும் இந்தத் தென்னகத்தை வேட்டையாடும் பொருட்டுத்தக்கதொருவேளையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். இவர்களுக்கு மேலாக ஆற்காட்டுப் படையினரோ நம் தென்பாண்டிமண்டலத்தை விழுங்கி விடுத்தருணத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால் இங்கே குறுநிலத்துக் கோட்டத் தலைவர்களாக வீற்றிருக்கும் உங்களுக்கும் நம் மதுரைப் பேரரசிற்கும் இடையே மோதலை உண்டுபண்ணி, நமக்குள்ளே ஏற்படும் பொருமைத் தீயில் சேதுநாட்டுக் கிழச் சிங்கம் குளிர் காய்ந்துகொண்டிருக்கலாம் என்று, கனவு காண்கிறது. எனவே நமக்கு, எதிர்காலத்தில் மகத்தான கடமைகள் முன்னிற்கின்றன. வருகிற வைகாசிப் பூர்ணிமை நாளன்று நம்முடைய படைகள் மும்முனைப் போரைத் தொடங்க வேண்டும். மங்கல நாட்டிலும் காண்டிலும் முடிகொண்டான் நாட்டிலும் நாம் தொடங்கவிருக்கும் போர்களில், கிழவன் சேதுபதியும்,

உடையத்தேவனும், இரகுநாதராயத் தொண்டமானும் ஈடுபடச் செய்யவேண்டும். அந்தசந்தர்ப்பத்தில் சேது நாட்டு மாதண்டநாயகனாகிய சந்தனத் தேவனைச் சிறைப்படுத்தி மதுரைத் தெருக்களில், கால்களிலும் கைகளிலும் விலங்குபூட்டி இழுத்துச்செல்ல வேண்டும். நம்முடைய மும்முனைப் போராட்டத்தின் இறுதியில் இராமநாதபுரம் பைங்கிளியாள் இராசகேசரி விஜய ரகுநாத சேதுபதியின் திருமகள், இளவரசி மதுரவல்லியைக் கூண்டுக் கிளியாக மதுரைக்கு எடுத்துச்செல்ல வேண்டும் என்பது மதுரைமண்டல மகாசாமந்தநாயக ராகிய பங்காரு திருமலையின் கட்டளையாகும்" என்று முழக்கமிட்டான் ஒற்றர் தலைவனாகிய இலக்கையா.

“ஆம், அந்த அழகுப்பாவை மதுரவல்லியைக் கிழக்கோட்டானின் குகைக்குள்ளிருந்து சிறைப்பிடித்த வுடன், உடையத்தேவன் என்னும் கூகையும் கூண்டில் அடைப்பட்டுவிடும்” என்று உறுமினர் புலிக்காலுடைய அம்பலகாரர்.

“தொண்டமான் நாட்டு அரசபதவியை நம் நண்பர் சிவந்தெழுந்த பல்லவராயருக்கு வழங்கிப் புதுக்கோட்டைச் சிம்மாசனத்தில் அவர் அமர்ந்திருப்பதை நாம் அனைவரும் பார்க்க !”

பவானி சங்கரனின் வார்த்தைகள் முடிவு பெறாமலே இடையில் நின்றன. ஏனெனில் மந்தைச் சாவடி வாயிலிலிருந்து ஒருவன் சாடைகாட்டித் தன்னை அழைப்பதை அறிந்த பவானி சங்கரன் கூட்டத்திலிருந்து திரென்று எழுந்து சென்றான்.

பவானி சங்கரன் எழுந்து செல்வதைக் கண்டதும் இலக்கையாஷின் நெருப்பு விழிகள் அனலக்கத்தொடங்

கின. “என்ன நண்பர்களே! நான் சற்று முன்னர் எச் சரித்தவண்ணம் பகைவரின் ஆள் பதுங்கியிருந்து தம் முடைய சதித் திட்டத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்து விட்டு இங்கிருந்து தப்பித்துச் சென்றிருக்க வேண்டும்! ஆம், சந்தேகமில்லை. சிறுத்தைப்புலி சேனாதிபதி சந்தனத் தேவனையன்றி, இவ்வளவு தைரியத்துடன் நம்மை உளவுபார்க்கும் வேலையில், உயிரை வெல்ல மெனக்கருதி எவனும் ஈடுபட்டிருக்கமுடியாது!” என்று முடிக்கு முன்னர், எழுந்து சென்ற பவானி சங்கரன் தீப்பொறி பறக்கும் கண்களோடு திரும்பி வந்தான்.

“ஆமாம்! அவனே தான். சேதுநாட்டுச் சிறுத் தையேதான்!” என்று கர்ஜித்தான். தங்களை அசகாய குரன் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் புலிக்காலுடைய அம்பலகாரருக்கும், சங்கரபதிக் கோட்டைக் காவலன் பவானி சங்கரனுக்கும், காணாட்டுத் தானைத் தலைவன் சிவந்தெழுந்த பல்லவராயனுக்கும், மதுரை மகாராணியாரின் அந்தரங்க ஒற்றர் தலைவன் இலக்கையாவுக்கும், தாமரைக் குளத்துக் குமரப்ப தேவனுக்கும் “சேனாதிபதி! சந்தனத் தேவன்” என்னும் சொல் சிம்ம சொப்பனமாக நெஞ்சத்தை உலுக்கி எடுத்தது. தொலைவானத்தில் தோன்றி மறையும் விடிவெள்ளி போல மறவ மங்கலச் சந்தைச் சாவடியைவிட்டுப் புறப்பட்ட தளபதியின் வெண்குதிரை வாயுவேகமாகக் கீழ்த்திசையில் பாய்ந்து சென்றது.

4. இளவரசி மதுரவல்லி

மதுரைக்குச் செல்லும் மங்கம்மாள் சாலையில் திருக் கானப் பேரூரிலிருந்து (காணையார் கோவிலில் இருந்து) பன்னிரண்டு கல் தொலைவில், பொன்னிக் குளத்துப் பூஞ்சோலை அமைந்திருந்தது. அங்கே அரச குடும்பத் துப் பெண்கள் பொழுது போக்கிற்காக, அடிக்கடி வந்து செல்வதுவழக்கமாக இருந்தது. அன்றுபெரிய உடையத் தேவரின் தமக்கையார் செங்கமல நாச்சியார், பரிவாரங் கள் புடைசூழப் பொன்னிக்குளத்துப் பூஞ்சோலையில் தங்கியிருந்தனர். சோலையிலுள்ள மாமரங்கள் பூ வும் பிஞ்சுமாகக் காட்சியளித்தன. மாமரத்தின் வளைவான கிளைகளில் அமர்ந்து கொண்டிருந்த பசுங்கிள்ளைகள், மாங்கனிகளைச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தன. பூங் குயில்கள் காட்டுமல்லிகைப் பூக்களில் அமர்ந்து தேனை உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தன. வேலியோரமாகப் படர்ந்து வளர்ந்திருந்த செவ்வலரிச் செடிகள் இரத்த வண்ணப் பூக்களுடன் காட்சியளித்தன.

பூஞ்சோலையின் நடுவில் உள்ள இயந்திர வாவி யிலிருந்து தண்ணீர், அருவிபோலக் கொட்டிக்கொண் டிருந்தது. நீரோடும் வாய்க்காலின் அருகிலுள்ள சல வைக்கல் மேடையில் அமர்ந்து கொண்டு செங்கமல நாச்சியார் தம் பணிப்பெண்களையும் பாங்கியரையும் மலர் கொய்துவருவதற்கு அனுப்பிக்கொண்டிருந்தார். அப் பொழுது நாலைந்து குதிரை வீரர்கள் முன்னால் வந்து கொண்டிருக்க, அவர்களுக்குப் பின், சற்றுத் தொலை வில் பட்டுவிதானம் விரித்த சிவிகையொன்றைச் சுமந்து வந்த சிவிகை தூக்கிகள், பூஞ்சோலையின் அருகில் அதனை இறக்கி வைத்தனர். அந்தச் சிவிகையிலிருந்து

முகில் கிழித்து வெளிக்கிளம்பும் முழுமதி போன்று பேரழகி யொருத்தி, தன் தோழியுடன் இறங்கிச் சோலை வாயிலைக் கடந்து வருவதைக் கண்டாள் செங்கமல நாச்சியார்.

அந்தப் பேரழகியை, “வாருங்கள்! வாருங்கள், இளவரசி!” என்று பரிவும் கனிவும் நிறைந்த மொழிகளை உதிர்த்த வண்ணம், சலவைக்கல் மேடையினின்றும் ஓடிச்சென்று வரவேற்றார் தேவரின் தமக்கையார். “தாங்கள் இந்த வழியாக வருவது பற்றி எனக்குச் செய்தி வரவில்லையே. ஒரு வேளை திருமாலிருஞ் சோலையிலிருந்து திருப்புவனம் வழியாகத் தாங்கள், நேராக இராமநாதபுர நகருக்குத் திரும்பி இருக்கக்கூடும் என்று எண்ணிக்கொண்டேன். தாங்கள், எங்கே என்னையெல்லாம் மறந்துவிட்டீர்களோ? என்று நினைத்தேன்.” என்றாள் பக்தி சிரத்தையுடன் செங்கமல நாச்சியார்.

சேதுபதி நாட்டு இளவரசியார் மதுரவல்லி தேவியார், பொன்விக் குளத்துப் பூஞ்சோலைக்கு வந்திருக்கும் செய்தியை அறிந்தவுடன் தோழியர், தேவியாரைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். செங்கமலத்திற்குத்தன் சண்களை நம்ப முடியாத அளவு மகிழ்ச்சி பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. முகவை அரண்மனையிலிருந்து வசந்தவிழாவின் பொருட்டு மதுரைக்குச் சென்றிருந்த இளவரசியார் அங்கிருந்து திருமாலிருஞ் சோலைக்குச் சென்று தன்னைச் சந்திப்பாள் என்று செங்கமலம் எதிர்பார்க்கவில்லை; சுமார் ஓராண்டுக்கு முன்னர், இளவரசியைச் சந்தித்த பின்னர் அவரை இப்பொழுதுதான் பார்க்கின்றாள். “நல்லவேளை, இப்பொழுதுதான் இளவரசியார் இங்கு எழுந்தருளினீர்களே!” என்று சொல்ல வாயெடுத்த செங்கமலம் இளவரசி மதுரவல்லியின் மலர்வழிகள்

அந்த மாஞ்சோலையின் வேலிப்புறத்தை நோக்கிப் பாய் வதைக் கண்ணுற்றார்.

அங்கே அவளுடைய தம்பி உடையாதிபதி குதிரையை விட்டு மெதுவாக இறங்கிவந்து, சிவிகை தூக்கிகளுடன் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தார். தன் தம்பி, முகவை நகருக்குச் சென்றிருந்தபொழுதே, இளவரசியிடம் தன் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்துவந்த விவரத்தைத் தன்னிடம், இளவரசி மதுரவல்லியைப்பற்றி மேலும் மேலும் கேள்வி கேட்டதன் வாயிலாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டது செங்கமலத்திற்கு நினைவுக்கு வந்தது.

மாஞ்சோலையின் வேலியோரமாக நின்றுகொண்டிருந்த தேவர், அந்திசாயும் வேளையில் மந்தமாருதம் தவழும் அந்தப் பூஞ்சோலையினுள், சற்று ஓய்வுகொள்ள நினைத்துத்தான் வந்தார். ஆனால் அவர் எதிர்பார்த்த திராதவண்ணம் கிடைத்த இளவரசியின் சந்திப்பு அவருக்குப் புத்துணர்ச்சியூட்டியது. மெதுவாகப் போக்குக்காட்டிப் பையப்பையச் சலவைக்கல் மேடைக்கே வந்துசேர்ந்தார். மேடையின் அருகில் படர்ந்திருந்த பவள மல்லிகைப்புதரின் அருகிற்சென்று மலர்க் கொத்தைப்பறித்து இளவரசியின் மலர்க்கையில் கொடுக்கலாம் என்று எண்ணினார். அப்பொழுது அவரைப் பார்த்து அந்தப் பவளமல்லிகைப் பூக்கள் சிரிப்பதுபோலிருந்தது. தேவரைக் கண்டதுமே நாணத்தால் மதுரவல்லியின் பளிங்குக் கன்னங்கள் ரோஜா மலராக மாறியதைக் கடைவிழியால் உணர்ந்து தேவரின் தமக்கையார் உள்ளம் இன்புற்றார்.

செங்கமலநாச்சியார் இளவரசியுடன் சிவிகையில் ஏறிக்கொள்ள, பணிப்பெண்கள் புடைசூழத் தேவர் மாளிகையை நோக்கிச் சென்றது மதுரவல்லியின்

சிவிகை. மங்கையரைக் கவிஞர்கள் மலர்களாக வர்ணிப்பதுண்டு. அந்த வர்ணனை வெறும் கற்பனை யென அலட்சியப்படுத்துதற்கில்லை. ஆனால் கவிகளின் கற்பனையிலும் அசைக்கமுடியாத உண்மை இருப்பதை உணரலாம். மலர்களை எட்டவிருந்து நோக்கினால் அதன் வண்ணமும் மணமும் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்ந்துவிடும். அப்படியல்லாமல் அவற்றை நெருங்கி நின்று நுகர்வார்க்குத்தான் அந்த மலர்கள் அள்ளி வழங்கும் மணத்தின் அருமை தெரியக்கூடும். மலர்களைக் காம்பிலிருந்து பறித்தவுடனே அவற்றின் அழகும் மணமும் எங்கோபறந்துவிடுகின்றன? அதுபோலப்பருவ மங்கையரையும் அருகிலிருந்து நோக்குவார்க்கே, அவர்களின் இளமையும், அழகும், அன்பும் தெரிந்துகொள்ள முடியும். இந்தச் சிந்தனைகள் உடையத்தேவரின் உள்ளத்தில் மட்டுமல்ல, இளவரசி மதுரவல்லியின் இதயத்திலும் இழையோடிக் கொண்டிருந்தவேளையில், தேவர் மாளிகை வாயிலில் சிவிகை வந்து நின்றது.

இராப்பொழுது உணவை முடித்துக்கொண்ட பின்னர், செங்கமலமும் இளவரசி மதுரவல்லியும் மாளிகை நிலாமுற்ற மேடைக்குச் சென்றனர். படித்தட்டுகளுடனும், பால் குவளைகளுடனும் பணிமகளிர், மாளிகையின் நிலாமுற்றத்தை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்த வேளையில், அவர்களுக்கு முன்னால் அதி அற்புதமான விந்தை மனிதன் வருவதைக் கண்ட, அந்தக் குறும்புக் காரப்பெண்கள் கலகலவென்று சிரிக்கத்தொடங்கினர்.

குடுமித் தலையுடன், துள்ள வடிவமும் கொண்ட அந்த அபூர்வ மனிதன், அந்தக் கன்னிப்பெண்களின் நகைப்பொலிக்குச் செவிசாய்க்காமல், விறுவிறு என்று மாளிகை மேல்மாடத்திற்குச் செல்லத் தொடங்கினான்.

வியப்பும், திகிலும் அடைந்த அந்தப்பணிமகளிர், “அந்தப்புரப் பெண்கள் இருக்கக்கூடிய மாளிகை மேல்மாடத்திற்கு, அதிலும் சேதுநாட்டு இளவரசியாரும் செங்கமலநாச்சியாரும் அமர்ந்துகொண்டிருக்கும் தனிஇடத்திற்கு அந்தக் குள்ள மனிதன் செல்வதா? ஒருவேளை சித்தப்பிரமையுடையவனாக இருப்பானோ?” என்று அஞ்சியவர்களாய், அவனை வழிமறிக்கும் பொருட்டு, அவர்கள் விரைந்து நடந்தனர்.

“தாயே, தங்களை மதுரையில் சந்திக்க வேண்டுமென்பது மாமன்னர் உத்தரவு! அங்கே வந்தபோது தாங்கள் அதற்குள் திருமாலிருஞ்சோலைக்குப்புறப்பட்டு விட்டீர்கள்! நல்லவேளை, நான் இங்கேயே சந்தித்துக் கொண்டேன்,” என்று கூறிய அந்தக்குள்ள மனிதன், தன்கையிலிருந்த ஒலைச்சுருளை இளவரசியின் கையில் கொடுத்து வணங்கி நின்றான்.

5. புள்ளிமான்

முழுமதிக்கு முதல் நாள் மாலை, தாமரைக்குளத்து மாமரத்தடியில் நின்று கொண்டிருந்தது குமரப்ப தேவனுடைய குதிரை. அது நீண்டதொரு பயணத்திற்கு ஆயத்தமாக இருப்பது போல் காணப்பட்டது. குமரப்பன் வீட்டில் தன் மகள் அல்லியுடன் அன்பொழுகப் பேசிக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்குக் கேழ்வரகுஅடையும் கத்தரிக்கூட்டும் தயார் செய்திருந்தாள் அல்லி. தன் அருமைக் குமாரத்தியின் கைச்சுவையோ, அல்லது குமரப்பன் மேற்கொண்ட காரியத்தின் அவசரத் தேவையோ என்று சொல்லும் வண்ணம் என்றைக்கும் இல்லாத அளவில், அல்லி பரிமாறிய எளிய உணவு, அவனுக்கு அன்று அமிழ்தமாக இருந்தது.

“அம்மா! அல்லி, இந்த ஆண்டில் உன்னை உன் அத்தையுடன், இந்திரத் திருவிழாவிற்கு மதுரைக்கு அழைத்துச் செல்லுகிறேன். நல்ல வேளையாக, நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும் தொல்லைகளும் துயரங்களும் ஒரு வழியாக அதற்குள் முடிந்துவிட வேண்டும்!” என்று பெருமூச்சு விட்டான்.

“அல்லியின் ஐந்தாவது வயதில், அவளுடைய அன்னை, குமரப்பனிடம் அவளை ஒப்படைத்துவிட்டுக் கண்ணை மூடி விட்டாள். அல்லியின் பாட்டியும் தன் மகளைத் தொடர்ந்து மறு ஆண்டிலேயே தன்னுடைய வாழ்க்கையைச் சுருட்டிக்கொண்டு மீளா நித்திரையில் ஆழ்ந்துவிட்டாள். அதுமுதல் குமரப்பனுக்கு வீட்டில் பிடிப்பில்லாமல் போயிற்று. அல்லும் பகலும் அறுபது நாழிகைப் பொழுதும் அவனுக்கு அரசியல் வேலைதான். நாயக்கப் பேரரசுக்கு, மாமன்னர் சேதுபதி முதன் முத

லாகத் துணை நின்று போராடி வெற்றியளித்ததும், பின்னர் அவர் தன்னரசு நடத்தும் பொருட்டு இராணி மங்கம்மானின் விரோதத்தைத் தேடிக்கொண்டதும், பெரிய உடையத் தேவர், தஞ்சையில் வேங்கையை வீழ்த்தி விருது பெற்றதும், பவானிசங்கரன், பல்லவராயனுடன் சேர்ந்து உட்பகை முட்ட முயற்சித்ததும், புலிக்கால் உடையாரின் உதவியால் எப்படியாவது தனக்கு நாட்டுக் காவல் தலைமை கிடைக்கவேண்டுமென்று நாட்டம் கொண்டு உழைத்துவருவதும் ஆகிய நிகழ்ச்சியனைத்தும் குமரப்பனின் அன்றாட வாழ்க்கை ஏட்டின் வரிகளாக அமைந்துள்ளன. ஆனாலும் அவனுக்கு உள்ளூர உடையத் தேவர் மீது உண்டாயிருந்த கசப்பு வரவரப் பெரிதாகி அந்த மாவீரனுடைய உயிரைக் குடிக்கும் அளவுக்குக் காழ்ப்பாக மாறியிருந்தது. அதற்குக் காரணம் எங்கிருந்தோ வந்த வாலிபனைச் சேதுபதி மாமன்னரின் அந்தரங்க விசுவாசத்திற்குரிய ஆளாக்கியதோடன்றி இந்தத் தென்பாண்டிமண்டலத்தின் சேனாதிபதியாகவும் செய்து விட்ட சீற்றமும், “சந்தனத் தேவன்”! என்ற பெயரில் ஏற்பட்டிருக்கும் ஆத்திரமுமே குமரப்பன் உள்ளத்தைக் குமுறச் செய்தன.

குமரப்பனின் பெருமூச்சுக்கிடையே, அவனுடைய நெஞ்சக் குமுறல் அவனுடைய அகவாழ்வில் மகத்தான பிரளயத்தை உண்டு பண்ணியது. என்றாலும் அஃது என்னுவது எரிமலையாக வெடித்துச் சர்வநாதத்தை விளைவிப்பதற்கு முன்னாள், “அல்லிக்கு நல்ல இடமாகப் பார்த்துத் திருமணம் முடித்துவிட வேண்டும்” என்பதற்காகவே, தன் தமக்கை முத்தம்மானைத் தேவன்கோட்டையிலிருந்து சில காலம் தாமரைக் குளத்திற்கு வந்து தங்கியிருக்கச் செய்திருந்தான். முத்தம்மாள் வீட்டிலிருந்ததால், அவன் ஒன்றிரண்டு நாட்கள் வெளியூர்களில் தங்கிவர நேர்ந்தாலும், தன் மகளைப்பற்றிய சிந்தனை

யின்றி இருக்கமுடிந்தது. மேலும் அக்காலத்தில் மூண்டிருக்கும் பகையும், குழப்பமும் அரசியல் தலைவர்கள் இடையே அடிக்கடி நடைபெறும் சதியாலோசனைகளும் குமரப்பன் செவிக்கும், சிந்தைக்கும் எட்டாமல் இல்லை: கீரியும் பாம்புமாக சீறிக்கொண்டிருக்கும் சேதுபதி பூமிக்கும் மதுரை மண்டலத்துக்கும் என்றாவது ஒரு நாள் பெரும்போர் மூளக்கூடும்! அந்தப் போராட்டத்தால் இரு நாட்டிலுள்ள எல்லையோரங்களில் வாழ்வோர்க்கு ஆபத்தும் அழிவும் ஏற்படக்கூடும். அதற்குள், தான்குடும்பக் கவலைகளினின்றும் விடுபட்டுவிட்டால், தான் ஈடுபடும் கட்சியில் போரை முன்னின்று நடத்தும் வாய்ப்பும் சமய சந்தர்ப்ப வசத்தால், புலிக்காலுடையாருக்கோ பவானி சங்கருக்கோ ஆலோசனை சொல்லும் வாய்ப்பும் ஏற்படலாம். அதன் வாயிலாகத் தன்னுடைய நெடுநாள் கனவு நிறைவேறக்கூடும். “என்றெல்லாம் திட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்த குமரப்ப தேவனுக்கு, உணவருந்துவதற்குரிய ஓய்வுதேரம் எங்ஙனம் கிடைக்க முடியும்.

சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்ட குமரப்பன் அல்லியை நோக்கி மெல்லத் தன் பார்வையை ஓடவிட்டான்.

பருவத்தின் தலைவாயிலில் நின்றுகொண்டிருக்கும் அழகுப்பதுமையாக அல்லி விளங்கினாள். அறுவடைக்குத் தலைசாய்ந்து கிடக்கும் செந்நெற் குலைபோன்று அச்சம், நாணம், மடம், பயிர்ப்பு என்னும் பண்புகளால் முற்றி முதிர்ந்து தளதளக்கும் பூங்கொடியாகக் காட்சியளித்தாள். அல்லியின் அன்னை, இன்று இருந்தால், “துண்டை உதறிப் போட்டுக்கொண்டு அவன் ஊர் சுற்றிவிட்டு வந்து என்றோ ஒருநாள், அல்லியின் வயது வரம்பைப்பற்றிக் கணக்குப்போடும் வீண் வாழ்க்கையைக் கண்டு தன்மேல் அவள் எவ்வளவு வேதனையடைந்திருப்பாள்? குடும்பமும் குழந்தையுமாக இருக்கவேண்

டிய ஒரு வயது வந்தபெண்ணை, வீட்டிலிருக்க வைக்க லாமா?" என்றல்லவா இடித்துக்கூறியிருப்பாள்!" இந்த நினைவுகள் குமரப்பதேவனுடைய நெஞ்சத்திலுண்டான போது, நெருஞ்சிமுள் தைப்பதுபோலச் சுருக்கென்று அவனுடைய இதயத்தில் குத்தியது.

“என்னதம்பி! அடையும் கறியும் அரைகுறையாகத் தட்டில் உலர்ந்து கிடக்கிறதே! அடடா! அடையை எடுத்துச் சாப்பிட்ட கைகூடக் காய்ந்துவிட்டதே! ஏனம்மா அல்லி! உன் அப்பனை ஏதேனும் வாங்கிக் கொண்டு வரச் சொன்னாயா? அவன், எங்கள் அப்பன் இருந்த காலத்திலும் இப்படித்தான்; எப்பொழுதுமே வீட்டில் தங்கியிருக்கமாட்டான். நாள்தோறும் எங்க அம்மாவிடம் அவன் வசைமொழி வாங்காமல் இருந்த தில்லை,” என்றாள் வெளியிலிருந்து திரும்பிய குமரப்ப தேவனுடைய அக்காள் முத்தம்மாள்.

“இல்லை, என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையசைத் தாள் அல்லி. “அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை அக்கா! அல்லி யைச் சித்திரைத்திருவிழாவிற்கு அழைத்துப்போகிறேன் என்றேன். அவ்வளவுதான், ...அவளுடைய தாயின் நினைவு நெஞ்சத்தில் பொங்கியது,” என்று சொல்லிக் கொண்டே வெற்றிலைபாக்கை வாயில் திணிக்கத் தொடங்கினாள்.

அக்காளிடமும் தன் அருமை மகளிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு, குமரப்பன் குதிரை நோக்கி நடந்தான். சிறிதுநேரத்தில் குமரப்பனுடைய குதிரை, கீழ்த் திசையை நோக்கிப் புழுதிப்படலத்தைச் சுழலவிட்டுப் பறந்துசென்றது. அவன் சென்ற சிறிதுநேரத்தில் அதை முத்தம்மாளிடம் சொல்லிக்கொண்டு, தன் புள்ளிமானுடன் அல்லி, தேவர்மாளிகை நோக்கிப்பறப் பட்டாள். துள்ளிக் குதித்தோடும் புள்ளிமானுடன் அல்லி காலையில் செல்லும் அழகை, உள்ளூரக்கண்டு களித்தவாறே முத்தம்மாள் நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

6. நள்ளிரவு நாடகம்

கீழ்த்திசைச் செலவிலிருந்து திரும்பிய சேனாதிபதியுடன் பெரியஉடையத்தேவர், அன்றிரவில் ஆலோசனையில் ஈடுபட்டிருந்தார். மறவர்மங்கலத்தில் நடைபெற்ற சதியாலோசனைக் கூட்டமும், அதில் பங்குபெற்றவர்களும், அவர்கள் பேச்சில் அடிபட்ட செய்திகளும், மாமன்னரிடம் தான் தெரிவித்துவந்த விவரத்தையும் சேனாதிபதி சொல்லக்கேட்ட தேவருக்கு ஆத்திரம்பொங்கியது. அவருடைய சிந்தனையானது தென்பாண்டிமண்டலத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டுவரும் காட்சிகளின் தொடக்ககாலத்தைத் தேடி அலைந்தது.

திருக்கானப்பேரைச் சுற்றிலும் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த பெருங்காடுகளில் சிறுத்தைப்புவிகளின் நடமாட்டம் அதிகமாக இருந்தது. ஒருசமயம் கிராமத்திற்குள் புகுந்த ஒரு சிறுத்தைப் புவியை, அந்தக் கிராமத்து வீரர் ஒருவர், எதிர்த்துப் போராடி அதன் வாயைக் கிழித்துக் கொன்றார். அந்த மாபெரும்மனிதர், புவியுடன் போராடி வீழ்த்திய இடத்தில் அந்த வீரநிகழ்ச்சியின் நினைவாகக் கம்பம் ஒன்று நாட்டப்பட்டது. இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர் அந்த வட்டாரத்து மக்கள் அவரைப் புலிக்காவலுடையார் என்று அழைத்தனர். மங்கம்மாள் சாலையில் அமைக்கப்பெற்றிருந்த அறப்பள்ளிச்சாலை நிர்வாகத்தை ஏற்றுக்கொண்டதுமுதல் புலிக்காலுடைய அம்பலகாரரின் பெயர், சின்ன மறவர் சீமை உட்பட்ட மங்கலநாடு முழுமையும் அதிகமாக அடிபடத்தொடங்கியது. தொடக்கத்தில் மங்கலநாட்டுப் பெருமக்களில் ஒருவராக விளங்கிய அம்பலகாரருக்கு, மங்கம்மாளின் தயவை எதிர்பார்த்து நிற்கும் நப்பாசை வளரத்

தொடங்கி, அவரைப் பிறந்த நாட்டின் பாசத்தையும், பெருமையையும் மறக்கச்செய்து, நாயக்கப்பேரரசின் தாசனாக மாற்றியமைத்தது.

அம்பலகாரரின் ஆசைகள் இப்படியென்றால், மறவ மங்கலத்தில் கூடியிருந்த மற்றவர்களின் ஆசைகளுக்கு இரட்டை வேர்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. நாட்டின் ஒற்றுமையில்லாக் குறையென்னும் எண்ணெயில், பதவி வெறி என்னும் தீப்பொறி பட்டுச் சேதுபதி நாடெங்கும், நீறு பூத்த நெருப்பாகக் கனன்று கொண்டிருந்தது. “இவ்வாறு சிந்தனையில் உழன்று கொண்டிருந்த உடையத்தேவர், கடந்த சில நாட்களாகச் சேனாதிபதிக்கு ஏற்பட்ட அலுவல் காரணமாக அவனுக்கு ஓய்வு தேவை என்பதைத் திடீரென்று உணர்ந்துகொண்டவராய், அவனிடமிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டார். தளபதியும் சிறிதுநேரத்திற்குள் ஆழ்ந்த நித்திரையில் அமிழ்ந்தான்.

தளபதி சந்தனத்தேவன் விழித்தெழுந்தபொழுது, மூன்றாம் சாமமாக இருக்கலாம் என்று கருதினான். ஏனெனில் கீழ்வானில் விடிவெள்ளியின் மெல்லிய ஒளிப்பரப்பு அப்பொழுது காணப்படவில்லை. விண்ணெங்கும் மையிருள் மண்டியிருந்தது. விண்மீன்களைச் சிறிது மழுங்கச்செய்வதுபோல் கீழ்வானம் வெளிறியிருந்தது. தன் அறையிலுள்ள பலகணியைத் திறந்துவைத்து நோக்கினான் சந்தனத்தேவன். பாற்கடல்போல் பரவியுள்ள நீர்ப்பாப்புடன் தேவர் மாளிகைக்கு முன்னால் தெப்பக்குளம் காட்சியளித்தது. மாளிகையின் வடக்கு, கிழக்குப் பக்கங்களில் இருந்த இருள்குழந்த சோலைகளில் மாமல்லிகையும் கொடி முல்லையும், மனோரஞ்சிதமும் மலர்ந்திருந்தன. அங்கிருந்து கொள்ளை கொள்ளையாக மணத்தை இளந்தென்றல் அள்ளிக்கொண்டு

வந்து அவனுடைய பலகணியைக் கடந்து அவன்மீது கொட்டுவதுபோல் வீசிக்கொண்டிருந்தது. சந்தனத் தேவன் படுக்கையைவிட்டு எழுந்து கதவைத் திறந்து கொண்டு மாளிகைச் சோலைக்குச் செல்லும் படிக்கட்டுகளின் வழியாக இறங்கினான். படிக்கட்டின் இறுதியிலுள்ள புறவாயிலைத் திறக்கும்பொருட்டுத் தாழ்க்கோலை இழுத்துவிட்டான்; கதவு திறக்கப்பட்டதும், அவன் கண்கள் ஓர் அபூர்வக் காட்சியைக் கண்டவுடன் தாமாகவே இமைகளை மூடிக்கொண்டன.

புறவாயிலுக்குச் சற்றுத் தொலைவில் நீராடு பொய்கையும், அதனருகில் கருங்கல் மேடையும் காணப்பட்டன. அந்தக் கருங்கல் மேடையின் தூண் மறைவில் நின்றுகொண்டிருந்த ஓர் உருவம், அவன் புறவாயிலைக் கடந்து வந்ததும், வராததுமாக, அந்த வாயிலுக்குள் சரேலென்று பாய்ந்துசென்று வாயிற் கதவை உட்புறமாகத் தாழிட்டுக்கொண்டது. தளபதி தன் இடையில் செருகியிருந்த உடைவாளைத் தேடிப்பார்த்தான். அந்த உடைவாள் மேல்மாடத்திலுள்ள படுக்கையறையில் இருப்பது நினைவுக்கு வந்தது. தன் பல்லில் சுண்டு விரலைக் கடித்துக்கொண்டே, “எவ்வளவு முட்டாள் தனமான செயலைச் செய்துவிட்டோம்? தற்காப்புக்குக் கூடச் சிறியதொரு ஆயுதமும் இல்லாத நிலையில் வந்தோமே ..” என்று எண்ணினான். தளபதிக்கு ஒன்றுமே ஓடவில்லை; “நாட்டின் தளபதியாகிய பொறுப்புள்ள ஆடவன், அந்தப்புர மகளிர் நீராட விருக்கின்ற நீராடு பொய்கையில் தன்னந்தனியாக நிற்கிறான். மேல்மாடத்திற்குச் செல்வதற்கோ புறவாயில் கதவும் உட்புறமாகத் தாழிடப்பட்டுவிட்டது” என்ற எண்ணம் தோன்றி அவனுடைய நெஞ்சத்தை ஆயிரம் வேல்கொண்டு தாக்குவதுபோல் தைத்தது.

“என்ன செய்வது? கருங்கல் மண்டபத்தில் நின்ற வண்ணம், மாளிகை மேன்மாடத்தை நோக்கினான். தான் தங்கியிருந்த மாளிகையின் சாளரவாயிலைத் திறந்துவைத்து வந்ததைக்கண்டான். அறையில் மங்கலாக எரிந்துகொண்டிருந்த அகல்விளக்கு பெரிதாக்கப்பட்டிருந்ததையும், புற வாயிலைக் கடந்து உட்புகுந்த அந்த உருவம், அந்த விளக்கொளியில் அவனுடைய அறையில் எதையோ தேடிக்கொண்டிருப்பதையும் கண்டான்; உண்மையில் தன்னுடைய அறைக்குள் புகுந்திருக்கும் உருவம் ஆடவனாகத்தான் இருக்கவேண்டும். தேவரின் தமக்கையரின் பணிப்பெண்களோ அல்லது அவருடைய தோழிகளில் ஒருத்தியோ இத்தகைய செயலில் ஈடுபட முடியாது. அவர்களுக்குத் தன்னுடைய அறையில் வேலையுமில்லை. தேவர் மாளிகையின் அந்தப்புரத்திலும்கூடப் பகைவர்களின் ஒற்றன் உலாவுகிறான். அதிலும் அதிகாலை வேளையில், தளபதியார் தங்கியிருந்த தனியறைக்குள் எதிரிகளின் கையாள் நுழைந்திருக்கும் இந்தச் செய்தி, பொழுது விடிந்ததும் விடியாததுமாக ஊரெங்கும் பரவிவிடுமே” என்ற நினைவில் தளபதி திண்டாடினான்.

சிந்தனையோட்டத்தைத் தடுத்துவிட்டுச் சீக்கிரமே தீவிரமாக நடவடிக்கையில் இறங்கத் தூண்டியது தளபதியின் உள்ளுணர்வு. அவனுடைய நோக்கில் கருங்கல் மேடைக்கு எதிரில் எட்டிப்பிடிக்கும் அளவில், சுரபுண்ணைமரத்தில் படர்ந்து தொங்கும் மாதவிக் கொடிகள் காட்சியளித்தன. அந்தக் கொடிகளைத் தாவிப் பிடித்துக்கொண்ட தளபதியை அவனுடைய உணர்ச்சி வெறி, அரை நொடிக்குள் மாளிகையின் புறமதில்மேல் கொண்டுபோய் நிறுத்தியது;

மதில்மேல் நின்றவுடன், புறவாயிற்கதவு தாழிடப் பட்டிருந்ததைப்பற்றிய தயக்கம் நீங்கிய தளபதி, தன்னுடைய அறையை நோக்கி மீண்டும் தன்பார்வையை ஓடவிட்டான். இன்னும் அந்த உருவம் அவனுடைய அறைக்குள் இருப்பதை அறிந்துகொண்டான். “இருக்கட்டும், வகையாகத் திருடன் நம்மிடம் மாட்டிக்கொண்டான். ஒளியத் தெரியாதவன் ஊர்க்காவலன் வீட்டினுள் மறைந்துகொள்வதுபோலல்லவா இருக்கிறது. இவன் ஒருவனுக்குக் கொடுக்கப்படும் பாடம் நம்மை எதிர்க்கும் பகைவர் அனைவருக்கும் முதற்பாடமாக அமையட்டும் என்று எண்ணியவனாக, மதில் மேலிருந்து மாளிகை உட்புறமாகத் தளபதி குதிக்கவிருந்தபொழுது அவன் உடம்பே கிடுகிடுத்து நடுங்கத் தொடங்கியது.

அப்பொழுது அவன் தங்கியிருந்த அறைக்கு அருகிலுள்ள நடை வழியாக மேன்மாடத்திற் கப்பாலிருந்த அந்தப்புர அறையொன்றிலிருந்து கன்னிப் பெண்கள் கைவளைகள் கலகலக்கக் குலுங்கச் சிரித்த வண்ணம், தளபதி நின்றுகொண்டிருந்த மதிலின் புறவாயிலேநோக்கி நீராடும் பொருட்டு வந்துகொண்டிருந்தனர். அதைக் கண்டதும், “மதில் மேற் பூனைபோல்” நின்றுகொண்டிருந்த தென்பாண்டி மண்டலத்துச் சேனாதிபதியின் எண்சாண் உடம்பும் ஒரு சானாகக்குறுகத்தலைப்பட்டது. ‘இடுக்கியில் அகப்பட்ட எலிபோல, அவுடைய இரண்டும் கெட்ட நிலையில் அவனது உடலினின்றும் மானமும் வீரமும் சிறிது சிறிதாக விலகிச் சென்றன.

நல்லவேளையாக அவன் கருங்கல் மேடையிலிருந்து பற்றித் தாவிய மாதவிக்கொடியை இறுகப்பற்றிய அவனுடைய கரங்கள், அவற்றினை விடாவண்ணம் பிடித்திருந்தன. மாதவிக்கொடியோடு தன் உடம்பை

மறைத்துக்கொண்டு நின்றான். கீழ்வானம் வெள்ளென்று வெளுத்தது. விடிவெள்ளியின் மெல்லிய சுடர் அடிவானத்தை அழகு படுத்திக்கொண்டிருந்தது. அந்தப்புர மாளிகையிலிருந்து வெளியேறிய பெண்கள் புறவாயில் வழியாக நீராடச் செல்வதையும், அந்தப் பெண்கள் கும்பலுடன், அவனுடைய தனியறையில் உளவறியச் சென்றிருந்த அந்த மர்ம உருவமும் இருளோடு இருளாகக் கலந்துகொண்டதையும் கண்ட தளபதி, ஊமைகண்ட கனவுபோல வாய்திறவாமல் இருந்தான்.

“நாணயமும் நம்பிக்கையும் கொண்ட நாட்டின் தளபதியார் வைகறையில் மங்கையர் நீராடச் செல்லும் வழியிலுள்ள புறமதிலின் மேல் நின்றுகொண்டு அவர்களைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் என்ற செய்தி, அந்தப்புரப் பெண்களின் வாயிலாக வெளியில் பரவத்தொடங்கினால், என்னாகும்?” அப்பொழுது சிங்கத்தையும் சிறுத்தையையும் வென்ற சேனாதிபதியின் இரும்பு நெஞ்சம் அழல்பட்ட மெழுகென உருகத் தொடங்கியது. வியப்பு, வேதனை, வீரீதம் ஆகிய உணர்ச்சிகள் மேலிட்டவனாய்த் தளபதி சந்தனத்தேவனுடைய சரீரம், தாங்கமுடியாத அதிர்ச்சியால், தான் பற்றியிருந்த மாதவிக்கொடியின் பிடிப்பிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தளரத் தொடங்கியது:

7. பொழுது விடிந்தது

தட்டுத் தடுமாறி ஒருவாறு தன்னைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டபின்னர் தளபதி மெதுவாக எழுந்திருந்தான். தனக்கு நேரிட்ட ஏமாற்றத்தை எண்ணியெண்ணி அவனுடைய இதயம் புண்ணாகியிருந்தது.

“சல சல” என்று பொய்கையில் மூழ்கி நீராடியெழுந்த பெண்கள் ஒவ்வொருவராக இதற்குள் திரும்பி யிருக்க வேண்டும் என்று ஒருகணம் ஊகித்துக்கொண்ட தளபதி, சுற்றுப்புறமதிலுக்கு அப்பாலுள்ள பொய்கையை நோக்கித் தன் பார்வையைத் திருப்பினான்.

“பாவம்! தளபதியாரை இவ்வளவு தூரம் நீ, ஏமாற்றி யிருக்கக் கூடாதடி! ஆமாம் அல்லி! அறைக்குள் நீ, எப்படி அதைத்தேடி எடுத்துக் கொண்டாய்?” என்றாள் அல்லியின் அருகில் நின்ற மற்றொரு பூங்கொடி.

“நீயே சொல்லு, தாமரை! ஆடவர்கள், அந்தப் புரத்துப் பெண்கள் நீராடுமிடத்திற்கு வரக்கூடாது என்ற அரண்மனையின் நடைமுறை கூடவா இவருக்குத் தெரியவில்லை!” என்றாள் அல்லி.

“சரி சரி! அவர் எங்காவது புறப்பட்டுப் போவதற்குள் அவருடைய குத்துவானைக் கொடுத்துவிட்டு வந்து விடு” என்றாள் முதலில் பேசிய இளமங்கை. ஆனால் அல்லியோ,

“தாமரை, நான்மட்டும் தனியாக அவருடைய அறைக்குள் போகமுடியாது. நாயிருவரும் அந்த அறை வழியாகச் செல்லுவோம். அரண்மனைப் பணிப்பெண்கள்.

அனை வரும் முதலில் குளித்துவிட்டுப் பே யா யி ரு ப் ப து நமக்கு ஒருவகையில் நல்லதாய்ப் பேயிற்று,” என்றுள் அல்லி.

பின்னர் அல்லி, தன்தோழி தாமரையை அழைத்துக் கொண்டு பொய்கையினின்றும் வெளியேறினாள்.

இந்த உரையாடலை அறைகுறையாகச் செவிமடுத்த தளபதி, “தாமரைக் குளத்திலிருந்து அல்லி, எப்பொழுது தேவர் மாளிகைக்கு வந்தாள்? அவள் யார் தாமரை என்பவள்?... அவளுடைய தோழிபோலும்! மிக வியப்பான பெண்கள்!” என்ற எண்ணத்தை ஓடவிட்டவன், அந்த இளம்பெண்கள் தன்னுடைய அறைக்கு வருவதாகச் சற்றுமுன் சொல்லிக் கொண்டது நினைவுக்கு வரவே, ஓட்டமும் நடையுமாகத் தான் தங்கியிருந்த அறையை நோக்கி விரைந்தான். தளபதி அறைக்குள் சென்ற சிறிது நாழிகைக்குள் நீராடி நனைந்த துகில் பட்டுத் தளிர்மேனியில் ஓட்டிக் கொள்ளத் தங்கள்மேனியழகு பளிச்சிட அதிகாலை வேளையில் அல்லியும் தாமரையும் அவனுடைய அறையை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்ததைச் சந்தனத் தேவனின் கடை விழிகள் கவனிக்கத் தொடங்கின.

இரவில் நடந்ததெல்லாம் தளபதிக்கு வியப்பின் மேல் வியப்பாக இருந்தது. அல்லி முன்னால் நடத்து வந்தாள். “அன்று தாமரைக் குளக் கரையில் மாலைப் பொழுதின் மயக்கத்தில் புள்ளிமானுடன் காட்சியளித்தவளா இவள்? இல்லை ... புனித நீராடும் பொருட்டு விண்ணகத்திலிருந்து மண்ணுலகம் வந்த தேவகன்னிபோலல்லவா காணப்படுகிறாள்? ஆமாம். இவளுடன் நடந்துவரும் அவள் யார்? அல்லியைப் போலவே சாயலும் அழகும் உடையவளாய் இருக்கின்றாளே! இருவருக்கும் நிறத்திலும் வளர்ச்சிலும் கூட வேறுபாடில்லையே! சரி. அவர்

களின் பெயரிலாவது வேறுபாடு வேண்டாமா? அல்லி! தாமரை! அழகான மலர்கள், அந்தப் பாவையரின் பூமேனியில் புரளாமல் துவளாமல் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் பூந்துகில்கள், அவர்களின் பருவத்தின் முழுவளர்ச்சியையும் பளிங்கு போன்ற வண்ணத்தையும், அங்கக் கட்டுகளின் அமைப்பையும் அழகையும் எவ்வளவு அழகாகக்காட்டுகின்றன? இவ்வாறு சிந்தனையிலாழ்ந்து தளபதி, கற்சிலையாகக் காட்சியளித்தான்.

“தாமரை! நமது தளபதியார் வாளும் வேலும் தாங்குவதில் வல்லவரேயொழிய, இருளில் நுழைந்த திருடனைப் பிடிக்கும் தீரரல்ல!” என்று அல்லி. அந்தப் பேச்சு சம்மட்டியால் தளபதியின் தலையில் ஓங்கி அடிப்பதென விழுந்தது.

“போதுமடி பரிகாசம்! அவர்கா தில் விழப்போகிறது. வா, வா! நேரமாகவில்லையா உனக்கு!” என்று அல்லியை அழைத்துக் கொண்டு தாமரை நடந்தாள் வீரவாக.

தாமரையும் அல்லியும் தளபதியின் அறையை அடைந்தவுடன் இதுவரை வேடிக்கையாகப் பேசிவந்த சொற்கள் எல்லாம், அல்லியிடமிருந்து எங்கோ பறந்து சென்றுவிட்டன. பணிவும் நாணமும் அச்சமும் கொண்ட நங்கையாகத் தளபதியை வணங்கினாள் அல்லி.

“இவள் என் தோழி! பெயர் தாமரை. பனையூர் மாளிகைமணியகாரர் முருகப்ப பூபதியின் மகள். முகவை குச் செல்லும் இளவரசியார், தேவரின் திருத்தமக்கையாரைப் பார்த்துப் போகும் பொருட்டு மதுரையிலிருந்து திரும்பும் வழியில் இங்குவந்தார்கள். இளவரசியுடன் தாமரையும் வந்தாள்!” என்று அன்புகனிய அறிமுகம் செய்து வைத்தாள் அல்லி.

“சரி சரி! அந்தப்புரத்துப்பெண்கள் ஒரு ஆடவனுடன் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கக் கூடாது என்ற விதி உனக்குத் தெரியுமல்லவா?” மிகவும் கடுகடுப்பான குரலில் கேட்டான் தளபதி.

“அந்தப்புரமகளிர் நீராடுமிடத்துப் புறமதில் மீது நின்றுகொண்டிருந்தது மாளிகையின் நடைமுறை விதி களுக்கே முரண்பட்டது என்பதும், இந்த முறைமீறிய செயல், மாமன்னர் சேதுபதியின் திருமகள் இங்கே வருகைதந்திருந்தபோது நடைபெற்றது என்பதும், அவ்வாறு அத்துமீறிநடந்து கொண்டவர் சட்டத்தின் காவலராகிய சேனாதிபதி என்பதும், முகவை அரண்மனைக்கு எட்டிவிடப்போகிறது!” என்று வெடுக்கென்று கூறினாள் அல்லி, சீற்றத்தை வரவழைத்துக்கொண்ட குரலில்.

“என்ன அல்லி! உன் வாய்விச்சிலேயே, வாள்விச்சில் வல்லவராகிய நம் தளபதியை அடக்கிவிடுவாய் போருக்கிறதே!” என்றாள் தாமரை சற்றுக் கேலியாக.

“ஆம்! தாமரை! நீ சொல்வது உண்மையே. அனிச்சப்பூவும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதர் அடிகளுக்கு நெறிஞ்சிப்பழம்.” என்று வர்ணிக்கப்பெற்ற அணங்குகளின் வேல்வழியின் இலக்கிற்கு முன்னால், இதுவரை எந்த மாவீரனும் எதிர்த்து நின்றதில்லை. கோவலன், உதயகுமரன், ஆட்டனத்தி, நரசிம்மபல்லவன், நந்திவர்மன், அருள்மொழிவர்மர் மகனாகிய இராசராசன், அவன் அருமை மைந்தன் இராசேந்திரன், அம்பிகாபதி, இப்படி எத்தனைஎத்தனையோ வீரர்களும், அறிஞர்களும் பெண்களின் திருநுதலுக்கும், கயல்விழிக்கும் தோற்றுப் போன கதைகள் கொள்ளை கொள்ளையாக உண்டு. பெண்களின் கண்களில் இருவகை நோக்கு உண்டு. ஒன்று கண்டோரின் உயிருண்ணும் காதல் நோக்கு.

மற்றொன்று அந்தநேயம் செய்த நோக்கினை மாற்றுதற்கேற்ற மருந்தாகிய கருணை நோக்கு," என்றுன் தளபதி நிதானமாக.

“ஆமாம், இந்தக் காதல் மகாகாவியத்தைத் தளபதியார் எந்தக் களத்தில் கற்றறிந்தீர்கள்?” என்று அல்லி இடைமறித்துக் கேட்டாள்.

வள்ளுவர் வாழ்ந்த நாட்டிலே காதல்விற்ப்பெறத் தக்க கடைச்சரக்கு மல்ல. கற்றுக்கொள்ளத்தக்க பொருளுமல்ல. காதலை, யாருக்கும், எவரும் இன்று வரை சொல்லிக் கொடுத்ததுமில்லை. எவரிடமும் கேட்டு அறிந்ததும் இல்லை. பருவம் வந்தபொழுது, தானே பக்குவமாகப் பயின்றுகொள்ள வேண்டிய அற்புதமான கலையாகும் அது!”

“அல்லி! சேதுபதியின் தளபதியாரிடம் பேச்சிலும் வெற்றிபெறமுடியாது” என்று என்னுடைய தந்தையார் அடிக்கடி கூறியிருக்கிறார் என்ற உண்மையை இன்று தான் தெரிந்துகொண்டேன்” என்றுள் பனையூர் மாளிகை மணியகாரர் மகள் தாமரைக்கண்ணி.

அல்லியும் தாமரையும் ஒரே வயதுடையவர்கள். அல்லி பொன்னிறமுடையவள். தாமரை செந்நிறமுடையவள். அல்லி குளிர் நிலவுபோன்ற முகம்படைத்தவள். தாமரை செவ்வொளி தவமும், இளம் பரிதிபோன்ற வதனமுடையவள். ஆற்றலும் துணிவுமுடையவள் அல்லி. தாமரையோ சாமர்த்தியமும் திறமையும் கொண்டவள். முன்னவள் முகில் கிழித்து முனைத் தொளிரும் மின்னல் ஒளி. பின்னவளோ கார்விரித்து

மழை பொழியும் கொண்டல்துளி. அல்லி புள்ளிமான்;
தாமரை கலைமான்; இத்தகைய அபூர்வகுணமுடைய இரு
அழகிகளும், தளபதியின் இதயத் தடாகத்தில் எதிரும்
புதிருமாக வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

கீழ்த்திசையில் கிளர்ந்தெழுந்த செங்கதிரோன்
தகதகவெனச் சுடர்க்கை நீட்டித் தங்கமயமாக மின்னிக்
கொண்டிருந்தான். தேவர் மாளிகையில் நனைந்த துகில்
சலசலக்க நடந்துசெல்லும் நங்கையரிடமிருந்து தன்
உள்ளத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு, தளபதி சந்தனத்
தேவன் எழுந்தபோது, காலையுணவிற்குப் பிறகு
உடையத்தேவரைச் சந்திக்குமாறு, காவலன் ஒருவன்
அவனிடம் வணங்கித் தெரிவித்து நிற்பதைக் கண்டான்.

8. மாமன்னர் திருமுகம்

அதிகாலையில் உடையத் தேவரைச் சந்தித்த தளபதியிடம் அவர் -அவசரமாக மாமன்னர், முகவை நகருக்கு வருமாறு ஓலைவிடுத்திருப்பதைத் தெரிவித்தார். அப்பொழுதே சேதுநாட்டுத் தலைநகருக்குப் பறப்பட்டான் சேனாதிபதி சந்தனத்தேவன். தளபதியின் வெண்குதிரை, முகவை நகரம் அடைந்த சமயம், பொழுது மறைந்து இரண்டரை நாழிகை ஆகியிருக்க வேண்டும். நகரின் பிரதானமான மேற்குவாயில் அடைக்கப்பட்டிருந்தது. வடக்குத் திக்கில் அமைந்திருந்த அரண்மனைப்புறவாயில் தளபதிக்காகத் திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்ததோ என்னவோ? ஏனெனில் சந்தனத் தேவன் அரண்மனையின் புறவாயிலே வந்து அடைந்த மறுகணமே, குடுகுடுவென்று ஒடிவந்த மாமன்னரின் அந்தரங்க ஒற்றன் கூழ்ப்பன் அவனுடைய வெள்ளைக் குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பற்றி அருகிலிருந்த காவலனிடம் ஒப்புவித்தான்.

கூழ்ப்பன் தன்குடுமியைத் தட்டிவிட்டு முடிபோட்டுக் கொண்டவனாய், முன்னால் நடந்துசென்றான். அவனிடம் தளபதியை நேராகத் தன்னிருக்கைக்கு அழைத்து வருமாறு மன்னர் கட்டளையிட்டது போலிருந்தது கூழ்ப்பனுடைய சறுசுறுப்பான நடவடிக்கை. அவர்கள் இருவரும் ஆயுதசாலையைப் பார்த்துக்கொண்டே சென்றனர். ஆயுதசாலை, யென்னும் படைத்தலக் கொட்டிலைப் பார்த்தவுடன் சேனாதிபதியின் எஃகு நெஞ்சமும், இமயமலை போன்ற மார்பும், பொதிகை போலும் நீண்ட கைகளும் தினவெடுக்கத் தொடங்கின!

இன்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தென்னகத்து மன்னவர்களாகிய திருமாவளவனும், ஆரியப்படைகடந்த நெடுஞ்செழியனும், இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும், அவனுக்குப்பின் வந்த இடைக்காலச்சோழப் பேரரசர்களாகிய இராசராசனும், கடாரங்கொண்டானும், குலோத்துங்கனும், சடையவர்மனும், மாறவர்மனும், சுந்தரபாண்டியனும், வீரபாண்டியனும் தங்கள் கரங்களில் தாங்கிப் போராடிய வீரவேல்கள், கூர்வாள்கள் அந்தக் கொட்டிலில் கங்கும் நுனியும் சிதைந்து, காம்பும் கணையும் முறிந்து பழுதுபட்ட நிலையில் இருந்தன. அவையன்றிப் புத்தம் புதிய போர்க்கருவிகள் பளபளவென நெய்பூசப் பெற்று ஒளிவீசித் திகழ்ந்தன. இந்தப் பழம்பெரும் படைக்கலங்களுக்கு வாயிருந்தால் அவை வெளிப்படுத்தும் வீரக் கதைகள் ஆயிரம் ஆயிரமாகும்! ஒளரங்க சீப்பை எதிர்த்துப் போராடிய வீர சிவாஜியின் வெற்றிக்குத் துணையாக விளங்கியவை என்று வரலாற்றில் புகழ்த்தக்க படைக்கருவிகள் தஞ்சையிலுள்ள சோழமன்னர்களின் படைக்கலக் கொட்டிலில் இருந்து எடுத்துச்சென்ற ஆயுதங்கள் தாம்!” என்று முதிய மறவர்கள் சொல்லியிருந்தனர். அது தளபதியின் நினைவுக்கு வந்தது.

இத்தகைய அருமையான ஆயுதசாலையைப் பார்த்துக்கொண்டே வந்த தளபதி, கூழப்பனுடன், அரண்மனை நடுமுற்றத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். மாமன்னர் அவனுடைய வருகையை எதிர்பார்த்தவண்ணம் இருக்கையொன்றில் அமர்ந்திருந்தார். உணர்ச்சி பொங்கவும், உவகை துள்ளவும், மன்னருக்கு வணக்கம் தெரிவித்தான் சந்தனத்தேவன். “தென்பாண்டி மண்டலம் மட்டும் அன்றித் தென்னகமே தலைவணங்கும் மாமன்னர் இராசராசபரகேசரி விசயரகுநாத சேதுபதியின் திருமுன்னர், அமர்ந்து ஆலோசனையில் ஈடுபடக்

கூடிய அரிய வாய்ப்பு, தனக்குக் கிடைத்திருப்பது குறித்து உள்ளத்தில் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தான். அதற்கு முன்னர் அவரைப் பலமுறை சந்தித்திருக்கிறான். பல போர்க்களங்களில் அவருக்கு அருகில் நின்று அமர்புரிந்திருக்கிறான். பல பல அரசியல் விவகாரங்களிலும், மந்திராலோசனைகளிலும் அவருடன் கலந்துகொண்டிருக்கிறான். அந்தச் சமயங்களில் எல்லாம் அவர், வீரராக, விவேகியாக, தலைவராக நடந்து கொண்டிருந்தார். தண்பர்களுக்கு வைரியாக, மன்னர்களுக்கு மன்னராக விளங்கியுள்ளார். தென்பாண்டி மண்டலத்தில் ஈடு இணையற்ற அரசராக மட்டுமின்றி, இறையருள்பரப்பும் திருத்தொண்டராகவும் திகழ்ந்தார். ஆதலின் மன்னர் ஆட்சியில் மந்திரி பதவியிலிருந்து நிலையாத இவ்வுலகில் நிலைபெற்றதைத் தேடித் தம் முடைய பேரருள் விலாசப் பெருஞானத்தால் உலகை அருளாட்சி செய்த தாயுமான அடிகளார், அவரைக் “கீழவன் சேதுபதி” என்று அருமையாக உரிமையுடன் அழைத்தார். சிந்தனையில் முழுகியிருந்த தளபதியை, மன்னர் பரிவுடன் நோக்கினார். “என்ன! வழிப்பயணம் அவ்வளவு வசதியாக அமைந்திருக்க முடியாது என்று எண்ணுகிறேன்.” புன்னகை தவழும் வதனத்துடன் மன்னர் பேச்சைத் தொடங்கினார்.

“அதனையெல்லாம் இப்பொழுது சிந்திக்கவே நேரம் இல்லை.... நாட்டுப்பணியும் அரசியல் பிரச்சனையும் தலைக்கு மேல் நிற்கின்றனவே!” பணிவும் பரிவும் குழைந்த குரலில் கூறிய தளபதியின் வார்த்தைகளில் உண்மை பளிச்சிட்டது!

“மறவர்மங்கலக்கூட்டம் மொத்தத்தில் அவர்களுக்கு இலாபம் இல்லை என்று கருதுகிறேன்!”

மன்னரிடம் தான் மங்கலநாட்டுப் பயணத்தால் அறிந்துகொண்ட சதியாலோசனை பற்றி விவரமாகச் சொன்னான்.

“மதுரைப் பேரரசு மும்முனைப் போராட்டம் நடத்தப் போகிறது. நன்றாக நடத்தட்டும். மும்முனையிலென்ன? முதன்முனைப் போராட்டத்திலேயே அவர்கள் புறமுதுகுகாட்டி விட்டனர். இனி எம்முனையில் போராட்டம் நடந்தாலும் சரி, எதற்கும் இந்தத் தென்பாண்டி மண்டலம் அஞ்சப் போவதில்லை. ஒருவர்க்குத் தலைசாயும் நேரத்தில்தான் அவருக்குத் தலையாட்டமும் அதிகரிக்கும். அதனைக்கண்டு அஞ்சுவதோ ஆத் திரப்படுவதோ கூடாது. மகாராணிமங்கம்மாளின் தலையாட்டத்தில் இந்த அப்பாவிகள் அகப்பட்டுக் கொண்டார்கள்.... “வேடிக்கையானவர்கள்!” ஹா! ஹா! ஹா! “கடகட வென்று இடிமுழக்கம்போல வெடிச்சிரிப்புச் சிரித்தார் சேதுபதிமன்னர். அந்தச் சிரிப்பொலி அரண்மனை மண்டபங்களிலும், மாளிகையிலும் பட்டு எதிரொலிக்கத் தொடங்கியது.

“சக்கரவர்த்தி! மற்றவர்களைப் பற்றி நான் அக்கரை கொள்ளவில்லை. நம் உப்பைத்தின்று வளர்ந்த பவானி சங்கர்?”

“பவானி சங்கர்! துரோகி! பெற்றதாயையும் பிறந்த நாட்டையும் சிந்திக்காத பேய்! பவானிசங்கர்! உன்னை என்னபாடு படுத்துகிறேன் பார்!” என்று முழங்கினார் சேதுபதி.

“தளபதி! நாட்டைத்தாக்கும் அபாயம் உடனே ஏற்படப் போவதில்லை. அப்படி ஏற்பட்டால் நாம் பகைவரை எதிர்த்துப் போரிடாமலும் இருக்கப்போவதில்லை. ஒருநாட்டின் எல்லைத் தொல்லைகளே எதிர்காலப்

போராட்டத்திற்கு அடையாளங்களாகும். எல்லைத் தொல்லைகளில் என்றுமே ஒரு கண் வைத்திருக்க வேண்டியதுடன், நல்லவர்களைப் போல நாட்டில் நடித்து உள் ளிருந்து உட்பகைமுட்டி, அல்லல் விளைவிக்கும் புல்லு ருவினைக் கிள்ளியெறிவதில் எப்பொழுதும் சோர்வடை யக்கூடாது. படையெடுத்துவரும் பகைவரைவிட, நகை யோடு நாட்டில் நடமாடித்திரியும் நாசகார்களே, ஆயிரம் மடங்கு ஆபத்தானவர்கள். தென்னகத்தின் தன்னுரிமையை எதிர்க்கும் எந்தப்பேரரசும் அதற்குத் துணை நிற்கும் எந்தச் சிற்றரசும் இந்த மண்ணில் இருக் கும்வரை, இந்நாட்டு மறவர் எவரும் ஒருகணமேனும் வாளாவிருக்கப்போவதில்லை” என்று முழங்கினார் சேதுபதி.

சலனமற்ற சிந்தனையில், தன்னுணர்ச்சியை ஓட விட்டு நின்றுகொண்டிருந்த தளபதியின் முகத்தில் வீர மும், தீரமும் விளையாடின. அவனுடைய வைர நெஞ்சி லிருந்து வெளிப்பட்ட துணிச்சலின் சாயலாக, அதரங்கள் மெல்லநெகிழ்ந்து தவழ்ந்ததையும், விழிகள் இன்பக் கண்ணீரைத் துளிர்த்ததையும் ஒருகணம் உற்று நோக் கினார் சேதுபதி. மறுகணம் அவருக்கேயுரிய அழுத்தமும், கம்பீரமும் வாய்ந்த குரலில் தளபதிக்கு ஓர் ஆணை பிறப் பித்தார்.

“தளபதியாரே, நாளை உதயவேளைக்கு முன்னர் நாம் கொடுக்கும் ஓலையொன்றை மதுரையிலுள்ள ஒரு வரிடம் சேர்ப்பிக்கவேண்டும். இங்கிருந்து இன்றிரவு இரண்டாம் சாமத்திலேயே பயணத்தைத் தொடங்க வேண்டும்” என்றார்.

மன்னர் பேச்சை நிறுத்திய மறுகணமே, கூழப்பன் சொல்லிவைத்தாற்போல அவர்கள்முன் காட்சியளித் தான், “விருந்தினர் விடுதிக்குத் தளபதியை அழைத்துச்

செல்!” என்று மன்னரின் கட்டளை பிறந்தது. தளபதியும் சேதுபதியிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டான். உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு உணவருந்தியபின் சந்தனத்தேவன் ஓய்வெடுக்கத் தொடங்கினான். எட்டாம் பிறைச்சந்திரன் நடு வானில் ஓடிவிளையாடுவது போல முகில் கூட்டத் திற்கிடையே புகுந்தும், வெளியேறியும் ஊர்ந்துகொண்டிருந்தது. மங்கியதோர் நிலவு வெளிச்சத்தில் நீலவானம் வெள்ளிப்பூக்கள் தூவிவைக்கப்பட்ட பஞ்சணைபோன்று காட்சியளித்தது. குடுமித்தலையும் குள்ள உருவமும் வாய்ந்த கூழப்பன், தளபதியினுடைய அறையின் வெளிப்புறத்திலிருந்த திண்ணைக் குறட்டில் கண்ணை மூடிக் குறட்டைவிட்டுத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். பாவம்! இந்த நாட்டின் அந்தரங்க ஒற்றர் தலைவன் யாதொரு கவலையோ சிந்தனையோ இன்றி நிம்மதியாகத் தூங்கிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். தானும் சற்று நேரம் அமைதியாக உலவிவர நினைத்துத் தன் அறையைவிட்டுத் தளபதி எழுந்தான்.

விருந்தினர் விடுதியின் அறையைவிட்டு வெளியேறி அரண்மனையின் மேற்கிலுள்ள இலவந்திகைச் சோலைக்குள் சென்ற தளபதியின் விழிகள், தற்செயலாகத் தங்கியிருந்த அறையை நோக்கிப் பாய்ந்தன. “என்ன வியப்பு! அந்த அறைக்குள்ளே, யாரோ ஒருவர் தூண்டாவிளக்கின் ஒளியைப் பெரிதுபடுத்திவிட்டு, ஏதோ ஒருபொருளை வெளியில் எடுத்து விளக்கொளியில் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டான். அந்த மனிதரை நன்றாக உற்று நோக்கினான் தளபதி. அந்த மனிதரின் வலதுகையில் உள்ள ஏதோ ஒன்று பளபளவென்று மின்னிக்கொண்டிருந்தது. ஆம்! அது வெள்ளியால் வடித்தெடுக்கப்பட்ட வெற்றி வேலாயுதமாகத்தான் இருக்கவேண்டும்! அந்த வெள்ளி வேலைத் தம் இரு கண்

களிலும் ஒற்றிக்கொண்ட அந்த அபூர்வ மனிதர், சுற்று முற்றிலும் அந்த அறையை ஒருமுறை நோக்குவதுபோலிருந்தது. பின்னர் அந்த விந்தை மனிதர் தளபதியின் அறைச்சுவரோடு பொருத்தப்பட்டிருந்த இரகசிய வழியைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே சென்று வெள்ளிவேலை வைத்துவிட்டுத் திரும்பி வந்தார், என்று தெரிந்து கொண்டான். ஏனெனில் இப்பொழுது அவருடைய கையில் அந்த வேல் காணப்படவில்லை. அவருடைய கண்களிலிருந்து பொழிந்த கண்ணீர்த் துளிகள், அந்தகாரத்தின் இருளை விலக்கிச் சுடர்வீசும் அகல் விளக்கின் வெளிச்சத்தில் பிரகாசித்தன. அந்தப் புதிய மனிதரின் செயல்களில் ஒருகணம் தன்னைமறந்து நின்ற தளபதி சந்தனத்தேவன், மீண்டும் அந்த மனிதர் நின்றிருந்த இடத்தை நோக்கித் தன்னுடைய பார்வையை ஓட்டிய பொழுது அவர் அவ்விடத்தில் காணப்படவில்லை.

‘அந்த மாயமனிதர், அதற்குள் எங்கே, எப்படி மறைந்து போயிருக்கமுடியும்?’ என்று சிந்தித்தவனாகி, அவரை அவன் கண்கள் தேடியபொழுது அந்த மாயமனிதர், அந்தரங்க ஒற்றனாகிய கூழப்பனுடன், அரண்மனையின் மேல்புறமாகவுள்ள இலவந்திகைச் சோலையில் பேசிக்கொண்டு செல்வதுதெரிந்தது. அந்தச்சோலையின் தெற்குவாயிலே அடைந்ததும் கூழப்பன் காதில் யாதோ, ஒருரகசியத்தைச் சொல்லிவிட்டு அந்தமனிதர் மாயமாக மறைந்துவிட்டார்.

தளபதிக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அன்று, தேவர் மாளிகையில் தன்னை ஏமாற்றியது தாமரைக்குளத்தில் தன் இதயத்தைக் கொள்ளைகொண்ட அல்லி என்பதைப் பின்னரே அவனால் தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது. ஆனால் முகவை அரண்மனையில் இன்று முற்றிலும் மாறுபட்ட

காட்சியை அவன் காணநேர்ந்தது. மாமன்னரின் அந்தரங்க ஒற்றனாகிய அந்தக் குள்ளமனிதன் கூழப்பன், தான் அறையிலிருந்து வெளியேறியபொழுது, குறட்டையொலி கிளப்பித் தூங்கிக்கொண்டிருந்ததும் இப்பொழுது அந்த அபூர்வ மனிதருடன் கலந்து உரையாடி வழியனுப்பியதும் அவனைச் சொல்லமுடியாத வியப்பில் ஆழ்த்தின.

சேனாதிபதி முகவை நகருக்குச் சென்றபின், அன்று மாலையில் உடையத்தேவர், ஒக்கூர் காட்டுப் புறமாகக் குதிரையேறிப் புறப்பட்டார். நாட்டில் நாசம்விளைக்கச் சதி செய்து கொண்டிருக்கும் அரசியல் தலைவர்களைப் போலவே, காட்டிலும் விளைபயிரை அழித்துக் கொண்டிருக்கும் விலங்குகள் மிகுந்தன. காட்டிலுள்ள சிறுத்தை செந்நாய், குள்ளநரி, காட்டுப்பன்றி ஆகியவை வேளாண்மைக்கு விளைத்துவரும் தீமையோடு, சில சமயம், நாட்டுப்புறச் சிற்றூர்களில் புகுந்து சிசுக்களையும் நோயாளிகளையும் கடித்துச் சித்திரவதை செய்யும் நிலையையும் போக்கும் பொருட்டு ஆண்டில் இரண்டொருதரம் தேவர் வேட்டைக்குச் செல்வதுண்டு.

ஒக்கூர்க் காட்டில் வேட்டையாடி விட்டு மாளிகை திரும்ப நினைத்த உடையத்தேவர் அங்கிருந்து திருக்கானப் பேருருக்குச் செல்லும் கிளைவழியில் தன் குதிரையைச் செலுத்தினார். காணற்றின் ஆரம்போலப் பாய்ந்து செல்லும் மணிமுத்தாற்றில், சேரக்கூடிய பல காட்டாறுகள், ஒக்கூர்க் காடெங்கும் குறுக்காகத் தவழ்ந்தோடிக் கொண்டிருந்தன. அத்தகைய காட்டாற்றின் கால்வாய் வழியில் தனது குதிரையைத் திருப்பிச் செலுத்தினார் தேவர். கொஞ்சதூரம் சென்றவுடன் வெகுவிசைவில், மங்கம்மாள் சாலையின் வளைவிலுள்ள தாமரைக் குளத்து மாமரச்சோலை அவருடைய கண்

களில் விழுத்தொடங்கியது. தாமரைக் குளத்தின் வடகரையிலுள்ள மடைவாயிலில் சற்றுப் பள்ளமான புதர் மறைவில், தம் குதிரையை நிறுத்தினார் தேவர். அப்பொழுது அந்தச் சாலையின் மீது நின்றிருந்த மற்றொரு குதிரையின் களைப்பொலியைக் கேட்டதும், தேவரின் கண்கள் சாலையை நோக்கிப் பாய்ந்தன.

“கம்பீரமாக நின்று கொண்டிருந்த அந்தக் கரிய நிறக்குதிரை அண்மையில்தான் நாகைப்பட்டினத் துறையில் யவனநாட்டவரால் விற்பனை செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும்! ஏனெனில் தேவர் அறிந்தளவில் சேதுபதி அரண்மனையில்கூட இத்தகைய எழிலும், எடுப்பான தோற்றமுமுடைய போர்க்குதிரை இருப்பதாக நினைக்க முடியவில்லை. மாமன்னர் மாளிகையில் இல்லாத இத்தகைய புதிய குதிரையை மதுரை இராணி மங்கம்மாள்தான் வாங்கியிருக்க வேண்டும். அப்படியானால் தாமரைக்குளத்திற்குத் தற்செயலாக வந்தது நல்லதாய்ப் போயிற்று. மறவ மங்கலச் சதியாலோசனைக்கு அடுத்த கட்டமாகத் தாமரைக் குளத்தில் குமரப்ப தேவன் வீட்டில் பகைவர்கள் கூடுவதற்கு முடிவு செய்திருக்கக்கூடும்! அல்லியும் அநேகமாக வீட்டில்தான் இருக்க வேண்டும். நேற்று நம் மாளிகைக்கு வந்தாள், ஒரு வேளை நம் தமக்கையிடம் விடைபெற்றுக் காலையில் திரும்பியிருக்கக் கூடும் என்று எண்ணிய வராய், மங்கிய முன்னிரவு இருளிலும், மரங்கள் நிழல் மறைவிலும் நின்றுகொண்டு, அல்லியின் வீட்டை உற்று நோக்கினார்.

அப்பொழுது தனக்குப் பின்னால், காய்ந்து உதிர்ந்து கிடந்த இலைச் சருகுகளின் ஒலியில், யாரோ ஒருவர் வந்து கொண்டிருப்பதை உணர்ந்து திரும்பிப்பார்த்தார். “கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தது போல”

அந்தப் பூங்கொடியாள் அல்லி, கையில் அறுகர்புலக் கட்டை அணைத்தவாறு, புள்ளிமனனுடன் ஓட்டமும் நடையுமாக வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அல்லி அழகிய பெண் மட்டுமல்ல, அறிவும் உடையவள் எடுத்த காரியத்தை முடிக்கும் இலட்சிய நோக்கமும், எது நேரிட்டாலும் தன் உள்ளம் ஒப்பியதை நுதியுடன் செய்து முடிக்கும் வினையாற்றலும் உடையவள். அதிலும் தேவரின் திருத்தமக்கையார் செங்கமல நாச்சியாரிடம் அல்லிக்கு அளவற்ற ஈடுபாடும், பெருமதிப்பும் இருந்துவந்ததை அவர் நன்றாக அறிந்திருந்தார். அல்லியைப் போன்ற மறக்குடி மகளிரின் மாசற்ற உள்ளத்தில், இந்தத் தென்பாண்டிமண்டலம், வேற்றவரின் தலையீட்டின்றித் தன்னாட்சிபெற வேண்டுமென்ற துடிப்பும் துணிச்சலும் வேருன்றித் தழைத்திருந்தன. இத்தகைய வீரமகளிர் தோன்றியுள்ள இந்த மண்ணிலே தான், மாற்றருக்கு மண்டியிட்டு வணங்கி அவர்களது தயவில், தன்னலத்திற்காக வாழும் இழிந்த பண்புடையோர் இருக்கின்றார்கள் என்ற உணர்ச்சி எழுந்து அவருடைய இதயத்தில் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

தேவரை எதிர்பாராமல் அவ்விடத்தில் கண்டதும் அல்லி ஒருகணம் திகைத்து நின்றாள். மறுகணம் அவள் மனத்தின் ஆழத்தில் விழித்தெழுந்த ஒரு வகை உணர்ச்சி, அவரது வருகை மிகமிக இன்றியமையாத நேரத்தில், இறைவன் திருவருளால் நிகழ்ந்ததே எனும் இன்பத்தில் ஆழ்த்தியது.

“என்ன, அல்லி! நமக்குள் ஏற்பட்டிருக்கும் பங்காளிச் சண்டையால் உன் தந்தை குமரப்பதேவன், பகைவருக்கு உடந்தையாகி விட்டாரே! என்று தயங்குகின்றாயா? உன் தந்தை குமரப்பன் மட்டும் இந்தத் தவற்றைச் செய்துவிடவில்லை. வரலாறு தோன்றிய காலந்

தொட்டு ஒருகுடிப் பிறந்தவர்கள், ஒருதாய் வயிற்றில் பிறந்தவர்கள், பகைவரின் காலடியில் தம் சொந்தத் தந்தையையும், தாயையையும், தம்பியையும் வீழ்த்தி வீழ்ச்சியுற்ற செய்திகள் பலப்பல; இதை ஒரு தமிழ்ப்புலவர், “உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி” என்று விளக்கியிருக்கின்றார். ஆனால் அந்த மண் செய்திருக்கும் புண்ணியம்மட்டும் வீண்போகவில்லை. என்ன தெரியுமா? ஆண்களிற் சிலர் இவ்வாறு ஷெட்டிழிந்து போனாலும், சிப்பியில் பிறக்கும் முத்துப்போல, அவர்களின் வயிற்றுதித்த செல்வங்கள் பலர், பெற்ற தாய்க்கும், பிறந்த பொன்னாட்டிற்கும் ஆற்றவேண்டிய கடமைகளிலிருந்து தவறவில்லை.”

தேவரின் வீரவுரைகள் முடிவதற்குள், அல்லி, இடைமறித்துக் கூறினாள்.

“இன்று புலிக்காலுடைய அம்பலகாரரும் என் தந்தையும் கூடிப்பேச விருப்பதாக அத்தை சொன்னாள். அவர்களின் பேச்சைத் தெரிந்துகொண்டு நானைக்கு மாளிகைக்கு வரலாம் என்று, நினைத்திருந்தேன். தாங்கள் இங்குவந்தது நல்லதாய் போயிற்று” என்று சொல்லிய அல்லியின் சொற்களோக் கேட்டதும் தேவரின் உள்ளம் இன்பத்தில் ஆழ்ந்தது.

இருளரக்கன், மெதுவாகத் தன்னுடைய நீண்ட கருங்கைகளால் நிலத்தையும் நீலவானத்தையும் அணைத்துக்கொண்டான். அல்லியும், தன்னுடைய புள்ளிமானைத் தனியே விட்டுவிட்டு, விரைந்து சென்று வீட்டை அடைந்தாள். நல்லவேளையாகப் புலிக்காலுடையாரும், தன் தந்தையும் வெளிப்புறக் கூடத்தில் ஏதோ பேச்சில் ஈடுபட்டிருந்ததைத் தெரிந்துகொண்டாள். அவள் வருகையை அவர்கள் பார்க்கமுடியாத நிலையில்,

அவர்கள் இருந்து பேசிக்கொண்டிருந்த இடத்திற்கு எதிர்ப்புறமாகவுள்ள திண்ணைக் குறட்டின் கைப்பிடிச் சுவரின் மறைவில், தேவரை இருக்கச்செய்துவிட்டு, அல்லி வீட்டிற்குள் புகுந்தாள்.

“அல்லி! இருட்டி விட்டது தெரியவில்லையா? நீ, அடிக்கடி, வெளியில் திரிந்துவருகிறாய், என்று குமரப்பன் குறைப்பட்டுக்கொள்கிறான். வெளியிற் சென்றால் விரைவில் திரும்பி வந்துவிடவேண்டும்,” என்று முத்தம்மாள் அந்தத் தாயில்லாப் பேதைப் பெண்ணைச் செல்லமாகக் கடிந்துகொண்டாள்.

சற்றுநேரத்தில், அம்பலகாரர் பின்தொடரக் குமரப்பன் வீட்டிற்குள் வந்தான். குத்து விளக்கை வீட்டின் முன்கூடத்தில் ஏற்றிவைத்தாள் முத்தம்மாள். தந்தையும் அம்பலகாரரும் அமர்ந்திருந்து பேசிக் கொண்டிருந்த இடத்தை எளிதாகத் தேவர் பார்க்க முடியுமா என்பதை உள்ளறையின் சாளரத்தின் வழியாக அல்லி, மெதுவாகத்தன் கண்களை ஓடவிட்டுத் தெரிந்துகொண்டாள். குத்துவிளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்த அந்தக் குளிர்த் நேரத்தில், தன்னுடைய மகள் அல்லியைப்பற்றி அம்பலகாரருக்கு அறிமுகம் செய்துவைப்பதுபோலப் பேச்சைத் தொடங்குகிறான் குமரப்பதேவன். மெதுவாக அவர்கள் குடும்பப் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டு அரசியல் பேச்சில் ஈடுபடலாயினர்.

“தமது திட்டம் வெற்றியுடன் தொடங்குவதற்கும், முடிவதற்கும் நமக்குப் போரில் ஈடுபடாத சில பெரிய மனிதர்களின் உதவியும், தேவைப்படுகிறது. மங்கம்மாள் சாலையில் பனையூர் மாளிகை மணியகாரர் முருகப்ப பூபதியின் உதவி நமக்கு அவசியம் வேண்டியதாயிருக்கும்”, என்றார் புலிக்காலுடையார்.

“ஆமாம், இப்பொழுதுதான் நினைவு வருகிறது. பனையூர் மாளிகை மணியகாரர் மகள் தாமரைக்கண்ணியும், என் மகள் அல்லியும் தோழிகள். இவர்கள் அடிக்கடி தேவர் மாளிகைக்குச் செல்வதுண்டு.”

“அரசியல் விஷயங்களில் பெண்களை நம்புவதும், அவர்களை ஈடுபடச் செய்வதும், அவ்வளவாக வீரும்பத் தக்கதல்ல,” என்றார் இடைமறித்துப் புலிச்சாலுடைய அம்பலகாரர். அப்படியானால் நாயக்கமாதேவியாரும், அவருடைய அந்தரங்க நம்பிக்கைக்குரிய மதுரை இராக்கம்மானும் இன்றைய அரசியல் அரங்கில், தலையாய பங்குகொண்டிருக்கின்றனரே!

“நான் சொல்லுவதெல்லாம் கன்னிப் பெண்களைத் தான்” என்று இழுத்தாற்போலக்கூறினார் அம்பலகாரர்.

“எப்படியாவது, யாரை ஈடுபடுத்தியேனும், நாம் கீழ்த்திசை மண்டல ஆதிக்கத்தைக் கைப்பற்றிக்கொள்ள வேண்டும். இந்தப் பொன்னான வாய்ப்பாகிய மும்முனைப் போராட்டத்தில் வெற்றி பெறாவிட்டால், நாம் இந்த மறவர்பூமியில் தலைகாட்டித் திரிய முடியாது” என்றுன் குமரப்பதேவன்.

“அப்படியானால், நாளைக்குப் பனையூர் மாளிகையில்”... அம்பலகாரரின் பேச்சு அரைகுறையாக நின்றது. ஏனெனில் அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த முன்கூடத் திற்கு வெளியிலுள்ள சாளரவாயில் வழியாக, இரண்டு நெருப்புப் பந்துகளைப்போன்ற விழிகள், அவர்களை எரித்து விடுவது போல உற்று நோக்கின. அப் பொழுது வானத்தில் மழை மேகங்கள் மோதலுக் கிடையே கண்ணையும் காதையும் துளைக்கும் அளவில் இடியும் மின்னலும் படர் படரென்று வெடித்துச்சிதறின. அந்த மின்னலின் ஒளிக்கீற்றில், வெளிவாயில்

திண்ணைக் குறட்டுக் கைப்பிடிச்சவர்ப்பகுதி ஒளிமயமாகிப் பளிச்சிட்டது. மின்னல் ஒளிக்கீற்றின் சுடரொளியில், சுவரோரமாக, ஒடுங்கி நின்றுகொண்டிருந்த உடையத் தேவரை நோக்கிப் புலிக்காலுடைய அம்பலசாரரின் கட்டாரி பாய்ந்தது. அல்லி, இந்த எதிர்பாராத நிகழ்ச்சியைக் கண்டு அதிர்ச்சியுற்றவளாய், மயிர்க் கூச்சல் எடுக்குமாறு கீச்சிட்டு அலறினாள்.

அடுத்த வினாடியில் அந்த வீட்டின் முகப்பிலிருந்து தடதடவென்று ஒடும் காலடி ஒசையும், அதைத் தொடர்ந்து இருளின் கருந்திரையைக் கிழித்துக் கொண்டு மின்னல் வேகத்தில் பாய்ந்தோடும் குதிரையின் குளம்படிச் சத்தமும், இடிமுழக்கத்துடன் போட்டியிட்டுக்கொண்டு எதிரொலித்தன. அடுத்த கணமே கொட்டும் பேய்மழையைப் பொருட்படுத்தாத புலிக்காலுடைய அம்பலகாரரும், வெறிபிடித்தவர் போலக் குமரப்பதேவன் வீட்டைவிட்டு வெளியேறிச் செல்வதைக் கண்டு அதிர்ச்சியுற்ற குமரப்பன் மிரள மிரள விழித்துக்கொண்டிருந்தான்.

10. ஜயனாகோயில்.

முகவை நகரிலிருந்து மதுரைக்குச் செல்லும் நெடுஞ் சாலை யில் சேனாதிபதியின் வெண்குதிரை, காற்றுகப் பறந்துகொண்டிருந்தது. அந்த நெடுஞ்சாலை மதுரையிலிருந்து, சேதுபதியூமி வழியாக இராமேச்சரம் செல்லும் இராசபாட்டையாதலின், அந்தச்சாலையின் இருபுறங்களிலும் நீண்டு உயர்ந்த மரங்கள் வளர்ந்திருந்தன. காற்றிலும் கடிது சென்று கொண்டிருந்த சேனாதிபதியின் வெண்குதிரை, திடீரென்று அதன் வேகத்தைக் குறைத்துக்கொண்டு, முன்கால்களை உயரத் தூக்கிக் குதித்து நின்றது. தளபதிக்கோ ஒன்றும் விளங்கவில்லை. அவன்கைகள் கடிவாளத்தைப் பிடித்திருந்த நிலையிலிருந்தும் தளர்ச்சியடைந்தன. அவன் குதிரையை விட்டுக் கீழிறங்கிச் சுற்றிலும் உற்றுநோக்கினான்.

அங்கே, சாலையோரத்தில் வளர்ந்திருந்த ஆலமரத்தின் அடியில் காணப்பட்ட புற்றிலிருந்து, நாகப்பாம்பு ஒன்று வெளியேறிவந்து சாலையின் மத்தியில் படம் விரித்து ஆடிக் கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது அருகிலிருந்த புதரிலிருந்து வெளிப்பட்ட கிரிப்பிள்ளை, அந்த நாகப்பாம்பு, நெளிந்து வளைந்து ஆடும்பொழுது இடம்பார்த்து அதனைத் துண்டிக்க முயன்று கொண்டிருந்தது. இவ்வாறு கிரியும் பாம்புமாகத் துவந்த யுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் சந்தனத்தேவன். பாம்பின் சீற்றமும் கிரியின் உறுமலும் சேர்ந்து அமைதிநிலைய அந்த முன்னிரவுப் பொழுதில் சலசலப்பை உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தன. சிறுகச்சிறுக அவையிரண்டும் சண்டையிட்டவாறே ஆலமரத்தின் அடியிலிருந்து அந்த இராசபாட்டையின் நடுவிடத்திற்கு வந்துசேர்ந்தன.

கீரியும் பாம்பும் போரிட்டுக்கொண்டிருக்கும் அற்புதமான கட்டத்தில், மற்றொரு அபூர்வமான விந்தைக் காட்சியைத் தளபதி, காண நேர்ந்தது. அந்த இராச பாட்டையின் வடக்கிலிருந்து ஒருமுதியவர், அவனுடைய பெயரைச் சொல்லி அழைத்துக்கொண்டே, வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அஞ்சாத நெஞ்சுரம் மிக்க, சேனாதிபதியின் இதயம் அந்த முதியவரைப் பார்த்ததும் திடுக்கிட்டது. அந்தப் பெரியவரைக் கண்டவுடனே, நாகப்பாம்பைக் கவ்வ முயன்ற செயலிலிருந்து விடுபட்டுக் கீரிப்பிள்ளை, அவரைச்சுற்றி வளைய வளைய வந்தது. என்ன வியப்பு! மகுடிகொண்டு ஊதியதுபோல, நல்லபாம்பும் படத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு, அருகிலிருந்த புற்றிற்குள் நுழைந்தது. உயிருக்காகப் போராடிக்கொண்டிருந்த அந்த ஜீவன்கள் இரண்டும் பெரியவரைப் பார்த்தஅளவில், பகை ஒழிந்து சென்றனவா? அல்லது அந்த முதியவரின் மந்திரசக்தியால் மயங்கிக் கட்டுண்டு பகைநீங்கிச் சென்றனவா? என்று வியப்பில் ஆழ்ந்தான் சேனாதிபதி.

புன்னகை தவழும் முகத்துடன் அந்தப் பெரியவர், சந்தனத்தேவன் முன்னால் வந்து நின்றார். அவருடைய முகமெங்கும் தழும்புகளும், வடுக்களும் நிறைந்திருந்தன. அவர் போர்த்தியிருந்த மேலங்கியும் சடைமுடியும் அவரது வாழ்க்கையின் பற்றற்ற நிலைமைக்குக் கட்டியங் கூறிக்கொண்டிருந்தன. எனினும் அவரது கண்களில் மட்டும் ஒருவிதத்தாபமும், தயக்கமும், தவழ்ந்துகொண்டிருப்பதைச் சந்தனத்தேவன் உணர்ந்து கொண்டான். அவருடன் பேசிப் பொழுதுபோக்க விரும்பாதவனாகித் தன் குதிரையின் கடிவாளத்தைச் சேனாதிபதி தொட்டவுடன், அந்த முதுபெருங் கிழவர், அன்பும் பரிவும் நிறைந்த குரலில், 'தளபதியார், சற்று என்னுடன் இதோ, அருகிலுள்ள

ஐயனார் கோயில்வரை வந்துசெல்லவேண்டும்!” என்று சொன்னார். சற்றுமுன்னர் அந்தக் கிழவரின் நெடிய திருமேனியைக் கண்ணுற்ற நாகப்பாம்பு, படம் ஒடுக்கிக் கொண்டதேபோல, சந்தனத் தேவனும் அடக்கத்துடன் அந்த முதியவரைத் தொடர்த்து ஐயனார் கோயிலை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

ஐயனார் கோயிலின் முன்புறமாக உள்ள பரந்த வெளியெங்கும் வரிசைவரிசையாகச் சிறியதும், பெரியது மரக வண்ணக் குதிரைகள் பல நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. செம்மை, கருமை, வெண்மை, மஞ்சள், ஆகிய பல நிறக் குதிரைகள், விதம் விதமாக அலங்கரிக்கப்பட்டன வாய்க் காட்சியளித்தன. ஆயினும் அந்தச் சுடுமண் குதிரைகளிற் சில வாலிழந்தும், காதிழந்தும், காலிழந்தும், விகாரமாகக் காணப்பட்டன. சிலவற்றின் உடற்புறத்தில் பாதியளவு உடைந்து கிடந்தன. அந்த மண் வண்ணக் குதிரைகளின் வரிசையைக் கடந்து அவனை அழைத்துச் சென்றார் அந்த முதியவர். அங்கே, ஓரிடத்தில் பிரமாண்டமான உருவத்தில், ஏறத்தாழப் பதினாறு உயரத்தில் சுதையால் எழுப்பப்பெற்ற குதிரைகள் இரண்டு நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. சுண்ணச் சாந்தின் மீது வண்ணக் குழம்பு தீட்டப்பெற்றுள்ள அந்த மண் குதிரைகள் இரண்டும் உயிர்த் துடிப்புடன் காட்சியளித்தன! அந்தக் குதிரைகளின் மீது இரண்டு வீரர்கள் தூக்கிய வாளுடன் ஆரோகணித்து அமர்ந்திருந்தனர். அந்த மாபெரும் வீரர்களின் உருவத்தைக் கண்ணுற்ற சேனாதிபதியின் வலக்கை, அவனுடைய உடைவானைத் தடவிப்பற்றியது.

“வேண்டாம் தளபதியாரே! உங்கள் உடைவாளுக்கு இங்குமட்டுமல்ல, இன்னும் சில காலங்களுக்கு இந்தத் தென்பாண்டி மண்டலத்தில் வேலை இல்லை.

இனிமேல் வருங்காலத்தில் நமக்குத் தேவையானவை குன்றாத உறுதியும், குறைவாத துணிவும், குலையாத முயற்சியும், நிலையான குறிக்கோளும் அயராததந்திரமும் தளராத அறிவாற்றலுமே யாகும்” என்றார் அந்த முதுபெருங் கிழவர்.

அந்தப் பெருங்கிழவரின் வாய்மொழிகள் அனுபவத்தில் பழுத்து உதிர்வதாகவே அவன் கருதினான். அவனுடைய கையைப் பற்றிக்கோயிலின் வடபுறமாக அவனை அழைத்துச் சென்றார். வடக்குப்பக்கமாக நின்றிருந்த ஒரு குதிரைச் சிலையின் வயிற்றுப் புறத்திற்கு அவனைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினார். அங்கே வந்து நின்ற சேனாதிபதி, அந்தப் பெரியவரின் முகத்தைச் சற்று ஐயப்பாட்டுடன் உற்றுக்கவனித்தான். அப்பொழுது அவரது விழிகளில் முத்துமுத்தாகக் கண்ணீர்த் துளிகள் அரும்பி உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன. அவற்றில் ஒரு துளி அவனுடைய கரத்தில் தெறித்து உருண்டோடியது.

“இமயமலை இடிந்து விழுந்தது என்றால் எப்படி நம்பமுடியும்? எழுகடல் அலை ஓய்ந்து நின்றன என்றால் எவ்வாறு நம்பிக்கை ஏற்படும்? பற்றற்ற துறவுக்கோலந்தாங்கிய இந்தப் பெரியவரின் விழிகள் முத்துநீர்த்துளிகளைச் சொரிகின்றனவே! அப்படியானால் அவருடைய நெஞ்சத்தில் ஏதோ ஒருவகை நிராசை ஆம், அடையக் கூடாத வேட்கை! இருக்கத்தான் வேண்டும்! “என்று நினைத்தான்.

துயரம், தொண்டை நிறைந்து நிற்கத் தழுதழுத்த சோகக்குரலில், பேசினார், அந்தப் பெரியவர்.

“தளபதியாரே! ஒரு காலத்தில் தங்களைப்போலவே தாய்நாட்டின் உரிமைக்காகப் போர்க்களங்கள் பல

கண்டேன். இதோ, நீங்கள் காணக்கூடிய சுடுமண் குதிரைகளைப்போல, ஆயிரக்கணக்கானவை இந்தத் தென்பாண்டிமண்டலத்தை மாற்றாடிமிருந்து விடுவிக் கப் போராடிய வீரர்களிடம் இருந்தன. அந்நாளில் தென்பாண்டி மண்டலத்தில் சேனாதிபதி இளநாகனின் நாவசைத்தால், இந்நாடே நடுநடுங்கும். இளநாகனை எதிர்த்துப் போரிட ஆற்றாமல் ஆற்காட்டுப்படைகளும், பாமினி சுல்தான்களின் சேனாவீரர்களும், ஏன், விசய நகரத்துப்படைகளும், செத்தோம், பிழைத்தோம், என்று துங்கபத்திரை ஆற்றை நோக்கித் தோற்றோடின. அரபுநாட்டுக் கடற் கொள்ளையரும், கடல்கடம்பரும் வெள்ளைப்பறங்கியரும், யவனரும் உள்ளத்தோணிகளில் தென்பாண்டிக் கடல்துறைப் பட்டினங்களில் கலம் இறங்கினர். அப்பொழுது இளநாகன் கொடுத்த எதிரடியில் “இனி செந்தமிழ் மண்ணை என்றும் மிதிக்க மாட்டோம்!” என்று சொல்லி ஓடினார். அதுமுதல் நாயக்கப் பேரரசுக்குச் சேதுபதி பூமியை நினைத்தாலே, சிம்ம சொப்பனமாக இருந்தது. எனினும் மதுரையில் கால் கொண்டுள்ள நாயக்கப் பேரரசுக்கு அன்னியரால் இன்னல் நேர்ந்த பொழுதெல்லாம், தீக்கண் மறவர்கள் சிங்கமெனப்பாய்ந்து சென்று மதுரையில் காலடிவைத்த அன்னியர்களைக் காலனடியில் சேர்த்து, மதுரைக்கு வெற்றி தேடித் தந்தனர். அதனால் நாம் அடைந்த பயன்? அப்பப்பா! சொல்லவோ நா, எழவில்லை!” என்று பெருமூச்சுவிட்டார் முதுபெருங்கிழவராகிய இளநாகன்.

“மதுரை மன்னனாக விளங்கிய முத்துக்கிருஷ்ணப்ப நாயக்கன் அரியணையில் வீற்றிருந்தான். அவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தின் தொடக்கத்திலேயே பகைவர்தம் தொல்லைகள் பெருகிவிட்டன. சேனாதிபதி இளநாகன் விரைந்து சென்று முத்துக்கிருஷ்ணப்பனுக்கு, மதுரை

அரியணையை நிலைநிறுத்திக் கொடுத்தான். அப்பொழுது நாயக்கப் பேரரசனிடம் இளநாகன் வாக்குறுதி பெற்றிருந்தான். அந்த வாக்குறுதியை மதுரைக்கு அருகில் நடைபெற்ற சோழன்வெள்ளன் (சோழவந்தான்) செருக்களத்திற்குப்பின்னர், வையையாற்று நீரோடு நீராக, நாயக்கமன்னன் ஓடவிட்டுவிட்டான். அன்று முதல் சேதுபதி பூமிக்கும் மதுரை மண்டலத்துக்கும் தீராப்பகை ஏற்படத் தொடங்கியது. பின்னர் உங்கள் மாமன்னர் கிழவன் சேதுபதி ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற முதல், அந்தப்பகை, வைரம் பாய்ந்து வளர்ந்து வருகின்றது. பகைவளர்ந்தும் நாம் பெற்றதெல்லாம் ஏமாற்றந்தான்!”

“நாம்தான் தனியரசு பெற்றோமே!” என்னுள் இடைமறித்து சந்தனத்தேவன்.

“உண்மை; கோயிலில் தெய்வச் சிலையில்லாமல் வழிபாடும், விழாக்களும் நடத்தி ஊரை ஓரளவு நம்பச் செய்யலாம். நம்முடைய மக்களின் நெஞ்சம் ஏமாற்றத் தால் நிறைந்தது தானே”

“என்ன? சிலையில்லா ஆலயமா?” எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லையே? — தளபதி”

“உனக்குப் புரியவைக்க வேண்டும் என்பதற்குத் தான், மன்னரின் ஆணையேற்றுச் செல்லும் வழிப் பயணத்தை நீ இந்த நள்ளிரவில் தொடங்கியவிடத்து இடைவழியிலே தடுத்து நிறுத்தினேன்! கேட்பாயாக. செந்தமிழ்நாட்டுச் செல்வங்கள், ஆம் அரசரிமைச் செல்வங்கள் — நிலந்தரு திருவின் நெடியோன் முதலாகப் பரம்பரை பரம்பரையாக இருந்துவந்த பாண்டியரின் அரசரிமைச் செல்வங்கள் — பாண்டிய மன்னர்கள் மீனக் கொடியுயர்த்தி மதுரையில் அரசோச்சிய நாட்களில்

அவர்களது அரியணைப்பீடத்தில் விளாள், வண்டிரிச்சங்கம், இந்நீர்ன் ஆம், சந்திரவட்டந்தடை, மணிமதும். ஆகிய தமிழ்ச் செல்வங்கள் அடங்கிய தந்தப்பேழை எப்பொழுதும் ஒப்பனை செய்யப்பெற்றுத் தெய்வச் சிறப்புடன் விளங்கி வந்தது. படைப்புக்காலம் தொட்டு மேம்பட்டு வந்த பழங்குடியினராம் பாண்டியரின் அரசரிமைச் செல்வங்கள் அடங்கிய தந்தப்பேழையாகிய வீரத்திரு பாண்டியரிடமிருந்து ஒரு காலத்தில் ரோகணத்து மன்னரால் ஈழத்திற்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்டது. வலிமை இழந்திருந்த செழியர்மரபின் சீர்குலைவைக் கண்டான் இராசராசன் என்னும் விருதுப் பெயர்கொண்ட அருள்மொழித் தேவன். ஈழப்படையெடுப்பில், தந்தப்பேழை வைக்கப் பெற்றிருந்த அனுராதபுரத்தை அழித்து அதனை மீண்டும் தமிழகத்திற்குக் கொண்டுவந்தான். தஞ்சைச் சோழர்களுக்குப்பின், எப்படியோ இந்தத் தந்தப்பேழை நாயக்க மன்னன் விசுவநாதன் கையில் மாறியது. அதுமுதல் நாயக்கர் ஆட்சியில் நம்முடைய அரசரிமைச் செல்வம் இருந்து வந்தது”

“தன்னுயிரைப் பணயம் வைத்துத் தமிழகத்தின் அரசரிமைச் செல்வத்தை மீட்பதற்கான வீரமறவன் ஒருவனை, என்னுடைய என்பதாண்டு வாழ்நாளில் எங்கும் தேடிக்கொண்டிருந்தேன். இன்றுதான் அத்தகைய வீரனைக் காணமுடிந்தது! ஆனால்?” அனல் முச்சு வெளிப்பட்ட பேச்சுடன், அந்த முதியவராகிய இந்நாகனார் அவனை நோக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

இந்நாகனாரின் சொற்கள் தளபதியின் இதயத்தைத் துளைத்து ஒவ்வொரு நரம்பிற்கும் முருக்கேற்றிக் கொண்டிருந்தது. சேனாதிபதியின் குருதிப் பெருக்கின் ஒவ்வொரு சிறு துடிப்பிலும் “தந்தப் பேழை — தந்தப் பேழை” என்ற சத்தம் எதிரொலித்தது. தந்தப்பேழை—

தமிழ் நாட்டின் சொந்தப்பேழை -- தமிழ் மன்னர் உரிமைச் செல்வம் வீரவாள்! மணிமகுடம்! வலம்புரிச் சங்கம்! இந்திரன் ஆரம்! சந்திரவட்டக்குடை! எத்துணை கிடைத்தற்கரிய செல்வங்கள்! நினைத்தாலும் நெஞ்சம் விம்மும் இந்த வீரத்திருச் செல்வத்தை இவ்வளவு நாட்களாக மாற்றாடம் விட்டுவைத்திருக்கின்றார்களே! சிலம்பிசைத்த இளங்கோவும், மணிமேகலைவரைந்த சாத்தனாரும் தென்னவர் அரசுரிமைச் செல்வத்தைப் பற்றிப் பாடியிருப்பது அவனுக்கு நினைவு வந்தது.

“வேர்வைத்துளிகள் அந்த வீரத்தளபதியின் திரு நுதலில் முத்துப் போல, நள்ளிரவுக்குளிரில் துளிர்த்தன! அவன்கண்கள் ஏறிட்டு நோக்கின. கோரைப் பயிர்களுடன், கொடுவாளேந்திய நெடுங்கையுடன், வீரத்திருமார்பும், வெற்றித்திருநோக்கும் உடைய வராய்க் குணதிசை நோக்கி நிற்கும் திருக்கோலத்தில் கொற்றவை பெற்ற ஐயனார் காட்சியளித்தார். தேவசேனாதிபதியாகிச் சூரைமாய்த்த அந்த வீரத் தெய்வத்திருமுன் நின்று, சேனாதிபதி சந்தனத்தேவன், தன்னுடைய வீரவாளின் கூரிய முனையை வலக்கைப் பெருவிரலில் பதித்துக் குளித்த செவ்வண்ணக் குருதிக் குழம்பால் தன்னுடைய நெற்றியில் இரத்தத்திலகமிட்ட வாறே சூளுரைத்தான்.

“பாண்டியரின் அரசுரிமைச் செல்வமாகிய தத்தப் பேழையை மதுரை இராணி மங்கம்மாளிடமிருந்து இன்னும் ஒரு மண்டலப் பொழுதில் மீட்டிடுவேன். இது கொற்றவை மீது ஆணை! வெற்றித் தெய்வமாம் ஐயனார் மீது ஆணை. என்னைப் பெற்றவளாம் மறக்குல மாதாவின் மீது ஆணை!” என்று கூறி அசைவற்ற கற்சிலை போல நின்றான் சேனாதிபதி!.

இளநாகனாரின் இருவிழிகளும் இன்பக் கண்ணீர் உருத்தன. அவரது கைகள் சேனாதிபதியின் தோள் களைத் தடவிக்கொடுத்தன. வீரத்திருவுடைய இளநாகனார் நின்று கொண்டிருந்த நிலத்தின் மண்ணைத் தொட்டு வணங்கினான். தளபதி! இந்தமகத்தான அரும் பணியை மேற்கொண்டிருக்கும் நீ, அழைக்காமலே, அபாய காலத்தில் எல்லாம், இளநாகன் எதிர்பாராமல் முன்தோன்றி உதவி செய்வான்! கொற்றவையும் வெற்றித்தெய்வமாம் ஐயனாரும் திருவருள் புரிவார்கள். வீரவேல்! வெற்றிவேல்!!” என்று கையுயர்த்தி வாழ்த்தினார் இளநாகனார்.

அவரை வணங்கிப்பின், சாலையை நோக்கி நடந்து சென்று, தன் குதிரையைத் தட்டிக்கொடுத்தான் தளபதி. அந்தக்கணமே, சேனாதிபதியின் வெண்குதிரை, மதுரைக்குச் செல்லும் மங்கம்மாள் சாலையில் நள்ளிரவின் அமைதியைக் குலைத்தவண்ணம், விண்ணும் மண்ணும் எதிரொலிக்கப்பாய்ந்து சென்றது.

11. பனையூர் மாளிகை !

புலிக்காலுடையாருடன் ஆலோசனை நடத்தியபின், மறுநாள் குமரப்பதேவன் மதுரைக்குச் செல்லத் தொடங்கினான். இராப்பொழுதைப் பனையூர் மாளிகையில் கழித்தபின்னர், வைகறையில் தன் பயணத்தைத் தொடங்க எண்ணியிருந்தான். பனையூர் மாளிகை வாயிலை அடைந்ததும், அவனை மாளிகைக் காவலன் அழைத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றான். மாளிகையின் முன் தாழ்வாரத்தை அடுத்துள்ள விசாரணைக் கூடத்தில் அன்றையக் கணக்கு வழக்குகளைப் பார்த்து முடிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார் மாளிகை மணியகாரர் முருகப்பூபதி. குமரப்பனைப் பார்த்தவுடன், “வரவேண்டும்! வரவேண்டும்!” என்று தன் இருக்கையில் இருந்து கொண்டே அவனை வரவேற்றார்.

மணியகாரர் பொறுப்பில், முருகப்பூபதிக்கு நீண்ட காலம் அனுபவம் இருந்தது. முடியில் நரையும், முகத்தில் திரையும் மணியகாரருடைய மூப்பிற்குச் சான்று கூறிக் கொண்டிருந்தன. இடையில் அணிந்திருந்த ஆடைக்கு மேல், பட்டுத்துணியாலாகிய அரைக்கச்சை கட்டியிருந்தார். அந்தக் கச்சையின் ஒருபுறம் திறவுகோல் கொத்துத் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. வெள்ளிக்காசுகளும், தங்கவராகன்களும் நிரம்பிய பணப்பைகள் இரண்டு, அவருடைய மடியுடன் கிடந்தன. நாணயம், நம்பிக்கை, நன்றியுணர்வு, கண்டிப்பு, கடமையுணர்ச்சி ஆகியவையுடையவர் என்பதை வெளிப்படுத்துவது போல, மணியகாரரின் தோற்றம் இருந்தது. கழுத்தில் கட்டப்பெற்ற தங்கத்தாயத்தும், நெற்றியில் கமகம வென்று மணங்கமழும் சந்தனப் பொட்டும் பூபதியைப் “பெரிய மனிதராக” எடுத்துக்காட்டின.

“என்ன? புதியவேலை வந்துவிட்டதோ” என்று சிரித்துக்கொண்டே குமரப்பனிடம் பேச்சுக்கொடுத்த மணியகாரர், அரைநொடியில் தன்னுடைய கண்க்கையும் முடித்துக்கொண்டார்.

“ஆமாம்! தங்களைப்பார்த்து நாளாகிவிட்டது. நம்ம அல்லியும், தங்கள் பெண் தாமரையும் அடிக்கடி பேசிக் கொள்வார்கள் உங்களைப் பற்றி. இப்படியே தங்களைப் பார்த்துப் போகலாம்” என்று வந்தேன், என்னுன்.

“அப்படியா, மிகவும் மகிழ்ச்சி! தாங்கள் காலாகாலத்தில் விடுதியில் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு வாருங்கள்!” என்று மணியகாரர் கூறியபோது, உள் ளிருந்து தவசிப்பிள்ளைவந்து குமரப்பனை, உணவுக் கூடத்திற்கு அழைத்துச்சென்றான். உணவை முடித்துக் கொண்ட பின்னர், குமரப்பன், மாளிகை முன்கூடத்தில் போடப்பட்டிருந்த கட்டிலில் அமர்ந்துகொண்டான். மணியகாரரும் உணவருந்தி, வெற்றிலைப்பெட்டியும் கையுமாக வந்து, அவன் அருகில் உட்கார்ந்தார்.

அப்பொழுது மாளிகையில் தங்கியிருந்த வீருந்தினரும், பயணிகளும் கண்ணயரத்தொடங்கினர். அரசாங்க அலுவலர்களாக வந்தவர்கள், பனையூர் மாளிகையின் மேன்மாடத்தில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டனர். மாளிகையில் அமைதி நிலவியிருந்த அந்தவேளையில், குமரப்பன், மணியகாரருடன் அரசியல் பேச்சைத் தொடங்கினான்.

“ஆமாம்! இப்பொழுது நாடெங்கும் வதந்திகளும், வம்புச்செய்திகளும் அதிகமாய்விட்டன. இல்லையெனில் மகாராணி மங்கம்மாள் அமைதிக் நெடுஞ்சாலையிலுள்ள அன்னசாலைகளிலும், அறப்பள்ளிகளிலும் உண்டு உறங்கிச்செல்வோர், ஏதேனும் இல்லாத செய்தியைக் கூறிச் செல்வானேன்?” என்னுன் குமரப்பன்,

“இல்லாத செய்தியாவது? உள்ள செய்திதான்! போர் வந்தால்தான், எல்லாம் நேராகிவிடும் என்று பெரியோர்கள் சொல்லுவது உண்மைதானே! நல்லவர், கெட்டவர், என்பதை நாட்டில் ஏற்படும் யுத்தங்களின் மூலமே நாம் கண்டு கொள்ளலாம்” என்றார் பனையூர் மணியகாரர். அவருடைய மனத்தில் மறைந்திருக்கும் உட்பொருளை அவ்வளவாகப்பறிந்துகொள்ள முடியாமல் குமரப்பன், “ஆமாம்” என்று வெறுமனே தலையசைத்து வைத்தான்.

“மதுரையிலிருந்து இராணியார், மறவர் சீமையில் போர் ஏற்படுமானால், படையும் பணமும் அனுப்பிவைப்பதாகத் தெரிவித்துள்ள தகவல் தங்களுக்குக் கிடைத்திருக்குமே!” என்று மணியகாரரை இடைமறித்துக் கேட்டான் குமரப்பன்.

“நன்றாக அனுப்பி வைக்கத்தான் வேண்டும். நாங்கள் எப்பொழுதும் உழைக்கப் பிறந்தவர்களே!” என்றார் ஏளனமாகச் சிரித்துக்கொண்டே மணியகாரர். “ஆமாம், நான் மறந்தே போய்விட்டேன்; தாங்கள் எவ்வளவுதூரம் செல்லவேண்டும்? ஒருக்கால் தாங்கள் மதுரைப் பயணத்தை மேற்கொள்வதாக இருந்தால், தங்கள் குதிரைக்குப் புல்லும், கொள்ளும் வைக்கச் சொல்லுகிறேன்,” என்றார் பூபதி. அப்பொழுது, அனுக்குத் தான் மாளிகை முகப்பில் தன் குதிரையை நிறுத்தியது நினைவுக்கு வந்தது. இல்லை, யில்லை, தங்களைப்பார்த்து வெகுநாளாயிற்று. கீழ்த்திசை அறப்பணித்துறை அம்பலகாரர், தங்களைப் பார்த்துவரும்படி சொல்லியிருந்தார். தங்களுக்குத் தேவர் மாளிகையிலிருந்து ஏதாவது தகவல் கிடைக்கும்பொழுது, தயை கூர்ந்து தாமரைக்குளத்துக்குத் தங்கள் மகள் மூலம் சொல்லி அனுப்பினால் போதும்! நான் அல்லியைக்

கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளுவேன். எதற்கும் சேனாதிபதிமீது ஒருகண் வைப்பது நல்லது” என்றான்.

“ஒரு கண் என்ன? நமது இரு கண்ணுமே சந்தனத் தேவன் மேல் விழவேண்டும். இப்பொழுது அவன் இந்தக் காணாட்டுப் பட்டி தொட்டிகளில் அதிகமாகக் காணப்படவில்லை. சேதுநாட்டுக்குச் சென்றிருப்பதாகக் கேள்வி..... உம்..... அவன் என்ன அசகாய சூரனா? பஞ்சபாண்டியரை முடிகொண்ட பாங்காரு திருமலை, மதுரை மண்டலத்தின் மகாசாமந்த நாயகனாக இருக்கும் வரையிலும் இவனைப்போல ஆயிரம் சேனாதிபதிகள் சேர்ந்தாலும் மதுரை மகாராணியாரை அசைக்கமுடியாது. இந்தக் குள்ளநரிகளின் நடமாட்டமெல்லாம் காணாட்டின் எல்லையைத் தாண்டமுடியுமா என்ன?” மணியகாரரின் இந்தப் பேச்சில் ஆழ்ந்துநின்ற குமரப்பனது விழிகள் வியப்பால் விரியும்வண்ணம், மற்றொரு திடுக்கிடும் நிகழ்ச்சி அங்கே நடைபெற்றது.

அப்பொழுது அந்த மேன்மாடத்திலிருந்து பெரிய உடையத்தேவர் இறங்கிவந்து கொண்டிருந்தார். அவருக்குப் பின்னால் சேதுபதி மாமன்னரின் அந்தரங்க ஒற்றன் கூழப்பன், தன் அவிழ்ந்த குடுமியைத்தட்டி விட்டு அள்ளி முடித்துக்கொண்டு இறங்கி வந்தான். ‘கிணறுவெட்டப் பூதம் புறப்பட்ட கதை’ போலிருந்தது குமரப்பனுக்கு. பேயறைந்தவனைப்போல் மிரள மிரள அவன் விழித்துக்கொண்டிருந்த காட்சியைக் கண்ட மணியகாரர் தம்முடைய மனத்தில் முறுவலித்தார்.

“இராணியாரின் அறப்பள்ளிச்சாலைக்குள் தேவரும், கூழப்பனும் எப்பொழுது வந்தனர்? இவர்களின் வருகையை மணியகாரர் அறியாமலிருக்க முடியாதே, புகைகின்ற நெருப்பில் எண்ணெய் வார்ப்பது போலல்லவா

இவருடைய செயல் இருக்கிறது. உழைத்துப் பொருள் சேர்ப்பது மதுரையிலிருந்து. உழைப்பைப் பயன்படுத்துவது முகவை நகரமா? இத்தகைய இரண்டுங்கெட்டான் நிலையில், பகைவருக்கு இடம்கொடுக்கும் இந்த மணிய காரரைப்போல் இரண்டொருவர் இருந்தால்; நமது சதி ஆலோசனைத் திட்டங்களெல்லாம் தூளாகிவிடும்."

இவ்வாறு சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான் குமரப்பதேவன். தேவரின் குதிரை கிழக்கு நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருப்பதற்கு அடையாளமாக அதன் ஒலியைக் கேட்க முடிந்தது. பேய் அறைந்த வளைப்போல, முருகப்ப பூபதியிடம் சொல்லிக்கொள்ளாமலே பனையூர் மாளிகை வாயிலில் நிறுத்தியிருந்த தன்னுடைய குதிரையை நோங்கி ஓடினான் அல்லியின் தந்தை குமரப்பதேவன். அவனைக் கண்டதும் மணியக் காரர் மகள் தாமரையும் அவளுடைய தோழியரும் இகழ்ச்சியுடன் பார்த்துச்சிரித்தது குமரப்பன் தலையில் சம்மட்டியால் அடிப்பதுபோல் இருந்தது.

12 வையை வெள்ளம்

“முதுபெருங் கிழவர் இளநாகனார் எடுத்துரைத்த தந்தப்பேழை, இரகசியமும், மாமன்னர் கிழவன் சேதுபதி, மதுரை இராக்கம்மாளுக்கு அனுப்பியிருக்கும் ஒலைஇரகசியமும் ஒன்றாக ஏன் இருக்கக்கூடாது?” என்ற சிந்தையுடன் சேனாதிபதி சென்றுகொண்டிருந்தான். ஆளுக்கொரு திசையில், நாளுக்கொரு கட்சியில் மாறிக் கொண்டிருக்கும் இந்த நாட்டின் அவலநிலையும், தன்னலமும் அதிகார வேட்டையும் அவனைக் கலக்கின. இதற்கிடையில் இளநாகனார் தெரிவித்துள்ள இலட்சியத்தை நிறைவேற்றுவதாகத்தான் கொற்றவையின் குமரனாகிய ஐயனார் சன்னதியில், வாக்குறுதியளித்தது எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்து நின்றது. அந்தப் பெரிய வருக்கு அவன் அளித்த உறுதிமொழி அவனுடைய நெஞ்சத்தின் அடித்தளத்தில் உறுத்திக்கொண்டு இருந்தது.

சிந்தனை அலைகளில் மோதிக்கரையேறிய சேனாதிபதியின் செவிகளில் வையை வெள்ளத்தின் துள்ளலைகள் அப்பொழுது ஒலிக்கத்தொடங்கின. அமர பட்சத்து ஐந்தாம் நாள் இரவு ஆதலின், தேய்பிறை மேல்வானில் மெதுவாக ஊர்ந்துகொண்டிருந்தது. வையையில் வெள்ளம் நுங்கும் நுரையுமாகப் பொங்கிப் பெருகி இருபக்கத்துக் கரைமீது அலை மோதிச் சென்று கொண்டிருந்தது. அடிவானத்தில் கரிய பெரிய மலைகள் திரண்டெழுவதுபோல, மேகத்திரள் திரண்டு விரைந்து கொண்டிருந்தது. விரைவில் பெருமழை பெய்யக்கூடிய அறிகுறிகள் காணப்பட்டன. அவன் மதுரையை அடைவதற்கு இன்னும் ஒருகாத தூரம் இருந்தது. எனவே

தனது வெண் குதிரையைத் தூண்டிவிட்டான்
சேனாதிபதி.

வையை ஆற்றின் வடகரையில் அறப்பள்ளிச் சாலை
அமைந்திருப்பதாக முகவை மாளிகையில் கூழப்பன்
கூறியது தளபதியின் நினைவில் இருந்தது. வையை
வெள்ளத்தை நீந்திக் குறுக்காகக் கடந்து செல்ல
வேண்டும். புது வெள்ளம் வரும்பொழுது, மேலும்
மேலும் நீர்ப்பரப்பும் நீர்மட்ட அளவும், உயர்ந்து
கொண்டேபோகும் என்பதை நன்றாக அவன் உணர்வான்.
“என்றாலும் இரவோடு இரவாக நாம் வேலையை முடித்
துக்கொள்வது நல்லது. விடிந்தால் நாம் வந்து திரும்பி
யதைப் பிறர் அறிந்துகொள்ளமுடியும்” என்றெண்
ணிஞன். எப்படியிருப்பினும் பொழுது புலர்வதற்குள்
மதுரை இராக்கம்மாமிருந்து விடைபெற்றுக்
கொள்ளவேண்டும். அதுவே பொருத்தமானது என்று
தீர்மானித்துக்கொண்டான். சிந்தனையிலிருந்து விடு
பட்டபோது அவனுடைய வெண்குதிரை வையை
ஆற்றின் தென்கரையிலுள்ள திருக்கற்றளியை
அடைந்தது.

அந்தக் கற்றளியின் வெளி முற்றத்தில் எரிந்து
கொண்டிருந்த நிலைவிளக்கிலிருந்து சுடர்க் கதிர்கள்
வையைப் புனல்பெருக்கில்பட்டுத் தகதகவென மின்னிக்
கொண்டிருந்தன. மாமன்னர் கொடுத்தனுப்பிய ஓலைச்
சுருளைத் தன்னுடைய இடையிலுள்ள அரைஞாண்
கயிற்றோடு முடிபோட்டுக்கொண்டான். அவன் நின்று
கொண்டிருந்த கற்றளியின் வெளி முற்றத்திலிருந்து
ஆற்றிற்குச் செல்லும் படித்துறையில் படகொன்று
கட்டப்பட்டிருந்தது. அந்தப்படகு தனக்காகவே விடப்
பட்டதென எண்ணிக்கொண்ட சந்தனத்தேவன்,

குதிரையைத் திருக்கற்றளியிலுள்ள பசுமடத்துப் பந்தியில் நிறுத்திவிட்டு வையை வெள்ளத்தைக் கடந்து செல்ல அந்தப்படகை நெருங்கினான்.

படகில் ஏறி அமர்ந்துகொண்ட படைத் தலைவன், தன்னுடைய கையில் துடுப்புகளை எடுத்து மெதுவாகப் புனற்பெருக்கில் படகை இழுத்துவிட்டுத் துடுப்புகளால் தள்ள முயன்றான். பாவம், படகு கொஞ்சதூரமே சென்றிருக்கும். அதற்குள் குபு. குபு.. வென்று வெள்ளநீர் படகினுள் புகுந்ததும் அது சிறிது சிறிதாக முழுகத் தொடங்கியது. ஆம்... பத்துப் பதினைந்து அடிதூரம் போவதற்குள் அந்த ஓட்டைப்படகு முழுதும், தண்ணீருக்குள் முழுகத் தொடங்கியது. கையில் துடுப்பைப் பற்றிய சந்தனத்தேவன், படகைக் கைவிட்டு, வெள்ளநீரில் குதித்து நீந்தத் தொடங்கினான். புது வெள்ளம் பெருகி வந்து கொண்டிருந்தமையால், தளபதியால் நீந்த முடியவில்லை. கும்மிருட்டும், குளிர்காற்றும்சேனாதிபதியின் கைகால்களை உலுக்கி ஆட்டின. கையிலிருந்து துடுப்புகள் நழுவின. ஆற்றின் நடுவில் சுழித்துச்செல்லும் ஆழநீர்ப் பெருக்கு சேனாதிபதியைச் சுருட்டி, உருட்டிப்புரட்டித் தள்ளிக்கொண்டு போயிற்று. மென்மேலும் அலையும் சுழலும் எழுந்து அவனை போதி வீழ்த்தின. வானத்தைப் போர்த்து முடியுள்ள காரிருள் கனத்தது. அடுத்து, கொட்டும் டேய்மழைத் தளிகள் குத்தீட்டி முனைகளைப்போல் அவனைக் குத்தின. இடையிடையே வீண்னை வெட்டிப் பிளந்துபாயும் மின்னல் கீற்று அவனுடைய கண்ணொளியைப் பறித்தது. ஓவென இறைந்தொலிக்கும் வையை வெள்ளம் அவனது செவியை அடைத்தது. ஆம்; வையை அன்னை, கொஞ்சமும் தையையின்றி மாற்றாந்தாயின் பிள்ளையைப்போல அவனை உருட்டியுருட்டித் தள்ளிக்கொண்டே போனான். திடீ.

மென்று என்ன நினைத்தாளோ தெரியவில்லை. அந்த வீர மறவனைச் சாய்ந்து படிந்து நிற்கும் நாணற் புதரில் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டுத் தன் வழியே வையைத்தாய் சென்றாள். ஆம்! வையை தமிழ் வளர்த்த அன்ணையல்லவா? தாய்மையின் அன்பூற்று அவளிடம் இருக்கத் தானே வேண்டும் !

சேனாதிபதிக்கு உணர்வு வந்ததும், மெல்ல அவன் விழித்தான். வையையாற்றங்கரை மடுவில் எங்கேனும் சேறும் நீரும் நிறைந்த கரையோரமாகத்தான் ஒதுங்கிக்கிடக்கவேண்டும், என்ற எண்ணத்தில் அவனுடைய விழிகள் சுழன்று சுழன்று ஓடின. அப்படியொன்றும் அவன் இருந்த இடம் அவன் நினைப்பதுபோலக் காணப்படவில்லை. அதற்கு மாருகப் புதியதொரு இடம் புதிய அனுபவம் - புதிய சுகம். சில்லிட்டுக் குளிர்ந்து விரைத்துப்போயிருந்த அவனுடைய உடம்பிற்குக் கதகதப்பைக் கொடுக்கும் மாடியறை; நிர் சொட்டும் நனைந்த ஆடைக்கு மாற்றாக உலர்ந்த தூய ஆடைகள்; உடம்பில் கதகதப்பும், விருவிருப்பும் ஏற்பட்டிருந்தன. அவனுடைய உள்ளமும் தெம்பும் சுகமும் பெற்றுப் புத்துணர்ச்சி பெற்றிருந்தது.

அந்த அறையில் தூண்டாமணி விளக்கின் சுடரொளி பரவியிருந்தது. அந்த ஒளியில் தன் விழிகளை அறை முழுதும் ஓடவிட்டான். அறை வாயிற் கதவின் ஓரமாகத் தன்னை ஒரு காவலன், மிகவும் அக்கரையாகக் கவனித்துக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டான்.

“நான் எங்கிருக்கிறேன்? இதென்ன மாற்றம்? இந்த வீடு யாருடையது?” என்று நெஞ்சிலெழுந்த வினாக்கள், தெளிவடையாமல் மீண்டும் மீண்டும் எழுந்தன. அவன் முன்னர், காய்ச்சிய இளஞ்சூட்டில் பசும்

பாலும், வருத்த முந்திரிப்பருப்பும் கொண்டு வந்து பணிவுடன் வைத்துவிட்டு, மீண்டும் தன் இருப்பிடத்தை அடைந்தான் வாயிற்காவலன். தளபதிக்கு ஆரம்ப முதல் எல்லாம் வியப்பாகவே இருந்தன. அவனுக்குத் தானிருக்கும் இடத்தையும் அங்குதான் வந்து சேர்ந்த கதையையும் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளும் ஆசை எழுந்தது. அதற்காக வாயிற் காவலனை நோக்கிய அவன், தேள் கொட்டியவனைப்போல எழுந்து மிரள மிரள விழித்தான்.

“இடைக்கச்சில் முடிந்திருந்த முடங்கல் ஓலை எங்கே? எப்போது விழுந்திருக்கக்கூடும்? பைத்தியக் காரத்தனம். அதை எப்படி வெளியிற் சொல்லித் தேடிக் காணமுடியும்? ஒரு வேளை, தன்னை ஆற்றங்கரையிலிருந்து இவ்விடத்திற்குத் தூக்கி வந்தவர்களின் கையில் அது கிடைத்திருக்கலாமோ, இல்லை, ஆற்று வெள்ளத்தில் அது இழுத்துச் செல்லப்பட்டதோ! எதற்கும் காவலனிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டுப் பார்க்கலாம்! ...காவலனை எப்படிக் கேட்பது? இந்த வீட்டினர் மாமன்னர் சேதுபதிக்கு வேண்டாதவர்களாக இருந்தால்? ...இப்பொழுது வையை வெள்ளத்தோடு போகாமல், ஏன் தப்பி உயிர்பிழைத்தோம்”, என்று நொந்துகொள்வது தவிர வேறு வழி தளபதியின் சிந்தனையில் தோன்றவில்லை.

பாலையும் பருப்பையும் வைத்துவிட்டுச் சென்ற காவலன், அப்பொழுது அறைவாசலில் காணப்படவில்லை. வாயிற் கதவு வெளிப்புறமாகத் தாழிடப்பட்டிருந்தது. மெதுவாக, ஓசைப்படாமல் எழுந்து சென்று, அந்த அறைக்குள் உலாவுவதுபோல ஓலையைத் தேடிப்பார்க்கத் தொடங்கினான். அந்த அறையின் கீழ்ப் புறமுள்ள சாளரத்தின் வழியாக உற்று நோக்கினான்.

அவனுடைய சுண்களை அவனால் நம்பமுடியவில்லை. ஆம், அந்தச் சாளரத்திற்குக் கீழ் பெரிய கூடம் ஒன்று இருந்தது. அதன் நடுவில் உள்முற்றும், சுற்றிலும் தாழ் வாரத்திண்ணைகளும் காணப்பட்டன. அந்த உள் முற்றத்தின் நடுவில் அறுபது வயது மதிக்கத்தக்க மூதாட்டி யொருத்தி அமர்ந்திருந்தாள். அவளுக்கு எதிர்ப்புறமாக மறவாங்கலச் சதியாலோசனைக் கூட்டத் தில் கலந்துகொண்ட பவானி சங்கரனும் புலிக்காலுடையாரும் மதுரைமண்டல ஒற்றர் தலைவன் இலக்கையாவும் உட்கார்ந்து ஆலோசனையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். “அட்டே! இங்கும் மற்றொரு சதியாலோசனைக் கூட்டம் நடைபெறுகிறதுபோலும்! அப்படியானால் சிவந் தெழுந்த பல்லவராயனும் புலிக்காலுடையாரும் வரவில்லையா? பரவாயில்லை. நாம் வையை வெள்ளத்தில் உயிர் பிழைத் ததும், இந்த மர்மமாளிகையில் நமக்கு இடம் கிடைத் ததும் நல்லதாய்ப் போயிற்று” என்று எண்ணிக் கொண்டே சாளர இடுக்கில் தன் செவியைத் திறந்து வைத்துக் கேட்பதில் முனைந்தாள்.

“அவன் முரடன்.... எதற்கும் ஒத்துக்கொள்ள மாட் டான்! மகாராணியாரிடம் சொல்லி எப்படியாவது சம்மதிக்கச் செய்துபார்ப்போம்! மதுரைக்கு அவனை .. அனுப்பினால்... ஒருவேளை... அவள்... இணக்கம்”

இவ்வாறு, சிதைந்து சிதைந்து தெறித்து விழுந்த சொற்களைச் சேனாதிபதியின் செவிகள் அரைகுறையாக வாங்கிக்கொண்டிருந்தன. அவர்கள் உரையாடலில் குறிப்பிட்ட செய்தியில் ஒருசுணம் ஆழ்ந்திருந்த சந்தனத்தேவன், மறுகணம் தன் பார்வையை முன் போல ஓடவிட்டான். அந்தச் சதிகாரர்களான பவானி யும், உடையாரும், இலக்கையாவும் அந்தப்பெரு மூதாட் டியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு வெளியேறிக் கொண் டிருந்தனர்.

“ஒருவேளை இந்த முதாட்டியே, மாமன்னர் சந்திக் கச் சொல்லியனுப்பிய மதுரை இராக்கம்மாளாக இருக்க லாம்! கொட்டும் மழையிருட்டில், இந்தக் கொடிய சதி காரர்களைச் சந்தித்துப்பேசும் இப்பெண்மணி, சாதாரண மாக இருக்கமுடியாது என்ற நினைவில் முழுகியிருந்தவன் அந்த முதாட்டி, அறைவாயிற் கதவைத் தாழிட்டுக் குறட்டைவிட்டு உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் காவலனை எழுப்பும் ஒலியைக் கேட்டுத்திடுக்கிட்டான். அவனுடைய உடம்பெல்லாம் மீண்டும் ஒருமுறை உலுக்கி எடுத்தது. ஓட்டமும் நடையுமாக வந்து, தன்னுடைய படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு இமைகளை மூடினான்.

காவலன் முன்னேவர, கலகலவென்ற சிரிப்பும், குதிப்புமாகத் தாமரைக்கண்ணி அருகில் ஆடி அசைந்து வர, அந்தப்பெரு முதாட்டி இராக்கம்மாள், சேனாதிபதி யின் படுக்கையருகில் வந்து நின்றவண்ணம், அவனு டைய நெற்றியில் கையை வைத்துத் தொட்டுப் பார்த் தாள்; தளபதியின் நெற்றியில் இளஞ்சூடும், உடம்பில் அசதியும் இன்னும் தணிந்து விடவில்லை; “தாமரை! தளபதியெழுந்தவுடன் விவரங்களைக் கூறு! நான் மருத் துவரை அழைத்துவர ஆள் அனுப்பிவைக்கிறேன்” என்று சொல்லியவள், அருகில் நின்ற காவலன் பின் தொடர்ந்துசெல்ல, சேனாதிபதியின் அறையைவிட்டு வெளியேறினாள். அவள் சென்ற மறுவினாடியில், அந்த அறையை உள்ளிருந்து தாழிட்டு வந்து, தாமரைக் கண்ணி, தளபதியின் திருநுதலின்மீது தன் தளிர்க்கரத் தால் வருடத்தொடங்கினாள்.

13. இராணி மங்கம்மாள்

“மலயத்து ஓங்கி மதுரையில் வளர்ந்து
புலவர் நாவில் பொருந்திய தென்றல்”

என்று இளங்கோவடிகள் மதுரையைப் பாடிச்சிறப் பித்தார். பொதிகைமலையிற் பிறந்த தென்றல் காற்று மதுரையில் வளர்ந்து வருவதற்குக் காரணம் என்ன? அங்கே சங்கம் அமர்ந்து தமிழ் வளர்க்கும் நாவலர் நாவில் நயமுடன் தவழ்ந்து, தமிழமுதம் உண்டு வளர்ந்துவர வேண்டும். பாண்டியன் மதுரையில் பைந் தமிழ்மட்டும் வளரவிடலை. இளந்தென்றலும் வளர்ந்தது. இனிய அறங்களும் வளர்ந்தன. இறைவன் திரு விளையாடலாம் அருள் திறங்களும் வளர்ந்தன. ஆண்மையும் வீரமும், செவ்வுமும், வளர்ந்தன.

உலக நாடுகளின் தலைநகரங்கள் பல, ஆற்றங்கரை மீது அமைந்திருக்கும் அழகுடையன. அவற்றுள் மதுரை மூதாரும் ஒன்று என்று சிறப்பிக்கப்பெற்றது. மதுரைமாநகர், அசோகமன்னன் தலைநகராகிய பாடலிபுத்திர நகர அமைப்புக்கு மாதிரியாகத் திகழ்ந்திருக்கவேண்டும். ஏனெனில் பாடலிபுத்திரத்தில் பார்க்க இயலாத நகராட்சி முறையைத் தாம் மதுரை நகரில் பார்த்து மகிழ்ந்ததாக, வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறியுள்ளனர். அரணும், அகழியும், மதிலும், வாயிலும், புறநகரும் அநகரும், திகழ ஆறுகிடந்தாற் போன்று அடுக்கடுக்கான பெருந்தெருக்களுடன் அங்காடி வீதிகள், ஆவண வீதிகள், சித்திர வீதிகள், தேரோடும் வீதிகள், அந்திக் கடைகள், நாளங்கடிகள், நாற்சந்திகள் முடிசந்திகள், முடுக்குகள், சதுக்கங்கள், சந்திகள் இவ்வாறு தாமரை இதழ்களை அடுக்கிவைத்தாற் போன்று அழகுடன்

அமைந்துள்ள நகரம் மதுரையாகும். ஆலவாய் என்றும் கூடல் என்றும் பெயருடையது. சொல்லவும், இருக்கவும், வசிக்கவும், இனிமை பயக்கும் காரணத்தால் மதுரை (இனிய நகரம்) என்று பெயர் பெற்றிருக்கவேண்டும்!

நகரின் நடுவில் அங்கயற்கண்ணி ஆலயமும், அதன் தென்பால் அரசமாளிகையும், அதற்கடுத்து, காவற் கூடமும், அதற்குப்பால் யானை, குதிரை, தேர்முதலான நாற்படை நிறுத்திவைக்கக் கூடிய பந்திகளும், கூடங்களும், மேற்கில் அம்பலமும், அறவோர் பள்ளியும், ஆலோசனைக் கூடங்களும், உய்யானவனங்களும், வடக்கில் விதலியரும், பாணரும், இசைவாணரும், படைவீரரும், வாழ்கின்ற குடியிருப்புக்களும், கிழக்கில் வணிகரும், உழவரும், பெருங்குடி மக்களும் பிறரும் தங்கியிருக்கும் இல்லங்களும் விளங்கின.

அரச மாளிகையின் பிரதான வாயிலைக் கடந்து, பேரத்தாணி மண்டபம், நாளோலக்க மன்றம், மந்திர ஆலோசனை மன்றம், ஆகியன காட்சியளித்தன. அங்கிருந்த மண்டபச் சுவரெங்கும் வண்ணச் சித்திரங்கள் அலங்கரித்துக்கொண்டிருந்தன.

நம்முடைய வாசகர்களை மதுரை நகர அரச மாளிகைக்கு அழைத்துச் செல்கிறோம்!

அதோ! அந்த நாளோலக்க மன்றச் சுவரில் பாருங்கள்! தலையில் மணிமகுடம் தரித்திருக்கும் அந்த இளம் பாலகன், கையில் ஓங்கிய வாளுடன், காலில் ஒலிக்கும் கழலுடன், காட்சியளிக்கின்றான். அடடா! அந்தச்சிறுவனை எதிர்த்துத் திமுதிமுன்னென்று கடலை போலல்லவா படைகள் திரண்டு நிற்கின்றன. அவன் படையின் முன்னர் ஒருவரா? இருவரா? .. அல்ல .. அல்ல .. ஏழுவரல்லவா எதிர்த்துப் போரிடுகின்றனர்!

கரியும் பரியும், சொரியும் குருதி வெள்ளம் காட்டாற்றுப் பெருக்கினைப் போலல்லவா ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது. அந்த எழுபெரும் மன்னரும் புறமுதுகிட்டோட, அந்த வீர இளைஞன் ஆற்றிய போர்க்களத்தில், அவனுடைய படை வீரர்கள் மீனக்கொடியை உயர்த்தி வீரவேல்! வெற்றிவேல்!! என்று முழக்கம் எழுப்புவதைப் போன்ற நடை! ஆம்! அவன் தலையாலங்கானச் செருவில் வெற்றி பெற்ற நெடுஞ்செழியனே!

அதற்கடுத்தாற்போல், சலசலவென ஒலித்துப் பாய்ந்தோடும் கங்கையாற்றங்கரை காட்சி தருகிறது. அதன் வடகரையில் திரண்டிருந்த வடவாரியப் படையை எதிர்த்து வாகைசூடிய நெடுஞ்செழியன் ஓவியம் காணப் பட்டது.

இன்னொரு ஓவியம்! இமயப் பெருமலையில் ஏற்கெனவே வில்லும் வேங்கையும் பொறிக்கப்பட்ட இலச்சினைகளுக்கு மேலாகக் கயலைப் பொறித்து நிற்கும் காவலன் கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர் வழுதி காட்சி தருகின்றாள்.

கடற்போரில் கடம்பரையும், குறும்பரையும் முறியடித்துக் கலங்களை யோட்டிக் கொற்கைத் துறையில் நின்று கம்பீரமாகத் தோற்றமளிக்கும் கொற்றவன் கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதியாவான்!

குமுறும் அலைகடலில், தன் நெடுவேலால் குறிபார்த்து எறிந்தது கண்ட ஆழ்கடலின் அலைக்கைகள், அந்தப் பேரரசனது திருவடிகளைத் தழுவித் தழுவி வணங்கிப் பின்வாங்கிச் செல்வதை நோக்கிச் சினந்தணிந்த மீனவனே ஆழிவடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன் என்னும் நாமம் படைத்த நிலந்தரு திருவின் நெடியோன்!

அடுத்து, வானளாவிய கானப்பேரெயிலைச் சூழ்ந்து வளர்ந்திருக்கும் காவற்காடும், மாநகரும் தீப்பற்றி எரியவும், வேங்கை போன்ற அந்த வீர மறவன் ஒளிறுவாள் எறிந்து பகைவரை வெட்டிவீழ்த்தித் தன் பொன்னுடலை அக்கினியில் அர்ப்பணிக்கும் தியாகச் சித்திரம்!

இவ்வாறு காட்சிமன்றமாக விளங்கிய நாளோலக்க மன்றத்தில் மூன்றாம் பிறைச்சந்திரன் அமைப்பில் அரைவட்ட வடிவத்தில் ஆசனங்கள் காணப்பட்டன. அவற்றின் மத்தியில் சந்தனத்தால் கடைந்தெடுத்த கால்களுடன், தந்தக் கைப்பிடிகளில் சாய்ந்து கொள்ளவும், பொன்னிழை பின்னிய வண்ண விதானம் மேல்திரையிடவும், யானைக்கொம்பாலமைந்த வண்ணக் கட்டில் முன்னால் இருக்கவும், அதன்மீது புலிப்பல்லும், முத்துக் குளியலும் மணிகளும் நிறைந்த தட்டுகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. நவமணிச்சரங்களும், தகதகவென ஒளிவிடும் பொற்கோவைகளும், வைரமாலைகளும், தங்கச்சரங்களும் தொங்கவிடப்பட்ட மண்டப விதானமும், பவளத் தூண்களும், நவமணிகள் இழைத்த கதவங்களும், தென்கடல் முத்துப் பந்தரும், காந்தாரத்து இரத்தினக் கம்பள விரிப்புகளும், எகிப்தியக் கண்ணாடியில் அமைந்த வண்ண விளக்குகளும், காட்சியளித்தன.

அந்த நாளோலக்க மன்றத்தினை அடுத்துள்ள மந்திராலோசனை மன்றத்தின் வாயிலில் நின்றவண்ணம் மகாராணி மங்கம்மாள் யாருடைய வருகைக்காகவோ காத்திருப்பது போலக் காணப்பட்டாள்.

“ஆம்! அவள் முக்கியமான செய்தி கொண்டு வருபவனுக்காகக் காத்திருக்கிறாள் என்பது உண்மைதான்! மகாராணி எதிர்பார்த்து நின்றது வீணாவில்லை. வாயிற் காவலன் விரைந்தோடிவந்து வணக்கம் தெரிவித்ததைத்

தொடர்ந்து மதுரை மண்டல மகாராணியாரின் அந் தரங்க ஒற்றன் இலக்கையா, மந்திராலோசனை மன்றத் திற்கு அப்பாலுள்ள தோரணவாயிலில் நுழைவதைக் கண்டாள்.

இலக்கையா அங்கு வந்ததும் வராததுமாக இள வரசன் விசயரங்க சொக்கநாதனும் தோரணவாயிலைக் கடந்து பாட்டியை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான்.

“என்ன, இலக்கையாவை இப்பொழுதெல்லாம் மதுரை அரசு மாளிகையில் பார்ப்பது கார்த்திகைப் பிறையாக இருக்கிறது. அவ்வளவு அவசரமான அலுவலா?” என்று விசயரங்க சொக்கநாதன்.

“ஆமாம்! இளவரசே! எல்லாம் கிழக்குச் சீமையில் ஏற்பட்டுள்ள தொல்லைதான்!”

“அப்படியானால் பாட்டிக்கும் பயமாகத்தானிருக்கும்! ஏன்! நம்முடைய மகாசாமந்த நாயகராகிய பங்காரு திருமலைக்கும் கிளி பிடித்திருக்க வேண்டுமே! இல்லையா? என்று பரிகாசமாகச் சிரித்தான் இளவரசன் சொக்க நாதன்.

விசயரங்கனைத் தவிர, வேறு யாரும் இந்த வார்த்தைகளை விசியிருந்தால் இலக்கையாவின் கட்டாரி அவனுடைய இதயத்தைச் சுவைத்திருக்கும். அவ்வளவு ஆத்திரம் பொங்கியது ஒற்றர் தலைவனுக்கு. என்ன செய்வது? இந்தப் பைத்தியக்கார வாலிபன் சொக்க நாதனுக்கு இன்னும் பரிகாசமும் சிரிப்பும் நீங்கவில்லையே! இவன் எப்பொழுது எவ்வாறு, மதுரையின் ஆட்சிப் பொறுப்பைச் சுமக்கப் போகிருனோ?” என்றுதனக்குள் எண்ணிக்கொண்டான் இலக்கையா.

“ஆமாம் இளவரசே! மறவர் சீபையில் தொல்லைகள் தோன்றிவிட்டால், காட்டுத்தீபோல இந்த நாட்டையே ஆட்டிவைத்து விடுகின்றது.” என்று சொல்லிய வண்ணம் இளவரசனிடமிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு மந்திராலோசனை மன்ற வாயிலைக் கடந்து வந்தான்.

பாட்டி மங்கம்மானைப் பார்த்ததும், மெதுவாக இளவரசன் சொக்கநாதன் நழுவிக்கொண்டான்.

“இலக்கையா! இப்பொழுதுதான் வருகிறாயா?”, என்றுள் மகாராணி.

பணிவும் வணக்கமும் கலந்த தணிந்த குரலில், ஆமாம் தேவி! என்று கூறி அடக்கத்துடன் நின்றான் ஒற்றர் தலைவன் இலக்கையா!

அங்கிருந்த இருக்கையொன்றில் அமர்ந்து கொண்டாள் மங்கம்மாள். மகாராணியிடம் மங்கல நாட்டுச் சதியாலோசனைக் கூட்டத்தினர் எடுத்துக்கொண்ட முடிவையும், மதுரையிலிருந்து உதவி கிடைத்தவுடன் தென்பாண்டி மண்டலத்தில் மும்முனைப்போர் தொடங்குவதாகப் பல்லவராயனும், பவானிசங்கரனும், புலிக்கால் உடையாரும் வாக்களித்திருப்பதும் முதலான செய்திகளை விளக்கிச் சொன்னான் இலக்கையா.

தான் தெரிவித்த செய்தியால் மகாராணியாரின் முகத்தில் ஏற்படும் மலர்ச்சியைக் காணும் ஆவலுடன் அரசியாரின் திருமுகத்தை இலக்கையா ஏறிட்டுப் பார்த்த பொழுது, அவன் எதிர்பார்த்திருந்த ஆவல் காற்றாய்ப் பறந்தது. துள்ளும் கயல் போல, மங்கம் மாளின் விழிகள் புரண்டு கொண்டிருந்தன. மனத்தில் புகைந்தெழும் அனல்மூச்சு அவனைச் சுட்டெரிப்பது

போல வீசியது. இலக்கையாவின் செவிகளில் இடியோசை போல இராணியார் கூறத் தொடங்கினாள்.

“இலக்கையா! மறவர் சீமையில் மற்றொருபுரட்சிக்கு வித்திட்டு வந்துவிட்டாய்! ‘காட்டைக் கலைத்து நரி வேட்டையாடியகதை போல’, மறவர் வாழும் காண்டைப் போரில் அலைக்கழித்து விட்டால் மதுரை அரசு தழைத்துவளரும் என்று பகற்கனவு கண்டாய் போலும். பாவம்! ஆகும் காலத்தில் ஆக்கம் பெறுவதையும், போகும் காலத்தில் நாசமுற்று நாடு அழிவதையும் ஆண்டவனால்தான் தடுக்க முடியாது.....உம்.. எப்படியோ யுத்தவிதை விதைக்கப்பட்டது.... முன் யோசனையின்றி மூட்டிவிடப்பட்ட போர் நெருப்பில், நாம் தயக்கமின்றிக் குதித்துவிடுவதுதான் சரியாகும். வரப்போகும் மும் முனைப் போராட்டத்தை வரவேற்போம்! ஆனால் எம் முனையில் எது நடைபெற்றாலும் அந்த முடிவு, இந்த நாயக்கப்பேரரசின் அரியணையை ஆட்டி அசைக்கத் தான் செய்யும். அப்படி அரியணை நிலைத்து நின்றாலும் நம்முடைய பெயரன் இளவரசன் விசயரங்க சொக்க நாதன் ஆட்சிக் காலத்தில்.....”

அரசியார் முடிப்பதற்குள், அந்தப்புர மாளிகையிலிருந்து ஐந்தாறு பாங்கியர் மந்திராலோசனை மன்றத்தில் மகாராணி இருப்பதை அறியாதவர்களாய் ஓடிவந்தனர். “உம்...ம்... என்ன விளையாட்டு” என்று இடிமுழக்கம்போலக் குரல் எழுப்பினாள் மங்கம்மாள். “மகாசாமர்த்தியசாலி” என்று தனக்குள் எண்ணிக் கொண்டிருந்த இலக்கையாவின் மண்டையில் மலை நொறுங்கி விழுவதுபோலிருந்தது.

14. மணியகாரர் மகள்

“வியப்பு மேலிட, காண்பது கனவா நனவா?” என்று ஒருமுறை கண்களை அகல விரித்துத் தன்னை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கும் தாமரையை நோக்கினான் தளபதி. வையை வெள்ளத்தில் ஓட்டைப் படகிலிருந்து தான் கீழே உருட்டித் தள்ளப்பட்டதுமுதல் இராக்கம்மாள் வீட்டில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் அவனுக்கு அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாத வியப்பை அளித்துவந்தன. பனையூர் மணியகாரர் மகள் தாமரை, மதுரைக்கு எப்படி வரமுடிந்தது? ஒருவேளை இவள், இராக்கம்மாளுக்கு நெருங்கிய உறவாக இருக்கவேண்டும்! அதுவும் தான் இங்கே வந்திருக்கின்ற நாளில் இவளும் வந்தது ஒருவகையில் நமக்கு உதவியாகத்தான் இருக்கவேண்டும்” என்று எண்ணியவனாய்ப் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

அப்பொழுது மாமன்னர் கொடுத்தனுப்பிய ஓலைச் சுருளைப்பற்றிய நினைவு அவனுடைய மனத்தில் ஓடத் தொடங்கியது. அந்த ஓலைச் சுருளைத்தேடிக் கண்டு பிடித்தல் என்பது அப்பொழுதுள்ள நேரத்தில் அவ்வளவு பொருத்தமாக இல்லை...உம்...அந்த ஓலைச் சுருளில் என்ன எழுதப்பட்டிருக்கும்? வழியில் மங்கம்மா சாலையில் சந்தித்த இளநாகனுக்கும், இந்த முதாட்டியாருக்கும் உள்ள தொடர்புகளுடன் அந்தச் செய்தி சம்பந்தப்பட்டிருக்கலாம்! .. ஆமாம்.. நாம் இங்கே ஓலையைச் சேர்க்காமலிருக்கும் செய்தி, மாமன்னருக்கு எட்டினால்?... ஏன், அந்த ஓலை நிச்சயமாக இந்த முதாட்டியாரிடம் கிடைத்திருக்கலாம்; அதனால்தான்

அவர் நம்முடைய உடல்நிலையில் அக்கறைகாட்டியிருக்கிறார்..." சிந்தனை அலைகளிடையே சிக்கித் தவித்து உழன்றுகொண்டிருந்த சேனாதிபதியின் முன்னால் வந்து நின்றாள் முருகப்ப பூபதி மகள் தாமரை.

"சேனாதிபதியவர்கள், வந்த வேலை முடிந்திருக்கும்! அதனால்தான் நிம்மதியாக நித்திரையில் ஈடுபட்டிருக்கிறீர்கள்!" சிரிப்பினிடையே சிந்திய தாமரையின் சொற்கள், அவளை நெருப்பாகப் பொசுக்கின.

தாமரையையும் அல்லியையும் அன்று அந்தப்புர நந்தவனத்தில் அதிகாலையில் நனைந்து நீராடிய உடையில் சத்தித்த பின்னர் அவன் இப்பொழுதுதான் தாமரையைக் கண்டான்! ஒருகணம் தளபதியின் இதயக் கண்ணாடியில் ஆல்லி, தாமரை என்னும் இரண்டு உருவங்களும் பளிச்சிட்டு மின்னின. "குளிர்ந்த தடாகத்தில் புரளும் கயல்போலக் குறுகுறுவெனப் புரண்டு சுழலும் கருவீழிகள்! கார்காலத்து உதயவேளையில் துளிர்க்கும் மாந்தளிர் மேனியின்வண்ணம். கொவ்வைக் கனியிதழ்கள், செம்பவளக் கன்னங்கள், முல்லைச் சரம்போன்ற மோகனப்புன்னகை. இத்தகைய எழிலுடன் அல்லி அவன் நெஞ்சத்து ஆடியில் நிழலாடினாள் ஒரு புறம்.

கீழ்வானில் உதித்தெழுந்த கதிரவனின் சுடர்கண்டு இதழ்விரிக்கும் செங்கமலத் திருமுகம். இதயத்தைத் தொட்டிமுக்கும் பனிவீழிகள், செம்பரத்தைப் பூவனைய சிவந்த அதரங்கள், அரும்புகின்ற பித்திகை மலர்போன்ற சிரிப்பு, சித்தத்தைக் குளிர்விக்கும் முத்தன்ன நெற்றியுடன் திருமகள்போன்ற உருவத்துடன் திகழ்ந்தாள் தாமரை.

“தாமரை! நீ எப்பொழுது வந்தாய்?” என்று ஆவலுடன் கேட்டான் தளபதி.

“அப்படியானால் இவ்விடம் உங்களுக்குப் புதியது போலும்” என்று குறுக்கிட்டுக்கேட்டாள் தாமரை.

“இது என் அத்தை யின் வீடு. சேதுநாட்டு இளவரசி மதுரவல்லி தேவியாரைத் தேவர் மாளிகையில் சந்தித்த பின்னர் இங்கே வந்துவிட்டேன்,” என்றுள் தாமரை.

“அப்படியானால்...அல்லி!” வியப்புடன் கேட்டு விசாரித்துக்கொள்ள விரும்பிய சேனாதிபதி முடிப்பதற்குள் தாமரை அவனிடம் அல்லியைப்பற்றிக் கூறிய செய்தி அதிர்ச்சியளித்தது.

“அல்லியை அவளுடைய தந்தை குமரப்பன் கடுமையாகக் கண்டித்துவிட்டாராம். அவள் தாமரைக்குளத்தை விட்டு அகாரணமாக வெளியிற்செல்லக் கூடாதாம்.” என்றுள்.

“இதுகாறும் இல்லாத கண்டிப்புக்கு இப்பொழுது என்ன அவசியம் வந்தது?”

“இல்லையில்லை பவானிசங்கர சேதுபதிக்கும் அல்லிக்கும் திருமணம் முடிப்பதென்று அவள் தந்தை முடிவுசெய்திருப்பதாக வதந்திகள் உலாவுகின்றன.” தாமரை கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன், ஆயிரம் தேள்கள் சந்தனத்தேவனின் நெஞ்சில் கொட்டுவது போலிருந்தது. அவ்வளவு வேதனையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத வனாய்த் தளபதி தந்தளித்தான். அன்று வைகறை வேளையில், இராக்கம்மாளுடன் பவானி சங்கரன் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்த அரைகுறைப்

பேச்சில் அடிபட்ட சினதந்த் சொற்களுக்கு ஓரளவு உருவம் அமைப்பதாக இருந்தது தாமரை கூறிய செய்திகள்.

அப்பொழுது காவலன் வந்து, தாமரையை அழைப்பதாகத் தெரிவிக்கவே, தாமரை தளபதியிடமிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டாள். அவள் வாயில் அருகில் நிற்குகொண்டிருந்த அவளுடைய அத்தையைக்கண்ட போது திடுக்குற்றாள். அதே அதிர்ச்சி சேனாதிபதியையும் தாக்கி அவனைக் கற்சிலையாக்கியது. ஏனெனில், எத்தகைய அவசர அலுவலின் காரணமாக அங்கே அவன் பயணத்தை மேற் கொண்டானோ, எத்தகைய இடர்ப்பாட்டினிடையே இடுக்கியிலகப்பட்ட எலிபோலத் துடித்துக்கொண்டிருந்தானோ அந்த ஓலை முடங்கல், மதுரை முதாட்டி இராக்கம்மாளின் கையில் இருப்பதைக் கண்டான்!

“தளபதியாரே! தாங்கள் இரவோடிருவாக முகவை யிலிருந்து புறப்பட்டு வந்ததன் நோக்கம் ஒருவேளை நிறைவேறாமல் போகுமோ? என்று ஏமாற்றமடைய வேண்டாம். மாமன்னரின் முடங்கல் செய்தியை நான் தெரிந்துகொண்டேன். மிக்கநன்றி” என்று கூறினார் அந்தப்பெருமுதாட்டியார்.

15 பங்காருவின் காதல்

குறுகிய காலத்தில் தன் மகனுடைய வாழ்வு முடியவும், 'அவனுடைய மனைவி இராணிமீனாட்சி கருவுற்றிருந்தவள் பெறும் குழந்தையைக் கண்ணாற் காணவேண்டும் என்ற பேரவாவின் காரணமாக ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்தாள் இராணி மங்கம்மாள். தன் பெயரன் விசயரங்க சொக்கநாதனைப் பெற்றெடுத்த சில ஆண்டுகளில் இராணி மீனாட்சியும் இறந்தாள். சொக்க நாதனிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஒப்படைத்துவிட்டுப் புனிதயாத்திரை செய்யப் புறப்படலாம் என்று நினைத் திருந்தார் மங்கம்மாள். ஆனால் நினைவுக்கு மாறாக, மங்கம்மாளின் கடமைகளும், பொறுப்புகளும், துன்பங் களும், சுகைகளும் நாளுக்கு நாள் மிகுதியாகிக் கொண் டிருத்தன.

மேலும் கோட்டைக்குள்ளேயே குழப்பம் நடப்பது போல, மதுரை மண்டல மகாசாமந்தநாயகனாகிய பங்காரு திருமலைக்கும், தளவாய் நரசய்யாவுக்கும் அதி காரத்திலும், ஆட்சியிலும், அபிப்பிராய பேதங்கள் வளர்ந்துகொண்டிருந்தன. என்ன காரணத்திற்கோ இளவரசன் சொக்கநாதன், எதிலும் அக்கறையின்றி அந்தப்புரத்திலும், அரண்மனை உய்யான வனத்திலும் உற்சவங்கள் நடைபெறும் விழாக்கும்பல்களுக் கிடை யிலும் உல்லாசமாகப் பொழுது போக்கிவந்தான்.

அரண்மனையே இரண்டுபட்டால் நாட்டுப்புறத்தைப் பற்றிக் கேட்கவா வேண்டும். அறப்பணித்துறையில் ஈடுபட்டுள்ள அம்பலகாரர்களும், குறுநிலத்துக் கோட்டத் தலைவர்களும், போதாக் குறைக்குப் பவாணி

சங்ஃரனும், சிவந்தெழுந்த பல்லவராயனும் சேர்ந்து கொண்டு இராசகேசரி இரகுநாத சேதுபதியை எதிர்த்து ஆதிக்கப்போட்டியில் ஒரு பெரும் யுத்தத்தையே தொடங்கிவிடுவார்கள் போலிருக்கிறது. வடக்கில் டில்லியிலிருந்து கொள்ளை நோய்போலப் பரவிக்கொண்டிருக்கும் அடிமை மரபுச் சல்தான்களும் நவாபுகளும் வேறு அட்டகாசம் செய்து வருகின்றனர்; அன்றுகண்ட நாளும், அன்னியரை விரட்டியடிக்கத் தென்பாண்டி மண்டலத்தின் மறவர்கள் காட்டிய ஆற்றலும், அத்தனைக்கும் சிகரமாகச் சிங்கமென முழக்கமிட்ட சேதுபதி மாமன்னரும்..."மகாரானியின் சிந்தனை யறுந்துபோய் நின்றது.

ஏனென்றால் அங்கே மதுரை மண்டல பிரதம தளவாய் நரசய்யா மகாரானியைப் பார்க்க வந்து கொண்டிருந்தார்.

"வாருங்கள் தளவாய் அவர்களே!" என்று வரவேற்றாள் மங்கம்மாள். தளவாய் இராணியைப் பார்த்த பார்வையில் நிறைவேற முடியாத கனலின் தாபம், குறைபட்டுள்ள இதயத்தின் ஏக்கம், ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத ஆசை அலைகள் நிழலாடிக் கொண்டிருந்தன.

மகாரானியார் ஆணைப்படி, நமது மாதண்டநாயகர் பங்காரு திருமலை கிழக்குச்சீமைக்கு இன்று காலை புறப்பட்டுச் சென்றிருக்கிறார் என்று கேள்வியுற்றேன். மிக்க மன நிறைவளிக்கும் செய்தி!" என்றார் தளவாய் நரசய்யா!

"ஆமாம், தாங்கள் செல்வதைவிடப் பங்காரு திருமலை பயணமானதுதான் நல்லது. எப்படியாயினும் வெற்றி நம்பக்கம்தான் என்பதில் ஐயம் ஏற்படமுடியாது." என்று மகாராணி சொல்லிக் கொண்டிருந்த பொழுது

இளவரசன் நாளோலக்க மன்றத்திற்குள் வருவதைக் கண்ட தளவாய் நரசய்யா, அவளிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டார்.

மகாசாமந்த நாயகராகிய பங்காரு திருமலையிடம் சோழவந்தான் படைவீட்டிலிருந்து ஒரு அக்குரோணிச் சேனையைக் கிழக்குச் சீமையிலுள்ள படைமாற்றுப் படைவீட்டுக்கு மாற்றியமைக்கும் நடவடிக்கையை மேற்கொள்ள, மங்கம்மாள் கட்டளை பிறப்பித்திருந்தாள். அதன் காரணமாகப் பங்காரு திருமலை பனையூர் மாளிகையை வந்தடைந்தான். திருமலையின் வருகையைக் கண்டதும், மணியகாரர் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்று உபசரித்தார்.

விண்ணகத்தில் வெள்ளிப் பூக்கள் சில்லென்று பூத்துக் கிடந்தன. நிலவானப் பொய்கையில் மூன்றும் பிறை மூழ்கிக்கொண்டிருந்தது. மையிருட்டு மண்ணகத்தைக் கப்பிக்கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது சேனாதிபதிக்குச் சற்று உலகிவரவேண்டுமென்று நினைவு எழுந்தது. மாளிகையின் பின்புறமாக அமைந்துள்ள நந்தவனத்தை நோக்கி நடந்தான் பங்காரு திருமலை. பூஞ்சோலையைச்சுற்றி வளைசுவர் உயர்ந்து காணப்பட்டது.

நந்தவனத்தை நோக்கிச் சென்ற பங்காருவின் விழிகளில் பனையூர் மாளிகைப் பிங்கட்டிலிருந்து வெளியேறிவரும் ஒரு பெண்ணுருவம் தெரிந்தது. அந்தப் பெண்ணுருவம், அவன் இருக்கும் நந்தவனத்தை நோக்கி நடந்து வந்தது. என்னவிருந்தாலும் இளம் பெண் ஒருத்தி, தன்னந்தனியாய் ஒரு ஆடவனுக்கும் நந்தவனத்திற்கு வேண்டுமென்றே வந்துகொண்டு இருந்தாள்?... பங்காருவின் இதயத்தில் எழுந்த வினாக்களுக்குச் சரியான விடைகாணத் துடித்தான்.

பங்காரு திருமலை அந்தப் பாவையை நெருங்கத் தொடங்கினான். ஆனால் அந்தப் பருவமங்கை அவனிடமிருந்து மிகப் பக்குவமாகத் தப்பித்துக்கொண்டாள். நல்லவேளை, தான் நெருங்குவதைக் கண்டதும் அந்தப் பாவை “பேய்க்கூச்சலிட்டு” மணியகாரரின் பரிவாரத்தை அழைக்காமலிருந்தாளே! ஒருவேளை அவளுக்கும்.....? ஏன் இருக்காது? என்று சிந்தித்த பொழுது பங்காருவின் ஆசை மீறியது. உணர்ச்சி பெருக்கெடுத்தது, வெறி..... பங்காருவின் அங்கங்களில் பரவிக் கொண்டிருந்தது. ‘கொம்பிற் பழுத்த பழம்! வம்பு செய்யாமலே வலியக் கிடைக்கக்கூடியதுதான்!’ காம உணர்ச்சி உந்தப் பெற்றவனாகிய பங்காரு, அந்தக் கண்ணிப் பெண்ணை நோக்கித் தன் கண்களை ஓடவிட்டான். அவளும் சாகசக்காரி என்பது மட்டுமல்ல, வெகுசாமர்த்திய சாலிதான். ஆதலின் அவள் நத்தவனத்தில் வளைமதிலின் வடக்குத்திக்கிலுள்ள சிறுவாயிலைத் திறந்து கொண்டு வெளியேறினாள். திருமலையும் அந்தச் சிறுவாயிலில் நுழைந்து சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். அந்தப் பூங்கொடியாள் சுவரோடு ஒட்டிய வண்ணம் நின்றுகொண்டிருப்பதைக் கண்ணுற்றான். ஒரு வரே நடந்து செல்லும் அளவிலேயுடைய நடைபாதைக்கு அப்பால், விரிந்து பரந்து ஆழந்தகன்ற “ஆனைமடு” தண்ணீர் ததும்பத் தோற்றமளித்துக் காணப்பட்டது.

பங்காருவின் கரங்கள் துடிதுடித்தன. கண்கள் படபடவென அடித்துக்கொண்டன. அந்தப் பைங்களியைக் கையும் மெய்யுமாகப்பற்றிக் கூண்டுக் கிளியாக்கி மதுரைக்குக்கொண்டு செல்லவேண்டுமென்ற வெறியுணர்ச்சி அளவுக்கு மீறிய காட்டாற்று வெள்ளமென்ப பாய்ந்தது. உடனே கண்மூடித் திறப்பதற்குள் பங்காருவின் கரங்கள் அந்தப்பாவையை நோக்கி நீண்டன.

அந்தப் பயங்கர மனிதனின் இரும்புப்பிடியினின்றும் தப்பித்துக்கொள்வதற்கு அந்தப் பெண்ணுருவத்துக்குத் திடீரென்று ஒரே வழிதான் தோன்றியது.

அந்தப் பெண்புலி தன்னை நெருங்கிக்கொண்டிருந்த பங்காருவின் மீது தன் கைகளை நீட்டி நடைபாதைக்கு அப்பாலிருந்த ஆனைமடுவில் அவனைத் தள்ளிவிட்டாள். நள்ளிரவுப்பொழுதில் ஆனைமடு வென்னும் ஆழநீரில் தலைகீழாகத் தள்ளிவிடப்பட்ட மதுரைமண்டல மகாசாமந்த நாயகனாகிய பங்காரு திருமலைக்கு நேர்ந்த கதி என்ன? என்பதைக்கூடச் சிந்தனை கொள்ளாதவளாய் வாயிற்கதவை முடிவிட்டு ஓட்டமும் நடையுமாக மாளிகை மாடத்தை வந்தடைந்தாள் அந்தப் பெண்புலி.

எதிர்பாராமல் தனக்கு நேர்ந்த அவமானம், தனக்கு வேண்டியதுதான், என்று தனக்குள் நொந்து கொண்ட பங்காரு திருமலை, தட்டுத் தடுமாறி ஒருவாறு நீந்திக்கரையேறினான். பாண்டிய நாட்டவரே மிகப் பொல்லாதவர்கள் என்று வடுக நாட்டில் பேசிக்கொள்ளும் வழக்கம் அவன் நினைவுக்குவந்தது. அதிலும் பாண்டிய நாட்டுப் பெண்களோ மிகமிகப் பயங்கர மானவர்கள். பாண்டவரில் ஒருவனாகிய பார்த்தனை மணந்து கொண்டாள் பாண்டிய நாட்டு இராணி அல்லி என்பவள்; அல்லி அர்ச்சுனனைப் படாத பாடு படுத்தி விட்டாள் என்று அவன் கேள்விப்பட்டதுண்டு. அதனால் தான் “பெண்களை நம்பாதே” என்றுபாடியுள்ளனர் போலும்! உம் ம்... பழிதீர்க்கும் நாள் ஒன்றுவராமல் போகாது .., “சரி...நீ யாரைப் பழிதீர்க்கப்போகிறாய்?” பங்காருவின் உள்மனம் வினா எழுப்பியது.

“ஆமாம், அந்தப்பெண் இன்னாரென்று தெரியாமல் நான் யாரைப் பழிதீர்க்கப்போகிறேன்?” என்று நினைத்துக் கொண்டான். “ஒரு வேளை மணியகாரரிடம் அந்தப்பெண் பேய் நம்மைப் பற்றிப்புகார் சொல்லி யிருக்கக்கூடும், அவர் தேடிக் கொண்டுவருவதற்குள் நான் இங்கிருந்து வெளியேறுவது நல்லது” என்று முடிவுசெய்தவனாய்ப் பங்காரு நனைந்த ஆடைகளை இறுகப் பிழிந்து கொண்டு மாளிகைக்குள் புகுந்தான்.

மணியகாரர் அப்பொழுதுதான் துயில் கொள்ளும் சமயத்திலிருந்தார் என்று எண்ணியவன் அவர் கண்களில் விழாமல் மேல்மாடத்தையடைந்து உடைமாற்றிக் கொண்டபோது பங்காருவின் உடம்பெல்லாம் சுற்று முன்னர் ஆலைமடுவில் விழுந்த போது ஏற்பட்ட நடுக்கத்திலும், ஆயிரமடங்கு அதிகமாக நடுங்கத்தொடங்கியது. ஏனெனில் மதுரை மகாராணி மணியகாரருக்குக் கொடுத்தனுப்பிய ஒலைச்சுருள் எங்கோவிழுந்துவிட்டது. அப்பொழுது ஏமாற்றமும் தோல்வியுமே அவனுடைய இதயத்தில் நிறைந்திருந்தன.

மணியகாரரின் மகள் தாமரையோ, பொழுது விடியும் நேரத்தை வினாடிக்கொருமுறை எதிர்பார்த்து ஏங்கித் தவித்துக்கொண்டிருந்தாள். ஆனால் அந்தப் பெண்ணின் அந்தரங்கமான செயல்களை ஒன்றுவிடாமல் கவனித்து வந்த மணியகாரர், மேன்மாட அறையில் மருண்டவிழியுடன நின்று கொண்டிருந்த மகாசாமந்த நாயகனாகிய பங்காரு திருமலையிடம், “சேனாதிபதியவர்கள் இரவிலும் நீராடும் வழக்கம் உண்டு என்பதை இப்பொழுதுதான் தெரிந்துகொண்டேன் என்று சொல்லியபோது பேயறைந்தவனைப்போல விழித்தான் பங்காரு திருமலை.

16. இதயச் சிறை

மணியகாரர் மகள் தாமரை, தன்னிடம் கொடுத்த ஓலையை வாங்கி, ஒரு முறைக்குப் பலமுறை படித்துப் பார்த்தான் தளபதி சந்தனத்தேவன். மதுரை மண்டலத்தின் தளவாய் தீட்டியுள்ள திட்டங்களும், பங்காரு திருமலையின் செய்கைகளும் தெளிவாக விளங்கின. அந்த ஓலையிலிருந்து தளபதி ஒருவாறு தீர்மானித்துக் கொண்டான். “ஒற்று ஆராயும் திறமையும், பகைவர் பக்கத்து இரகசியச் சதிவேலைகளை அறிந்து வரும் சாமர்த்தியமும் இன்றைக்குப் பெண்ணினத்திற்குக் கிடைத்துள்ள செல்வங்கள், என்பதில் சந்தேகமில்லை. வருங்கால வரலாற்றில் அல்லி, தாமரை ஆகிய இரு பெண்களுக்கும் உரிய ஏற்றதொரு இடம் நிச்சயம் உண்டு. இவர்கள் நம்முடைய சேதுபதிபூமிக்குத் தேடக்கிடைக்காத அரசியல் பொக்கிஷங்கள்” என்று எண்ணினான்.

சிந்தனையில் திளைத்துக்கொண்டிருந்ததை விட்டுத் தன்னுடைய பதிலை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, தன்பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருக்கும் தாமரையின் மீது தளபதியின் கண்கள் பாய்ந்தன. புகையின் நடுவில் நெருப்பும், புகையின் நடுவில் நெருப்புடன் பணியாற்றும் தாமரையும் என்றைக்கும் வெளிப்பட வேண்டிய நிலை ஏற்படத்தான் போகிறது. அப்படி, தாமரையின் தியாகமும், தொண்டும் வெளியுலகம் அறிந்துகொள்ளவேண்டிய காலம் வெகு தூரத்தில் இல்லை; தாமரை! உன்னுடைய உதவிக்கு இந்த ஒரு யிறுனி மட்டுமல்ல, இன்னும்.....?”

இடைமறித்து நிறுத்தினாள் தாமரை. “போதும், தளபதியவர்கள் போகவேண்டிய தூரமும் ஏற்க வேண்டிய வேலையும் அதிகம் என்று நினைக்கிறேன்! “இல்லையா...” தாமரையின் வார்த்தைகளால் தூண்டப் பட்ட தளபதியின் கண்கள் குதிரையை நாடிச்சென்றன. அவனுடைய கருத்தே, அன்புக்கும் அப்பாற்பட்ட கருணை யென்னும் பீடத்தில், பாசம் என்ற இருக்கையில் தாமரையை அழைத்துச் சென்று இடம் கொடுத்தது. ஆம் : தூய்மையான சகோதரபாசத்தால் உந்தப் பெற்ற உள்ளத்துடன், உடன்பிறந்த தங்கையிடம் விடை பெற்றுக் கொள்ளும் தமையனின் பந்தபாச உணர்வுடன் அவளை விட்டுப் புறப்பட்டான்.

அவனுடைய வெண்குதிரையின் அருகில் சென்ற போது... “அடடா! அந்த வாயில்லாப் பிராணிக்குத் தான் எவ்வளவு அறிவு? தன்னுடைய தலைவனின் இதய தாகத்தைப் புரிந்துகொண்டதோ, என்னவோ. தாமரைக்குளத்துக்குச் செல்லும் சாலையில் தளபதியைச் சுமந்துகொண்டு சென்றது.

அப்பொழுது குமரப்பன் வீட்டில் இல்லை. அல்லியும் எங்கோ வெளியில் சென்றிருந்தாள். அல்லியின் அத்தை முத்தம்மாள் வீட்டின் புறவாசலில் நின்றுகொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது முற்றும் எதிர்பாராதவிதமாகப் பவானிசங்கரன் தாமரைக் குளத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். பவானியைக் கண்டதும், வாயெல்லாம் பல்லாகச் சிரித்தமுகத்துடன் வரவேற்று இருக்கையில் அமரச்செய்தாள் முத்தம்மாள். “பருத்தி புடவையாகக் காய்த்தது, என்பதுபோல, பவானிசங்கரனுக்கு நெடுநாளாக நெஞ்சத்தில் உறுத்திக்கொண்டிருந்த ஆசையை வெளியில் கொட்டிவிடுவதற்கு உற்றசமயம்

வந்திருப்பதாக நினைவு எழுந்தது. அவனும், அவன் தம்பி குமரப்பனும் ஈடுபட்டிருக்கும் மகத்தான அரசியல் வேலைகளைப் பற்றி முத்தம்மாள் தெரியரதவளல்ல! இராணி மங்கம்மாளின் உதவியுடன், தாங்கள் நடத்த விரும்பும் திட்டங்கள் நிறைவேறி வெற்றி கிடைத்தால் “வருங்காலச் சேதுபதி” என்று தன்னை அடிக்கடி குமரப்பன் வருணித்திருப்பதை முத்தம்மாள் நினைவுபடுத்திக் கொண்டாள்.

அதேநேரத்தில் முத்தம்மாளின் நெஞ்சத்திலும் ஒருவகையான நப்பாசை ஓரொருசமயம் தலைதூக்கிக் கொண்டிருந்தது. “நம்முடைய அல்லியைப் பவானி சங்கர சேதுபதிக்குத் திருமணம் செய்துகொடுத்தால், வருங்கால பேதுபதியூழியின் பட்டத்தரசியாகும் வாய்ப்புத் தன் மகளுக்கு ஏன் வரக்கூடாது?” என்று குமரப்பன், முத்தம்மாளிடம் கேட்டதுண்டு. இடையில் புலிக்காலுடைய அம்பலகாரர் சென்ற முறை தாரைக்குளம் வந்திருந்தார். “அல்லியை நல்ல இடமாகப் பார்த்துக் கொடுத்துவிட்டால் குமரப்பனுக்கு நிம்மதிமட்டும் அல்ல. வருங்காலத்தில் வசதியும் ஏற்படலாமல்லவா?” என்று முடுமந்திரமாகப் பேச்சோடு பேச்சாகப் புலிக்காலுடையார் சொல்லியிருந்தது, அல்லியின் அத்தையின் நினைவில் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

இவ்வாறு இருவர் உள்ளத்திலும் அல்லியைப் பற்றிய எண்ணங்கள் எதிரும் புதிருமாகச் சுற்றிவந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில், பவானிசங்கரன் தன்னுடைய பேச்சுக்கிடையில் முத்தம்மாளின் எண்ணத்தை அறிந்து கொள்ளும் முறையில் பேசத்தொடங்கினான்.

“குமரப்ப தேவர் வீட்டில் இல்லையா?”

“இல்லை. இப்பொழுதுதான் வெளியில் சென்றிருக்கிறான், ஆமாம், தாகத்திற்கு ஏதாவது?” என்று முத்தம்மாள்.

உண்மையில் பவானி சங்கரனின் இதயதாகத்தைத் தெரிந்துகொண்டுதான் முத்தம்மாள் சொல்லியிருக்க வேண்டும் என்று பவானியின் ஆசையுள்ளம் அளக்கத் தொடங்கியது.

“அல்லி! தாகத்திற்கு நீர்மோர் கொண்டு வா?” என்று முத்தம்மாள். செம்பு நிறைய மோரும், செம்பொற் சிலைபோன்ற உருவமும் சிறிது வினாடிக்குள் தன் எதிரில் காட்சியளிக்கப்போகின்றன என்று ஆர்வம் பொங்கியவனாய்ப் பவானி சங்கரன் விழிகள் வீட்டினுள் ளிருந்து வெளியே வரவிருக்கும் நிழலை இமைகொட்டாமல் கவனிக்கத்தொடங்கின. ஆனால் அல்லி, என்ற அந்த மலர் வீட்டிலா மலர்ந்திருக்கும்? அப்பாவி! அல்லியின் அத்தை, பவானியைக் காத்திருக்கவைத்து விட்டு இந்தக் குறும்புக்காரி என்ன செய்கிறாள் என்று பார்த்துவர வீட்டினுள் சென்றாள்.

முத்தம்மானின் வருகை தாமதம் ஆகியது, பவானிக்கும் இருப்புக்கொள்ளவில்லை. அந்த வீட்டிற்குள் சென்று அல்லியின் அத்தையை அழைப்பதுபோல, அல்லியைப் பார்த்துவிடவேண்டுமென்று பவானியின் உணர்வு தூண்டியது. “வீட்டிற்குள் சென்ற முத்தம்மாள் அல்லியிடம் ஏதாயினும் சொல்லித் தெரியப்படுத்தி வெளியில் வரச்செய்ய முயற்சிக்கலாம். அதற்குள் ஏன் இவ்வளவு அவசரம்? கிணற்றுத் தண்ணீரை வெள்ளமா கொண்டுபோகும்?” என்று கடமை தடுத்தது.

ஊஞ்சல் சயிறுபோல ஊசலாடிய மனப் போராட்டத் தில் உழன்றுகொண்டிருந்த பவானியின் எதிரில் குமரப்பன் குதிரையிலிருந்து இறங்கி வந்துகொண்டிருந்தான். பவானி சங்கரன் உள்ளம் படபடத்தது. குமரப்பனின் வருகை திடீரென்று ஏற்பட்ட தடை என்று அவன் சிந்தனையில் உறுத்திற்று.

பவானி சங்கரனைக் கண்டதும், “வாருங்கள்! வாருங்கள்!!” என்று மரியாதையாக வார்த்தைகளைப் பொழிந்தவனாய்க் குமரப்பனேன், திண்ணையில் அமர்ந்தான். உள்ளே சென்ற முத்தம்மாள், தன்னுடைய தம்பி வந்திருப்பதையும் வீட்டினுள் இருந்த அல்லி, எங்கே கா சென்றிருப்பதையும் எண்ணியெண்ணிக் கலவரமும் குழப்பமும் அடைந்துகொண்டிருந்தாள்.

“தமிழ்நாட்டுத் தவளுனச் செல்வர் தாயுமான சுவாமிகள் தஞ்சையிலிருந்து பாண்டிய நாட்டிற்கு யாத்திரை புறப்படுகிறார். குமரப்பன் அந்தச் செய்தியைக்கூறியவுடன் பவானியின் மூளை புதிய பாதையில் செல்லத்தொடங்கியது.

“நல்லது. நாம் தாயுமானவரைத் தஞ்சை எல்லையிலேயே வரவேற்பதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்வோம்!”

மதுரைக்குப் புலிக்காலுடையார் செய்தியனுப்பியிருக்கிறார். அங்கிருந்து ஓலை வந்தவுடன் நாம் மூவரும் (அறந்தாங்கி) அறம் தாங்கிக்குப் புறப்படவேண்டும் என்பது அம்பலகாரரின் கருத்து. “அல்லி! அல்லி!” தன் மகளை அழைத்த குமரப்பன் ஓரலுக்கு, உள்ளே நின்றுகொண்டிருந்த முத்தம்மாள், வாசலில் முகத்தைக் காட்டினாள். விவரத்தை வெகுநேரத்தில் புரிந்து கொண்ட குமரப்பனுக்குக் கோபம் பொங்கியது.

“வரவர இந்த வீட்டில் அல்லிக்கு, நீ அதிகமாகச் செல்லம் கொடுத்துவருகிறாய்! அவள் பெரும்பாலும் வீட்டில் தங்குவதே இல்லை. அவளுண்டு; அவளுடைய புள்ளிமானுண்டு. துள்ளியோடி விளையாட மங்கம்மாள் சோலையும், தாமரைக்குளமும் இருக்கின்றன! வரட்டும் அவளை என்ன செய்கிறேன்? ..”

“சரி. நாம் பின்னர் சந்திக்கலாம்” என்று சலிப்புடன் அங்கிருந்து வெளியேறினான் பவானி சங்கரன்.

முத்தம்மாளுக்குத் தன் தம்பி குமரப்பனுடைய குணம் தெரிந்ததுதான். பவானியின் முன்னால் படமெடுத்துச் சீறுவான். அல்லியைக் கண்டவுடனே ‘படம் ஒடுங்கிய பாம்பென்’ அடங்கிவிடுவான்; என்ற நினைவில் அல்லியைத் தேடிவர வெளியேறினாள்.

ஆனால் அந்தப் பூங்கொடி அல்லியை எவ்வளவுதான் குமரப்பதேவன் தன்னுடைய இல்லமாகிய சிறையில் வைத்துக் கட்டுக்காவல் ஏற்படுத்தினாலும், அந்தப் பூங்குயில் அன்பு என்னும் சாளரத்தின் வழியாகப்புகுந்து, சேதுபதி பூமியின் சேனாதிபதி சந்தனத் தேவனின் இதயமாகிய பேழைக்குள் சிறைப்பட்டு வாழவே விருப்பம் கொண்டுள்ளது, என்பதை யார் அறிந்தாலும் அறியாவிட்டாலும் முத்தம்மாளின் உள்ளம் நன்கு உணர்ந்திருந்தது.

தாமரைக் குளத்தின் மேல்கரையில் தணிவாக வளைந்து நீண்டிருந்த கிளையின்மீது இளமையான இரண்டு பூங்குயில்களில் ஒன்று, மற்றொன்றின் வாயில் மாங்கனியைக் கொடுத்தவாறிருந்தது. அந்தப் பெண்குயில் மாங்கனியைத் தின்னும்போது ஆண் குயிலின்

தோற்றத்தில் எவ்வளவு பரிவு? எத்துணை பாசம்? எத்தனை ஆசை? “அருகிலுள்ள சண்பகமரத்தில் பூத்திருந்த மலர்க் கிண்ணத்தில் மூழ்கி மூழ்கி மதுவருந்திய கருவண்டொன்று மாலை வெயிலில் உன்மென்சிறகை உலர்த்திக் கொண்டிருந்தது.....” “கரைக்கு அப்பாலுள்ள கழனியில், பசம்புல்லை மேய்ந்து கொண்டு இருந்த பசுவின் அருகில் இளங்காளை யொன்று, வனப்புடன் காதை ஆட்டியாட்டித் தன் களிப்பை வெளிக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது; கொடிமரத்தைச் சுற்றித்தழுநிக் கொண்டிருக்கும் பட்டுக் கயிற்றைப் போல, அந்தப் பூங்கொடி அல்லி, சேனாதிபதி சந்தனத் தேவனுடைய திருமார்பைத் தழுவியவளாகச் சாய்ந்து நின்று கொண்டிருந்த காட்சியைக் கண்ட அல்லியின் அத்தை முத்தம்மாள் என்றுமில்லாத மன நிறைவுடன் வீட்டிற்கு வந்த வழியே திரும்பினாள்.

17. தாயுமானவர்

இறைவன் திருவருளால், திருக்கோயிற் கதவைத் திறக்கவும், அடைக்கவும் பாடிய சிவநேசச் செல்வர்களாகிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமானும், திருநாவுக்கரசரும் போற்றிப்பரவிய திருத்தலம் திருமறைக்காடு என்று வழங்கப்படும் வேதாரண்யமாகும். சோழமண்டலத்தின் குடமுக்குப்பகுதியில் வங்கக் கடலலைகள் தவழ்ந்து வந்து முத்தமிடும் கரையோரமாக, இலங்கைக்கும், தமிழகத்திற்கும் இடையிலுள்ள தூரத்தைக் குறுகலாக்கிக் காட்டும் இந்த நகரம் பழம்பெருமையுடையது. இந்தத் தலத்தின் திருக்கோயிற் கதவுகள் பூட்டப்பட்டிருந்த காலம் ஒன்று இருந்தது.

சைவம் வளர்க்கும் தண்முகிலாம், ஆளுடைய பிள்ளையாரும், ஆளுடைய அரசரும் அத்தலத்திற்கு எழுந்தருளினர். அந்தச் சிவநேசச் செல்வர்களிடம், மறைக்காட்டுமக்கள் தங்கள் மனத்திலுள்ள குறைநீக்கி, மாதொருபாகன் கோயிற்கதவு என்றும் போல் இயங்குமாறு, அருள்புரிய வேண்டினர். மக்களின் மனக்கவலையைப் போக்கி அந்த மறைக்காட்டுக் கதவம் திறக்கவும் மூடவும் பதிகம்பாடினர் அந்தச் சிவனடியார் இருவரும்.

“அவ்வளவுதான். இறைவன் திருக்கோயிற் கதவு ஏதோ தெய்வசாபத்தால் இதுவரை மூடிக்கிடந்தது. இவர்கள் தெரியாத்தனமாக அதனைத் திறக்கச்செய்து விட்டனர். இனியென்ன செய்வது? கடல் பொங்கி ஊரையே அழித்தாலும் அழிக்கலாம்.” என்று ஆங்கு நின்ற பெரியவர்கள் அஞ்சினர்.

அவர்களின் மனக்குறையை அகற்றி, ஆண்டவனின் திருவருள் விளக்கத்தை அறியுமாறு செய்யப் பதிகம்பாடினர். அதுமுதல் திருமறைக்காடு தெய்வீக மறை முழங்கும் திருநகராகத் திகழ்ந்து வருகின்றது.

திருச்சிராப்பள்ளியில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனுக்குத் தாயுமானவர் என்ற பெயர். உலகிலுள்ள உயிர்களுக்கெல்லாம், அம்மையும், அப்பனுமாகி அருள் புரியும் இறைவன் திருப்பெயரைத் திருமறைக்காட்டில் வாழ்ந்துவந்த கேடிலியப்பர் தன்னுடைய ஆண்மகனுக்குச் சூட்டி மகிழ்ந்தார். கருவிலே திருவுடைய அந்தக் குழந்தையே தாயுமானவர் என்று தமிழுலகம் மதித்துப் போற்றியது.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் திருச்சிராப்பள்ளியில் ஆண்டுவந்த விசயரகுநாத சொக்கலிங்க நாயக்கரின் அமைச்சராகப் பணியாற்றினார் தாயுமானவர்; அரசியலில் அழுக்காறும், அவதூறும், அநீதியும், சூழ்ந்துள்ளமையும், அதன் காரணமாகக் கொடுங்கோன்மை தலைதூக்கி நிற்கும் கொடிய நிலைமையையும் கண்டு, அமைச்சுப்பணியை உதறித்தள்ளிவிட்டு அருள் நெறித்தொண்டராகத் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்.

அப்பொழுது வேதாரண்யத்தை அடுத்துள்ள கோடிக்கரையில் அருள்பழுத்த ஞானியாக விளங்கியவர் ஞானியாரடிகள் என்பவர். அவர்காட்டிய வழி நின்று தீட்சை பெற்றுப் பின்னர்த் தமிழ் கூறும் நல்லுலக மெங்கும் அருள்நெறித் தொண்டாற்றினார்.

திருச்சி நாயக்கமன்னனும், தஞ்சை மராட்டிய மன்னன் இரண்டாம் சரபோஜியும் தாயுமானவரின்

அரும்பணிக்கு ஆவன செய்து வந்தனர். இத்தகைய அருள்ஞானச் செல்வராம் தாயுமான அடிகளாரைத் "தந்தப்பேழையின்" வாசக நண்பர்கள், சந்திக்கும் பேற்றைப் பெறுகின்றனர்.

கிரேக்கத்தின் சிந்தனைச்சிற்பி சாக்ரடீசின் அறிவுச் சுடரும், இயேசுநாதரின் இதயம் உருக்கும் அருட் சுடரும், தென்னகத்தின் தெய்வப் புலவன் திருவள்ளுவரின் அறச்சுடரும் ஒன்றி, ஒரு ருவாய் உலகில் தோன்றியதென விளங்கினார் தாயுமானவர். அவரது தத்துவஞானம், தமிழுலகம் தரணிக்கு வழங்கும் அருட் செல்வமாகும். இத்தகைய தவஞானச் செம்மல் சோழ மண்ணில் பிறந்து பாண்டியநாட்டுச் சேதுபதி பூமியில் மறைந்தது நாம் செய்த தவப்பயனேயாகும்.

அருள்ஞானச் செல்வர் தஞ்சை நாட்டின் எல்லை யிலிருந்து பாண்டியநாட்டுக்கு எழுந்தருளவிருக்கும் நற்செய்தி தமிழகமெங்கும் பரவியது. தஞ்சைமன்னர் சரபோஜியின் பிரதிநிதியாகிய தளபதி இந்துராவ், துறவியாரை, அறந்தாங்கி வரையில் கொண்டுவந்து வழியனுப்பி பரியாதை செய்வதாகத் தகவல், முகவைக்கு எட்டியது. அறந்தாங்கி அக்காலத்தில் மராட்டிய—நாயக்கப் பேரரசுகளின் எல்லை நகரமாக விளங்கியது. ஆதலின் அறந்தாங்கிக் கோட்டைக்குள் மராட்டிய மன்னரின் காவற்படை யொன்று இருந்தது.

அடிகளாரை வரவேற்கும் பொருட்டு, மதுரை மகாராணி மங்கம்மாளின் சார்பில் தளவாய் நரசம்யா அறந்தாங்கிக்கு வந்திருந்தார். புதுக்கோட்டைச் சீமையின் சார்பில் இரகுநாதராயத் தொண்டைமான் அறந்தாங்கியில் தங்கியிருந்தார். சேதுபதி மாமன்னர், தம்முடைய பிரதிநிதியாக உடையத் தேவரை அனுப்பி யிருந்தார்.

அறந்தாங்கி அரணையடுத்துள்ள அரசரடிப் பெருமான் திருமடத்தில் தாயுமான அடிகளாரை வர வேற்கும் பொருட்டு, முப்பெரும் மன்னரின் சார்பாளர்களும் விழாக்கோலமாகக் கூடியிருந்தனர். மேலும் அருள்நெறித் தொண்டர்களும், சிவநேசச்செல்வர்களும் செந்தமிழ்ப் புலவர்களும், தனவணிகப் பெருமக்களும் பெருநிலக் கிழார்களும் அம்மண்டபத்தில் குழுமியிருந்தனர். அடிகளார் அவையில் எழுந்தருளி அனைவர்க்கும் ஆசியுரை வழங்கினார்.

“தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி!” என்று ஒரு அணுக்கத் தொண்டர் முழங்கினார்... “எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி!” என, அனைவரும் உள்ள ஒன்றிய வராய் ஒங்காரமிட்டு முழங்கினார்கள்.

கல்லேனும் ஐய, ஒரு காலத்தில் உருகும்என்
கல்நெஞ்சம் உருக வில்லையே,
கருணைக்கு இணங்காத வன்மையும் நான்முகன்
கற்பிக்க வொரு கடவுளோ?

வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கா லெனும்பெரும்
வழக்கிற் கிழுக்கு முண்டோ?

வானமாய் நின்றின்ப மழையாய் இரங்கியெனை
வாழ்விப்ப துன்பரம் காண்!

பொல்லாத சேயெனில், தாய்தள்ளல் நீதமோ?
புகலிடம் பிறிது முண்டோ?

பொய்வார்த்தை சொல்லிலோ, திருவருட்கயலு
[மாய்ப்

புன்மையே இவ்வே னந்தோ?

சொல்லால் முழக்கிலோர் சுகமிலை மெளனியாய்ச்
சும்மா யிருக்க அருளாய்!

சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே! சுக வாரியே!

என்னும் சுகவாரிப்பாடலை இசையுடன் அடிகளார் பாடினார். கூட்டத்தினர் பெய்மறந்து ஞான அருளமுதை உளம் நிறையப் பருகினர். பக்தர்களின் விழிமலர்கள் பனிமழை பொழிந்தன. திருமேனி புல்லரிக்க, நெஞ்சம் சிலிர்க்க, அவையோரனைவரும் புளகங்கிதம் அடைந்து பேரின்பத்தில் திளைத்தனர்.

அடிகளாரின் திருவடி மலர்களில், மதுரை அரசியாரின் சார்பில் அழைப்போலையும், அமுதுபடியும், அன்புக் காணிக்கையாக ஆயிரத்தொருவராகன் பொற்காசுகளும் வைத்து வணங்கினார் தளவாய் நரசய்யா! அதற்கடுத்துப் புதுக்கோட்டை, மன்னர் பாதகாணிக்கை செலுத்தினார். சேதுபதியின் சார்பில் உடையத்தேவர் அடிகளாருக்குத் திருவடி சேவை சார்த்தி வழிபாடு செய்தார்.

தாம் முதலில் பாண்டியநாட்டுப் பாடல்பெற்ற சிவத் திருத்தலமாகிய திருக்கானப் பேருக்குச் (காளையார் கோவில்) சென்று இறை வழிபாடு செய்தபின்னர், திருவுத்தரகோமங்கை, இராமேச்சுரம் ஆகிய திருக்கோயில்களுக்குச் சென்று தரிசனம் செய்து தென்பாண்டி மண்டலத்தின் தலைநகராம் மதுரைநகருக்கு எழுந்ததருள விருப்பதாகத் திருவுள்ளம் கொண்டிருப்பதை அடிகளார் அனைவர்க்கும் எடுத்துரைத்தார். மதுரையரசின் அழைப்பை ஏற்காமல், சேதுபதிபூமிக்கு எழுந்தருள விருப்பதைத்தெரிந்தவுடன், ஆங்கிருந்தோரில், ஒருபகுதியினர் தளவாய் நரசய்யாவை நோக்கினர். அவருக்கு அந்தப்பார்வையும், அடிகளாரின் திருவுள்ளக் கருத்தும் மதுரை அரசை அவமானப்படுத்துவதாக ஒரு கணம் தென்பட்டது. அவர் முகம் சோம்பிப் பொலிவிழந்ததுபோல் தோன்றியது. அந்த வினாடியில் அவையில் சேதுநாட்டார் இருந்த திசையில் திடீரென்று சலசலப்பும், குழப்பமும் ஏற்பட்டன. அடிகளார் ஆங்கிருந்து

தம் மடத்திற்கு எழுந்தருளிய மறுகணமே, கூட்டத்தினரிடையே, வார்த்தைகள் தடித்து வெளிப்படத் தொடங்கின. மெல்ல எழுந்த அந்தப் பூசல், புகையும் நெருப்பாகியது. “தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி!” என்று ஆங்கிருந்த அணுக்கத்தொண்டர் ஒலியெழுப்பவே, ... “எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி!” என்று முழங்கியபின் கூட்டம் கலையத் தொடங்கியது.

உடையத்தேவர் அந்தக் குழப்பமடைந்த கூட்டத்திலிருந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்த பொழுது, கூட்டத்திலிருந்த மக்கள் தாறுமாறாக அங்குமிங்குமாகக் கலைந்து கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது தேவரை நோக்கிக் கூர்மையான கட்டாரியொன்று வீசப்பட்டது. நல்லவேளை; மயிரிழையில் தப்பினார். இல்லையெனில் மண்டப வாயிலில் நாட்டப்பட்டிருந்த வாழைமரத்தை இருதுண்டாக வெட்டிவீழ்த்திய அந்தக் கட்டாரி, அவரது கட்டுடலை விட்டு வைத்திருக்குமா?... கதலியை வீழ்த்திப் பாய்ந்திருந்த அந்தக் கட்டாரியை உருவி அதனைச் சுற்றிச் சுழற்றிப் பார்த்தவாறே கூட்டத்தை விட்டு நடந்துவந்தார் தேவர். அப்பொழுது கூக்குரலிட்டுக் கூவிக்கொண்டு கும்பல் ஒன்று, மதுரைத் தளவாய் நரசய்யாவைச் சூழ்ந்துகொண்டது. அந்த ஜனக் கும்பலிலிருந்து தன்னைச் சாமர்த்தியமாகத் தப்பித்து அழைத்து வந்த மதுரை நாயக்கப் பேரரசின் அந்தரங்க ஒற்றர் தலைவன் இலக்கையாவைப் புகழ்ந்தவாறே, தளவாய் நரசய்யா தன்னுடைய குதிரையில் தாவியமர்ந்தார். தளவாயின் குதிரையைப் பின்தொடர்ந்து, ஒற்றர் தலைவன் இலக்கையாவின் செங்குதிரை தூசிப்புகையைச் சுழலவிட்டுப் பாய்ந்துசென்றது.

18. சங்கரப்பதிக்காடு

சோழமண்டலத்தைப் பாண்டிய மண்டலத்திலிருந்து பிரிக்கும் எல்லையாக வெள்ளாறு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. வடக்கில் புதுக்கோட்டைச் சீமையையொட்டியுள்ள வெள்ளாற்றங்கரை தொடங்கி, தெற்கில் சேதுநாட்டைச் செழிப்புறச் செய்யும் வையையின் வடகரைவரையில் காடுகளும் இடையிடையே காணுதலும் நிறைந்திருந்தன. அதிலும் வெள்ளாற்றுக்கும், வையையிலும் இடையிலுள்ள தேனாற்றங்கரையிலுள்ள தேவகோட்டை (தேவன்கோட்டை) முதல் மணிமுத்தாற்றங்கரையை யடுத்துள்ள (செருவயல்) சிறுவயல்வரை அடர்ந்த பெருங்காடு, ஆள் நடமாட்டமில்லாதவாறு காட்சியளித்தது. அந்தப் பெருங்காட்டில் விடத்தை, வெள்வேல், மருது, வஞ்சி, மா, புளி, ஆல், அரசு முதலான பெருமரங்களும், இயந்தை முதலான சிறுமரங்களும் நெருக்கமாகவளர்ந்திருந்தன. வேங்கை, சிறுத்தை, ஓநாய், நரி, செந்நாய், முயல், மான், கீரி, உடும்பு முதலான விலங்கினங்கள் சர்வசாதாரணமாக உலவித்திரிந்தன.

நெல்லை உலர்த்தும் உழத்தியர், சிலசமயம், சிறுத்தையைக் கண்டு அஞ்சி ஓடாமல் எதிர்த்து நிற்பர். அவர்கள் தங்கள் கையிலுள்ள முறத்தினால் அந்தச் சிறுத்தைப் புலியைத் தாக்கித் துரத்தி அடிப்பதுமுண்டு. மறக்குடி மகளிர், நிலஉரலிவிட்டு நெல்லைக் குற்றுவர். அப்பொழுது வரிப்புலிகள் பாய்ந்துவருவதுமுண்டு. அவர்கள் உலக்கையை ஓங்கிப் போடும்பொழுது அவர்களின் கைவளைகள் குலுங்கும் முழக்கத்தைக்கேட்டு, அந்த வரிப்புலிகள் அஞ்சியோடியதுண்டு.” இதனை

"வளை குலுக்கிப் புலிவிரட்டும் மறவர் மங்கை," என்று புலவர் பாடினார். இத்தகைய கொடிய வனத்திற்குச் சங்கரப்பதிக்காடு என்று பெயர் ஏற்பட்டிருந்தது. கூட்டகத்திரிக்காயின் மேல், காணப்படும் சுருக்கங்களைப் போன்று, சங்கரப்பதிக்காட்டின் செம்மண் நிலத்தில் காணப்பட்ட வெடிப்புகளில் பாய்ந்தோடும் கானாறுகள் பல. அந்தக் கானாறுகளின் கரைநெடுகிலும் கழுகும், தெங்கும், பனையும் வளர்ந்திருந்தன. ஓலையும், மடலும், குலையும், காயுமாக விளங்கும் அந்த மரங்களின் உச்சியில், பட்டப்பகலில் பதுங்கியிருந்து வழிச் செல்வோரை, மறித்து, வழிப்பறி செய்யும் ஆறலை கள்வர்கள், கூட்டம் கூட்டமாகச் சங்கரப்பதிக்காட்டில் இருப்பதுண்டு.

அறந்தாங்கியிலிருந்து புறப்பட்டுச் சென்ற உடையத் தேவர், தேவன்கோட்டையை அடுத்துள்ள தேனாற்றங்கரைச் சோலை வழியாக வந்துகொண்டிருந்தார். கதிரவனின் நீண்ட சுடர்க்கரங்கள், நிழல் அடர்ந்திருந்த சோலைக்குள்ளிருக்கும் கள்வர்களைத் தேடித் திரிவன போல விரிந்துகொண்டிருந்தன. குருவிகள் மேல்வானில், கூட்டம் கூட்டமாகப் பறந்துகொண்டிருந்தன. குறுமுயல்கள் புதரிலிருந்து குதித்துத்துள்ளின. சில்வண்டுகள் கீச்சிட்டு ஒலித்தன. மான்கள் மிரள மிரள விழித்தனவாய் ஓடின. தாவிவரும் தேவரின் குதிரையின் குளம்பொலிக்கு ஏற்றாற்போல், பனையும் தென்னையும் ஓலை விரித்து ஒலியெழுப்பித் தலையசைத்தன. காட்டின் நடுவில் ஒற்றையடிப்பாகை வழியாக வந்த உடையத் தேவரின் குதிரை, வழியில் நின்ற பெரியதொரு புளியமரத்தின் நிழலை அடைந்த பொழுது திடீரென்று கால் இடறித் தடுமாறி நின்றது. கடிவாளத்தைப் பற்றியிருந்த அவரது கைகள் தளர்ந்தன. தூக்கிவாரி விட்டதுபோல, அவரது புரளி ஒரே

குலுக்காகக் குப்புறப் பாய்ந்து விழுந்து உருண்டுவிழ இருந்த சமயம், அருகிலுள்ள புதரிலிருந்து ஐம்பதுக்கு மேலான ஆட்கள், புற்றீசல் போலக் கிளம்பித் தேவரைச் சுற்றிலும் வளைத்துக்கொண்டனர். உடையத் தேவருக்கு ஒரு கணம் உணர்ச்சி பொங்கியது. நிலைமையைச் சமாளிக்கும் பொருட்டுக் கீழேவிழ்விருந்த குதிரையின் முதுகில் தட்டிக்கொடுத்து, கடிவாளத்தை இழுத்துப் பிடித்துச் சுண்டிவிட்டார். தலைவனுக்கு நேரிடவிருக்கும் ஆபத்தை அறிந்துகொண்டதுபோல, அந்த வாயில்லாப் பிராணி, வலிமையுடன் முன்கால்களை உதைத்துத் தள்ளியவாறு திடீரென வானத்தில் பறப்பது போன்று துள்ளிப்பாய்ந்தது. அந்தக்கணமே, அந்தப் புரவியின் முன்கால்களில் பின்னிக்கிடந்த வலைக் கயிறுகள் அறுபட்டன. குதிரை பாய்ந்தோடத் தொடங்கியது. அனைவரையும் ஏமாற்றி விட்டுத் தப்பிச்செல்லும் தேவரை நோக்கி, அவர்களில் ஒருவன் குறியைவத்துத் தன் கைவேலை வீசி யெறிந்தான். அந்தக் கைவேல், உடையத் தேவரின் தோள்மீது உராய்ந்துகொண்டு, முன்னாலிருந்த புதருக்குள் புதையுண்டது. வேல்வீச்சு குறிதவறியதைக் கண்ட, கள்வர் கூட்டத்தினர் மழை போலத் தங்கள் வேல்களை எறிந்தனர். நிலைமையை ஒருவாறு யூகித்து உணர்ந்த உடையத்தேவர், மேலும் குதிரையைச் செலுத்துதல் ஆபத்து என்பதை அறிந்த வராய், மேலே பார்த்தார். புளியமரத்தின் வளைந்த கிளையொன்று கையெட்டும் தூரத்தில் மேலிருந்து தாழ்ந்திருந்ததைக் கவனித்தார். குதிரையிலிருந்த வாரே திடீரென்று அந்தக் கிளையில் தானி ஏறினார். அந்தக்கிளையின் நுனி, நீண்டு தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அந்த நுனிக்கொம்பை மறுகணம் இறுகப்பற்றிய வராக, மேல்நோக்கி எழும்பிச் சென்ற தேவர் அந்தக் கொள்ளைக் கூட்டம் நிகழ்ந்த இடத்தின் நடுவில் குதித்தார்.

ஏற்கெனவே அந்தக் கள்வர்கள், தங்களை வேல் களை அவர்மீது விட்டு நின்றனர். எஞ்சியிருந்த ஆயுதங் களையும் கிளையைப் பற்றிக்கொண்டிருந்தபொழுது குறி பார்த்து அவர்மீது எறிந்துவிட்டனர். ஆதலின் அப் பொழுது ஆயுதமின்றியிருந்த அந்தக் கூட்டத்தின்மீது தன் உடைவாளை உருவிச் சரமரிப்பாக வீசத்தொடங் கினார். கொள்ளைக் கூட்டம் “தப்பினோம், பிழைத்தோம்” என்று அலறியடித்து ஓடியது. அவ்வாறு ஓடியவர்களில் சிலர், அங்கு நின்றிருந்த புளியமரத்தில் ஏறிக்கொண்டு வாயில் விரலை வைத்துச் சீட்டி யடிக்கத் தொடங் கினார்கள். அந்தச் செயலால் மேலும் ஆயுதம் தாங்கிய கள்வர் திரள், வந்தாலும் வரலாம் என்று எண்ணிய தேவர், தன்னுடைய குதிரை நின்ற இடத்தைப் பார்த்தார். அது அந்த இடத்தில் காணப்படவில்லை.

ஓங்கிய வாளுடன், ஒற்றையடிப் பாதை நெடுகிலும் ஓடினார். பாதையில் குதிரை சென்ற சுவடும் தென்பட வில்லை. அப்பொழுது அவரைப் பின்தொடர்ந்து அந்தச் சங்கரப்பதிக் காட்டின் நானாபுறத்திலிருந்தும் கள்வர் திரள், ஓடிவரும் ஓசை கேட்டது. உடனே, அந்த ஒற்றையடிப்பாதையை விட்டுப் பிரிந்து செல்லும் வேறொரு கிளைவழியில் தேவர் காற்றினும் கடிதாய் ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றார்.

“ஆம். சிறிய மறவர் சீமையின் தலைவர், உயிருக் குப்பயந்து ஓடினார் ... உயிருக்குப் பயந்து ஓடுதல் கோழைத்தனம்! உத்தம வீரத்துக்கே இழுக்காகும்! புறங்காட்டியோடுதல் மறக்குடியின் பான உணர்வுக்குப் பொருந்தாத செயல்! என்று அவர் மனம் போராடியது. “இல்லை. நீ உயிருக்குப் பயந்து ஓடவில்லை... உனக்கு முன்னால், எதிர்நோக்கியிருக்கும் உயர்ந்த இலட்சி யங்களை நிறைவேற்ற வேண்டுமல்லவா? “ஞாலம்

கருதினும் கைகூடும்... காலம் கருதி இடத்தாற்
செயின்" என்பது வள்ளுவர்வகுத்த அரசியல்கொள்கை:
இந்த இலட்சியத்தைக் கைநழுவ விட்டு, காட்டிலே
திரியும்கயவரிடம் அகப்பட்டுக் குற்றயிராய் மாய்வதா?
கூடவே கூடாது"..... என்று உணர்ச்சி அவரைத்
தூண்டியது.

காடெங்கும் நெரிஞ்சிப் பூக்கள், சில்லென்று
பூத்திருந்தன. காதலனைக்காண விழையும் மணப்
பெண்போல, அந்தப்பூக்கள் மஞ்சள் வண்ணம் பெற்று
அவரை நோக்கிச் சிரித்தன. கொள்ளைக் கூட்டத்தின
ரிடையே போராடி உயிர் துறப்பதிலும், தந்திரத்தால்
தப்பித்து, தாயகத்தின் உரிமைக்காகப்போராடி உயிர்
துறத்தல் உயர்ந்ததன்றோ! அவருடைய மனக்கண்ணில்,
மறவர் சீமையைப் புலிக்காலுடையாரின் கழுகுக் கண்
களும், சிவந்தெழுந்த பல்லவராயனின் பருந்து
விழிகளும், மதுரை மண்டல மகாசாமந்தநாயகன்
பங்காரு திருமலையின் பேய்க்கண்களும் கொத்தித்
தின்னும் சமயத்தை நோக்கிக்கொண்டிருப்பது, ஒரு
கணம் நிழலாடியது. அதற்கும் மேலாக முடியுடை
மூவரில் முன்னவராகிய பாண்டியரின் அரசரிமைச்
செல்வத்தை மீட்டுக் கொண்டுவர வேண்டிய உயர்
இலட்சியம் வேறு, அவர் உள்ளத்தில் உறுத்திக்கொண்
டிருந்தது.

"கடமையும், பொறுப்பும் தேவரை ஆட்டிப்படைத்
தன. இப்பொழுது கருணையும் பாசமும் அவருள்ளத்
தைக் கவ்விக்கொண்டன. முகவைமாளிகையில் முழுமதி
தவழும் அழகுத்தெய்வமாம் இளவரசி மதுரவல்லி, தன்
வருகைக்காக வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்திருப்பாள்.
அவளுக்குக் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றாமல்,
காற்றில் பறக்கவிடுவதா? என்ன அவலமான ஆசை?

அந்த இளவரசியைப் போலச் சேதுநாட்டில் செவ்விழி மங்கையர் எத்தனை பேர்கள், தங்கள் வீரக்காதலர்கள் வெற்றியுடன் வீடு திரும்புவர்! அவர்களை மணந்து உரிமை நாட்டில் குடித்தனம் நடத்தவேண்டுமென்ற குறிக்கோளுடன் காதலிருப்பர்! இவ்வாறு தம் உள்ளத்தில் எழுந்த உணர்ச்சிக்கும் மனச்சான்றுக்கும் இடையிலெழுந்த பேராட்டத்தின் காரணமாகத் தன் நிலை மறந்தமையால் தேவரின் நடை தளர்ந்திருந்தது. இந்தச்சமயத்தில் உடையத்தேவரைக் கொன்னையர்கள் சுற்றிலும் சூழ்ந்து வளைத்துக்கொண்டனர். ஒருபுறம் திகிலும் மறுபுறம் வியப்பும் அவருடைய முகத்தில் மாறிமாறித் தோன்றின.

“வாருங்கள்! மறவர் சீமையின் வருங்காலமாமன்னர் அவர்களே! வாருங்கள்..... பாவம்... இளவரசி மதுர வல்லியார் இந்தக் கட்டழகரைக் காணாமல்கண நேரமும் பொறுத்திருக்க மாட்டார்.....! அடடா! இந்தக் காட்டிலே தாங்கள் இப்படி ஓடிவரலாமா?” என்று வெடிச் சிரிப்புடன் விளம்பினான் பவானி சங்கரன். அவனுடைய பற்கள் நறநறவென்று நொறுங்குவதுபோல் நெருங்கின. உறுமலும் ஊனையுமாகக் காட்சியளித்தபவானியின் ஒருகை உடைவாளினையும் மறுகை முறுக்கிவிடப்பட்ட மீசையையும் பற்றின:

“ஆ! பவானிசங்கரன்! அட, படுபாவி!” வார்த்தைகள் நெஞ்சைப்பிளந்து, தொண்டையைக் கடந்து வெளிவர வில்லை ... “உடையத்தேவா! .. ஹ ஹ ஹா... !” அதேபேய்ச்சிரிப்பின் வெடியோசை, பூகம்பம் வந்தது போல, அந்த வனமெங்கும் எதிரொலிக்கத் தொடங்கியது. தேவருடைய கைகள் அடுத்த வினாடியில் கொடிகளால் பிணிக்கப்பட்டன. அவரைப் பவானி சங்கரன் தன் ஆட்களிடம் மணிமுத்தாற்றங்கரையோரமாக

அமைந்துள்ள யாழ் மண்டபத்திற்குக் கொண்டு வருமாறு கட்டளையிட்டுக் குதிரையேறிச் சென்றான்.

பவானியின் ஆட்களில் சிலர்தேவரை, ஒற்றையடிப் பாதையினின்றும் பிரிந்து செல்லும் கிளைவழியில், மணிமுத்தாற்றங்கரை மண்டபத்திற்குக் கொண்டு செல்லும் பொருட்டு நடத்திச் சென்றனர். அப்பொழுது சிறிது தொலைவில் யாரோ சிலரின் பேச்சுக்குரல் கேட்பதை உற்றுக் கவனித்தார் உடையத் தேவர். அந்தப் பேச்சுக்குரலும், அவர் வந்து கொண்டிருக்கும் கிளைவழியில் அவருக்கு அருகிலுள்ள புதர் மறைவிற்கு வெகு சமீபமாகக்கேட்பதாகத்தெரிந்தது. கொள்ளையர்கள், சற்றுத் தொலைவில் நடந்து செல்லவே, காலில் முள் தைத்து விட்டதுபோலப் பாவனை செய்து, கீழே குனிந்து நேரத்தைக் கடத்தினார். புதரண்டையில் பேசிக்கொண்டு வந்தவர்கள் தேவரின் அருகில் வந்து நின்றனர். அவர் களைப் பார்த்தபொழுது தேவரின் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் விரிந்தன. “தாமரைக் குளத்துக் குமர்ப்ப தேவன் மகள் அல்லியும், அவருடைய அத்தை முத்தம்மாளுமே அவர்கள்,” என்பதை அறிந்த தேவருக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. தேவரின் நடைபிந்தியதையும், அவர் அருகில் இரண்டு பெண்கள் நின்று கொண்டிருப்பதையும் கண்ட கொள்ளைக்காரர்கள், அவ்விடத்திற்கு ஓடிவந்தனர். அப்பொழுது அல்லி, அந்தக் கொள்ளைக்காரர்கள் முன்னால் வந்து நின்று கொண்டு தைரியமாக, “மணிமுத்தாற்றங்கரையிலுள்ள மண்டபத்திற்கு வரும் வழியில் குதிரையொன்று கால் இடறிக்குப்புற விழுந்துவிட்டது... அதில் ஏறிவந்த பவானி சங்கர சேதுபதி, பள்ளத்திலுள்ள சேற்றில் விழுந்து கிடக்கின்றார்! விரைந்து சென்று அவரைக் காப்பாற்றுங்கள். அதைக் கூறவே, குறுக்கு வழியாக உங்களைத் தேடிக்கொண்டு ஓடோடி வந்தோம்... உம் “ஓடுங்கள்”

என்று அவர்களைத் துரிதப்படுத்தி விரைந்தோடச் செய்தாள் அல்லி. தேம்பித் தேம்பி அழாத குறையாகப் பாவனை செய்து அந்தக் கொள்ளையரை அங்கிருந்து பாய்ந்தோடச் செய்த அல்லியின் செயலைக் கண்டு ஒன்றும் புரியாமல், அதை முத்தம்மாள் மூக்கின் மீது வீரலை வைத்தவாறே நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அந்தக் கொள்ளையர்கள் தன் பார்வையிலிருந்து மறைவதற்குள், தேவரைப் பிணித்திருந்த கொடிகளை வெட்டிவிட்ட அல்லி, அவரை, தேனற்றங்கரையிலுள்ள தேவன் கோட்டையில் தன்னுடைய அதை வீட்டிற்கு வந்து இளைப்பாறிச் செல்லுமாறு அன்புடன் வேண்டிக் கொண்டாள். விரைவில் அந்தமுரடர் திரும்பிவந்தாலும் வரக்கூடும் என்பதால் தேவரும் அல்லியின் சொல்லுக்கு இணங்கி அவளைப் பின் தொடர்ந்து சென்றார்.

எல்லாம் புரிந்து கொள்ள முடியாத புதிராக இருந்தது உடையத் தேவருக்கு. அவருடைய செவியும் விழியும், அறந்தாங்கிக்குச் சென்று திரும்பியது முதல் சங்கரபதிக் காட்டில் சற்றுமுன் நடந்ததுவரை எத்தனை எத்தனை அதிர்ச்சிகளையும் நிகழ்ச்சிகளையும் அறிந்துள்ளன! எண்ணத்தின் தொடர்ச்சி அவரை முத்தம் பாளின், வீட்டின் முன்னர் கொண்டு வந்து நிறுத்தியது. அவர் இதுவரை அடைந்திருந்த உணர்ச்சிகளை யெல்லாம் பின்னடையச் செய்யும் மற்றொரு வியப்பு அவருக்கு முத்தம்மாளின் வீட்டுமுற்றத்தில் காத்திருந்ததை அவர் கனவிலும் தினைத்திருக்க முடியாது.

ஆம்... அவருடைய குதிரை அங்கே அவரது வருகைகண்டு வாலையாட்டித் தலையசைத்து நின்று கொண்டிருந்தது. ... “இந்தக் குதிரை வராவிட்டால் நாங்கள் இன்று உங்களைப் பார்த்திருக்க முடியாது” என்றாள் அல்லி, தன் முல்லைச் சிரிப்புடன்.....

19 போர் முரசு.

மணி முத்தாற்றங்கரை மண்டபத்தில் வெகுநேரம் வரை தன் ஆட்கள் உடையத்தேவரைக் கொண்டு வருவார்கள் என்று காத்திருந்தான் பவானிசங்கரன். அவனுடைய வீரர்கள் ஒவ்வொருவராக ஆளுக்கொரு திசையில் அலைந்து திரிந்து விட்டுத்தலைகுனிந்த வாறே திரும்பி வருவதைக்கண்டு திடுக்கிட்டான். “ஒருவேளை உடையத்தேவர், இவர்களை விரட்டியடித்து விட்டுத் தப்பித்துக் கொண்டிருக்கலாமே?” என்று சிந்தனையும் திகிலும் அடைந்தவனாகத் திரும்பவும் வீரர்களை நோக்கினான். அந்தச் சூரர்களான பேர்வழிகள், பவானிசங்கரனின் முன்னால் நிலத்தில் விழுந்து வணங்கிக் கிடந்தனர்.

கீழே விழுந்து தண்டனிட்ட அந்த வீரர்களில் ஒருவன் எழுந்து நின்று சிறிது தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டவனாய்த் “கேவரைத் தங்கள் கட்டளையின்படி அழைத்துவந்து கொண்டிருந்த போது, வழியில் சந்தித்த இரண்டுபெண்களின் வார்த்தையை நம்பி நாங்கள் மோசம் போனும்” என்று தேம்பித் தேம்பி அழுது கொண்டே செய்தி அனைத்தும் தெரிவித்தான்; அவர்களின் ஏமாளித்தனத்தைக் கண்ட பவானிக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. “கேவலம், பெண்பிள்ளைகளிடம் ஏமாந்து காரியத்தைக் கெடுத்து விட்டீர்களே! இனி என்முதத்தில் விழிக்காதீர்கள்!” என்று திட்டி அவர்களைத் துரத்தினான். பவானியின் ஆட்கள் அங்கிருந்து மறைந்த பின்னர், அவன் தன்னையே ஒருமுறை கடிந்து கொண்டான்: ஏனெனில் வழியில் தேவரைத் தப்பிக்கச் செய்த பெண்கள் யார்?

என்பதைக் குறிப்பாகவேனும் தன்னுடைய ஆட்களிடம் கேட்டு வைக்காதது தன் மடமையைக் காட்டுகிற தல்லவா?" என்று அவன் தனக்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டே, அந்த மண்டபத்தை விட்டுப் புறப்படத் தொடங்கினான்.

பவானி பாழடைந்த மண்டபத்தைவிட்டு வெளியேறி மணிமுத்தாற்றங்கரை வழியாகக் குதிரையில் வந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது அவளைத் தேடி அலைந்தவனாக அங்கே குமரப்பதேவன் குதிரையை விட்டு இறங்கினான். தனக்கு ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தை அவனிடமாவது சொல்லி ஆற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணமுடையவனாகப் பவானி சங்கரன்.

"இன்று நான் விரித்த வலையில் அகப்பட்ட சிவகங்கைச் சிங்கம் தப்பித்துக்கொண்டுவிட்டது. எல்லாம் முன் ரோசனையில்லாத நம்முடைய முரடர்களால் விளைந்த தவினை... யாரோ இரண்டு பெண்களின் பேச்சைக் கேட்டுக் காரியத்தைக் கெடுத்துவிட்டார்கள் இந்த முட்டாள்கள்!" என்றான் வருத்தம் மிகுதியுடன் பவானி சங்கரன்.

"இரண்டு பெண்கள்!" என்று கேட்டவுடனே, குமரப்பன் பல்லைக்கடித்து விரலை உதறிக்கொண்டான். தன்மகள் அல்லியும், அவள் அத்தையும் நேற்றுமாலையில் தாமரைக்குளத்திலிருந்து தேவன்கோட்டைக்குப் புறப்பட்டுவந்தனர். அவர்களைத் தவிரத் தேவரை விடுவிக்கும் வேலையில் வேறு யாரும், அவ்வளவு துணிச்சலுடன் ஈடுபடமாட்டார்கள்....." தன் கருத்தை வெளிக் காட்டிக்கொள்ளாமலே, பவானியிடம் தான் வந்தகாரியத்தைப்பற்றிய பேச்சைத் தொடங்கினான்,

“தங்களை நான் இன்று காலேமுதல் எங்கெல்லாம் தேடினேன்! எப்படியும் உச்சிப் பொழுதிற்குள் மணிமுத்தாற்றங்கரை மண்டபத்தில் தங்களைச் சந்தித்து விடலாம் என்று எனக்குத் தைரியமிருந்தது. நல்ல வேளையாக நாம் சந்தித்துக்கொண்டோம். நாம் அந்தச் சிங்கத்தைமட்டும் சிறைப்படுத்தினால் போகாது. சிங்கத்துடன் சேனாதிபதியாகிய சிறுத்தைப்புவியையும் சிறையிலடைத்து, வருகிற சித்திரைத் திருவிழாவின் போது மதுரைநகரத் தெருக்களிலும், முச்சந்தி நாய்சந்திகளிலும் நிறுத்திவைத்துத் தென்பாண்டிமண்டலத்து மக்களைப் பார்க்கும்படி செய்யவேண்டும் அதற்கான மாபெரும் திட்டத்தை இன்று இரவில் தேவன்கோட்டையில் உருவாக்கவேண்டும். இதோ! புலிக்காலுடையார் இந்த ஓலையைத் தங்களிடம் கொடுக்கச்சொன்னார்!” என்று சொல்லித் தன்மடியில் செருகியிருந்த ஓலையைப் பவானிசங்கரரிடம் கொடுத்தான் குமரப்பன்.

ஓலைச்சுருளை விரித்து நிதானமாகப் படித்தான் பவானிசங்கர். அதனைப் படித்து வரும் போது அவனுடைய புருவம்நெற்றிக்கு உயர்ந்தது. நீண்டகால இலட்சியக்கனவானது நிறைவேறக்கூடிய நல்லநேரம் நெருங்கிவந்துகொண்டிருப்பதாக அவனுடையநெஞ்சம் மகிழ்ச்சியால் நிறைந்தது. தனக்கு உண்டான களிப்பின் மிகுதியால் பவானிசங்கரன் தன் எதிரில் நின்ற குமரப்பனுடைய தோள்களைப் பிடித்து ஆட்டியவாறே வெறிச் சிரிப்புச் சிரித்தான்.

தேவகோட்டைக்கு வடதிசையிலுள்ள ஊருணிக் கரையில் அமைக்கப்பட்டிருந்த காவற்கூடத்தில் பவானி சங்கரன் அமர்ந்திருந்தான். அவனுக்கு எதிர்ப்பக்கமாக உட்கார்ந்திருந்த குமரப்பனின் விழிகள் காவற்கூட வாயிலை நோக்கின. காவற்கூடத்தின் எதிரில், பளிங்கைக்

கரைத்து ஓடவிட்டிருப்பதுபோல ஊருணியின் நீர்ப் பரப்பு காணப்பட்டது. அந்த நீர்ப்பரப்பின் சிற்றலை போல, பவானியின் சித்தனையும் அலைந்துகொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது குமரப்பன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் ஒருவரின் ஒருவராகக் கூடத்திற்குள் நுழைந்துகொண்டிருந்தனர். புலிக்காலுடையார், சிவந்தெழுந்தபல்லவராயன் இருவரும் சேர்ந்தாற் போல வந்தனர். மதுரையரசின் மகா சாமந்த நாயகனாகிய பங்காரு திருமலை, நெற்றியில் ஒளிவீசும் நெருப்பு வண்ணக் திருமண்கீற்றுப் பளிக்கிட்டு விளங்கக் கம்பீர நடையுடன் காட்சியளித்தான். அவனுக்குச் சற்றுப் பின்னர் சந்தனத்திலகம் சந்திரப்பிறை வடிவில் திகழும் முகத்துடன், இந்துராவ் என்னும் தஞ்சையின் தளகர்த்தன் வந்து கொண்டிருந்தான். கருநிறாச்சமும், வழுக்கைக்கலையும் கொண்ட ஒற்றர் தலைவன் இலக்கையா வந்து சேரவும் கூட்டம் தொடங்கியது.

காவற் கூடத்தில் அவர்கள் அமர்ந்திருந்த இடத்திற்கு முன்னால் கட்டாரிகள், ஓலைச்சுருள்கள், எழுத்தாணிகள், தீப்பந்தங்கள், இலந்தைப் பழங்கள் ஆகியவை வைக்கப்பட்டிருந்தன.

பேச்சை முதலில் தொடங்கினான் பங்காரு திருமலை. “தஞ்சையின் எல்லையில் தாயுமானவருக்கு, நாம் அளித்த வர வேற்பு விழா விலேயே, சேது நாட்டுக் குறும்புத் தனத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டோம். மதுரை மண்டல அழைப்பிற்கு மதிப்பளிக்காமல், இராமேச்சுரத்திற்கு எழுந்தருளுமாறு வேண்டிக் கொண்டதிலிருந்து, அவர்களின் சூழ்ச்சியும் ஓரளவு நன்றாக வெளிப்பட்டது.”

“ஆம், இனி வாய்ப்பேச்சில் அந்தப்பேடிகளை வளைத்துப் பிடிக்க முடியாது. வாள் வீச்சில் தான் அவர்களைத் தலை வணங்கச் செய்ய வேண்டும்” என்றான் சிவந்தெழுந்த பல்லவராயன்.

“போராட்டம் ஒருமுனையில் மட்டும் நடைபெறக் கூடாது. முகவையும், திருக்கானப் பேரும் திக்குமுகக் காடித் திகைக்க வேண்டும். எத்தமுனையிலும், யாரிடமும், எவ்வாறும் நம்பகைவர்கள் உதவி பெறுவதற்கு முடியா வண்ணம், திரிசூல நோக்குடன் போரைத் தொடங்க வேண்டும். ஆம், மும்முனைகளில் போராட்டம் தொடங்கப்பட வேண்டும்” என்று புலிக்காலுடையார்.

“போராட்டம் எங்கே தொடங்கினாலும், சேதுபதியாகிய கிழச்சிங்கம் முகவை அரண்மனையிலிருந்து வெளியே கிளம்ப விடாமல் வைத்திருந்து முடிவில், கோட்டைக்குள்ளேயே சிறை பிடிக்க வேண்டும். நம் முடையதிட்டத்திற்கு மீறி அவர் கோட்டைக் குள்ளிருந்து வெளியேறி விட்டால், மும்முனை என்ன? எம்முனையிலும் அவரை எதிர்த்துநின்று போராடும் ஆற்றல் இங்குள்ள யாருக்குமே கிடையாது.” என்று சொன்னான் பவானி சங்கரன்.

முன்னாலிருந்த குத்துவாளால் சீமை இலந்தைப் பழத்தைப் பதம் பார்ப்பதும், அந்தப் பழத்துண்டுகளைக் கடித்துத் தின்பதுமாக இருந்த பங்காருதிருமலை, செருமிக்கொண்டே, “நம்முடைய தஞ்சைத் தளகர்த்தர் இந்துராவ் எண்ணத்தை நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமல்லவா?” என்றான்.

களைத்த குரலுடன் தளகர்த்தன் இந்துராவ் சொல்லத்தொடங்கினான். “தாயுமானவர் யாத்திரை புறப்பட்டிருக்கும் சமயத்தில் யுத்தத்தைத் தொடங்குவது

அவ்வளவு உசிதமுமல்ல, முறையுமல்ல. அவருடைய சேது யாத்திரை முடிந்தபின்னர்.....”

இந்துராவ் கூறிவரும்பொழுது, இடைமறித்துக் குறுக்கிட்டுக் கூறத்தொடங்கினான் பங்காருதிருமலை. “தாயுபானவரின் தலயாத்திரை முடிந்து திரும்புவதற்குள் நாம் யுத்தத்திற்கான ஆயத்தங்களில் ஈடுபடலாம். அடிகளாருடன் நம்முடைய மகாராணியின் அந்தரங்க ஒற்றன் இலக்கையாவும் தொடர்ந்து செல்லுகிறான். சேதுபதியூமி யாத்திரைமுடிந்து மதுரைக்குத் திரும்பியவுடன் போராட்டம் தொடங்கவேண்டும்!”

“இலக்கையா அடிகளாரைத் தொடர்ந்துசெல்வது என்னால்?” புரியாத வினாவைத் திடீரென்று கிளப்பினார் புலிக்காலுடையார்.

“அதைப்பற்றி நாம் இங்கே ஆலோசனை செய்ய வேண்டாம். அந்தச் செய்தியை என்னிடமே விட்டு விடுங்கள். உடையாரவர்களே! மும்முனை என்று சொன்னீர்களே! போராட்டத்தை எங்கெங்கே தொடங்கப்போகிறீர்கள்?”

முதலில் புதுக்கோட்டை முற்றுகையை நம்முடைய பல்லவராயர் தொடங்குவார். தம்முடைய மைத்துனனுக்கு ஏற்பட்ட ஆபத்தைக்கண்டு, துடித்தெழுந்து படைத்துணை அனுப்புவார் கிழவன்சேதுபதி. சேதுபதியின் படைவரவை மங்கலநாட்டுப் போர்முனையில் தடுத்து நிறுத்தும் பொறுப்பு என்னுடையது. இடையில் படைமாற்றாரிலிருந்து மதுரைப்படைகள் கானப்பேர் எல்லை நோக்கிப் பாயத்தொடங்கவேண்டும். இவ்வாறு புதுக்கோட்டை மங்கலநாடு படைமாத்தூர் மூன்று முனைகளிலும் போராட்டம் ஒரேகாலத்தில் தொடங்க

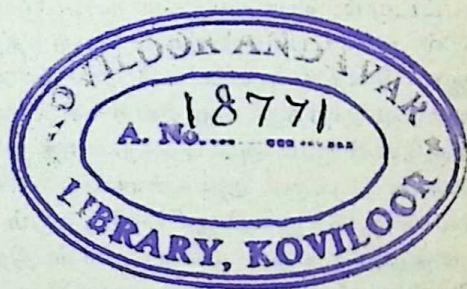
வேண்டும்,” என்றார் புலிக்காலுடையார். “படைமாற்றார்ப் படையெழுச்சி, மங்கலநாட்டுப் போராட்டம், புதுக்கோட்டை முற்றுகை ஆகிய மும்முனைகளை நோக்கி நம்முடைய படைகள் போராட்டத்தில் ஈடுபட வேண்டும்” என்றார்.

“சபாஷ்! சரியானதிட்டம். மும்முனைகளிலும் புதுக்கோட்டையும், சிவகங்கையும், முகவையும் சிக்கிக் கொண்டு, திண்டாடிவிடும்! என்று பவானி, தனக்கே உள்ள வெடிச்சிரிப்புடன் அலறினாள் .. “மும்முனைப் போர்! நமக்கே முழுவெற்றி! வாழ்க தளபதிபங்காரு திருமலை! வாழ்க மராட்டியத்தளகர்த்தர்!! வாழ்க பவானி சங்கர்!” வெறிபிடித்தவன் போல முழங்கினாள் குமரப்பன்.

அப்பொழுது அர்த்தசாம வேளையாகிக் கொண்டிருப்பதற்கு அறிகுறியாக ஆலயமுரசு கலகலவென முழங்கியது. ஆலயமணி டாண்! டாண்! டாண்! என அடிக்கத்தொடங்கி டது. அர்ச்சகரின் மந்திரமுழக்கங்கள் அங்கே அமர்ந்திருந்தோர் செவிகளைக் குளிரச்செய்தன. திடீரென, ஒருவகை உணர்ச்சி மேலிட்டவகை, வெளியிலுள்ள பலகணிவழியாகப் பங்காருதிருமலையின் பார்வை தற்செயலாகப் பாய்ந்தது. அங்கே காவற்கூடத்திற்கும் ஊருணிக்கும் இடையிலுள்ள மரமல்லிகைக் கொடிகள் அசைந்துகொண்டிருந்தன. அந்த அசைவினிடையே, ஆள்அரவம் மெதுவாகத் தொனிப்பதைக் கேட்டான் பங்காருதிருமலை. “ஊர்க்காவலர் ஒருவேளை தெருச்சுற்றி வந்துகொண்டிருக்கலாம்...” என்று அசட்டையாக இருந்தான்.

எனினும் வைத்தகண் வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்த திருமலைக்கு அந்த மரமல்லிகைக் கொடிகளின் மறைவிலிருந்து வெளியேறிச்செல்லும்மணிதடருவத்தை

உணர்ந்தன. பங்காருவின் பார்வையில் ஏற்பட்டதயக்கத்
தையும் கலகத்தையும் கண்ட பவானியின் கண்கள்,
காவற்கூடத்திற்கப்பாலுள்ள ஊருணிக் கரைய
நோக்கி ஓடின.. “ஆம்! அதே ஆள்தான்! என்னவியப்பு!
எவ்வளவு ஏமாற்றம்! நமது மும்முனைப் போராட்டத்
திட்டத்தையும், போர்முரசின் முழக்கத்தையும், அதனை
முறியடிக்கும் வழிவகையையும் தீர்க்கமாக ஆராய்ந்து
முடிவு செய்யும் மந்திராலோசனை... முகவை அரண்மனை
யில் விரைவில் நடைபெறப்போவது உறுதி!...” என்று
பவானியின் இதயம் படபடவென அடித்துக்கொண்டது.
அப்பொழுது, “மதுரையரசின் மகாசாமந்தனாகிய
பங்காருதிருமலை ஏன் இவ்வளவு பதற்றத்துடன் காவற்
கூடத்தை விட்டு வெளியேறினான்?” என்பதைப் புரியாத
வர்களாய்ப் பவானியைத்தவிர மற்றவர்கள் பயங்கரமாக
வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

20 தளபதியின் தந்திரம்

திருக்கானப் பேரெயில் (காளையார் கோவில்) நகரமே அன்று, விழாக் கோலமாகக் காட்சியளித்தது. ஞானசம்பந்தப் பெருமானார் பாடிப்பரவிய பாண்டிய நாட்டுப் பாடல் பெற்ற திருத்தலமாகிய திருக்கானப்பேர் உண்மையில் திருஞானப் பேறு பெறும் அரியசந்தர்ப் பத்தை அடையப் போகின்றது. நான்மறையும், ஆறங்கமும், நாயன்மார்களின் திருமுறைப் பாசுரங்களும், கானப்பேரில் எழுந்தருளியுள்ள காளீச்சுவரர் திருமுன்பு அமைந்துள்ள ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் இடைவிடாமல் ஒலித்த வண்ணம் இருந்தன. அடியார்கள் பக்திப்பரவசத்தில், தங்களை மறந்துபாடும் அந்த ஞானப் பாசுரங்களின் கானமழையானது வானகத்தும் மண்ணகத்தும் பாய்ந்து பெருகித் தெய்வீக இன்பத்தை நிறைத்திருந்தது. தமிழகத்துத் தவஞானப் பெருவள்ளல் செந்தமிழ் அந்தணர் தாயுமான அடிகளார் திருக்கானப்பேர், என்று வழங்கப்பெறும் காளையார் கோயிலுக்கு வரப்போகும் செய்தியறிந்து அடியார் கூட்டமும், பொதுமக்கள் கூட்டமும் கோயிலின் ஆயிரக்கால் மண்டபமெங்கும் நிறைந்தது. திருசிரபுரத்தில் ஆண்டுவந்த நாயக்கப் பேரரசின் அமைச்சர் பதவியை அறவே துறந்து அரசியற் சிக்கலைக் களைந்தெறிந்து, அருளென்னும் அன்புநெறிக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருக்கும் அடிகளானைக் கண்டு தரிசனம் செய்ய வேண்டி, சேதுபதிபூமியிலிருந்தும் தென்பாண்டி மண்டலத்திலிருந்தும் மக்கள் திரள் திரளாக வந்தவண்ணமிருந்தனர். நகரத்தின் நாற்புற வாயில்கள் தோறும் வாழை, கமுகமரங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. மாவிளையால் மகர தோரணங்கள் எடுத்திருந்தனர். தெருக்களிலும்

சதுக்கங்களிலும், மகர தோரணங்களும், வண்ணமலர்ச் சரங்களும் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. கோயிலின் தெற்கிலுள்ள ஆணைமடுவின் நீராழிமண்டபத்திலும் அதனையடுத்து எதிர்ப்புறமாக அமைந்திருக்கும் மாட வளாகப் பெருமன்றத்திலும், அடிகளாரின் பரிவாரங்கள் தங்கியிருப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன.

பந்தற் காவணங்களிலும், கால்களிலும், பட்டுத் துணிகள் சுற்றப்பட்டிருந்தன. சிவமணங்கமழும் திருவாசகங்கள் ஆங்காங்கே வரையப்பட்டிருந்தன. அடிகள் எழுந்தருளும் மேடையானது காந்தாரப்பட்டுத் துகிலாலும், சோனாகத்துப் பளிங்கு மணிகளாலும் ஒப்பனை செய்யப்பட்டிருந்தது. தென்பொதிசைச் சந்தனத்தாற் கடைந்தெடுத்த கால்களுடன் கொற்கைக் குளிர் முத்துக்கள் பதிக்கப்பெற்ற இரத்தினத் தவிசு அணையாக இடப்பெற்றிருந்தது. கோலார்த் தங்க இழைகள் பின்னியதும் கூறைநாட்டுப்பட்டாலமைந்தது மாகிய திரைச்சீலைகள் சில்லென்று வீசும் தென்றல் காற்றில் அசைந்தாடிக்கொண்டு இருந்தன-

தாயுமானவ அடிகளார், ஆயிரக்கால் மண்டபத் திற்குள் வந்து மேடைமீதயர்ந்தருளினார். “தென்னு டுடைய சிவனே போற்றி!” யென அங்கிருந்த அனுக் கத் தொண்டர்கள் முழக்கமிட்டனர். ஆங்குக் குழுமி யிருந்த மக்கட் சமுத்திரம், “எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி!” என்று அலையோசை போல முழங்கியது. இவ்வாறு அஞ்செழுத்தின் திருநாமத்தை ஆங்கிருந்தோர் நெஞ்சார முழங்கிய பின்னர், அடிகளாரின் அருட்பிரசாதம் அனைவருக்கும் வழங்கப்பட்டது.

“ஆளுடையபிள்ளையாம் ஞானத்தின் திருவுருவை, நான்மறையின் தனித்துணையை, வானத்தின் மிசையன்றி மண்ணில் வளர் மதிக்கொழுந்தைக், கானத்தின் எழுபிறப்பைக் கண்களிப்பக் கண்ட தென்னவன் மாதேவியும், செந்தமிழமைச்சர் குலச்சிறையாரும்போல அன்று சேதுபதி பூமியினர் அடிகளாரைத் தரிசித்தனர்.

அடிகளார், திருவாய் மலர்ந்து ஆங்குக் கூடியிருந்த அடியார்க் கூட்டத்திற்கு விண்ணப்பம் செய்தார்கள்.

அருள்பழுத்த பழச்சுவையே! கரும்பே! தேனே!

ஆரமிர்தே! என்கண்ணே! அரியவான

பொருளனைத்தும் தரும்பொருளே! கருணைநீங்காப்

பூரணமாய் நின்றவொன்றே! புனிதவாழ்வே!

கருதரிய கருத்ததனுள் கருத்தாய் மேவிச்

காலமுந் தேசமும் வகுத்துக் கருவியாதி

விரிவினையும் கூட்டியுயிர்த் திரனே யாட்டும்

வீழுப்பொருளே! யான்சொல்லும் விண்ணப்பங்

என்று பாடி அருளினார்

[கேளே

நீறு பூசிய மேனியராய், பேரருளாளரின் ஆரமுதை அள்ளிப்பருகித் தம்மை மறந்து ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்தார் உடையத்தேவர். அவருக் கருகிலிருந்த குடுமித்தலையும் குள்ளவடிவும்கொண்ட கூழப்பன், அணுக்கத்தொண்டர் அணியுடன் கலந்து கொள்ளும்பொருட்டு அங்கிருந்து மெல்ல எழுந்தான். அடிகளாரின் வரவேற்பு உபசாரங்களையும், ஆங்கு வந்திருந்த மக்கள் அனைவருக்கும் அமுதுபடி செய்து வைப்பதையும் கவனிக்கும் பணியை மேற்கொண்டிருந்தான் தளபதி சந்தனத்தேவன்.

அடிகளார் விண்ணப்பப் பாசுரம்பாடிப் பொருள் விளக்கம் செய்து முடித்துக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் அந்த மண்டபத்தில் புதிதாக ஒரு அடியவர் கூட்டம் வந்து நுழையத் தொடங்கியது. கூடியிருந்தவர்களின் விழிகள், இடையிற் புகுந்த சிவநேசத் தொண்டர்களைத் திரும்பத் திரும்பப் பார்க்கத் தொடங்கின. அவ்வாறு புகுந்துகொண்ட அந்த அடியார்கள் ஒருமித்து ஓரிடத்தில் அமர்ந்துகொள்ளாமல் அங்கொருவர், இங்கொருவராகச் சிதறியவாறுபோய் அந்தப் பெருங் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டிருந்தனர். தாயுமான அடிகளாரின் திருமுக தரிசனத்திலோ அருட்பேருரையிலோ அவர்கள் அவ்வளவு அக்கறை கொண்டவர்களாகக் காணப்படவில்லை. அவற்றிற்கு மாறாக, அடிகள் அமர்ந்திருந்த மேடைமீது வீற்றிருப் போரை அறிந்து கொள்ள விரும்புவதுபோல அவர்களின் கண்ணோட்டம் பரவிக்கொண்டிருந்தது.

இந்தப்புதிய அடியார் கூட்டம் திடீரென்று அவையிற் புகுந்ததையும், அவர்கள் மேடையைக் குறிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததையும், தளபதி சந்தனத் தேவனின் கண்கள் கவனித்தன. அவன் மேற்கொண்டிருக்கும் உபசரணையிலிருந்தும் மெதுவாக ஒதுங்கிக் கொண்டவனாய்க் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டிருந்த போலித் துறவியொருவனை நெருங்கினான். தளபதி தன்னைக் கவனித்ததோடன்றித் தன்னிடம் நெருங்கி வந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்த்த அந்தப் போலித்துறவி, மேடைக்குப் பின்புறமாகச் சென்றான். விடாமல் அவனைத் தொடர்ந்து செல்ல முயன்றபோது அந்தப் போலித்துறவி, உடையத் தேவர் அமர்ந்திருந்த இடத்திற்கு எதிரில் சரியாக நின்றுகொண்டு, யாருடைய குறிப்பையோ எதிர்பார்ப்பதுபோல் இருந்தான்.

அடிகளாரின் அறவுரை நிறைவுற்றது. அடியார் களின் கூட்டமும், மக்கள் திரளும் சிறுகச்சிறுக அங்கிருந்து கலையத் தொடங்கியது. அடிகளாரை, ஓய்வு கொள்ளச் செய்யும் பொருட்டு உடையத்தேவர் அழைத்துச் சென்று விடுத்தபின்னர் அமுதுபடைக்கும் திருப்பணியைப் பார்த்துவர, விருந்து மண்டபம் நோக்கி விரைந்து வந்துகொண்டிருந்தார்.

மாடவளாகப் பெருமன்றத்திற்கு அருகிலுள்ள மடைப்பள்ளிக்கு முன்னால் நந்தியாவட்டைச் செடிகள் புதராக மண்டி வளர்ந்திருந்தன. அந்தப் புதருக்கருகில் நாம் முன்னர் பார்த்த போலிச் சிவனடியார்களின் நடமாட்டம் காணப்பட்டது. சிலர் மடைப்பள்ளிக்கும் மாடவளாகப் பெருமண்டபத்திற்கும் போவதும் வருவதும் மாக இருந்தனர். அப்பொழுதுதேவர், விருந்துமண்டபம் நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார். அவருடைய மார்பைக் குறிவைத்துக் கூர்மையான கட்டாரியொன்று, எங்கிருந்தோ பாய்ந்து வந்தது. உடையத் தேவரின் உயர்ந்த மேனியில் அத்தக் கட்டாரி பாய்ந்தால், சரியாக அவருடைய மார்பினுள் பதிந்து பதம் பார்த்திருக்கும். நாட்டின் நல்லகாலம் போலும்! எங்கிருந்தோ அவருடைய மலைபோன்ற தோளைப்பற்றி விரைந்து இழுத்துவிட்டன பின்னாலிருந்து இரண்டு இரும்புக் கரங்கள். அந்தக் கரங்களின் இழுப்பினால், பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்ட தேவர், திடுக்கிட்டுத் தனக்கு முன்னால் கட்டாரி விழுந்து கிடப்பதையும், சேனாபதி சந்தனத் தேவன், அவனுடைய உடைவாளால், நந்தியாவட்டைப் புதரை வெட்டித் தள்ளிக்கொண்டிருப்பதையும் கண்ட பொழுது, அவருக்கு ஓரளவு உண்மை விளங்கியது.

“அடியவர் கூட்டத்துக்குள்” புதிதாக வந்து புகுந்த போலி வேடதாரிகளில், ஒருவன் உடையத் தேவரின்

உயிரைப் பறிக்கும் முயற்சியில் முதன்முதலாகத் தோல்வியுற்றதால், அவன் மீண்டும் வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்ளத் தயங்கமாட்டான். “அடிகளாரின் உபசார விழாவுடன் அரசியல் சதிகாரரின் அபசாரத் திட்டமும் கலந்துவிட்டதே!” என்று உள்ளம் நொந்தவனாகச் சந்தனத் தேவன், அங்கே பம்பரமாகச் சுழன்று சுழன்று அந்தப் பெருமன்றமெங்கும் வளைய வளைய வந்து கொண்டிருந்தான்.

கடமையும் கண்ணியமும் தளபதியின் உள்ளத்தில் சுழலாக மோதின. “முள் செடியை, சிறுமுனையாக வளரும்பொழுதே கிள்ளி எறிதல் நல்லதல்லவா? அது வளர்ந்து முற்றியவிடத்து’ களைபவர் கைகளைக் குத்துவது இயல்புதானே! மணங்கமழும் தாழைபடலில் கருநாகம் மறைந்து கொண்டிருப்பதை உலகம் நன்றாக அறிந்ததுதான். அந்த நாகம் தாழும் புதரில் மறைந்து இருக்கிறதே யென்று அஞ்சியாரும் தாழம்பூவைப் பறிக்காமல் இருப்பதில்லையே! ஆம்.....இன்பமும் துன்பமும் இரவும் பகலுமாக மாறி மாறிவரும் இவ்வுலகில் அவை இல்லாத காலம் உண்டோ?

அன்றிரவு மூன்றாம் சாமப்பொழுதில் அடிகளார் சேதுயாத்திரையைத் தொடங்கினார். அந்தப் புனித மகானின் பொற்சிவிகையைத் தம் திருத்தோளில் தாங்கியவாறு சிறிதுதூரம் கொண்டு சென்று, முறைப் படி வழியனுப்பிவைத்தார் உடையத்தேவர். அவருடைய வருகைக்காகக் காத்திருந்த தளபதியும், தேவரிடம் சொல்லிக்கொண்டு விடை பெற்றான்.

21. அல்லியின் உள்னம்

காணப்பேரெயில் என்னும் காளையார் கோயிலிலிருந்து அடிகளாரை வழியனுப்பியபின்னர், செங்கமலநாச்சியார், மணியகாரர் மகள் தாமரையுடன் சிவகங்கைக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தார். வழியில் தாமரைக்குளத்தில் இறங்கி, அல்லியைப் பார்த்துவிட்டுச்செல்லும்பொருட்டுச் செங்கமலநாச்சியாரின் சிவிகை தூக்கிகள், தாமரைக்குளத்து மாமரத்தடியில் சிவிகையைக் கொண்டுபோய் இறக்கினர். சிவிகையிலிருந்து இறங்கியவுடன் தாமரை துள்ளிக்குதித்தோடி “அல்லி, அல்லி!” என்று கூவிக்கொண்டே குமரப்பன் வீட்டுவாயிலையடைந்தாள். ஆனால் அல்லியின் வீடு பூட்டப்பட்டிருந்தது. அவள் தேவன் கோட்டையிலிருக்கும் அதை வீட்டிற்குச் சென்றிருப்பதாக அங்கிருந்த முதியவள் ஒருத்தி தெரிவித்தாள். அல்லி, வீடுதிரும்பியவுடன் தான் வந்து சென்றதாகத் தெரிவிக்கும்படி அந்தக்கிழவியிடம் சொல்லிவிட்டுத் தாமரை சிவிகைக்கு வந்துசேர்ந்தாள்.

அன்று மாலையில் அல்லி, ஊர்திரும்பினாள். அவள் வந்ததும், வராததுமாகச் செங்கமலநாச்சியார் தன்னைக் காணும் பொருட்டு வந்து சென்றதையறிந்து கொண்டாள். எனவே, அவள் அங்கிருந்து நாச்சியாரைக் காணத் தேவர்மாளிகைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றாள். அல்லியைக் கண்டதுமே செங்கமலம், அவளை அன்பு நிறைந்த பாசத்தால் அணைத்துக்கொண்டாள். அந்த அணைப்பில் தாய்மையின் அன்பும், சகோதரியின் பாசமும் கலந்து வெளிப்பட்டன. தன் தம்பிக்குச் சங்கரப்பதிக்காட்டில் நேரிட்ட பேராபத்தையும், அந்த ஆபத்திலிருந்து அவரைக் காப்பாற்றிய அல்லியின் பேருதவி

யையும் செங்கமலம் நன்கு அறிந்திருந்தாள். எனவே செங்கமலம் அல்லியை அணைத்து நன்றிசெலுத்தினாள்.

அல்லியை அழைத்துக்கொண்டு செங்கமலநாச்சியார் மாளிகையின் நிலாமுற்றத்தையடைந்தார். பேராசைகொண்டலையும் தன் தந்தை குமரப்பனைக் கைப் பாவையாக்கிக்கொண்டு புலிக்காலுடையாரும், பவானி சங்கரசேதுபதியும் இந்தப் பாண்டிய மண்டலத்தைப் படுகளமாக்க முனைந்திருக்கும் நேரத்தில், அமைதியும், சாந்தமும், நாட்டுப்பற்றும், மறம் இழுக்கா மானவுணர்வு முடைய அல்லியின் துணிவுமிக்க செயல்கள் செங்கமல நாச்சியாரின் இதயத்தை மட்டுமல்லாமல், தேவரின் இரும்பு நெஞ்சத்தையும், சேனாதிபதியின் எஃகு நெஞ்சத்தையுமே இளகச் செய்துவிட்டன அல்லவா?...

அல்லியும் செங்கமலநாச்சியாரும் நிலாமுற்றத்தில் இருப்பதையறிந்ததும், தாமரை அவ்விடம் வந்தாள். ஆமாம்... இந்த இரண்டுபெண்களும் எதிரும்புதிருமாகப் பேசி வம்பளப்பதைக் காண்பது மூலமாக இன்றிரவுப் பொழுது இன்பமாகக் கழியும் என்ற மனநிறைவில், தேவரின் திருத்தமக்கையார், “ஏனம்மா தாமரை! இரவைக்கண்டு அச்சமோ உனக்கு?” என்று பேச்சைத் தொடங்கினாள்...

“ஆமாம் அம்மா! நான் என்ன அல்லி மலரா நிலவைக் கண்டதும் சிரித்திருப்பதற்கு? இரவெல்லாம் அந்தப்புர நந்தவனத்திலும், ஆடவர் தங்கும் அறையிலும், ஆள்நுழையா இருண்டகானகத்திலும் வெள்ளை வெளேரெனப் பூத்திருக்க என்னால் முடியாதம்மா?..... என்னதானிருந்தாலும் இப்படிப்பட்ட காய்ச்சலை என் தோழி தாமரை, கதிரவனிடமிருந்து பெற்றிருக்கக் கூடாது தான்.” என்று அல்லி இடைமறித்துக் கொண்டு.

“கதிரவன் இல்லையேல், உலகமே இல்லை..... கருவில் உருவாகி வெளிப்படும் குழந்தையும், கடவுள் உருவத்தை வெளிக் காட்டும் தெய்வக் கோலமும் கதிரவன் ஒளியில்தான் விளக்கம் பெறுகின்றன.”

“என்னதான் சூரிய ஒளி, ஏற்றமுடையதாயிருப்பினும், உலகம் உயிர் வாழ்வதற்குப் பெய்யும் மழையை உவந்தளிப்பது கருணை நிறைந்த கடலேயாகும். அத்தகைய கருணைக் கடலைப் பொங்க வைக்கும் ஆற்றல், கதிரவனுக்கு இல்லை. நிலவுக்குத்தான் அந்த வலிமை உண்டு”.

“இறைவன் திருமேனியின் வண்ணமாக விளங்கும்பேறு செங்கதிருக்கேயன்றித் திங்களுக்கு இல்லை.”

“செந்தழல் மேனியானும் இறைவனுக்குக் குளிர்ந்த ஒளியையுதவி, அவனை வணங்கும் அடியார்களின் தீவினையைப் போக்கும் தண்ணருளை வழங்குகின்ற பெருமை அந்தப்பெருமானின் பிறைமதிக்கே உரியது.”

“கொடுமையைக் காய்வது குளிர்நில வல்லவே!”

“இனிமையைத் தருவது வெண்ணிலவுதானே!”

“அடேயப்பா! அல்லி! தாமரை!! நீங்கள் இரண்டு பேரும் வானமண்டலத்திற்குச் சென்று சூரியனையும் பிடித்து வழக்குமன்றத்திற்குக் கொண்டுவந்து, நிறுத்தி விடுவீர்கள் போலிருக்கிறது. அப்புறம் உலகமே இருண்டுவிடும்” என்று அந்த இரண்டு இளம்பெண்களின் எதிரும் புதிருமாகிய சொற்போருக்கு முத்திரையிட்டாள் செங்கமலம்-

“அல்லி! தாமரை உனக்கு அக்காள்; நீங்கள் இருவரும் இத்தத் தென்பாண்டிமண்டலத்திற்குச் சுடர்

தருகின்ற கதிரும் நிலவுமாகிய ஒளி விளக்குகள்! ஒரு நாட்டிற்கு வீரமும் ஈரமும் இரு விழிகளாகும். இந்த இரு விழிகளைக் கொண்டுதான் அந்த நாட்டின் வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க வீர வாழ்க்கைக்கு ஆண்களும் மறக்குலப் பெண்களும் ஒளியும் உயிரும் வழங்குகின்றனர். நீங்கள் எந்த இறைவனை, உங்கள் வழக்கில் இழுத்து வைத்துப் பேசினீர்களோ அவனே, தன்னுடைய உடம்பில் வெம்மையும் தண்மையுமாகிய இருவகைப் பண்பின் வடிவமாக விளங்குகின்றான். இறைவன் மட்டுமல்ல; இவ்வுலகில் ஆண்மையின் ஆற்றலால் ஆண்கள் அரசியலில் ஆற்றுகின்ற வீரப்போருக்கும், வெற்றிச் சிறப்புக்கும் பெண்களே வழிகாட்டியுள்ளனர். மன்னரையும் மறவரையும், அறிஞரையும் படைப்பித்த பெருமை தாய்க்குலத்திற்கே உரியதாகும். தாழ்மையின் கருணையும், பெண்மையின் சக்தியுமே இந்தப் புலனத்தை வாழச்செய்யவல்லன!" என்றாள் செங்கமல நாச்சியார். பிறகு மூவரும் வீட்டிற்குள் சென்று மறைந்தனர்.

22. அழகர் திருவிழா

ஆண்டுதோறும் இளவேனில் பருவத்தில் சித்திரை மாதம் முழுமதியன்று மருத நில ஊர்களில் திருவிழாக் கள் நடைபெறுவது வழக்கம். பண்டைக்காலத்திலிருந்து இந்த வழக்கம் தமிழ் நாட்டில் இருந்து வருகிறது. மதுரையிலும் சித்திரைவிழா வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. முழுமதி நாளுக்கு முன்றுநாட்களே இருந்தன. மதுரையிலுள்ள அரசமாளிகையில் இந்த ஆண்டில் விழாவிற் கு அதிகமானவர்கள் அழைக்கப்பட வில்லை. ஆனாலும் வழக்கம்போல, வானவன் மதுரைக்கு மட்டும் மங்கம்மாள் அழைப்போலை அனுப்பியிருந்தான்.

மதுரையில் நாயக்கராட்சிக்கு முன்னர், அங்கயற் கண்ணிக்குத் தேர்த்திருவிழா, ஆண்டுதோறும் மாசித் திங்களில் நடைபெற்றுவந்தது. நகரின் நான்கு மாசி வீதிகளிலும் கூடல் நாயகன் உமாதேவியுடன் பவனி வந்து பக்த கோடிகளுக்குக் காட்சியளிப்பார். மீனாட்சி திருக்கல்யாணத்தன்று, மதுரை நகரம் கலகலப்புடன் விளங்கும். உமாதேவியின் திருமணம் முடிவுற்றமறுநாட் காலை யில் இறைவன் திருத்தேரில் அமர்ந்து உலாவரு வார். இவ்வாறு மாசித்திங்களில் நடைபெற்று வந்த விழாவை, மதுரையில் நாயக்கப் பேரரசு கால் கொண்ட நாள் முதல், மாற்றியமைக்கும் முயற்சிகள் நடைபெற்றன. அதற்குத் தலையாய காரணமாகச் சொல்லப்படுவது உண்மையில் நம்பக்கூடியதென்றே சொல்லலாம். தீவிர வைணவ பக்த சிகாமணியாம் விசயநகர அரச மரபின் மாமன்னன், கிருட்டிண தேவராயன் சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியாகிய ஆண்டாளின் பெருமையை “ஆழுத்த மால்யதா” என்ற நூலில் அருமையாகப்

பாடியுள்ளான். எனவே வைணவ பக்தனாகிய ராயரின் ஆட்சித் தொடக்க நாளில் மதுரை நகரில் நடைபெற்ற சைவ சமயச் சிறப்பு விழாவிலே, வைணவ பக்தியையும் ஒருசேரக்கலந்து நடத்துவதற்கு முயற்சி செய்யப் பட்டது. திருமாலிருஞ்சோலையென்றும், பழமுதிர்சோலையென்றும் பாடப்பெற்றுள்ள அழகர் மலையில், எழுந்தருளியிருக்கும் கள்ளழகரை மதுரையில் நடைபெற்ற சிவன் பார்வதி திருமணத்திற்கு வருகை புரிய வைக்கும் முறையில் அழைத்து இணைத்துச் சைவ வைணவ ஒற்றுமைக்கு வழிகோலியிருக்க வேண்டும் என அறிஞர்கள் கூறுவர்.

ஆதலின் தேர்த்திருவிழாவிலிருந்து இறைவனும் இறைவியும் ஆலயத்திற்கு எழுந்தருளும் நிகழ்ச்சியை நீட்டித்தனர். சிவபெருமானின் மைத்துனராகிய திருமால் அழகர், தம்முடைய தங்கை அங்கயற்கண்ணிக்குச் சீர்வரிசைகள் எடுத்துக்கொண்டு, திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலிருந்து மதுரைக்கு எழுந்தருளினார். அவரை எதிர்கொண்டழைக்கும் பொருட்டுச் சொக்கநாதரும், மீனாட்சியும் எதிர்சேவையாக வையையின் தென்கரைக்கு வருகின்றனர். ஆனால், அழகர் குறித்த நேரத்தில் வராமையால், இறைவனும் இறைவியும் திருக்கோயிலுக்குத் திரும்பிவிடுகின்றனர். பக்தர்களின் தரிசனத்திற்காகவும், சேவைக்காகவும் ஆங்காங்கு நின்று நின்று காட்சியளித்து வந்தமையால் அழகரின் வருகை காலந்தாழ்த்தியது. மறுநாள் வைகறையில் வையையின் வடகரைக்கு வந்துசேர்ந்த அழகருக்குத் தங்கையும் அவள் தலைவனும் கோயிலுக்குச் திரும்பிச்சென்ற நிகழ்ச்சி தெரியவந்தது. எனவே ஆற்றைக் கடந்து ஆலவாயப்பனைக் காணமனமில்லாதவராய்க் கள்ளழகர் வடகரை யோரமாக வண்டியுருக்குச் சென்று விடுகிறார்”

இவ்வாறு மாசிவிழாவை மாற்றிச் சித்திரை விழா வாக நிலைநிறுத்தி நடைபெறச் செய்தது நாயக்கப் பேரரசு. வழக்கம் போலத் திருவிழாவிற்கு வானவன் மதுரை இராக்கம்பாள் தன்தம்பிமகள் தாபரைக்கண்ணியுடன் மதுரை மாளிகைக்குப் பயணமாகி யிருந்தாள். வண்டிகளிலும், வாகனங்களிலும், ஊர் திகளிலும், சிவிகைகளிலும், கால்நடையிலும் திரள்திரளாக மக்கள் நாலா பக்கங்களிலிருந்தும் வந்துகொண்டிருந்தனர். மங்கம்மாள் சாலையில் மதுரைமாநகரிலிருந்து தொடங்கும் புறநகர்ப் பக்கங்களில் அறக்கூழ்ச் சாலைகள் பல சிறப்பாகத் திருவிழாவிற்கென்றே நிறுவப்பெற்றன. ஆங்காங்கு அகநகர், புறநகர்ப் பகுதிகளில் உள்ள சத்திரங்களிலும், அறப்பள்ளிகளிலும் மக்கள் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்துகொண்டிருந்தது.

முகவையிலிருந்து மதுரை நகருக்கு வரும் மங்கம்மாள் சாலையில் கிழக்கு, தெற்கு மாசிவிதிகள் கூடும் முச்சந்தியில் பெரியதொரு கற்றாண் வானளாவ உயர்ந்து காட்சியளித்தது. அதன் உச்சியில் பேரொளிப் பிழம்பாகச் சுடர்விட்டெரியும் நிலைவிளக்கு நெடுந் தொலைவில் வருவார்க்கும் வழிகாட்டக் கூடியதாக அமைந்திருந்தது. அந்தப் பெரிய விளக்குத்தூணின் விளக்கொளியானது, வண்டியூர் தெப்பக்குளத்துக் காவற்கூட மாளிகையில் நிறுத்தப்பட்டுச் சோதனையிடப்பட்டபின்னர் வரும் வண்டிகளை நன்றாக இனம் புரிந்துகொள்ளுதற்கு உதவியாகவும் இருந்தது.

பொழுது மறைந்து ஒருநாழிகை யிருக்கும். வண்டியூர் காவற் கூடத்தைக் கடந்து வந்த ஒரு சிவிகையைத் தொடர்ந்து ஆணமுகன் ஒருவன் உன் குதிரைமீதமர்ந்து வந்துகொண்டிருந்தான். தான் அந்தச் சிவிகையைப்

பின்பற்றி வருகின்றோம் என்பதையா, அந்த சிவிகையில் வருவோர் யார் என்பதையோ, சாலையிற் செல்லும் மக்கள் கவனிக்கவில்லை. இதை அவன் நன்றாகப்பிரிந்து கொண்டான். அந்தக் குதிரைவீரன், பெரிய விளக்குத் தூணைக் கடந்து, கிழக்கு மாசிலீதியிற் புகுந்து மேற்காக திரும்பிய பொழுது, சிவிகையின் ஒருபுறத்தே தொங்கிக் கொண்டிருந்த பட்டுத்துகில் சற்றுக்காற்றில் வீல்கியது. அந்தச் சிவிகையினுள் செம்பவளச் சிலையெனத்தோற்ற மளித்த பொற்கொடியின் பிறை நுதலும், கருங்குழலும் காற்றின் உதவியால் அந்தக் கட்டமுகனாகிய குதிரைவீரனுடைய கண்ணுக்கு விருந்தளித்தன. அவன் தனக்குள் ஒருமுடிவுக்கு வந்தவன் போலத் தன் குதிரையை வேகமாகத் தட்டிவிட்டுச் சில வினாடிகளில் மறைந்து விட்டான்.

அரசமாளிகையின் தெற்குவாயிலே அடைந்ததும் சிவிகை நிறுத்தப்பட்டது. அந்தச்சிவிகையிலிருந்து மூதாட்டி ஒருத்தியுடன் ஒரு இளம்பெண்ணும் ஹிங்கி மாளிகைக்குள் புகுந்தனர். அந்த இருவரையும் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பணிமகளிர், அவர்களை அன்புடன் அழைத்துக் கொண்டு சென்றனர்.

மதுரை அரசி மங்கம்மாள் அன்றிரவில் அந்தப்புர அறையில் வானவன் மதுரை இராக்கம்மாளுடன் அமர்ந்திருந்தாள். “இப் பொழுதெல்லாம் பழமுதிர் சோலைக்கும் பரங்குன்றத்திற்கும் சென்று வழிபாடு செய்துவர என்னால் முடிவதில்லை. காலையில் பழமுதிர் சோலைப் பெருமானை வழிபாடு செய்துவிட்டு மாளிகை திரும்பியது முதல் நண்பகற் பொழுதுவரை தேசவிசாரணை சரியாக இருக்கும். பின்னர் மந்திராலோசனை நடைபெற்று முடிவடையும். மந்திராலோசனையிலிருந்து நான் திரும்பிய பொழுது, தாங்கள் வந்திருக்கும் செய்தியைப் பணிப் பெண்கள் தெரிவித்தனர்” என்றுள் மகாராணி.

“உண்மையில் சென்ற ஆண்டுக்குப் பின்னர் நான் இன்று பார்க்கும் பொழுது, உடம்பு இளைத்திருக்கிறீர்கள் என்றுதான் நினைக்கிறேன்!” என்றாள் தாமரையின் அத்தை.

“பொதுவாக இன்றைக்குள்ள அரசியல் பிரச்னைகளே வேறுபட்டவை. பொறுப்பும், பணிவும், கடமையுணர்வும் பொதுநலப் பணியும், தமக்கெனவாழாத் தன்மையும் மக்களிடையே இக்காலத்தில் நாட்டில் வரவரக்குறைந்து வருகின்றன. தென்பாண்டி மண்டலத்தில் சிற்றரசர்கள் ஒவ்வொருவரும் “தானே இராஜா” என்றும் நம்பிக்கை கொண்டு விட்டனர். எல்லைத் தொல்லைகள், உள்நாட்டுக் குழப்பங்கள், குடும்பப் பூசல்கள், அரசியல் ஆயத்தாரின் அலட்சியப் போக்குகள், அரசச் சுற்றத்தாரின் ஆசைகள், அக்கம்பக்கத்து மன்னர்களின் குறுக்கீடுகள், அறப்பணித் துறையினரின் நடவடிக்கைகள்-இப்படிப் பலவாறாக மன அமைதியைக் குலைக்கும் நிகழ்ச்சிகளும், செய்திகளும் நான்தோறும் பெருகி வருகின்றன. ஒருவினாடிப் பொழுதாயினும் உலகக் கவலையையும் அரசபாரத்தையும் மறந்து நிம்மதியுடன் இருக்கலாம் என்று நினைத்தால் என்பெயரன் இளவரசன் விசயரங்க சொக்கநாதன் ... அந்த நொடிப் பொழுதை, ஒருயுகமாக ஆக்கிவிடுவதற்கான...” இராணி மங்கம்மாளின் வார்த்தைகள் அரைகுறையாக நின்றன.

அப்பொழுது அவர்கள் இருவரும் அமர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் அந்தப்புர அறையின் நடைவழியாக இளவரசன் வருவதைக் கண்டாள் வானவன் மதுரை இராக்கம்மாள். பெரியவர்கள் இருவரும் பேசிக் கொண்டிருப்பதையும் இடையில் இளவரசன் வருவதையும் தற்செயலாக அங்குவந்த தாமரையின் கண்கள் பார்த்தன. அவள் அவர்கள் மூவருடைய பார்வையிலும்

விழாதவாறு, மெல்ல நழுவி, அந்தப்புர நந்தவனத்தை நோக்கி நடந்தாள். நந்தவனத்தின் நடுவிலுள்ள இலவந்திகைச் சோலைக்குச் சொல்லும் வழியில் தாமரை சென்று கொண்டிருந்த பொழுது, அவளுக்குப் பின்னால் இன்னொருவர் நடந்துவரும் ஒசை கேட்கவே, திரும்பிப் பார்த்தாள். அவள் வந்தவழியின் ஓரமாக வளர்ந்திருந்த மாதவிப் புதர் ஆடி அசைந்து கொண்டிருந்தது. திடீரென்று அந்த முன்னிரவில் மாதவிப் புதர் ஆடி அசைவதற்குரிய காரணம் ஒன்றும் இல்லை. எனவே தன்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்தவர், அந்தப்புரத்தில் மறைந்திருக்க வேண்டும். கூப்பிட்டுத் தொலைவில் மகாராணியார் உரையாடிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, மலர்ச் சோலையில் தன்னைத் தொடர்ந்து வரக்கூடியவர் இன்னார் என்பதை ஓரளவு யூகித்துக்கொண்டவளாய் இலவந்திகைச் செய்குன்றின் தாழ்வரையில் அமைக்கப்பட்டிருந்த பளிங்குமேடையின் அருகில் சென்று தாமரை நின்றாள்.

அவளைப்போலவே, வானில் நிலவு மங்கையும் எங்கேனும் ஒதுங்கி நிற்பதற்கு ஏற்றதொரு இடத்தைத் தேடிய வண்ணம் அங்குமிங்கும் தன் ஒளிவழியை ஓடவிட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அந்த இலவந்திகைச் சோலைமலரில் பண்ணிசைத்துப் பாடிக்கொண்டிருக்கும் வண்டினங்களும் தும்பிகளைத் தேடுகின்றனவா? நீலவானில் வெண்மேகம். அந்த வெண்ணிலவுப் பெண்ணரசியைத் தழுவிக்கொள்ள ஆவலுடன் விரைகின்றதோ? இந்த மல்லிகை மலர்க்கொடிகள் அசைந்தாடுகின்றனவே? அந்தத் தேன் குழவிகள் மலர்க்கிண்ணத்தில் நுழைந்து வெளி வராமல் மயங்குகின்றனவே? மதிலோரமாக வளர்ந்திருக்கும் தென்னை மட்டைகளில் ஊஞ்சலாடிக்கொண்டிருக்கும் தூக்கணங்குருவிக் கூட்டின் வாயில்களில் மின்மினிகள் ஏனா

கண்ணைச் சிமிட்டாமல் வெறித்துப் பார்க்கின்றன? இரவுப் பொழுதில் இந்த இலவந்திகைச் சோலையில் இத்தனை உயிர்கள் எதற்காக ஏங்கி அலைகின்றன? இவ்வாறு எண்ண அலைகளில் மிதந்துகொண்டிருந்த தாமரையின் மலர் விழிகளை, வளைத்துக்கொண்டிருந்த வாழைக்குருத்துப்போன்ற இரண்டு கரங்கள் தொட்டு முடுவதை அறிந்து திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப்பார்த்தாள்.

புன்னகையைத் தவழவிட்டவாறு, இளவரசன் விசயரங்க சொக்கனாதன், அவன் முன்னால் குழந்தையைப்போல் குழைந்து நின்றுகொண்டிருந்தான்.

“இராணியாரின் இலவந்திகைச் சோலையாய் இல்லால், வேறு இடமாக இருந்தால், நடப்பது வேறு” என்று அவளை எரித்துவிடுவளைப்போலப் பொரிந்து தள்ளினாள் தாமரை.

“உண்மை; பாட்டியும், உன் அத்தையும் இருப்பதால்தான் நீ நாணத்துடன் இங்கு நிற்கின்றாய்? வேறு இடமாக இருந்தால் உன் மனங்கவர் சுள்வனிகைகளில் மலர்ச்செண்டாகி இருப்பாய்! இல்லையா தாமரை?” என்றான் அவன்.

“தாமரையாவது, தண்ணீராவது, நன்றாக இருக்கிறது!” என்று அவன் கைகளை உதறிவிட்டு வெளியேறினாள்.

“ஆமாம், தாமரை! நீ இளவரசனின் இதயத் தடாகத்தில் என்றென்றைக்கும் மலர்ந்துகொண்டிருக்கப்போகிறாய்!” என்று அவன், அவளைத் தொடர்ந்தான்.

“இதென்ன தொல்லையாய்ப் போயிற்று! ஐயா! இளவரசரே! தாங்கள் தாமரைப்பூவை நினைத்துக்

கொண்டு, ஒரு கண்ணிப் பெண்ணிடம் ஏதேதோ பிதற்று கிறீர்கள். தயை செய்து இவ்விடமிருந்து நீங்கள் போகாவிட்டால் உங்கள் பாட்டியை அழைத்து விடுவேன்!”

“ஆமாம், இப்பொழுது சொன்னாயே! அதை உடனே செய்! இம்முறையில் ஒரு இளமங்கையும், வாலிபனும் தனியாகச் சந்தித்து உறவாடும் காதலானது பெற்றோருக்கும், மற்றோருக்கும் வெளிப்பட்டுவிட்டால் அதனை “அலர்” என்று உங்கள் தமிழ் இலக்கியங்கள் கூறுவதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்” என்றான் இளவரசன்.

“போதும் வர்ணனை! பொதுவாக அரச குடும்பத்து இளைஞர்களுக்கே அடக்கம் இருப்பதில்லை என்று என் அத்தை அடிக்கடி சொல்லுவான். அது உங்களைப் பொறுத்த அளவில் நூற்றுக்கு நூறு உண்மையாகி விட்டது” என்று மேலும் நடக்கத் தொடங்கினான்.

“உன்னைப் பெரிய விளக்குக் கம்பத்தருகில், சிவிகையினுள் காண்பதற்குப் பொதிகைத் தென்றல் எனக்குப் பெரிதும் உதவியாக இருந்தது.”

“அப்படியானால்?”... நடை தளர, இடை துவள நிலை தளர நின்றாள் தாமரை.

“என்ன நின்று விட்டாய்! இங்கே ஒன்றும் ஆனை மடு இல்லை. நானென்ன மகாசாமந்த நாயகனாகிய பங்காரு திருமலையா?” “சுருக்கென்று உள்ளத்தில் படுமாறு கேட்ட இளவரசனிடம், அந்த வீரப்பெண், தன்னை மன்னித்துவிடுமாறு கேட்டுக்கொள்பவள்போல் நாணி நின்றாள்

“உன்னை மன்னிக்கவேண்டிய பொறுப்பு மகரராணியைச் சேர்ந்தது. பனையூர் மாளிகையில் பங்காரு திருமலைக்கு வீனைந்த இன்னலுக்கு மகாராணி உனக்கு ஆயுட்கால தண்டனை விதிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்” என்றான் சொக்கனாதன்.

இரு விழிகள் குளமாக, இதயமெல்லாம் கடலாக இளவரசன் முன்னால் தாமரை நின்றுகொண்டிருந்தான். வானில் வெண்ணிலவைத் தண்முகில் திரையிட்டுத் தழுவிக்கொண்டிருந்தது.

“நானைக்கு மீனாட்சி திருக்கல்யாணம்! .. இளவரசன் சொற்கள் இன்பத்தால் தளதளத்தன.”

“அதற்கு அடுத்த நாள் எதிர்சேவை! அத்தான் அழகரைச் சொக்கநாதர் எதிர்கொண்டழைக்கும் இன்ப நாள், இல்லையா?” அண்ணன் வருவார் அவர் பின்னர் சீர்வரிசைகள் சுமந்து வருவர் என்று வழிமேல் விழி வைத்து அங்கயற்கண்ணி காத்திருப்பாள். ஆனால் அண்ணனாகிய அழகர் வரமாட்டார். அதனால் அருமை சொக்கநாதர். அழகரைக் கண்ணாமல் ஏமாற்றமடைந்து வாட்டமுடன் மாளிகைக்குத் திரும்பிவிடுவார்...!”

இடைமறித்தான் இளவரசன் சொக்கனாதன்... “ஏமாறியவர் இருவருமல்ல... ஒருவரே”

“அப்படியே வைத்துக்கொள்ளுவோம்! ஆபாம்... ஏமாந்தவர் யார்?” என்றான் தாமரைக்கண்ணி.

“ஏமாந்தவன் அங்கயற்கண்ணிதான்” என்றான் இளவரசன். “இல்லை. யில்லை... ஏமாந்தது சொக்கநாதரே” என்றான் தாமரை... “பாவம் இளவரசன் சொக்கநாதன் எழில் முகம், கவலை படர்ந்து காணப்பட்டது அப்பொழுது. தாமரையின் தளிர்க்கரத்தின்

தன் திருமார்பில் வைத்தவாறே, அவனைக்கெஞ்சிநிற்கும் காட்சியைக் கண்டதும் தாமரை துணுக்குற்றாள். அவள் இதயம் அந்த இரவில், குளிர் நிலவின் வெளிச்சத்தில் அவனுக்காக நெகிழத் தொடங்கியது...

“மகிழ்ச்சியும் மயக்கமும் அந்த இளங்காதலரை ஆட்கொண்ட மறு நொடியில், “தாமரை!” என்று கூவியழைக்கும் குரல் இலவந்திகைச் சோலையில் கேட்டு எதிரொலித்தது. அத்தையும், பாட்டியும் அந்தப் பிஞ்சுகள் எங்கே பெரியவர்கள் செய்துவைத்த தவற்றைச் செய்து விடப்போகின்றனவோ? என்று தேடிக்கொண்டு வந்தாலும் வரலாம்! என்று சொல்லியவாறே தாமரையைத் தோள்மீது சாய்த்த வண்ணம் இளவரசன் சிரித்தான். அவளும் சிரித்தாள். அந்த இலவந்திகைச்சோலை மலர்களும் சிரித்தன. வானத்து நிலவு மங்கையும் சிரித்தாள். விண்ணில் தாரகைத் தோழியர்கள் கண் சிமிட்டிச் சிரித்தனர்.

அப்பொழுது ஆலயமணியின் அர்த்தசாமப் பூசை வேளையை அறிவிக்கும் கணகண . ஒலி... அந்த இளங்காதலர்களை அழைப்பதுபோல் எழுந்தது.

23 அந்தப்புரச் சோலை

தாயுமான அடிசளார் தஞ்சையிலிருந்து புறப்பட்ட புனிதப் பயணத்தின் போது, அறந்தாங்கியிலும் காணப் பேரிலும் நடைபெற்ற குழப்பங்களால் மனக்கவலையடைந்திருந்தார் மாமன்னர் சேதுபதி. அந்தக் கலவரங்களுக்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணங்களைப் பற்றி அவர் அறியாமலில்லை. அப்பொழுது அவருடைய சிந்தனையில் தெளிவு ஏற்படுதல் போலப் பெரிய உடையத் தேவரும், சேனாதிபதி சந்தனத்தேவனும் அவர் வீற்றிருந்த இடத்திற்கு வந்துகொண்டிருந்தனர்.

அவர்கள் இருவரையும் ஒருசேரக் கண்டபோது, சேதுபதி மன்னருக்கு அளவுகடந்த மனநிறைவு ஏற்பட்டது. அவ்விருவரையும் அழைத்துக்கொண்டே சேதுபதி நடந்து சென்றார். ஆயுதசாலை, அந்தரங்க ஆலோசனை மன்றம், அந்தப்புரம் ஆகியவற்றைக்கடந்து அரண்மனை நந்தவனத்தை மூவரும் அடைந்தனர். அந்தப்புர நந்தவனச் சோலையில் போடப்பட்டிருந்த கருங்கல் மேடைமீது மாமன்னரும், தேவரும் அமர்ந்து கொண்டனர். தளபதி அவர்களுக்கு முன்னால் இருந்து கொண்டான். அரசியல் பிரச்சனையைப் பற்றி அந்தரங்கமாக விவாதிக்க விரும்பிய கிழவன் சேதுபதி அந்தப்புரச் சோலையே அதற்கு ஏற்றஇடமாக இருந்ததை அறிந்தே, அங்கே அவர்களை அழைத்து வந்திருந்தார்.

புதுக்கோட்டையிலும் காளையார்கோயிலிலும், படைமாற்றாரிலும் ஒரே சமயத்தில் தொடங்கவிருக்கும் மும்முனைப் போராட்டம் பற்றிய பேச்சைத் தொடங்கினார் சேதுபதி. "போராட்டம் என்பது வீரர்களின் பொழுது

போக்கன்று. அது பொருமையும் பேராசையும் பிடித் தலையும் அரசியல் வெறியர்களின் ஆபத்தான விளையாட் டாகும். அதனால் நாட்டில் அமைதி குலையும். அல்லல் விளையும். ஆயிரமாயிரம் மக்களுடைய அன்றாட வாழ்வு சிதையும். ஆனந்தம், இன்பம், இல்வாழ்க்கையின் மாண்பு எல்லாமே அதனால் அழிவடையும். அதற்காகப் போராட்டத்தைக் கண்டு வாளா விருப்பதும், பேராட் டத்திற்கு அஞ்சி, இமைத்து விழிப்பதும் மானமுள்ள மறவர் மரபுக்கே ஈனக்கேடான செயலாகும். நாளைக்கே புதுக்கோட்டை இரகுநாதராயத் தொண்டைமானுக்குச் செய்தி அனுப்புவோம். அவருடன் கலந்த பின்னர் மும்முனைப் போரை எம்முறையில் முறியடிப்பது என் பதை இறுதியாக முடிவு செய்வோம்.... முயற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டிய முழுப் பொறுப்பும் கடமையும் சேனாதிபதியிடம் விட்டுவிடலாம் என்று நினைக்கிறேன்” என்றார் மாமன்னர். அவருடைய அழுத்தமான அனு பவத்தில் வெளிவந்த திட்டத்தைப் பற்றிய அறிவிப்பு, தேவருக்கும், சேனாதிபதிக்கும் தெம்பை உண்டுபண் ணின. அங்கிருந்து மன்னர் விடைபெற்றுக் கொண்ட தும் மற்றவர்கள் தங்கள் தங்கள் தங்குமிடம் நோக்கிச் சென்றனர்.

நந்தவனச்சோலை வழியாக நடந்துவந்த உடையத் தேவரை, இடையில் பணிப் பெண்ணொருத்தி சந்தித் தாள். அவள் முன்னால் நடந்து வழிகாட்டவும் தேவர் அவளைப்பின் தொடர்ந்து சென்றார். அவர் சென்றவழி யெங்கும் அகிற்புகையின் மணம் நிரம்பியிருந்தது. அந்த அகிற்புகையின் மூட்டம் வழியிலுள்ள பூஞ்செடி களிலும் மலர்க்கொடிகளிலும் பரவி, எங்கும் மங்கிய தோர் இருளைப்போல் சூழ்ந்திருந்தது. தேவர் தன்னை அழைத்துச் சென்ற பணிப்பெண்ணின் நடையோடு தொடர்ந்து செல்லாமல், சற்றுத்தயங்கியவாறு நடந்து

சென்றதால் சிறிது நேரத்திற்குள் அவரால் அவனைக் காணமுடியாது போயிற்று. அப்பொழுது அந்தப்புர அறைக்குள்ளிருந்து முழுநிலவு தவழ்ந்துவருவதுபோல் இளவரசி மதுரவல்லி வந்துகொண் டிருப்பதைக் கண்டார்.

இருவர் விழிகளும் நிலத்தை நோக்கின ஒருகணம். மறுவினாடியில் ஒருவர் மற்றவரை நோக்கினார். அவர்கள் விழிகள் இரண்டும் ஒவ்வொருவரின் எழிலைப் பருகத் தொடங்கின. இளவரசியின் கண்கள் இதய இரகசியத்தை வெளிப்படுத்த முயன்றுகொண் டிருந்தன. அந்தப்பாவையின் இமைத்துடிப்பைப் புரியமுடியாமல் தேவரின் விழிகள் அகல விரிந்து விரிந்து அசைந்தன.

“இளவரசி!” தேவரின் வாயிதழ்கள் அசைந்தன. காந்தவிசைபோலவும், கான மழைபோலவும் அந்தச் சொற்கள் மதுரவல்லியின் காதுகளில் விழத்தொடங்கின. ஆடியசைந்து செல்லும் பூங்கொடியைத் தாங்கியணைத்துக் கொண்டே, உடையத்தேவர் மீண்டும் அந்தப்புரச் சோலைக்குள் சென்றார். அப்பொழுது அவர்களுக்குப் பின்னால் மாதவிப்புதர் ஒன்று, மல்லிகைக் கொடிகளையும், செடிகளையும் சுமந்துகொண்டு நகர்ந்து சென்றது. தேவரும் இளவரசியாரும் தனித்திருந்து இன்பமொழியாடும் போது எல்லாவற்றையும் கேட்டவண்ணம் அந்த மாதவிப் புதரும் நகர்ந்து நகர்ந்து அந்தக் காதலர்களைக் கவனித்துக் கொள்வதற்கு ஏற்ற இடம்தேடிச் செல்லத் தொடங்கியது. “காதலுக்குக் கண்ணில்லை” என்பது உண்மைதான். தங்களை விடாது தொடர்ந்து நகர்ந்துவரும் மாதவிப்புதரைச் சற்றேனும் கவனியாமலே அந்த இளங்காதலர்கள் தம் காதல்களிப்பில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

ஆனால் தேவரைத்தொடர்ந்து நகர்ந்துகொண்டே செல்லும் அந்த அதிசய மாதவிப் புதரையும், அதன் ஒவ்வொரு அசைவையும் மற்றொரு புதரில் மறைந்திருந்த உருவம்ஒன்று தொடர்ந்து கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தது.

“சங்கரப்பதிக் காட்டில் தங்களுக்கு நேரிட்ட பேராபத்தினின்றும் 'தப்புவிக்கும் பொருட்டு அல்லியும் முத்தம்மாளும் உதவிசெய்தார்கள் என்பதை அறிந்து கொண்டேன். தங்களைக்கண்டு அதுபற்றி அறிந்து கொள்ள விரும்பினேன். நல்லவேளை தந்தையார் தங்களையும் சேனாதிபதியையும் இங்கே அழைத்திருக்கும் செய்தியைக் கூழப்பன் எனக்குத் தெரிவித்தான்!” என்றாள் இளவரசி.

“தேவி! இந்தத் தென்பாண்டி மண்டலத்தில் இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கும் ஆதிக்கப்போட்டியால், விரைவில் மாபெரும் போராட்டம் ஒன்று நடைபெறும். அந்தப் போரின் முடிவு?”

“முடிவு முக்கியமல்ல. முடிவில் நம்முடைய நாட்டின் அரசரிமைச் செல்வத்தை நாம் பெற்றாக வேண்டும். இல்லையெனில் அறுபது ஆண்டுகளுக்குமேல் தம்முடைய கனவு நிறைவேறவில்லையே என்று, நாள் தோறும் உள்ளூர வெந்துகொண்டிருக்கும் மன்னரின் நெஞ்சம், வெடித்துவிடுமோ என்று அஞ்சுகிறேன்.”

“தேவி! மாமன்னரின் இதயத்தில் இடம்பெற்றுள்ள ஏக்கத்தை நானும், நம்முடைய சேனாதிபதி சந்தனத் தேவனும், அறிந்தே இருக்கிறோம். ஆனால் அதற்கான நடவடிக்கையில் அவன் இறங்க நேரிடும் முன்னால், மும்முனைப் போர்ச்செய்தி விரைந்து வந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆகவே அப்படி ஒரு போராட்டம் நடை

பெறுவதாயிருந்தால், இந்தத் தென்பாண்டி மண்டலத் தின் தலைவியை நிர்ணயிக்க வேண்டியவர்கள் ஆண்கள் அல்ல... பெண்கள் தாம்! சொல்லப்போனால் ஆண்களைவிட இன்று பெண்களே அரசியலில் முன்னணியில் நிற்கின்றனர். மதுரையில் மங்கம்மாள், என் தமக்கை செங்கமலம், வானவன் மதுரை இராக்கம் மாள், பனையூர் மணியகாரர் மகள் தாமரை, குமரப்ப தேவன் மகள் அல்லி, மாமன்னர் திருமகள்..."

"போதும், புகழ்ச்சி போதும்! என்ன இருந்தாலும் பெண்புத்தி பேதமையுடையது என்பது என் கொள்கை. பெண்கள் பெருங்கடல் போன்றவர்கள். அவர்கள் சுதிரவன் ஒளிக்கதிர்களாகிய ஆடவர்களால்தான், கருணைமுகிலாகி உலகை வாழச்செய்கின்றனர். தாய்மையின் படைப்புச் சக்திக்கு, உணர்வும், உயிரும் வழங்குகின்றவர்கள் ஆடவர்களே. ஆதலின் தாங்கள் என் முன்னால் சற்று அதிகமாகப் புகழ்ந்துவிட்டீர்கள்". "இல்லையில்லை, இன்று பெண்கள் பலர் அரசியல் வானில் வட்டமிட்டுச் சுற்றிவந்துகொண்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும், வெவ்வேறு வழிகளில், அரசியலில் பங்குபெற்றிருக்கின்றனர். அதனால்தான் ஆண்களின் வாழ்க்கைக்கு அருமையான அமைச்சராக, ஆருயிர்த்துணையாக இவர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் வள்ளுவர்!" இவ்வாறு தேவரின் சிந்தனையில் பெண்மை உயர்ந்து ஒளி வீசியதை அவருடைய சொற்கள் வெளிப்படுத்தின. அவரது கரங்கள் தன் ஆருயிர்த்துணையாக விளங்கப் போகும் இளவரசியை அணைத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு நீண்டன.....

அப்பொழுது.....விர் .. என்று விரைந்து வந்து தேவரின் திருமார்பை நோக்கி வேலொன்று பாய்ந்தது. நல்ல வேளை, தேவருடைய கரத்தில் அகப்படாமல் அந்த

வேல் அப்பால் விழுந்தது. மதுரவல்லி அங்கிருந்து விலகியதால், தேவரின் உடம்பும் அவள் திரும்பியபக்கம் அவளைப் பற்றித்தழுவும் பொருட்டுச் செல்லத்தொடங்கியது. அதனால் அந்த வேல்..... குறிதவறி அருகிலிருந்த பவளமல்லிகைப் புதரில் பாய்ந்து விழுந்தது. கொடியுற்றுந்து உதிர்ந்த மல்லிகை மலர்களைக் கண்ட, மகிழும்பூக்களும், முல்லைமலர்களும் கண்ணீர்சொரிவன போல, தேன்துளிகளைச் சிந்தின. இளவரசி மதுரவல்லியும் தன் இன்னுயிர்த் தலைவருக்கு நேரவிருந்த அபாயத்தை எண்ணி இதயம் உடைந்தாள்.

தேவரும் இளவரசியும் பவளமல்லிகைப் புதரில் பாய்ந்து விழுந்துகிடந்த வேலைக் கையில்எடுத்து நிமிர்ந்த மறுவினாடியில், அந்த நந்தவனச் சோலையிலிருந்து வெளியேறிச் செல்லும் புறவாயில் முன்னுள்ள புல்தரையில், இரண்டு உருவங்கள் கட்டிப்புரண்டு துவந்தப்போரில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தன. வேலேந்திய கையுடன் புறவாயிலை நோக்கித் தேவர் விரைத்தொடங்கினார். என்ன ஆச்சரியம்! அவர் அந்தஇடத்தை அடைவதற்கு முன்னரே, அவர் கண்கள் பார்த்திருக்க கரிய பெரிய உருவம் ஒன்று தன்னுடன் சண்டையிட்ட மற்றொரு தடித்த நெடிய உருவத்தைக் கொடிகளால் கால்கைகளைப் பிணித்துவிட்டு, அதனைத் தன் முதுகில் தூக்கிச் சுமந்துகொண்டு அந்தப்புரச் சோலையின் புறவாயிலைக் கடந்து, அங்கே தயாராக நிற்குகொண்டிருந்த குதிரையின்மீது பாய்ந்து ஏறிக்கொண்டு காற்றாகப் பறந்துசென்றது. மேற்குத்திக்கில் எதிரொலிக்கும் குதிரையின் காலடியோசையைக் கேட்டவாறு, ஒன்றும்புரியாதவராய், உடையத்தேவர், இளவரசி நின்றிருந்த இடத்தை நோக்கினார்.

24 போலிச் சாமியார்

முகவை அரண்மனையிலிருந்து வாயுவேகமாகப் பாய்ந்தோடிவந்த குதிரையை மங்கம்மாள் சாலையிலுள்ள ஐயனார் கோயில் அருகே நிறுத்திவிட்டு அந்த மர்ம மனிதன் ஒருமுட்டையைத் தோளில் சுமந்து கொண்டு வந்தவன் கோயிலில் காணப்பட்ட பெரிய சுடுமண் குதிரைகளைக் கடந்து புதிதாக விடப்பட்டிருந்த குதிரையின் விலாப்பக்கமாக உள்ள திறப்பொன்றை அகற்றி, அந்தச் சுமையை அந்தச் சுடுமண் குதிரையின் அடிவயிற்றிற்குள் புகுத்தினான். அசாதாரண அசுரபலமோ அல்லது ஆத்திரத்தினால் ஏற்பட்ட அளவுகடந்த வெறியோ அந்த மர்ம வீரனுக்கு மகத்தான சக்தியையும் வலிமையையும் கொடுத்திருக்க வேண்டும். நெடிதுயர்ந்த அந்த மர்ம மனிதன், நீண்டதொரு பெருமூச்சை விட்டபின் திறப்பினை மூடி விட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“சபாஷ்! சரியான வீரன் என்றால் நீயேதான்! இனி நாம் இருவர் மட்டுமல்ல, இந்த நாடே ஒருவகையில் நிம்மதியோடிருக்க முடியும்” என்று புன்னகை தவழ அந்த நெடிய உருவத்தைத் தட்டிக் கொடுத்தார் இளநாகனார்.

இளநாகரைக் கண்டதும் அந்த மர்மமனிதன் அவருக்கு அஞ்சலி செய்தான். நாகனார், ஐயனார் சன்னிதிக்கு அவனை அழைத்துச் சென்று கற்பூரத் தட்டினை ஏற்றிவைத்து அவனுக்குத் திருநீறு வழங்கினார். மர்மமனிதன் மாபெரும் சத்திவாய்ந்த கொற்றவையின் குமாரனாகிய ஐயனாரை நிலத்தில் வீழ்ந்து நெடுஞ்

சாண் கிடையாக வணங்கி எழுந்து நின்றான். தன் கையிலுள்ள துணிமுட்டையை இளநாகனார் அந்த மர்மமனிதன் கையில் ஒப்படைத்தார்.

சிறிது நேரத்தில் அந்தச் சன்னிதியில் கொழுந்து வீட்டுவதையும் தீவர்த்தி ஒளிச்சுடரில், மர்மமனிதனாக நாம் பார்த்து வந்தவன் சிவனடியார் திருக்கோலத்துடன் காட்சியளித்தான். அவனுடைய செவிகளில் ஏதோ ஒன்றைத் தெரிவித்த பின்னர் இளநாகனாரிடமிருந்து போலிச்சிவனடியார் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

எரியும் நெருப்பை மிதித்தவர் போல இளநாகர் திடுக்கிட்டவராக அந்தப் போலிச்சாமியாரைச் சற்றுக் கையமர்த்தி நிறுத்திவிட்டு, முன்னர் மனிதமுட்டை வைக்கப்பட்டிருந்த குதிரையின் விலாப்புரத்திலிருந்து ஏதோ ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாக வந்து அதனைப் போலித்துறவியிடம் கொடுத்தார்.

“ஆஹா! நான் எவ்வளவு புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் இத்தகைய பேருதவியைத் தாமாகவே முன்வந்து தாங்கள் செய்திருக்கமாட்டீர்கள்! தங்களுக்கு இந்த நாடும் நானும் மிகமிகக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்” என்று அந்தப் போலிச் சாமியார் விழியாலும், வாயின் இதழாலும் சொல்வது போலிருந்ததைக் குறிப்பாலுணர்ந்து, அவனை வாழ்த்தத் தம்முடைய வலக்கையை உயர்த்தியவராய், “இளந்துறவியாரே! தாங்கள் மேற்கொள்ளும் பயணமும், முயற்சியும், பணியும், பயனுள்ள வகையில் வெற்றிபெற்று நாடுதிரும்பி வருவீர்களாக!” என்று அன்பு கனியும் அமுத மொழிகளில் வாழ்த்துக் கூறினார் இளநாகனார்.

இளநாகனார் தனக்களித்த முத்திரை மோதிரத்தை மிகவும் பத்திரப்படுத்திய இளந்துறவியார், சாலையோரமாக நின்றுகொண்டிருந்த தனது குதிரையின்மீது தாவியேறினர்.

நெடுஞ்சாலையில் மண்டிக்கிடந்த இருள் திரையைக் கிழித்துக்கொண்டு இளந்துறவியின் புரவி, மேற்குத் திக்கில் வாயுவேகமாகத் தாவிச்சென்றது.

மதுரையில் சித்ராபௌர்ணமிக்கு மறுநாள் இரவில் வண்டியூர் மண்டபத்தில் தசாவதாரக்காட்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. திருமாலழகர் பத்துஅவதாரங்களில் பூபாரம் தீர்த்து அருள்பாலித்த வரலாற்றை அழகான ஒப்பனைகளால் பக்தகோடிகளுக்குக் காட்சியளிக்கச் செய்வார்கள். தசாவதார நாள் இரவில் மதுரை இராணி மங்கம்மாள் தன்பரிவாரம் புடைசூழ வண்டியூர் மண்டபத்திற்கு வந்திருந்தார். வெள்ளி போலக் கண்ணைப் பறிக்கும் நிலாஒளியில் வையை யாற்று மணற்பரப்பில் ஆயிரமாயிரம் மக்கள் அமர்ந்திருந்தனர். எங்கும் கலகலப்பும், மக்கள் கூட்டத்தின் நெரிசலும் காணப்பட்டன. மண்டபத்தில் தசாவதாரக் காட்சியை மகாராணி பார்க்கும் வண்ணம் போடப்பட்டிருந்த மேடையில் அரசியாரின் பணிமகளிர் புடைசூழ அரசியார் அமர்ந்திருந்தார். அந்தக் கூட்டத்திலிருந்து சற்று ஓய்வுபெற எண்ணிய தாமரை அங்கிருந்து வெளியேறி வெண்ணைப் பரப்பிற்கு வந்தாள். மணற்பரப்பில் நிலவொளியில் கூட்டத்தை விட்டுக் கடந்து வந்துகொண்டிருந்த தாமரையைத் தொடர்ந்து ஒரு இளந்துறவியும் நடந்துவந்தார். அந்த இளந்துறவி தன்னை எதற்காகப் பின் தொடர்கின்றாள்? என்று அறிய விரும்பிய தாமரை தன்னுடைய நடையைத் தளர்த்தினாள்.

புன்முறுவல் பூக்கும் விழிகளுடன் அந்தஇளந்துறவி
தாமரையை நெருங்கியபின் தன் முகவாயில் ஒட்டிவைக்
கப்பட்டிருந்த சிகையைச் சற்று விலக்கிக் காட்டினார்.
தாமரையின் சந்திர வ த ன ம் சுந்தரமாக மலர்ந்தது.
அவளுடைய விழிகள் துடிப்பும் ஒளியும் பெற்றன.
அவளுடைய வாயிதழ்கள் ஏதோ கேட்கத் தொடங்கிய
பொழுது, தன் வாயில் சுட்டுவிரலை வைத்து எச்சரிக்கை
செய்தார் இளந்துறவி.

“பருத்தி ஆடையாகக் காய்த்ததுபோல”த் தாமரை
தன்னுடைய மனத்தில்எழுந்த பல வினாக்களை அளரிக்
கொட்டிவிடுபவள் போலத் துருதுருவெனக் காணப்பட்
டாள். தாமரையின்காதில் மெல்லஏதோ முணுமுணுத்து
விட்டு, இளந்துறவியார் மின்னல் வேகத்தில் அவ்விடத்
தினின்றும் மறைந்தார். “தான் கண்டது கனவா?
நினைவா? அல்லது தன் காதல் கேட்டவைதான்
உண்மையா? அல்லது தன்உள்ளத்தின் எதிரொலியா?”
என்று சிந்தனை தடுமாற ஒன்றும் தோன்றாதவளாய்ச்
சிலைபோல நின்று கொண்டிருந்த தாமரையை, அவ
ளுடைய தோழியர் இருவர் தேடிவந்தவர்கள், “உன்னை
மகாராணியார் அழைக்கின்றார்கள். மாளிகை திரும்ப
வேண்டுமாம்!” என்று அழைத்தனர்.

மகாராணியாரின் பரிவாரம் அரசமாளிகைக்குள்
நுழைந்து கொண்டிருந்த அதே சமயத்தில், அரசமாளி
கையின் பின்புறத்தில் அமைந்துள்ள வெள்ளியம்பல
மன்ற வாயிலில் நின்ற காவலனிடம், தன் கையிலிருந்த
முத்திரை மோதிரத்தைக் காட்டிய இளந்துறவி, மன்றத்
தின் குதிரைப் பந்தியில் தன்னுடைய குதிரையை
நிறுத்திவிட்டு ஓய்வுபெறச் சென்றார்.

25. திரைமறைவில்

மதுரை அரண்மனை நந்தவனச் சோலையில் இளவரசன் விசயரங்கசொக்கநாதன் உலவிக்கொண்டிருந்தான். சோலையின் மேற்றிசை மதிலையடுத்து, வாகைமரங்கள் வளர்ந்திருந்தன. அந்த மரங்களின் வளைந்த கிளைகள், மதிலின் மேல்புறமாகப் படிந்துகிடந்தன. அந்தக் கிளைகளிலிருந்துகொண்டு, அண்டையிலுள்ள மாமரக்கிளையில் அமர்ந்திருக்கும் கிளிகளையும், குயில்களையும் உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தது ஒரு சுவன் குரங்கு. அந்த ஆண் குரங்கின் செயலும் அதன் அங்க அசைவுகளும் இளவரசனுக்கு வியப்பைக் கொடுத்தன. அப்பொழுது இளவரசன் நிற்குகொண்டிருந்த நந்தவனத்திற்குள், தாமரை வந்துகொண்டிருந்தாள்.

“வந்து வெகுநேரம் ஆயிற்று! என நினைக்கிறேன் இல்லையா, இளவரசே?” என்றுள் தாமரை.

“ஆமாம்! பெண்களே ஆண் வர்க்கத்தைத் தவிக்க விட்டு வேடிக்கை பார்க்கும் கூட்டம்தானே!” என்று இளவரசன் தாமரையைச் செல்லமாகக் கடிந்து கொண்டான். “மகாராணியார் பள்ளியறைக்கு எழுந்தருளும்வரை காத்திருக்க நேர்ந்தது.” என்று, தான் வரத்தாமதமான காரணத்தைத் தெரிவித்தாள் தாமரை.

“இன்று உச்சிப் பொழுதிற்குப் பின்னர், என் அத்தை, வானவன் மதுரைக்குப் புறப்பட்டுச்சென்றார்கள். மகாராணியாரின் விருப்பப்படி இன்னும் சில நாட்கள்வரை, நான் மதுரையிலேயே தங்கியிருக்கப் போகிறேன்,” என்றுள் சலிப்புடன்,

“அப்படியா! பழம் நழுவிப் பாலில்விழுந்தது” என் பதன்பொருளை நான் இப்பொழுதுதான் வாழ்க்கையில் புரிந்துகொண்டேன்” என்று இளவரசன் தாமரையின் தளிக்கரத்தைத் தொட நெருங்கினான். அப்பொழுது மதிற்புறத்தில் வளைந்திருந்த மரக்கிளைகளில் சிறிது சலசலப்பு ஏற்படவே, இளவரசன் பார்வை, அந்தப் பக்கமாகத் திரும்பியது. அவன் சற்றுமுன்னர் பார்த்த கடுவன், இப்பொழுது மரக்கிளையிலமர்ந்திருந்த கிளிகளையும், குயில்களையும் வீட்டுவிட்டு, மதிலுக்கு அப்பால் எங்கோ நோக்கியவாறு குர்...குர் .. என்று கத்திக் கொண்டிருந்தது.

“தாமரை! உனக்குத் தெரியுமல்லவா? படை மாற்றாரை நோக்கிச் சோழவந்தானிலிருக்கும் நமது மதுரை மண்டலப் பெரும்படைகள், புறப்படவிருக்கின்ற செய்தி!,” என்றான். “ஏன், சோழவந்தானில் இருப் பதைவிட, மறவர்சீமையில், படைவீரர்களுக்கு ஏதாவது வேலை கொடுக்கலாம் என்று எண்ணினார் போலும், உங்கள் மாதண்டநாயகர்!”

தாமரையின் சொற்கள், சொக்கநாதன் நெஞ் சத்தில் சுருக்கென்று தைத்தன.

“இல்லை... படைமாத்தூரில் அமைந்திருக்கும் புதிய மாடிவீட்டில் இனிமேல் மதுரைப்படைகள் பாசறை இறங்கியிருக்கப் போகின்றன.” என்றான் இளவரசன்.

“ஆமாம்! மதுரைமண்டல மகாசாமந்தநாயகருக்குப் பணையர்மாளிகைஎன்றால் மிகுந்த பயமாயிருக்கிறதாமே” என்றாள் தாமரை. அவள் வார்த்தைகளை அலட்சியப் படுத்த விரும்பாதவனாக, விசயரங்கசொக்கநாதன் மீண் டும் மதிற்புறத்தை நோக்கினான். அங்கே கிளைகளும்

இலைதழைகளும் அடர்ந்து நெருங்கியிருந்த ஓரிடத்தில் மதிலின்மீது படிந்துள்ள கிளையில் கடுவன் தாவிக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிய வந்தது. அதனைத் தாமரையும் ஓரளவு கவனித்துக்கொண்டவளாய், இளவரசன் கவனத்தைத் தன்பக்கமாகத் திருப்பமுயன்று “மறவர் பூமிமீது மதுரைப்படைகள் படையெடுப்பதற்கு, அந்த மக்கள்செய்த தீமை என்ன? மாமன்னர் முத்துக்கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர், மதுரைமா நகரில் மணிமுடி குடுதற்குப் பேருதவியாக இருந்தவர்கள், மறவர்குடியினர் அல்லவா? அதற்குக் கைமாருகக் கிடைத்த பலன் தானே மதுரைப்படைகளின் பாசறையமைப்பு? நன்றாக இருக்கிறது உங்கள் மதுரையாட்சியின் நன்றியுணர்வு. மன்னருக்கிடையே ஏற்பட்டுள்ள மனக்கசப்பை, பாவம் அப்பாவி மக்களிடம் காட்டி, இரத்தக்களரியாக்குவதா?” என்று ஆவேசத்துடன் பேசினான் தாமரை.

அன்று மதுரைக்காவலன், ஒருவீட்டின் கதவைத் தட்டிய களங்கத்திற்காகத் தன் கைகுறைத்த செய்தியும், ஆராயாமல் அரசியல் பிழைத்த அரசன் ஒருவன், அரியணையில் தன் ஆருயிர்த்துணைவியுடன் ஆவிதுறந்த நிகழ்ச்சியும், மதுரை நகரின் ஆட்சிச் சிறப்பிற்கும், அரசுபீடத்திற்கும் பெருமைதரும் வீரவரலாறு அல்லவா? கடமை தவறினான் என்று கருதிக் கூலியாளுக்குக் கசையடிகொடுத்த காவலனைக் கடவுளே வந்து தண்டித்த கதையை, இளவரசர் மறந்திருக்கமாட்டார்!” என்று மதுரையில் நடைபெற்ற வரலாற்றை, இளவரசன் கருத்தில் உறுத்தும் வண்ணம் எடுத்துரைத்தாள் பனையூர் மாளிகை மணியகாரர் மகள் தாமரை. வேறு ஆளாக இருந்திருந்தால், விசயரங்கன் சரியாகப் பாடம் கற்பித்திருப்பான்; தன்னுடைய பேச்சு, இளவரசனுடைய

ஆத்திரத்தைத் தூண்டிவிட்டிருப்பதை அறிந்துகொண்டதும் தாமரை, அவனிடம் மிகவும் கொஞ்சலாகப் பேசினாள்.

“அடடா, மறந்தே போய்விட்டேன். படை மாற்றார் மீது படையெடுத்தால் மட்டும் போதாது. சேதுபதி பூமியின் மீதும் படையெடுத்து நீங்கள் வெற்றிபெற வேண்டும் அத்தை இராக்கம்மாளின் நெடுங்கால ஆசையும் இதுதான்!” என்றாள் தாமரை ..

“ஆம்! உண்மையிலேயே, உன் அத்தைக்குத் தெரியும் இந்த மதுரை ஆட்சியின் மாண்பு; என் பாட்டனார் காலத்திலிருந்து வடக்கே வெள்ளாறு முதல் தெற்கே வைப்பாறு வரையுள்ள தென்பாண்டி மண்டலம் குறிப்பாக, மறவர்நாடு, மதுரை அரசின்கீழ் வந்தாக வேண்டும், என்பது நாயக்கராட்சியின் குறிக்கோளாக இருந்தது ” என்று எங்கள் பாட்டி அடிக்கடி தளவாயிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததுண்டு. அந்த மாமன்னரின் கனவு, மகாராணியார் காலத்திலேயே நிறைவேற்றப்படவேண்டும்” என்று உறுதியாக உரத்த குரலில் முழங்கினாள் இளவரசன்.

“மகாராணியார் காலத்தில் தென்பாண்டிமண்டலம் ஆட்சியின் கீழ் வந்தாக வேண்டும் என்பதில் எனக்கும் கொள்ளை ஆசையுண்டு... உம்...இப்பொழுதுதான் நினைவுக்கு வருகிறது. எப்பொழுதுமே கட்டுக்கதைகளைக் கட்டிவிட்டு, அவற்றிற்குக் காலும் தலையும் ஒட்டவைத்து, நாட்டுப்புற மக்களிடையே அவற்றை உலவ விட்டு, அதனால் விளைவதை வேடிக்கையாகக் கவனித்து மகிழ்வதில் இந்தச் சேதுபதி பூமிமக்களுக்கு ஒப்பானவர் இவ்வுலகத்தில் அவர்களே தான்; பாண்டியமன்னரின் பரம்பரைச் செல்வமாகிய வலம்புரிச்சங்கம் வைக்கப்

பெற்ற தந்தப்பேழைமதுரை மாநகரில் நம்மிடம் இருக்கின்றதாம்! எப்பொழுதோ தொலைந்துபோன அந்தப் பேழையைப்பற்றிய செய்தியை, இப்பொழுது மறவர் நாட்டு மக்கள் இடையே உலவ விட்டுப் பகையை வளர்த்து வருகின்றனர். இப்படியெல்லாம் தப்புக் கணக்குப் போடுபவருக்கு நல்லபாடம் கற்பித்தல் வேண்டும்” என்றுள் தாமரை...

தாமரையின் பேச்சால், எப்பொழுதோ இளவரசனின் இதயத்தில் புதைந்துபோன ஒன்று, இப்பொழுது கிளர்ந்து எழுந்து வளரத் தொடங்குவதைப் போன்ற உணர்ச்சி பெற்றது. வ ல ம் பு ரி ச் சங்கம் வைக்கப்பெற்றிருக்கும் தந்தப்பேழை! தந்தப்பேழை!!

“அப்படியே, மதுரையரசிடமே இருக்கிறதென்று வைத்துக்கொள்ளட்டும். தந்தப்பேழையை மீட்டிச் செல்லக்கூடிய தைரியமும், ஆற்றலும் எந்தத் தமிழனுக்குமே ஏற்பட முடியாது. தமிழர்கள் கையால் ஆகாதவர்கள்!” என்று வீராவேசத்துடன் சொக்கநாதன் சொல்லிக்கொண்டிருந்த வேளையில், மரக்கிளையின் மறைவிலிருந்து மனித உருவம், இளவரசன் பேச்சை உற்றுக் கவனமுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்ததை மெதுவாகத் தாமரை தன் ஓரக்கண்ணால் கவனித்துக் கொண்டாள்.

“தந்தப்பேழையாம்! தந்தப்பேழை!! முதுமையில் ஏற்படும் சபலத்தாலும் முற்றிலும் மக்களை ஏமாற்றி வருவதற்கு ஏதேனும் காரணத்தை உண்டாக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தாலும், கிழவன் சேதுபதி, மக்களிடம் இந்தப் பொய் வதந்தியைப் பரப்பிவிட்டிருக்கின்றார். அப்படித் தந்தப்பேழையை எடுக்கும் ஆற்றல், அவர்கள் நாட்டுத் தளபதி சந்தனத் தேவனுக்கு இருந்தால்,

அதையும் தான் நாம் பார்த்துவிடுவோமே!" என்று அறைகூவல் விடுவதுபோலப் பொரிந்து தள்ளினாள் மணியகாரர் மகள் தாமரைக்கண்ணி.

"எரிகிற தீயினில் சிறுகச் சிறுக எண்ணெய் வார்ப் பதுபோலத் தாமரையின் மொழிகள், இளவரசனது உள்ளத்தில் புதைந்திருந்த இரகசியத்தை வெளிப் படுத்தத் தூண்டிக்கொண்டிருந்தன.

"அப்படித் தளபதி சந்தனத்தேவன் தந்தப் பேழையை மீட்டிச் செல்லமுயற்சித்தாலும் அவன் நிச்சயமாக ஏமாறப் போகிறான் ஏனென்றால் அது இப்பொழுது மதுரை மாளிகையில் இல்லை, !"

"என்ன? தந்தப்பேழை-தமிழக மன்னர்க்குச் சொந்தமான அரசரிமைச் செல்வம் மதுரை மாளிகையில் இல்லையா? முடியாது! இதனை என்னால் நம்பவே முடியாது. தாங்கள் இளவரசர்தானே! முடியரசராகி அரசோச்சும் பொறுப்பை அடையும் பொழுது தான் அரசாங்கத்தின் உயிர்நிலையான அந்தரங்கஇரகசியங்கள் சிலவற்றைத் தாங்கள் தெரிந்து கொள்ள முடியும். இது எல்லா அரசமரபிற்கும் உரிய சம்பிரதாய வழக்கம்" என்று தாமரை எடுத்துக் கூறினாள். அவளுடைய சொற்கள் இளவரசன் உள்ளத்தில் அவள் இன்னும் தன்னை, ஒன்றும் தெரியாதவன் நிலையில் குறைத்து மதிப்பிடுவது போன்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கிற்று. "தாமரை! போதும் நிறுத்து! நீ பெரிய வாயாடியாக இருப்பாய்! என்று தெரிகிறது. இந்த மதுரை நாட்டின் அரசியலுக்கு, விசயரங்க சொக்கநாதன் இளவரசனாக இருக்கலாம். ஆனால்... மறை பொருளாக உள்ள இரகசியங்களைப் பொறுத்த வரையில் விசயரங்க சொக்கநாதன் இளவரசனில்லை.

அவற்றை முற்றிலும் தெளிவாக அறிந்திருக்கும் முழு வேந்தன் அவன். ஏனெனில் பாட்டியாரின் அரசியல் பகைமை திடீரென்று நாட்டில் வெடித்துக் கிளம்பி விட்டால், எத்தனையோ இரகசியங்கள் எனக்குத் தெரிய முடியாமல் போய்விடக்கூடாது என்பதற்கு எச்சரிச்சு கையாகவே முன் கூட்டியே, என்னிடம் பாட்டியார் இரகசியம் பலவற்றையும் தெரிவித்திருக்கின்றார்கள் ” “அப்படியா... இளவரசே!” பெண்புத்தி பேதமையுடையதுதானே! தந்தப்பேழை .. மதுரையில் இருக்கிறது. என்று தவறாகச் சொல்லிவிட்டேன் .. சரி .. சரி ... இப்பொழுதுதான், எனக்கும் அதன் இருப்பிடம் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது”.....

“என்ன? தந்தப்பேழையின் இருப்பிடத்தைத் தெரிந்து கொண்டாயா? எங்கே சொல்லேன்? பார்க்கலாம்!

“திருச்சியில் இருக்கிறது !”

“அடி பைத்தியமே! அங்கிருந்து என் தாத்தா காலத்திலேயே அது அகற்றப்பட்டுவிட்டது. புதுக்கோட்டைக்கு அடுத்துள்ள சித்தன்னவாசல் மலை மீது ‘ஏழடிப் பட்டம்’ என்னும் இடத்திற்குப் பின்புறமாகவுள்ள மலைச் சரிவில் அமைந்துள்ள சுனையொன்றில்” என்று மடமடவெனச் சொல்லி வந்த விசயரங்கன் தேள்கொட்டிய திருடனைப்போல, விரலைத் தன் பல்லால் கடித்தவாறே உளறினான். தான் உளறியதை அந்த நந்தவனச் சோலையில் தாமரையைத் தவிர வேறு யாரும் கேட்டிருக்க முடியாது” என்ற நம்பிக்கையில் தாமரையின் கண்ணாடிக் கன்னங்களைத் தொட்டான். ஒதுங்கியிருந்த புறமதில் மேலிருந்து கிளைகளின் அசைவுகளுக்கிடையே மனிதவுருவம் அப்பாலுள்ள

வெள்ளியம்பல விமானப் பரப்பில் குதிக்கும் ஒலியும் அதனை யடுத்துப் பறவைகளின் கீச்சொலியும் கேட்டன. தாமரை, “சற்றுமுன் பார்த்த அந்த முரட்டுக் குரங்கின் துடுக்குத்தனமாக இருக்கும்”, என்று சொல்லிக் கொண்டே, இளவரசன் கையைப் பற்றிய வண்ணம் அந்தப்புர நந்தவனத்தை விட்டுப் புறப்பட்டாள்.

அங்கிருந்து தாமரையும், விசயரங்கனும் சலனமின்றி நடந்துவந்து கொண்டிருந்தனர். தாமரையை அவளுடைய அறையில் விட்டுவிட்டு, இளவரசன் திரும்பிக் கொண்டிருந்த போது, வழியில் பாட்டியாரின் பள்ளியறைப் பக்கமாக அவன் பார்வை தற்செயலாகத் திரும்பியது. அவன் கண்ட காட்சி! அவனுடைய அங்கமெல்லாம் உலுக்கி எடுத்தது மதுரை மண்டல மகாராணியாரின் பள்ளி அறையில் மகாராணியாருக்கு அருகில் அமர்ந்து கொண்டு தளவாய் நரசய்யாசிரித்துச் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தார் விசயரங்க சொக்கநாதன் உடம்பெல்லால் ஆயிரக் கணக்கான வேல்கள் பாய்வது போன்ற நடுக்கத்தை அந்தக் கொடியகாட்சி உண்டாக்கத் தொடங்கியது.

இரண்டாம் பாகம் களம்சொல்லும் வரலாறு

26. மும்முனைப் போர்

போர்மேடங்கள் தென்பாண்டி நாடெங்கும் குவிந்து கொண்டிருந்தன. நாட்டுப்புற பக்களிடையே விரைவில் நடைபெறவிருக்கும் யுத்தத்தைப்பற்றிய செய்திகள் பரவிக்கொண்டிருந்தன. கானாட்டிலும், மங்கலநாட்டிலும் உள்ள காட்டுவழிகளில் எங்கும், படைவீரர்கள் பாசறைகளில் யுத்தப் பயிற்சிகளில் ஈடுபட்டுவருவதாகவும், சானப்பேர், தேவன்கோட்டை, முகவை, மதுரை ஆகிய நகரங்களுக்குச் சென்று வரும் வாணிகர்கள் தாங்கள் கண்டும் கேட்டும் அறிந்தவற்றிற்கு மிகையான பலப்பல வதந்திகளை உலவவிட்டிருந்தனர். உணவுத்தானியங்களையும், காய்கறிகள் பால் மோர் ஆகியவற்றையும் நகரங்களுக்குக் கொண்டு சென்று விற்றுவரும் சிற்றூர் மக்கள், தங்கள் செவிகளில் படும் வதந்திகளுக்குக் காலும் தலையும் கற்பித்துப் பயங்கரமாக உருக்கொடுத்து வந்தனர்.

இந்த வதந்திகளுக்குச் சிகரம் வைத்ததுபோலச் சேதுபதியியின் சேனாதிபதி சந்தனத்தேவன், தலைமறைவாகிவிட்டாராம்! தலைநகரிலும், தேவர் மாளிகையிலும் அவரது தலைமறைவுச் செய்திகளைப்பற்றிப் பலவாறு பேசிக்கொள்ளுகின்றனர். “மாமன்னர் ஆணையின்பேரில் ஈழநாட்டிற்குச் சென்றிருப்பதாகச் செய்தி யொன்று பரவியிருந்தது. விசயநகரத்திற்குச் சென்று, மகாராணி மங்கம்மாளைப்பற்றித் தெரிவிக்குமாறு தளபதி

அனுப்பப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிவித்தனர் பலர். தாயுமானரின் திருக்கானப்பேர் வருகைக்குப் பின்னர் அவருடைய குருவினருடன் இராமேச்சுவரம் சென்றிருக்கலாம்” என்றனர் சிலர். உடையத் தேவருக்கும் சேனாதிபதிக்கும் உள்ளூர மனக்கசப்பு ஏற்பட்டுவிட்டதாம். அதனால்தான் நாட்டைவிட்டு வெளியேறி விட்டார் என்று பேசினார் சிலர்.

“ஊர் இரண்டுபட்டால் கூத்தாடிக்குக் கொண்டாட்டமல்லவா”. புலிக்காலுடையாரும். பவானி சங்கரனும், பல்லவராயனும் நாட்டுப்புறத்துப் பட்டி தொட்டிகளில் எல்லாம்வந்து, நாட்டாண்மைக்காரர்களிடமும், மணியகாரர்களிடமும், பெருந்தனக்காரர்களிடமும், அம்பலகாரர்களிடமும், வருங்காலத்தில் அவர்களுக்கு வரவிருக்கும் வசதிகளையும், வாய்ப்புகளையும் எடுத்துக்கூறித் தங்களுடைய கட்சிக்கு ஆதரவு திரட்டுவதில் முனைந்துநின்றனர். நடைபெறவிருக்கும் மும் முனைப்போரின் முடிவில் தங்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய பல-பலன்களைக் கணக்கிட்டுப் பங்குபோடுவதிலும், பதவிபெறுவதிலும் நாட்டுப்புறமக்களில் சிலர்மனப்பால் குடித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

“அப்படியானால் தளபதி எங்கே?” வீடுபற்றி எரியும் பொழுது வீணைமீட்டும் வீணர்போல், நாடு முற்றும் போர்ப் புயலில் நடுங்கிநின்று தவிக்கையில் கூடுவிட்ட பறவைபோல ஓடிவிட்டார் தளபதி” என்று நாள்தோறும் ஒலமிடும் கூக்குரலைக் கேட்டு, வெறுப்பும் வேதனையும் கொண்டவர்களில் அல்லியின் தாயரம் சொல்லில் அடங்காது. அவள் தளபதியின் விபரீதமான தலைமறைவுச் செயல்களால், தாமரைக்குளத்திலிருந்து வெளியேறுவதில்லை. தாங்கமுடியாத

அவமானமும், ஆற்றமுடியாத பழிச்சொல்லும் அல்லியின் உள்ளத்தைச் சல்லடையாகத் துளைத்துக்கொண்டிருந்தன. புரையோடிப் போயிருந்த நெஞ்சத்தில் சுறுசுறுப்பும் விருவிருப்பும் தூர்ந்து போயிற்று. அதனால் துரும்பாய் இளைத்துச் சோர்வுற்றுக் காணப்பட்டாள் அல்லி.!

அன்று மாலையில் அல்லி, தேவர் மாளிகைக்குச் சென்றிருந்தாள். அவளுடைய வருகை செங்கமலத்திற்கு வியப்பை அளித்தது. ஏனெனில் பலநாட்களாக அல்லி எவ்வாறு அஞ்ஞாதவாசம் செய்தாளோ, அது போலத் தாமரைக் கண்ணியும் செங்கமலத்தைப் பார்க்க வரவில்லை. தாமரை மதுரைச்சித்திரைத் திருவிழாவிற்குச் சென்ற பின்னர் அவளைப்பற்றிய செய்தி ஒன்றும் கிடைக்க வில்லை. அல்லியும், செங்கமலமும் பேசிக் கொண்டிருந்த சமயம் முகவை மாளிகையிலிருந்து கூழ்ப்பன் கையில் ஒலையுடன் வந்து சேர்ந்தான்.

“ஒலையை விரித்துச் செங்கமலம் படிக்கத் தொடங்கினாள். சேதுநாட்டின் தளபதியும், தென்பாண்டிமண்டலத்தின் சேனாதிபதியுமாகிய சந்தனத் தேவனுக்கு மாமன்னர் இராச ராசபரகேசரி விசயரகுநாத கிழவன் சேதுபதியின் கட்டளை.

காளுட்டின் வடக்கில் பல்லவராயனும், மங்கலநாட்டின் எல்லையில் புலிக்காலுடையாரும், படைமாற்றார்ப் பறந்தலையில் மதுரை மண்டல மகாசாமந்த நாயகனாகிய பங்காரு திருமலையும் வருகிற ஆடித்திங்கள் பதினெட்டாம் நாளன்று, ஒரே காலத்தில் போர் தொடங்கவிருப்பதாக அறிகின்றோம். மும்முனைப் போராட்டத்திற்கிடையே எம்முனையிலும் தங்கட்குச் சோர்வோ, தோல்வியோ ஏற்படாமல் அவ்வப்போது தூசிப்படைகளை முன்னோடியாக விடுத்துச் செய்தி அறிவதற்கும்,

வேளக்காரப்படை வீரர்களைப் படையின் பாசறைகளில் விடுத்துப் புதிய உதவிகள் அளித்துவருவதற்கும் ஆகிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யும் பொறுப்பைப் பவானி சங்கரன் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறான். மங்கலநாட்டுப் படைகள் முதலில் போரைத் தொடங்க வேண்டுமென்ற நடவடிக்கை தளர்த்தப்பட்டு, கானுட்டின் வடக்கில் பல்லவராயன் தொண்டைமானை முதலில் தோற்கடிக்கும் நடவடிக்கையும், அதனைத் தொடர்ந்து படைமாற்றார்ப் படையெடுப்பும் நடைபெறச் செய்வதென்றும் பகைவர் முடிவுசெய்திருப்பதாக நமக்குத் தகவல் கிடைத்திருக்கிறது. எனவே உடையத் தேவர் கானுட்டுப் படையெடுப்பிலும், சேனாதிபதி சந்தனத்தேவன் படையெடுப்பிலும் ஈடுபடுமாறு நாம் ஆணையிடுகின்றோம். மங்கலநாட்டுப் போர்முனையில் நாமே நேரில் ஈடுபடுவோம். நிகழ்ச்சிக்குரிய தகவல்கள் உடனுக்குடன் தொடர்ந்து வரும்.

“உடையார் கிழவன் செய்தி”

ஓலையைப் படித்து முடித்ததும் அல்லியின் உடம்பெல்லாம் அனலாகக் கொதித்தது. மும்முனைப் போர்! மும்முனைப் போர்! மும்முனைப்போர்!! அவளுடைய முனையெல்லாம் கொதித்துக் குமுறியது. ...

“தளபதியார் தாமரைக்குளத்திற்கு வரவில்லையா, அல்லி!” செங்கமலத்தின் கேள்விக்கு வாய்திறவாமலே தலையசைத்து அல்லி விடையளித்தாள்.

“அப்படியானால் தளபதியார் எங்கே போனார்?” அல்லியின் குளிர்விழிகள் அருளிமழை பொழிந்தன. அந்தக்கண்ணீர் முத்துத் துளிகள் அவளுடைய கன்னங்களாகிய கண்ணாடித்திடலில் தெறித்துச் சிதறின. தேம்பித் தேம்பிப் பச்சிளங் குழந்தையைப்போல அவள் கசிந்துருகிக் கண்ணீர் வடிக்கத் தொடங்கினாள்.

“அடி அசடே! இதற்கேன் அழுதிராய்? அவர் எங்கேனும் முக்கிய வேலையாகச் சென்றிருப்பார். திடீரென்று நம்மையெல்லாம் வியப்பூட்டும் அளவில் மும்முனைப் போராட்டத்தில் வந்து கலந்து வீரத்துடன் போராடி, எதிரிகளை விரட்டி, வெற்றி வீரராக இந்த மாநகரத்தில் விளங்கப்போகின்றார். இது சத்தியம்!” என்று வீரமொழிகளை உணர்ச்சிப் பெருக்கில் கொட்டிக் குவித்தாள் செங்கமல நாச்சியார்.

சீறும் புயற்காற்றுப் போல இந்த இருவர் உள்ளமும் குமுறிக் கொண்டிருந்தது. பாய்மரமில்லாப் படகு! மீகாமனில்லா மரக்கலம்! அச்சாணியில்லா அகல்நெடுந்தேர்! இவை எவ்வாறு செல்லமுடியும்? வேருடன் சாய்ந்துவிழும் பெருமரம்போல, தளபதி யில்லாத தாயகம் சரிந்து விழுந்துவிட்டால்? தள்ளாத முதுமையிலும், சற்றும் சளைக்காமல், தணியாத துணிவுடன், தாமே போர்க்களம் நோக்கிப் புறப்படுவதாகத் தெரிவித்திருக்கும் மாமன்னர் சேதுபதியின் செவிகளில் தளபதி சந்தனத்தேவன் நாட்டில் இல்லையென்ற செய்தி விழுந்தால்? ... தளபதி நூரில் இல்லையாம்; தலைமறைவாய்த் திரிகின்றாராம் என்ற தகவல், மறவர்படை வீரர்கட்குத் தெரியவந்தால்? ... மேலும் இரக்கமற்ற அரக்கமனம் படைத்த பங்காரு திருமலைக்கு இந்தச் செய்தி எட்டி விட்டால்? ...”

இவ்வாறு இரண்டு பெண்மணிகளின் இதயத்தில் எழுந்து மோதிக் கொண்டிருந்த எண்ணக் கொந்தளிப்புக் கிடையே, காவற்பெண்டு ஒருத்தி விரைந்தோடி வந்தாள். “இவர் மேற்றிசை நாட்டுக் காவலர். தேவரைப் பார்க்கவேண்டுமாம்” என்று அந்தக் காவற்பெண்டு கூறினாள்.

“என்ன செய்தி? என்ருள் செங்கமல நாச்சியார். மதுரையிலிருந்து படைகள், சேதுநாட்டு எல்லை யிலுள்ள, படைமாற்றார்ப் பாசறைக்கு வந்து கொண்டிருக்கின்றன. மதுரைப் படைகளின் சேனாதிபதியாகப் பங்காரு திருமலையே பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருக்கிறான் ” என்று காவல் வீரன்,

“போரை மறவர் சீமை வரவேற்கிறது. போரில்லா வீட்டால் வீரம் விளக்கம் பெறமுடியாது. தன்னுடைய படையில் இருப்பவர்களின் பெயரை இறந்தவரின் பட்டியலில் சேர்ப்பதற்கு ஒடோடி வருகின்றான் பங்காரு திருமலை. மானமறவர்க்கு வீரப்போராட்டம், சாதாரணப் பொழுது போக்குத்தான் ” என்பதைச் சேனாதிபதி பங்காரு திருமலை வீரையில் தெரிந்து கொள்ளப்போகிறான். தேவர் வந்தவுடன் செய்தியைத் தெரிவிக்கிறேன். அதுவரை நீங்கள் படைமாற்றார்ப்படை வரவைக் குறித்து எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும். சீக்கிரமே இந்தச் சிறியமறவர் சீமையின் படைகளும் படைமாற்றார் நோக்கிப் புறப்பட்டுவிடும் ” என்று உள்ளத்தின் உணர்ச்சி பொங்கச் செங்கமலம் பேசி முடித்தான்.

அந்தக்காவல் வீரன் அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றதும் மறுவினாடியே, அல்லியிடம் ஆவேசத்துடன் கூறத்தொங்கினாள் தேவரின் திருத்தமக்கையார் செங்கமல நாச்சியார்.

“அல்லி! உன்னுடைய பெயர்தாங்கிய பெண்ணரசி முன்னொருகாலத்தில் இந்தத் தென்னகத்தில் தன்னரசு நடத்திவந்தாள். ஆம். அந்தப் பாண்டியர்குலப் பாவை தன்னந்தனியாளாக இந்தத் தரணியெல்லாம், ஒரு குடைக்கீழ் ஆண்டுவந்தாள்! மண்ணரசர் வியந்து போற்றும் பெண்ணரசியாக மகுடம்புனைந்து, இந்தப்

பாண்டிய மண்டலத்தை வெகுநாட்கள் ஆண்டிருந்தாள். அவளுடைய ஆட்சியில், புலியும் பசுவும் ஒரு துறையில் நீருண்டன. கீரியும் பாம்பும் பகையொழிந்து விளையாடின. பசியும் பிணியும் பஞ்சாய்ப் பறந்தன. ஒரு நாளேனும் உழவர் ஒய்ந்திருக்கவில்லை. முறைசெய்து அரசுபுரிந்த அல்லியின் நாட்டில், மாதம் மும்மாரி பெய்தது. தெருவெல்லாம் தழைத்து நிறைந்தது. வீடெல்லாம் செந்நெல்... ஆம் ...

வாழை வடக்கீனும், வான்கமுகு மேற்கீனும்
அரிதாள் அரிந்துவர மறுதாளில் பயிர்வளரும்
கதிர் உழுக்கு நெல்காணும், கட்டுக் கலங்காணும்
மாடுகட்டிப் போரடித்தால்மாளாதுசெந்நெல்என்று
ஆனைகட்டிப் போரடிக்கும் அழகான தென்மதுரை,

என நாவலர் நற்றமிழ் பாடினர். பாவலர் பரிசில்பெற்று மகிழ்ந்தனர். அந்தப் பெண்ணரசியே இன்று என்னெதிரில் நிற்கின்றாள்...அல்லி. ஆமாம்! அந்த மகாராணி நீயேதான்! அல்லி! நீயேதான்...! அல்லி, நீயேதான்!" திரும்பத்திரும்ப உணர்ச்சியுடன் உவகை பொங்க உடையத் தேவரின் திருத்தமக்கையார் வெறிக்கூச்சலிட்டுக் கூறினாள். அந்தப் பேச்சைக் கேட்டுநின்ற அல்லியின் உள்ளம், விளக்கமுடியாத வீரவுணர்ச்சியால் நிறைந்து ததும்பியது. ஏதோ, அல்லியின் எதிரில், அவள் விழிகளில் ஒளிபாய்ந்து தெளிவும் திருத்தமுமான வழிகாட்டி, அவளை அதிற் செல்லுமாறு அழைப்பதுபோல செங்கமல நாச்சியாரின் பேச்சில்வெளிப்பட்ட உணர்வு தூண்டியது.

அப்பொழுது மாளிகை வாயிலில் சிவிகையிலிருந்து இறங்கியவனாய்ப் பணிமகளிர் புடைசூழ, சிரிப்பும், குதிப்புமாகச் சிட்டுப்போலப் பாய்ந்து வந்துநின்றாள் பனையூர் மாளிகை மணியகாரர் மகள் தாமரை. சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த அல்லியும் செங்கமல நாச்சியாரும், தாமரையின் குதூகலத்தைக் கண்டு திகைப்பும் வியப்பும் அடைந்தனர்.

27. ஆணை பிறந்தது

சிரிப்பும் குர்மாளமுமாகத் தாமரை வந்துகொண்டிருந்ததைக்கண்டு அல்லிக்கு அளவிடமுடியாத எரிச்சலாக இருந்தது. “பட்டினம் தீப்பற்றி எரியும்பொழுது, பஞ்சப்பொதி குதித்து விளையாடியதுபோல, சீமையே யுத்த நெருப்பால் புகைமுட்டமாகிக்கொண்டிருக்கும் வேளையில், சிரிப்பு வேறு வேண்டுமா?” என்று ஆத்திரம் ஆத்திரமாக அல்லிக்கு இருந்தது.

“உண்ட சோற்றுக்கு உழைத்துத்தானே ஆக வேண்டும். மங்கும்மாள் வீட்டுப் பணமல்லவா!, இப்படி ஆட்டபாட்டத்தை நடத்துகிறது. இவர்களுக்கு நாட்டுப் பற்று எப்படி ஏற்படமுடியும்?” என்று வெடுக்கெனக் கேட்டுவிட்டாள் அல்லி.

“வயிற்றுப்பிழைப்புக்காக மதுரை ஆட்சியில் பணி செய்து வாழ்ந்தாலும், மானத்தை – மனச்சாட்சியை விற்றுப்பிழைக்கமாட்டாள் இந்த மணியகாரர் மகள் தாமரை. அல்லி என்ற பெயரால் தனக்கு ஏற்பட்டுள்ள அகம்பாவத்தில் இந்த அப்பாவினைப்பற்றிய உண்மை எங்கே தெரியப்போகிறது? உம் ம் தளபதியார்... தலைநகரில் இல்லை. இருந்தால் இந்தத் தற்பெருமைக் காரிக்குச் சரியான தண்டனை கிடைக்கச் செய்திருப்பேன்” என்று தானும் அல்லிக்குத் தாழ்ந்தவள் இல்லை என்பதைக் காட்டிக்கொள்வதற்குச் சுடச் சுடக் கொடுத்தாள் தாமரை.

“வந்ததும் வராததுமாக இரண்டு பெண்களுக்கிடையே வம்பு வளர்ந்துவிட்டதே!, உம்...ம் உங்களைச்சொல்லி என்ன பயன்? இந்த நாட்டுக்கே

பொல்லாதகாலம் உண்டாகியிருக்கிறது! சரி. சரி! வினையாட்டே வினையாகப்போகிறது. வாருங்கள். அந்தப்புர மாளிகைக்குச் செல்லுவோம்!” என்று கூறி அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு செங்கமலம் உள்ளே சென்றாள்.

“மதுரை அழகர் திருவிழாவிற்குச் சென்றவள் நீ புதுமையாக எதையாவது சொல்லுவாய் என்று எதிர்பார்த்தோம். போராட்டச் செய்தியைத்தான் நீ சுமந்து வந்திருப்பாய்! படைமாற்றாரை நோக்கிப் பங்காரு திருமலையின் படைகள் வஞ்சி சூடி வருகின்றனவாய். யுத்தமே நம் சேதுபதியூமியின் முத்திசைகளிலும் சூழ்ந்துவிட்டது. தளபதியோ, தலைநகரில் இல்லை. அவர் எங்கே சென்றார்? எப்பொழுது சென்றார்? ஏன் சென்றார்? என்ற வினாக்களுக்கு இந்த நாடெங்கும் புதுமையான, புதிரான, வியப்பான, வேடிக்கையான ‘விபரீதமான, விளக்கங்களே இதுவரை எழுந்துள்ளன. முக்கிய அலுவலாய் மாளிகையைவிட்டு வெளியிற் சென்றிருக்கும் என் தம்பி இங்கே திரும்புவதற்குள் சேதுநாட்டுத் தலைநகரிலிருந்தும், தொண்டைமான் கோட்டையிலிருந்தும் என்னென்ன செய்திகள் வரப்போகின்றனவோ? தெரியவில்லை... வரும் விதி... வழியில் தங்குவதில்லை....” இவ்வாறு குமுறினாள் செங்கமல நாச்சியார்.

ஆனால் இவ்வளவுக்கும், தாமரை ஆடாமல் அசையாமல் கற்சிலைபோல் அமர்ந்திருந்தாள். தாமரைக்குளத்துப்பெண்ணை தயக்கமும் கலக்கமும் அடைந்தவளாய் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அப்பொழுது, “கொடுத்தும் கொள்ளவேண்டும்” என்ற வள்ளுவர் வாக்கு செங்கமலத்தின் சிந்தையில் எழுந்தது. அடுத்திருந்து நமக்குக் கேடுசெய்துவரும்

பகைவர்கள் - அவர்கள் விரும்பியவற்றைக் கொடுத்தாவது, அவர்களை நம் வசப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். எவ்வளவு உயர்ந்த அரசியல் சிந்தனை! வெற்றிக்கு வித்திடும் எத்தனை சூழ்ச்சித்திறம்! ஆகா! வள்ளுவப் பெருந்தகையின் வாக்கு எவ்வளவு கைகண்ட மருந்தாக அமைகின்றது! என்று ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கினாள் செங்கமலம். நேரம் விரைந்தது. அந்தப்புர மங்கையரின் நெடுங்கண்கள் வளரத் தொடங்கின. வரவிருக்கும் ஆபத்தை அறிவிப்பது போல இடையிடையே ஆந்தையும் கூகையும் மாறி மாறி அலறி ஒய்ந்தன. தொலைவானில் வெடித்தா விழுந்த நட்சத்திரம் ஒன்று, எரிகொள்ளியாகிப் பூமியை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. வானகமும் மண்ணகமும் ஒரே இருள் திரைவிரித்து அதற்குள் மௌனமாக அடங்கிக் கிடந்தன. எங்கும் பேயுறங்கும் சாக்காட்டின் அமைதி நிலவியது.

மறுநாள் கீழ்த்திசையில் சூரியன் தோன்றினான். தாமரைக்குளத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தாள் அல்லி. அவளுடைய விழிகளில் குதிரையேறி வந்துகொண்டிருக்கும் கூழப்பன் காட்சியளித்தான். அதிகாலையில் அவ்வளவு அவசரவேளையில், மாமன்னரின் அந்தரங்க ஒற்றன் ஈடுபட்டிருப்பதை எண்ணி வியப்பில் ஆழ்ந்து கொண்டிருந்த நேரத்தில் அவன் அல்லியின் அருகில் வந்ததும் குதிரையினின்றும் இறங்கினான்.

ஆம், அவனைச் சந்தித்தது நல்லதாய்ப் போயிற்று. இல்லையெனில் அவளுடைய முதல்வேலை, அந்தரங்க ஒற்றனைக் கண்டுபிடிக்கும் பொருட்டு வலைவீச வேண்டியிருக்கும். கும்பிடப்போன தெய்வம், கூழப்பன் வடிவத்தில் வந்திருப்பதாக எண்ணியவுடன் அல்லியின் முகத்தில் ஆதவனைக்கானும் கமலமலர்போல ஒளிதோன்றி

யது. அவனிடம் இரகசியமாகச் சொல்லவேண்டிய சில செய்தியைத் தெரிவித்தாள். பின்னர் செங்கமல நாச்சியார் மாமன்னருக்கு அனுப்பிவைத்த ஓலைச்சுருளை அவனிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டு, அவள் புதியதொரு ஓலையைக் கூழப்பனிடம் கொடுத்தாள். புன்முறுவல் தவழ அல்லியிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டதும் தன்குடுமியைத் தட்டிமுடிந்துகொண்டு கூழப்பன் கீழ்த்திசை நோக்கித் தன் குதிரையைத் தூண்டிவிட்டான். கூழப்பன் முகவை மாளிகையை அடைந்தபொழுது சேதுபதி மன்னர் நாளோலக்கமண்டபத்திற்குப் புறப்படும் நேரம் என்பதை வேளக்காரப் படையினர் வாயிலாக அறிந்து கொண்டான். மாமன்னர் வரும்வழியில் தயாராக நின்றுகொண்டிருந்து, அவரிடம் தன்னிடமிருந்த ஓலையைக்கொடுத்துவிட்டுப் பணிவுடன் நின்றான்.

“மாமன்னர் திருமடல் கண்டு மகிழ்ச்சியுற்றோம். சேனாதிபதி நம் தென்பாண்டி மண்டலத்தில் தற்சமயம் காணப்படவில்லை என்பதற்காகத் தேவர் மாளிகையும் காணாட்டு மறக்குடியினரும் கையைக் கட்டிக்கொண்டு வாளா இருக்கப்போவதில்லை. மும்முனை மட்டும் அல்ல! முன்னூறு முனைகளில் போராட்டம் தோன்றினாலும்கூட முன்வைத்த காலைப் பின்வைக்கப் போவதில்லை. புதிய படைத் தலைவனாகப் பாண்டித் தேவன் என்பவனை நாங்கள் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறோம். பரம்பரை வீரமும், படைக்கலப் பயிற்சியும் உடையவன். யுத்த தந்திரவித்தைகளிலும் வல்லவன். படைமாற்றார்ப் பறந்தலைக்குப் பாண்டித் தேவன் தலைமை தாங்குவான் என்பதைச் சமூகம் அங்கீகாரம் செய்து ஆணைபிறப்பிக்க வேண்டுகின்றோம்.”

அடியாள்

செங்கமல நாச்சியார்.

கூழப்பன் கொடுத்த ஓலைச்செய்தியைப்படித்தவுடன் சேதுபதியின் புயங்களும், மார்பும் புடைத்து உயர்ந்து விம்மின. பெண்டிர்க்கே இவ்வளவு வீரப்பெருமிதம் ஏற்பட்டிருப்பின், மற்றவர்க்கு இருப்பதை மதிப்பிட முடியுமா?

“நல்லது. இப்பொழுது நீயும், நம்முடன் நாளோலக்க மன்றத்திற்கு வந்து அங்கே நம்முடைய பதினெட்டுப் பாளையக்காரர்களின் கூட்டத்தில் கலத்துகொள்ள வேண்டும். புதிய படைத் தலைவனைப்பற்றிய செய்தியைக்குறித்தும், சேனாதிபதியின் திடீர் மறைவைப் பற்றியும் பாளையக்காரர்களின் கருத்தை அறிந்து கொள்ளுவோம்” என்று தெரிவித்துவிட்டு, மன்னர் நாளோலக்கத்தை நோக்கிப் புறப்படத் தொடங்கினார். அதற்குள் ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவராகி அவனிடம் இளவரசியை அழைத்துக்கொண்டு வருமாறு பணித்து விட்டுச் சென்றார்.

முகவை அரண்மனை நாளோலக்க மன்றத்தில் பாளையக்காரர்களாகிய பதினெட்டுத் தலைவர்களும் அமர்ந்திருந்தனர். முதலில் அவர்களுடன் பொதுவான நிலைமையையும் மக்கள் நலத்தையும்பற்றிச் சேதுபதி மன்னர் விசாரித்துக்கொண்டார். அப்பொழுது நந்தா விளக்கின் சுடரொளியைப் பெரிதாக்கினான் மணிமகன். அந்தச்சுடர் விளக்கில் சேதுபதி மன்னரின் வீரத்திருமுகம் கருத்துக் காட்சியளித்தது. அவருடைய கன்னக் கதுப்பில் தவழ்ந்தோடும் குழிவுக் கீற்றுகள் தசையைத் தாழ இறங்கச்செய்திருந்தன. நெற்றித் திலகத்தின் ஒளியில் ஒடுங்கி நிற்கும் நரம்பு, புடைத்துத் தோற்ற மளித்தது

“பகைவர்கள், நம் மண்டலத்தில் தொடங்கவிருக்கும் மும்முனைப் போராட்டங்களைப் பற்றிய அச்சமும், மக்கள் இடையே ஏற்படாதவாறு நீங்கள் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். வழிவழியாக மறவர் குலத்தில் வாள்வலியும் தோள்வலியும் பிறவிச் செல்வங்களாகும். மறக்குடி மகளிர் மஞ்சள் முகம்காட்டிக் குரவை ஒலியும் சங்கின் ஒலியும் எழுப்பிக் குங்குமத் திலகமிட்டு நம்மை போர்க்களத்திற்கு விடைகொடுத்தனுப்புவது வழக்கம். வாளேந்திய மறவர்களின் வாள்விச்சில் புரவிகளும், காலாட்படையினரும் குற்றயிரும் குறையுயிருமாக மலையெனக் குவிந் துவீழ்வர். இந்தவீர வரலாற்றில் வளர்ந்தோங்கும் நம்முடைய சீமைக்கு இன்றுசோதனை காலம்! பவானிசங்கரனும், பல்லவராயனும், பங்காரு திருமலையும், புலிக்காலுடையாரும் நல்லமரத்தில் ஊடுருவி வளரும் புல்லுருவிகளாகத் தோன்றியிருக்கின்றனர். இந்தப் புல்லுவிவிகளுக்கு மதுரை மகாராணி நீர்வார்த்து வருகிறாள்! இமயத்தில் கொடிபொறித்த மறவர் வீரம் இன்று இற்றுப்போகவில்லை. அற்றுப்போக வில்லை. ஒலிக்கட்டும் போர்முரசு! முழங்கட்டும் வில்வாள் கள்! நாம், காணாட்டுப் போர்க்களத்திற்குப் புறப்படுகிறோம். நம்முடைய புதிய படைத்தலைவன் பாண்டித் தேவன் படைமாற்றார்ப் பறந்தலையில் தலைமை தாங்கட்டும்! உடையத் தேவர் தேனாற்றங்கரையில் சங்கரப் பதிக்காட்டைக் கடந்து செல்லுவார்! நீங்கள் அனைவரும் நாட்டு மக்களுக்கு நீதி வழங்குங்கள்! யுத்த பீதியில் இருந்து அவர்களுக்குத் தேறுதல் கூறுங்கள். ஒருவேளை போராட்ட காலத்தில் உங்கள் மன்னர்க்கு ஏதேனும்

ஆபத்து ஏற்பட்டால்!..... நம்முடைய வீரத்திருமகள் இளவரசி மதுரவல்லி நாச்சியார் வாளேந்திப் போர்க்களம் புறப்படுவாள் என்று நம்புவோமாக! இந்தச் செய்தியைத் திக்கெட்டும் பரப்புங்கள்!” என்று முழங்கினார் கிழவன் சேதுபதி.

முகவை மாளிகையில் நடைபெற்ற நாளோலக்க மன்றக் கூட்டத்தில் பங்கு பெற்ற பாளையக் காரர்கள் அனைவரும் மாமன்னரின் ஆணையைச் சுமந்தவண்ணம் வைகறையில் புறப்பட்டனர். அன்றுமுதல் பாண்டி மண்டலமெங்கும் யுத்தத்தைப் பற்றிய செய்தி காட்டுத் தீயெனப் பரவிக் கொண்டிருந்தது.

28. மரண தண்டனை

புதுக்கோட்டைக்கு வடமேற்கில் ஒருகாததூரத்தில் திமிங்கலம் போலக் கிழக்கு மேற்காக நீண்டு கிடந்தது சித்தன்னவாசல் மலைத்தொடர். மேற்கில் விறலிமலைக்குன்றும் கிழக்கில் நாரதர்மலைக் (நாரத்தா மலைக்) குன்றுமாகிய எல்லைக்குள் அமைந்திருந்த அந்த மலைத் தொடரின் சரிவுகளில் அமைந்திருந்த சிற்றூர் களில் பல்லவராயனது படைகள் படைக்கலப் பயிற்சிக் கூடங்களை அமைத்திருந்தன. ஆங்காங்கே ஆயுதங்களை வடித்தெடுக்கும் பட்டறைகளும் உலைக்கூடங்களும், காணப்பட்டன. அநேக இடங்களில் ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்த ஆயுதங்களைச் சேகரித்து வைக்கும் ஆயுதக்கிடங்குகளும், படைக்கலப் பயிற்சிக்கூடங்களும், பாசறைகளும், உணவுப்பொருள்களைச் சேகரித்து வைக்கும் களஞ்சியங்களும் மலையடி வாரங்களையடுத்துள்ள குகைகளிலும், குடைவரைப் புழைகளிலும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

இந்தக்காலத்தில் மட்டும்தான் இங்கே இத்தகைய பாசறைகள் அமைந்திருந்தன என்று சொல்லமுடியாது. பல்லவ மன்னர் காலத்திலும், அவர்களுக்குப் பின்னர் முத்தரையர்கள், சோழ மன்னர்கள், நாயக்க மன்னர்களின் காலங்களிலும் சித்தன்னவாசல் மலைத்தொடர் இம்மாதிரிப் போர்க்கால நடவடிக்கைகட்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

இத்தகைய விறலிமலைக்குன்றிலிருந்து சிற்றன்ன வாசல் மலைத்தொடருக்குச் செல்லும் சாலையில் குதிரையொன்று தளர்நடையுடன் சென்று கொண்டிருந்தது. அந்தக் குதிரையின் நடை தளர்ந்திருந்ததே தவிர,

அந்தக் குதிரை மீது அமர்ந்திருந்த இளந்துறவிமட்டும் தளராதவராகவே காணப்பட்டார். அவருடைய கைகள் குதிரையின் கடிவாளத்தை இழுத்துச் சுண்டிக்கொண்டிருந்தாலும், அவருடைய கண்களின் கூரிய பார்வையானது தீட்டப்பெற்ற ஈட்டிபோல, எட்டிய மட்டும், குன்றின் பிளவுகளிலும், மலைப்பாறைக் குடைவுகளிலும், மலைச்சரிவுகளிலுள்ள புதர்களிலும், என்ன நடைபெறுகின்றது என்று நோக்கிய வண்ணம் ஓடிக்கொண்டு இருந்தது.

மாலை இருள் மெல்லப்பரவிக் கொண்டிருக்கும் காலம் ஆகலின், எங்காவது சாலையோரமாகக் குடிசைகள் தென்பட்டால் அதில் இரவுப் பொழுதைக் கழித்து விடலாம் என்று எண்ணியவராய் இளந்துறவியார் தன் குதிரையைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தார். அவர் நினைத்தபடி சாலையில் ஓரிடத்தில் சமணப் பள்ளிமடம் ஒன்று காணப்பட்டது. குதிரையைவிட்டு இறங்கிய துறவியார், மெதுவாக அந்தச்சமணப்பள்ளியைச்சுற்றித் தன் பார்வையைச் செலுத்தி ஆராய்ந்தார். பள்ளியின் உள்ளறையில் சமணத் தீர்த்தங்கரரின் முக்குடை நிழலின்கீழ் அகல் விளக்கு மின்மினிப்பூச்சியென, ஒளி உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது. இருளும், குளிரும் குறைந்துள்ள அந்தச் சமணப்பள்ளி ஓய்வுகொள்ளாதற்குத் தகுந்த இடம் என்று எண்ணியவராய் அதற்குள் புகுந்தார் துறவியார். தம்மிடமுள்ள கட்டமுதை உண்ட பின்னர், அந்தப் பள்ளியில் எங்கேனும் தண்ணீர்த் தாழிகள் காணப்படுகின்றனவா, என்று ஆராய்ந்த பொழுது அவருக்கு ஏமாற்றமே அளித்தது. எனவே அவர் பள்ளியை விட்டு வெளியில் வந்தார். கூப்பிடு தூரத்தில் குடிசையொன்று காணப்பட்டது. அந்தக் குடிசையை நோக்கி நடந்த இளந்துறவியார், அதனை அடைந்தபொழுது, குடிசையின் வாயிலில் நெருப்பு

வளர்த்துக் குளிர்காய்ந்து கொண்டிருக்கும் சில மனிதர் களைக் கண்டார். அவர்களில் ஒருவன், சாமியை வர வேற்றுக் குடிசைக்குள் அழைத்துச் சென்றான்.

வெளியில் குடிசைபோலக் காட்சியளித்த அந்தச் சிறிய தலைவாயிலைக் கடந்து சென்றவுடன், அங்கே குடைவரை மண்டபம் ஒன்று இருப்பதைக் கண்டார். அது சாதாரணக் குடியானவர்கள் வாழும் இடமாகத் தோன்றவில்லை. குடைவரை மண்டபத்தில் புத்தம்புதிய படைக்கலங்கள், வாள், வேல், கதை, வங்கியம், ஈட்டி, குந்தம், கட்டாரி. சுருள்வாள், சூலம், தண்டு, இப்படிக்கண்ணைப்பறிக்கும் வண்ணம் ஆயுதங்கள் குவிந்து கிடந்தன.

ஒரு பக்கத்தில், வடவைக் கனல் போன்ற நெருப்பு உலைக்கூடத்தில் கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டிருந்தது. செக்கச் சிவந்த இரும்பை, அடித்து ஆயுதங்களாக வடித்துக் கொண்டிருந்தனர், கொல்லர்கள். குதிரைகள் அணியணியாக நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. “மும்முனைப் போருக்குரிய படைக்கலங்களா இவை? போதா. இன்னும் இரண்டே நாளில் நாம் ஆயுதக் குவியல்களைப் போர்முனைகளுக்கு அனுப்பப் போகிறோம் !..... அதற்கான ஆயுதம்வடிக்கும் வேலைகள் விரைவாக நடைபெற வேண்டும்! தீவிரமாக உருவாகட்டும் போர்க்கருவிகள்” உறுமலுடன் கூடிய இந்த உரத்த குரலைக் கேட்டதும், கொல்லர்களின் கைகள் சம்மட்டிகளை விரைந்து அடித்தன. அந்தக் காட்சிகளைப் பார்த்தவாறே மெதுவாக இளந்துறவியார் நடந்து சென்றார். அப்பொழுது பின்புறமாகத் திடீரென்று பிடரியில் இரும்புக் கரம் ஒன்று அழுத்தமாகப் பதிவது கண்டு திடுக்கிட்டுத்திரும்பினார் இளந்துறவியார்! வளைந்துபோன இரும்பு ஆணி போல, முறுக்கிவிடப்பட்ட மீசையுடன் முரடன் ஒருவன்

அந்தத் துறவியை இழுத்துக்கொண்டு, பட்டறைக் கூடத்தைத் தாண்டிச் சென்றான்.

தெய்வ பக்தியையும், மனித சக்தியையும் ஒருசேரக் கூட்டிப் பிசைந்து ஊட்டிய உழைப்பால் உருவாக்கப் பெற்ற பல்லவரின் குடைவரைக் கோயில்கள், இன்று பகைமையை வளர்க்கும் கயவர்களின் பாசறைகளாகப் பயன்படுகின்றன. கல்லில் உயிரளித்த பல்லவமல்லரின் கலையார்வமிக்க மாமல்லபுரச் சிற்பங்களும், சித்தன்ன வாசல் சித்திரங்களும், சொல்லில் அடங்காப் புகழடைந்துள்ளன. அவர்கள், அன்பு உருவாகிய சமணத் தீர்த்தங்கரர்களுக்குத் தவப்பள்ளியாகச் சமைத்த இந்தக் குடைவரைக் குகைகள், பகைவரின் பாசறைக் கூடங்களாகி எலும்பும், மதுக்குடங்களும், கள் நிறைந்த தாழிகளும் வைக்கப்படும் பாழிடங்களாகிக் காட்சியளிக்கின்றன! அதுவும் பழைய பல்லவ மரபில் வந்ததாகத் தன்னை வர்ணித்துக் கொள்ளும் சிவநாதரின் பல்லவாயனே அவற்றின் சிதைவுக்கும் சீரழிவுக்கும் காரணமாக இருக்கின்றான்” என்ற சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவண்ணம் நடந்துகொண்டிருந்தார் இளந்துறவியார்; இளந்துறவியார் சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டபொழுது, அவருக்கு முன்னால் மாபெருங்குப்பல் ஒன்று மதுமயக் கத்தில் பிதற்றிக்கொண்டிருந்தது. மொந்தை மொந்தை யாகக் கள்ளை ஊற்றித் தங்கள் வயிற்றுச்சாலைகளை நிரப்பி விட்டிருந்தனர் சிலர். நாற்றம் எடுத்த கள்ளின் நெடி, குமட்ட, வாய்க்கு வந்தபடி உளறிக்கொண்டிருந்தனர். புத்தம் புதிதாக வடிக்கப்பெற்ற வாள்களை வளைத்தும், பதம்பார்த்தும் போரிடும் முறைபற்றிய தந்திரச் செயல்களைப் போதித்துக்கொண்டிருந்தனர் சிலர். இந்தக் காட்சியினரைக் கடந்து அந்த முரடன், இளந்துறவியாரின் கரத்தைப்பற்றி இழுத்துக்கொண்டு, மேலும் சென்றுகொண்டிருந்தான். உடலில் ஏற்பட்ட களைப்பும்,

சோர்வும், கள்நெடியின் நாற்றமும், கதகதவென வெம்பிக் கனன்றுகொண்டிருந்த குடைவரைக்குகையின் வழியில் நடந்துவந்த மயக்கமும் ஒன்றாகி, இளந்துறவியின் நெஞ்சத்தை வாட்டத்தொடங்கியது. மயங்கிக் கீழேவிழுவிருந்த துறவியை அந்தமுரடன் சரிவானபாறையின்மீது கிடத்தினான். மயக்கம் தெளிந்ததும் ஒருவாறு சமாபித்துக்கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தார் இளந்துறவியார். “பாவம் பரதேசி! ஒரு குவளை கொடப்பா!” “இல்லையில்லை. சாமியார் கையிலிருக்கும் கப்பறையில் நிரப்பிவிடு” அந்தக் குடியர்களின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த துறவியின் பிடரியில் இரும்புக்கரம் ஒன்று மறுமுறையும் பதிந்து இறுக்கியது. பசி, மயக்கம், களைப்பு, பயங்கரமான சூழ்நிலை, இவற்றால் துறவியார் தள்ளாடினார். அவரது தலை நிலைகொள்ளமுடியாமல், தடுமாறியது... அவருடைய பிடரியைப் பிடித்திருந்த முரட்டுக்கை, மேலும் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது....அவ்வளவுதான் அந்த இளந்துறவியார் அப்படியே மரமாகக் கீழே சாய்ந்தார்...

மறுமுறை உணர்வு வந்து விழிகளைத் திறந்த போது “சிவோகம்! சிவோகம்! சிவோகம்!” என்ற உச்சரிப்பு வெளிவந்தது.

“சிவோகம் சிவோகம்! இப்படி எத்தனைபேர்கள் கிளம்பிவிட்டீர்கள்?” பற்களை நறநறவென்று கடித்துக் கொண்டிருந்தான் சிவந்தெழுந்த பல்லவராயன்... உண்மையில் சினந்தெழுந்தவனாகிய அவனது முகமும் விழியும் சிவந்தே காணப்பட்டன. இரத்தவாடையை விரும்பும் ஓநாய்; காட்டெருமையைக் கடித்துத் தின்னவிருக்கும் வேங்கை; பிடரிமயிர் சிலிர்க்கக் கர்ச்சிக்கும் சிங்கம், அனைத்தும் ஒருருவாகி உறுமிக்

கொண்டிருப்பது போலப் பல்லவராயன் காட்சியளித்தான்! அவனைச் சுற்றிலும் யமகிங்கர்களைப் போன்று குடிவெறியர் பலர் நின்றுகொண்டிருந்தனர். எரியும் தீவட்டி ஒளியில், அங்கே நின்றவரின் விழிகளெல்லாம் நெருப்புத் தணலாகப் டொரிந்துகொண்டிருந்தன. வெளியில் சேணமிடப்பட்ட போர்க்குதிரைகள் ஆயத்தமாக வாயிற்புறத்தே நிறுத்தப்பட்டிருந்தன.

“கிழட்டுச் சிங்கத்தின் பேச்சைக் கேட்டுக் குடுமியான் மலைப்பாசறைக்கு உளவறிய வந்திருக்கிறார் சேதுபதி பூமியிலிருந்து இந்தத் துறவியார். புதையல் எடுத்த தனம்போல, இன்றையப் போராட்டகாலத்தில் தேடாமல் கிடைத்துவிட்டார் இளந்துறவியார்.”

சிவந்தெழுந்த பல்லவராயனின் சொற்களைக் கேட்டுச் சலனமற்று நின்றார் இளந்துறவியார். “மனிதனுக்கு உண்டாகும் ஆசைகள் பலப்பல. அவற்றில் பொன்னும் பொருளும், மண்ணும் மனையும், பெண்ணும் போகமும் முதன்மையானவை என்று உலக மக்கள் கூறி வருகின்றனர். இவையனைத்திலும் மேலான ஆசை ஒன்றுண்டு. அதுதான் உரிமைச் செல்வம்! கண்ணிரண்டும் விற்றுச் சித்திரம் வாங்கினால், உலகம் கை கொட்டிச் சிரிக்கும். அதுபோல உரிமைச் செல்வத்தைப் பறிகொடுத்துவிட்டு, அரசியல்பதவியையும் ஆதிக்க வேட்டையையும், அதிகாரநிலையையும் பெற்றுக்கொள்ளத் தன் மானம் உடைய எவனும் முன்வரமாட்டான்.” என்று முழங்கினார் துறவியார்.

சீறிஎழுந்தான் சிவந்தெழுந்த பல்லவராயன். “கூலிக்கு உழைத்துப் பிழைக்கும் எல்லோருமே இக்காலத்தில் எதனையும் செய்ய முன்வருகின்றனர். அப்படி வந்தஒற்றன்தான் இந்தச்சாழியார்; பாவம் தன்னுடைய

உயிரின்மீது ஆசை இருக்கிறதா? என்று கேட்டுப் பாருங்கள்!" என்று இடியோசைகூப்பால் பல்லவராயன் வார்த்தைகளை அள்ளிவிசிவான்.

"உரிமையைத் துச்சமெனக்கருதிக் கூலிப்பிழைப் பிற்காக இங்கு ஒருவரும் வரவில்லை அதிகமாகப் பேசி ஆத்திரத்தைக் கிளப்பவேண்டாம்,"

"ஓ, உலகத்தைத் துறந்த துறவிக்கு ஆத்திரம்வேறு வருமா? அப்படியானால் உன் வாஷ் ஐயப்பட்டிருகிறாயது. ஏன், உன்னோடு வீண் விவாதம்? துறவியாயினும் சரி, எவனாயிருப்பினும் சரி, எந்த நோக்கத்திற்காகக் குடுமியான் மலைப் பள்ளத்தாக்கிற்கு வந்தாலும் சரி, அவசர காலயுத்த நடவடிக்கையின்படி தண்டிக்கப்படுவான்! ஆம், இந்தப் போலித்துறவியும் தண்டனைக்குட்பட வேண்டும்! இந்தச் சாமியாரை இரும்புச் சங்கிலியால் பிணித்து இழுத்துச் செல்லுங்கள். சிற்றன்னவாசல் மலை முகட்டிலிருந்து இந்தத்துறவியைக் கீழே உருட்டித் தள்ளுங்கள்! கொண்டு செல்லுங்கள்!!!"

பல்லவராயனின் கட்டளை பிறந்த உணமே, நாலேந்து முரடர்கள் அந்த இளந்துறவியின் கைகளிலும், கால்களிலும், இடுப்பிலும் இரும்புச் சங்கிலிகளைப் பிணித்தார்கள். முன்னே இருவர் இழுத்துச் செல்ல நெடுவேலும், கொடுவாளும் தங்கிய மற்றும் இருவர் பின் தொடர்ந்தனர். அவர்களுக்கு முன்னால் பத்துப் பதினைந்து தீவட்டி வீரர்கள், வழிகாட்டிக்கொண்டு சென்றனர். சித்தன்னவாசல் மலையின்மீது அவர்கள் ஏறிச்சென்று அந்த மலைமுகட்டின் தென்பால் அமைந்திருந்த மலைச்சரிவை அடைந்தனர். அந்த மலைச் சரிவின் கிழக்குப்பக்கம் லேலும்பிய கரும்பாறையும் அதன் அடிவாரத்தில் குகைவழியும் காணப்பட்டன,

தீவட்டிக்காரர்கள் காட்டிய அந்த மங்கிய ஒளியில் இளந்துறவியின் நிராசையுள்ள நெஞ்சத்தில் அந்தக் குகைவழி சிறிது நம்பிக்கையூட்டுவது போலிருந்தது. தீவட்டிக்காரர்கள் காட்டிய ஒளியில், இன்னும் சிறிது தூரம் இளந்துறவியை நடத்திச் சென்று, மலைச்சரிவில் தென்புறமாக நீட்டிக்கிடந்த பாறை முகப்பில் அவரைக் கொண்டுபோய் நிறுத்தினர். நெடும்பாறைக்குத் தென்புறம், ஏறிட்டு நோக்கிய இளந்துறவியின் பார்வையில், பூமியின் அடித்தளம் அங்கிருந்து நூற்றுக்கணக்கான அடி, தொலைவுடையதாக இருந்தது. திரும்பவும் அந்த முரடர்களைத் துறவி நோக்கியபொழுது திடீரென்று தீவட்டிகள் அணைந்துவிட்டன. எங்கும் இருள் சூழ்ந்து பயங்கரமாகக் காட்சியளிக்கும் அந்த நள்ளிருளில் அவரது எஃகு நெஞ்சை நோக்கி இரண்டு ஈட்டி முனைகள் நெருங்கி வந்துகொண்டிருந்தன.

29. கூழப்பன் தூது

சேதுநாடெங்கும் யுத்தத்தைப்பற்றிய செய்தி காட்டுத்தீயெனப் பரவியிருந்தது ஆப்பநாடு, மாறநாடு, முதுநாடு, மங்கலநாடு, மல்லல்நாடு, புதுநாடு, பூங்குடிநாடு, மேலநாடு முதலான குறுநிலத்து நாட்டாண்மைக் காரர்களும், கோட்டத்தலைவர்களும்படைதிரட்டிக்கொண்டிருந்தனர். ஏற்கெனவே தானிய அறுவடை முடிவுற்றிருந்தது. நெல்லும் புல்லும், தினையும் வரகும், களஞ்சியங்களிலும், பட்டறைகளிலும், கால்களிலும், குதிர்களிலும், அறைகளிலும் நிரப்பப்பட்டு மண்ணும் தவிடும் பூசப்பட்டன. கால்நடைகள் மேய்ச்சல் நிலம் நோக்கி மந்தைமந்தையாகக் கொண்டு செல்லப்பட்டன. இளைஞர்களும், வாலிபர்களும், காலையிலும் மாலையிலும் மந்தைத்திடல்களிலும், மரத்தடியிலும் சிலம்பம், வாட்போர் முதலான போர்ப்பயிற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். எல்லைக் காவல் நிலையங்கள் திருத்தியமைக்கப்பட்டன. கொல்லர் உலைக்கூடங்களும், பட்டறைகளும் புதிய ஆயுதங்களை வடிக்கத்தலைப்பட்டன. போரைப்பற்றிய தவறான வதந்திகளும், செய்திகளும் பரவாவண்ணம், அயலூரிலிருந்து வரும் மக்களை அரசியல் அலுவலர்கள் விழிப்போடு தணிக்கை செய்தனர். ஓய்வுநேரத்தில் முதியவர்கள், வீரர்களுக்குத் தங்கள் முன்னாள் யுத்த அனுபவங்களை எடுத்துக் கூறிய வண்ணமிருந்தனர்.

கிராமப்புறத் தேவதைகளுக்கும், தெய்வங்களுக்கும், வழிபாடும் குதிரையெடுப்பும். நடைபெற்று முடிந்தன. தெய்வ வழிபாட்டின்போது காப்புங் கங்கணமுமாகக் காவியுடையணிந்து பூசை நடத்திய பூசாரிகள் பலர், வேலும், வாளும் ஏந்திய வீரர்களுக்குக் குங்குமத்திலகமிட்டு வாழ்த்துக்கூறி அனுப்பிவைத்தனர்.

மஞ்சளும் குங்குமமுமாகக் காட்சியளித்த வாழ்வரசியா. தங்கள் தமையன்மாரையும், கணவன்மாரையும் பேரர்களும் நோக்கிப் புறப்படுதற்கு நெற்றியில் இரத்தத்திலகமிட்டு, மங்கலஆரத்திசுற்றி வழியனுப்பிவைத்தனர்.

புதுக்கோட்டைப் போர்முனைக்குப் புறப்படுவதற்காக முகவை மாளிகையிலிருந்து விடைபெற்றுக் கொள்ளும் நேரத்தில் ... உடையத்தேவரும் அவரைப் போர்முனைக்கு வழியனுப்பிவைக்க வாயிலில் நின்றுகொண்டிருக்கும் மாமன்னரும். ஸியப்படையுமாறு வீரன் ஒருவன் விரைந்துவந்து குதிரையினின்றும் இறங்கினான். அவன் கொடுத்த இரண்டு ஓலைகளையும் மாமன்னர் பெற்றுக்கொண்டார்.

“படைமாற்றார்ப் படைவீட்டிலிருந்து பங்காருதிருமலை, பெரும்படையுடன் திருக்கானப்பேரெயிலை நோக்கி வரவிருக்கிற” செய்தி, ஓர் ஓலையில் குறிப்பிடப்பட்டு இருந்தது.

“மறவர்மங்கலப் பள்ளிப்படை வீட்டிலிருந்து புலிக்காலுடையார் தம்படையுடன் கானப்பேரெயிலைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அங்கிருந்து முகவைப் படையெழுச்சியைத் தொடங்கப்போகிற” செய்தி மற்றொரு ஓலையில் எழுதப்பட்டிருந்தது. இரண்டு ஓலைகளையும் படித்துப் பார்த்த கிழச்சிங்கம் கர்ச்சிக்கத் தொடங்கியது. “அமைதியாக அரசாள விரும்புகிறோம் நாம்! நம்மை ஆழம் பார்க்கவிரும்புகிறது மதுரை ஆட்சி! பொறுமையையும், பெருந்தன்மையையும் கோழைத்தனம் என்று மதிப்பிடுபவர்கள் அரசியல் பேடிகள் மட்டுமல்லர்; அரசியல்மூடர்களுமாவர். வையை மண்ணிலே கைவைத்த அன்னியர் யாருமே பலநாட்கள், இந்தப் பாண்டியநாட்டில் அரசு புரிந்ததில்லை! குகையில் வசிக்கும் புலியின்மீது இடறி

விழுதின்ற குருடர்களைப் போலப் பல்லவராயனும், பங்காருதிருமலையும், பவானிசங்கரும், புலிக்காலுடையாரும் இடறிவிழ வேண்டுமென்று விரும்பினால், நன்றாகப் படைபொடுக்கட்டும்! அவர்களுடைய படையெடுப்பை முறியடிப்போம்! போர்ப்பறை ஒலிக்கட்டும்!! போர்முரசு முழங்கட்டும்!!! நாம் மறவமங்கலப் போர்க்களத்திற்குச் செல்வோம்! தேவர், புதுக்கோட்டைக்குச் செல்லட்டும்!! மாமன்னரின் சிம்ம கர்ச்சனை கேட்டுச் சேதுபதியூமி சீறி எழுந்தது.

முன்னாள் போர்க்களத்தில் உயிரிழந்த போர்வீரர்களை எண்ணி யெண்ணி உவகைக் கண்ணீர் பெருக்கினர் மூதின் மகளிர்; இந்நாள் போரில், விழுப் புண்பட விருக்கும் இளைய வீரர்களை நோக்கி இன்பக் கண்ணீர் சொரிந்தனர், இளம்பெண்டிர்: வெற்றிச் சங்கம் ஒலித்தது, வெடிகள் வெடித்தன. வீரமுரசு முழங்கியது. இளவரசி மஞ்சளும் சுண்ணமும் கலந்த குங்குமக் குழம்பால் இரத்தத் திலகமிட்டாள் தந்தைக்கு! அடுத்துத் தேவரின் திருநுதலில் திலகமிடும் பொருட்டு இளவரசியின் செங்காந்தள் விரல்கள் பதியத் தொடங்கின. வீரம்! மானம்! வெற்றி! இவ்வாறு மூவகையுணர்ச்சிகளும் அந்த மெல்லிடையாளின் வீரல் நுனி, பட்டமாத்திரத்தில் தேவரின் இதயத்திலிருந்து வீறிட்டுக் கிளம்பின.

“வீரவேல்! வெற்றிவேல்!! வீரவேல்!!!” மும்முறை இடிமுழக்கம் போன்ற வீரரின் பெருமுழக்கம் விண்முகட்டில் எதிரொலித்தது. உடையத் தேவரின் செந்நிறப்புரவி அக்கணமே அங்கிருந்து வாயுவேகமாகப் பாய்ந்தோடியது.

இரவு வெகுநேரம் ஆகியது. தந்தையார் மாளிகைக்குத் திரும்பிவராதிருப்பதை அறிந்த இளவரசி மதுரவல்லி, வழிமேல் விழிவைத்த வண்ணம், மாளிகை மேன்மாடத்துச் சாளரம் வழியே தன்பார்வையை ஓடவிட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

அந்த நள்ளிரவில், இளவரசியின் இருப்பிடத்தை நோக்கிக் கூழப்பன் மெதுவாக நுழைந்தான். அவளிடம் அவன் தனித்துச்சொல்லவேண்டிய பெரிய விஷயம்..... உண்மையில் முக்கியமான இரகசியம் ஒன்று அவன் நெஞ்சில் சுமையாக இருந்து கொண்டிருந்தது. கூழப்பனைக் கண்டவுடன் மதுரவல்லிக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுண்டாயிற்று. தந்தையாரைப்பற்றிய செய்தியைக் காட்டிலும் இப்பொழுது தென்பாண்டி மண்டலத்தைப் பற்றிய போர்ச் செய்தியை அவள் தெரிந்துகொள்ள விரும்பியதில் ஆச்சரியமில்லையல்லவா?

ஆர்வமும், ஆசையும் பொங்கியவளாய்க் கூழப்பனைக் கண்டதும், தன் இருக்கையைவிட்டு எழுந்து வந்தாள். அவன் இளவரசியைக் கண்டதும் அவளுடைய செவியில் சில செய்திகளை முணுமுணுத்தான் அவன் தெரிவித்த செய்தியைக் கேட்டவுடன், அவளுக்கிருந்த முகமலர்ச்சி, அரை நொடியில் மறைந்தது. இனம் புரியாத குழப்ப உணர்ச்சி அவளுடைய முகமெங்கும் பரவியது.

“அப்படியானால் சேதுபதி அனுப்பி வைத்த ஓலை.....?”

“எல்லாம் அவசர காலத்திற்கு ஏற்ற ஏற்பாடுதான். அது போலி ஓலை !”

“போலி ஓலையா?...உம்... பெருமூச்சுகளுக்கிடையே மதுரவல்லியின் உள்ளத்தில் முகவை மாளிகையில் சில

நாட்களுக்கு முன் நடைபெற்ற சில்லறைச் சம்பவங்கள் நிழலாடின. “சரிசரி, கூழப்பா. உடனே புறப்பட்டுச் செல்! நீ சொல்லிய விஷயம், இனியாருக்கும் எங்கும் தெரியப்படுத்த வேண்டாம். தெரியவும் வேண்டாம். என் தந்தையாருக்கு இது பற்றி ஒன்றும் தெரிவிக்காதே! உன்னுடைய சமயோசிதப் புத்தியும், சாதார்யம் மிகுந்த திட்டங்களும், சாகசம் நிறைந்த நடவடிக்கைகளும் அவர்களுக்கு உற்றதுணையாக உதவட்டும்! உன்னுடைய தூது வெற்றிபெற வேண்டும்!!” இளவரசி மதுரவல்லி இவ்வாறு சொல்லியவுடன், அந்தப் பரமபக்த சிவமணியாகிய கூழப்பன், இருகைகுவித்து இளவரசியை வணங்கினான். பழுந்து முதிர்ந்த அனுபவம் வாய்ந்தவன் போல கிழவன் சேதுபதியின் திருமகள் தன் இருகைகளை உயர்த்தி அந்தத் தூதுவனை வாழ்த்தினாள். கூழப்பனுக்கு இளவரசி விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டுத் தன் இருக்கையை நோக்கி வந்தபொழுது, அவள் கூழப்பனுடன் நின்று பேசிக்கொண்டிருந்ததைச் சாளரத்தின் அருகில் மறைந்திருந்த ஒரு உருவம் பார்த்துவிட்டுப் பளிச்சென்று மதுரவல்லியின் பார்வையில் படாமல் மறைந்தது.

பொழுது விடிந்ததும் தந்தையைக் காணும் பேரார்வத்துடன் மதுரவல்லி, மாமன்னர் அறைக்குச் சென்றாள். அங்கே தந்தையார் சலனமற்றவராக அமர்ந்திருந்தார். நாடெங்கும் அல்லோலகல்லோலமாக இருந்து கொண்டிருக்கும் வேளையில், பாண்டியநாட்டுப் படைகளும், அவர்களுக்குக் கைகாட்டி மரமாக நிற்கும் கோட்டத் தலைவர்களின் கொடும் படையளும், சேதுபதியியின் மானங்காக்கத் திரண்டு சென்றுகொண்டிருக்கும் மறவர் படைகளும் நாட்டையே கதிகலங்கச் செய்திருக்கும் நேரத்தில், அரசர் அமைதியாக அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டதும் அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

வயதான மாமன்னரிடம் - தந்தையாரிடம் சற்றுத் தனித்திருந்து மனம்விட்டுப் பேசலாம் என அவளுக்குத் தோன்றியது. மன்னருக்கும், பொறுக்கமுடியாத தனது மனச்சுமையைக் கொஞ்சம் இறக்கி வைத்து ஆற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசை உண்டாயிருக்க வேண்டும் ... அப்பொழுது,

மன்னரின் முகத்தில் படர்ந்திருந்த சுருக்கங்கள் அவருடைய வயதின் வரிகளைக் காட்டும் சட்டங்கள் போலப் பரவிக்கிடந்தன. முறுக்கேறிய நரம்புகள் தளர்ந்திருந்தன. வாளேந்திய நெடுங் கரங்கள் மெலிந்திருந்தன. விழுப்புண் பட்ட திருமேனியில் சுட்ட கத்தரிக் காயினைப் போலக் கீரல்கள் ஓடிக்காணப்பட்டன. அன்னத்தின் வெண்ணிறத் தூவியன்ன நரைமுடி, அலையலையாகச் சுருண்டு விழுந்தது. “அப்பா!” அன்பு மகளின் இன்ப மொழிகளைச் செவிமடுத்து மன்னருக்கு எத்தனையோ ஆண்டுகளாயிருந்தன. வறண்டு போய் இருந்த வண்டல் நிலத்தில் மழை பெய்தது போல, அவருடைய முகத்தில் ஈரமும் குளிர்ச்சியும் இழையோடின.

‘வா, அம்மா! உன்னிடம், பல நாட்களாகவே சொல்ல வேண்டுமென்றிருந்த என் எண்ணங்களை நேற்றே சொல்லிவிடலாமென்றிருந்தேன். நான் மாளிகைக்குத்திரும்பும் பொழுது நீ ஏதோ அலைத்துக் களைத்துப் போனவள் போல, உறக்கத்திலிருந்தாய்! குழந்தாய்! அறுபத்தைந்தாண்டுகளாக நான் இந்தப் பூமிக்குக் காவலனாக இருந்துவிட்டேன். திரிசிரபுரத்திலும், தஞ்சையிலும், திருவனந்தையிலும், நெல்லையிலும் மாறி மாறிப் போராடிப் போராடி இந்தக் கைகள் ஓய்ந்து போயிருக்கின்றன. மதுரை இராணி மங்கம்மாளின் கணவன் சொக்கநாத நாயக்கனை, அரியணையில் அமர்த்த

ஆற்காட்டு நவாப்புடனும், தஞ்சை மராட்டிய மன்னருடனும், தென்பாண்டிமண்டலத்துச் சிற்றாசருடனும், சேர நாட்டு வேந்தருடனும், நான் ஆற்றிய போர்கள் பலப்பல! மங்கம்மாளின் கணவனே அற்பாயுசில் மறைந்து விட்டான். தந்தையைப் போலவே அவன் மகனும் விரைந்து காலனுக்கு இரையானான். அதனால் நாயக்கராட்சிக்கு ஏற்பட்ட இடையூறுகளும் இன்னல்களுர்மிகப்பல. மதுரை அரியணையும், தஞ்சைச் சிம்பாசனமும் துருக்கராலும், ரோகணத்துக் குறும்பராலும் பறிபோகவிருந்த சமயங்களில் தென்பாண்டிமண்டலத்தின் வீரப்படைகள், மாற்றாரை முடியடித்து மதுரை, தஞ்சை மன்னர்களின் மரணத்தைக் காப்பாற்றி கொடுத்தன. ஆயினும் இத்தனையும் செய்த உன் தந்தைக்கு இன்றைக்கு அமைதியில்லை.....அம்மா! அமைதியில்லை.

இந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பிற்காலப் பாண்டியப் பேரரசின் இறுதிமன்னனாகிய மாறவர்மன், மதுரை மாளிகையில் கொல்லப்பட்டான். அதுமுதல் வடபுலத்து மக்களுக்குச் சேதுயாத்திரை செல்லும் பொழுது இடையூறுபல நிகழ்ந்தன; இந்த நிலை ஏறத்தாழ நூற்று இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்தான் நீங்கியது. முத்துக் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் மதுரையில் முடிசூடிக் கொண்டிருந்த நாளில், சேதுயாத்திரையை அமைதி பெறச் செய்வதற்குப் புதுவழியொன்றை உணர்ந்தார். அதன் பயனாகத் தென்பாண்டிமண்டலம் சேதுபதி மன்னர்களின் தனியரசுக்குட்படுத்திச் சுதந்திரம் வழங்கப் பெற்றது. அன்று முதல் நாம், மதுரை நாயக்க மன்னர்களிடம் நேசக் கரத்தை நீட்டி வந்திருக்கிறோம். அன்று தொடங்கிய அன்புப் பிணைப்பு, ஒற்றுமை உறவு இன்று பங்காரு திருமலையின் கூரிய வாள்முனையால்

அறுபட்டுப் போயிற்று. ந ட் ப ய ம், நல்லிணக் கத்தையும் துண்டித்துவிடுவதற்கு இந்த மகாசாமந்த நாயகனைத் தன் கைப்பாவையாக்கி வ ரு கி ன் ரு ர் தளவாய் நரசய்யா...!”

“என்ன? தளவாய் நரசய்யாவா? மிக நல்லவர் என்று அவரை—!”

“மகளே! படமெடுத்தாடும் நாஃப்பாம்பு பார்வைக்கு நல்ல அழகுடன் காட்சியளிப்பதைப் பார்த்துத் தான் அதனை நல்லபாம்பு என்று அழைக்கின்றனர். தளவாயும் அந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவரே! அவர் நம்முடைய பெருமையைச் சூறையாடிவிட்டார் என்றால் அது போர்க்களத்தில் முடிவு செய்யப்பட்டுவிடும். ஆனால் நம்முடைய உயிருக்கு உயிராக நாம் காத்துவரும் அருமைச் செல்வத்தைப் பறித்துக்கொண்டு போய் விட்டார். ஆம், கண்ணே! உன்னுடைய இளமை உள்ளத்தில் பழமை நினைவுகளைத் தூண்டிவிட்டேன். மங்கல நாட்டுப் போர்க்களம் என்னை அழைக்கின்றது. மும்முனையிலும் நாம் போராடிக்கொண்டிருக்கிறோம். போரின் முடிவு சூதாட்டம் போன்றதுதான். வெங்குருதி சிந்தி வீரப்போர்புரியும் இந்தத் தென்பாண்டி மண்டலத் துத் தீக்கண்மறவர்களும், தலைவர்களும், வெற்றி பெற்றுத் திரும்பி வந்தாலும் வரலாம்! வராமல் மாண்டும் போகலாம். ஆனால் ஒரேயொருவரம் உன்னுடைய தந்தைக்கு நீ வழங்க வேண்டும் அம்மா! போர்முனையில் நாம் தோல்வியுற்று, வீரசொர்க்கம் நாடிச் செல்லும் எங்கட்குப் பின்னால், அந்த நாசகாலன் பவானி சங்கரன், இந்த முகவை மாளிகையின் தலைவாயிலில், நுழைந்தால், நம் குல வழக்கப்படி நீ தீக்குளித்து மாய்ந்துவிடக்கூடாது. அதற்கு மாறாக அந்தத் துரோகியின் நெஞ்சில் உன் கொடுவானைப் பாய்ச்சி இரத்தக்குளிப்பு நடத்திவிடு!”

"அப்பா! இராசராசபரகேசரி விசயரகுநாத்
சேதுபதியின் திருமகள் இளவரசி மதுரவல்லியின்
இதயத்தில், இறுதிபூச்சு இருக்கும் வரை, பவானி
சங்கரன் மட்டும் அல்ல! இந்தமண்ணை மிதிக்கும்
அன்னியன் எவனும் உயிருடன் திரும்பமாட்டான்!
இது சத்தியம்! இந்த நாட்டுக்கொற்றவை இராச
ராசேசுவரி மீது ஆணை! என் தந்தைமீது ஆணை!
இந்த வீரவாளின் மீது ஆணை! "என்று ஆவேசமாகச்
சூளுரை கூறினாள்.

கண்களில் இன்ப ஒளிவீச, இளவரசியின்
கருங்குழலை வருடிய, எண்பது வயதுடைய
மாமன்னர் கிழவன் சேதுபதியின் நெடிய திருமேனியில்
இளவரசி சாய்ந்து நின்றாள்! அவருடைய கண்ணீர்த்
துளிகள் அவள்மீது நெருப்பாகக் கொதித்தன. தான்
தூதனுப்பிய கூழப்பனைத் தன் மனக்கண்ணால் நோக்கிய
வாறு வீரமங்கை மாமன்னரிடமிருந்து ஷடைபெற்றாள்.

30. புதிய படைத் தலைவன்

கூழப்பனுடைய குதிரை ஐயனார் கோயிலை அடைந்த பொழுது அவ்விடம் ஆள் நடமாட்டமின்றிக் காட்சியளித்தது. வழக்கமாகக் குரல் கொடுத்ததும், இளநாகனார் வராதிருந்ததைக் கண்டு அவனுக்கு வியப்பு மேலிட்டது. அவனுக்கிருந்த இறுதி நம்பிக்கையும் சிறுகச் சிறுக இற்றுப் போய்க் கொண்டிருந்தது. பொழுது விடிவதற்குள்ளாக அவனுக்குரிய வேலைகளும், செல்ல வேண்டிய இடங்களும் மிகவும் அதிகமாக இருந்தன. அதைப் போலவே அவனுடைய சிந்தனையில் தீர்க்க முடியாத பிரச்சனைகளும் நிறைந்திருந்தன.

“இந்த நாட்டில் எல்லாமே புதிராகத்தான் இருக்கின்றன. இளநாகனார் திடீரென்று எங்கோ மறைந்து விட்டார்? சேனாதிபதியோ நீண்ட நாளாகக் காணோம்” என்று எண்ணமிட்டவண்ணம் அவனுடைய குதிரை தேவர் மாளிகைக்குப் போய்ச்சேர்ந்த பொழுது மூன்றாம் யாமம் முடிந்திருந்தது. நல்ல வேளையாக மாளிகையில் நுழைந்தவுடனே அவன் மணியகாரர் மகள் தாமரையைச் சந்தித்தான். உடனே அவள்,

“என்ன! சேதுபதி மன்னரின் ஒற்றர் தலைவருக்கு சேனாதிபதியைப் பற்றிய புதிய செய்தி ஏதேனும் தெரிந்ததா?”, என்றுள்.

தாமரையின் சொற்கள் அவனுடைய நெஞ்சில் சுருக்கென்று குத்துவது போலிருந்தன.

“பிள்ளையையும் கிள்ளிவிட்டுத் தொட்டிலையும் ஆட்டி விடும் பழக்கம் பெண்ணினத்துக்குத்தான் உண்டு. அதிலும் மணியகாரர் மகளுக்கு மதுரைமண்டலச் செய்தி

கனும் தகவல்களும் தண்ணீர்பட்ட பாடாக இருக்கும். அல்லவா! சரி, சரி, வந்த வேலையை மறந்துவிட்டேன். படைமாற்றூர்ப் போர்முனைக்கு எப்படி, யாரை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறீர்கள்?" என்றான்.

“போரைப் பற்றிய கவலை எங்களுக்கு இல்லை. படை மாற்றூர்ப் போர்முனைக்குப் புதிய படைத்தலைவர் புறப் படுகின்றார்!” என்றான் தாமரை.

“புதிய படைத்தலைவரா?” வியப்பால் கூழப்பனுவலைய விழிகள் விரிந்தன. “ஆமாம்! அவா பெயர்?” !

“பாண்டித்தேவன்! பங்காரு திருமலையை எதிர்த்துப் போராடவிருக்கிறார். அவர் யார்? அவருடைய ஊர் எது? வரலாறு யாது? என்பவற்றைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதெல்லாம் ஒற்று ஆராயும் உங்களைச் சார்ந்தது! எப்பொழுதுமே தனிப்பட்ட ஒருவரை நம்பி, வாழும் எந்த நாளும் இப்படித்தான் ஆபத்தை எதிர்பார்க்க நேரிடும். அப்பன் போனபின், மகன் வருவான். அவனுக்குப் பின்னர் பேரன் வருவான்! அவனுக்கு அடுத்து மற்றொருவன் வருவான். இவ்வாறு மாறிமாறி வருவோர் மண்டலத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளுதல் இயற்கை நியதி. “இதனை உங்கள் சேனாதிபதி மறந்து போயிருக்கலாம். ஆனால் எங்கள் பெண்குலம் இதை மறக்கவில்லை. தங்கள் குளுரையை என்றும் சார்ந்து நிற்பவர் பெண்கள்தான்!” என்றான் தாமரை-

தாமரையின் சொற்கள் கூழப்பனின் உள்ளத்தைக் குளிர்வித்தன. “தாமரை! நீ தைரியமாகப் பேசுகிறாய்! உனது பேச்சைக் கேட்கத்தான் தேவரும் சேனாதிபதியும் இங்கிலையே! ஒரு வேளை அல்லி இருந்தால் ?... என்றான்.

“அல்லி! அவள் பேச்சை எடுக்கவேண்டாம். நல்ல மணமிக்க ரோஜா மலரில் முட்கள் இருக்கின்றன. அது போலத்தான் அல்லியென்னும் வீரப் பெயரிலும் ஏதேனும் தொல்லைகள் இருக்கலாம். அல்லி, போர்முனைப் பேச்சு இங்கே தொடங்கிய நாள் முதலாக, இந்தப் பக்கமே தலைகாட்டவில்லை.”

“நல்லது தாமரை! உனக்கு நன்றி கூறுகிறேன். எனக்கு நீ ஒரு சிறு உதவி செய்வாயா? அந்தப் புதிய படைத்தலைவனை நான் தயவு செய்து பார்க்கவேண்டும்! அவனைப் பார்ப்பதற்கு நீதான் உதவியாக!”

“உதவியா!..... “என்று சொற்கள் மேலும் வெளிவராமல் அவளிடம் தடைப்பட்டு நின்றன. அப்பொழுது செங்கமல நாச்சியார், தாமரையைத் தேடிக்கொண்டு வந்துகொண்டிருப்பதை அவர்கள் இருவரும் பார்த்தனர்.

கூழப்பனைக் கண்டதும் செங்கமலத்திற்கு வியப்பாக இருந்தது. இன்னும் அவனுடைய அரசியல் வேலைகள் முடியவில்லையென நினைத்துக் கொண்டாள்: அவளை வணங்கினான் கூழப்பன்! சேனாதிபதி இல்லாத குறையோ, தயக்கமோ, எதுவுமின்றி, தெம்புடனும், உற்சாகத்துடனும் செங்கமலம் நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த ஒற்றர் தலைவனுக்குப் புதிய சந்தேகம் ஏற்பட்டது.

31 ஏழடிப் பட்டம்

முரடர்களால் ஏழடிப்பட்ட மலைமுட்டில் நிறுத்தப் பட்டிருந்த இளந்துறவியின் எதிரில் நின்று கொண்டிருந்த வீரர்கள் சற்றுப்பதற்றமடைந்திருக்கவேண்டும். அதன் காரணமாகவே அவர்கள் தன்னுடைய நெஞ்சின் மீது பதித்திருந்த ஈட்டி முனைகள் தளர்ந்திருப்பதை துறவியார் நன்றாக உணர்ந்து கொண்டார். ஏற்கெனவே அவரைப் பிணித்திருந்த விலங்குள் அகற்றப்பட்டிருந்தன. எனினும் அந்த ஏழடிப்பட்ட மலைப்பாடிகளுக்கு ஏறி வரும் சித்தன்ன வாசல் குகைவழிகளில் ஆங்காங்கே தன்னை தொடர்ந்து வந்த வீரர்கள் மட்டும் நின்று கொண்டிருந்ததைக் கண்டார்.

திடீரென்று வானத்திலிருந்து எரிநட்சத்திரம் வெடித்துச் சிதறி எரிகொள்ளி போல ஒளிவிட்டுக்கீழே விழுந்து கொண்டிருந்தது. அந்த ஒளியில் ஒருகணம் ஏழடிப்பட்டத்து மலைப்பாறைப்பாடிகளை இளந்துறவி உற்றுக் கவனித்தார். சமணத் துறவிகள் எழுவர் அங்கு உள்ள கற்பாடிகளைத் தலையணையாகக் கொண்டு கடுந்தவம் செய்திருக்கவேண்டும். வெயிலும், மழையும், காற்றும் பனியும் மிகுதியானபோது, அவர்கள், கிழக்கில் காணப்பட்ட மலைக்குகைக்குள் தங்கியிருந்திருக்கவேண்டும். வாய் பிளந்த வண்ணம் இருந்த அந்தக் குகைவாயிலை, நோக்கிய துறவியின் விழிகள், தனக்குப் பின்னால் பரவிக் கிடந்த பாதாளத்தைப் பார்த்தன.

“நாகபூமி போலக் காரிருள் மண்டிக் கிடக்கும் அந்தப் பயங்கரப் பள்ளத்தாக்கில் தன்னுடைய உடம்பின் நொறுங்கிய எலும்புகளும், ஒண்டாக்கிக் கிடக்கும் தசைத்துணுக்குகளும், சிதறிக் கிடப்பதைநாளே

யார் பார்க்க விருக்கிருக்கனோ? நானே பொழுது விடிந்தவுடன், கதிரவன் சுடரொளியில் வானும் வேலும் மோதுகின்ற ஒலிகளையும், ஆளும் ஆளும்பொருதுகின்ற வீரதீரச் செயல்களையும் நாம் பார்க்கமுடியாது. நாட்டின் உரிமைச் செல்வத்தைக் கெட்டுவரும் மகத்தான சாதனையில் நாம் உயிர் துறந்த செய்தியை யார் பாராட்டப் போகின்றனர்?.....

சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தார் துறவியார். அப் பொழுது திடீரென்று, வீர்... என்று சுழல்காற்று வீசியது. காற்று சீறிக்கொண்டு அடிக்கும் நேரத்தில் அவர் முன்னர் பார்த்த மலைக்குகை வாயிலில் சந்தடி கேட்டது போலிருந்தது. அப்பொழுது சித்தன்ன வாசல் குகை வழியில் நின்று கொண்டிருந்த வீரர்கள் சிலர், தரையில் நிற்கொண்டிருந்த வீரன் ஒருவனை அழைத்து தீவட்டியைக் கொளுத்துதற்கு உதவி கேட்டனர். இனி நாம் இங்கிருந்து தப்பிச்செல்வதும், அப்படியே சென்றலும்' மீண்டும் பல்லவராயன் படைக்கு இரையாகாமல் இருப்பதும், நடைபெறக்கூடிய காரியமல்ல, என்று நம்பிக்கை இழந்த இளந்துறவியார், எதிர்பாரா வண்ணம், எங்கிருந்தோ விசப்பட்ட நாகப்பாம்புகள் ஈட்டி வீரர்களின் கழுத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு விழுந்தன.

“பசியோடிருந்த அந்த நாகப்பாம்புகள் பல்லவராயனது படைவீரர்களின் உடம்பில் தம் பல்லை விரைந்து அழுத்தின. அவ்வளவுதான்! நாகப்பாம்பின் நஞ்சு உடம் பெங்கும் ஏறியதால்.....” ஐயோ! ஆ.. ஊ...ஆ.. ஊ என்ற அழுணக்கஞரல்! மரண ஓலம்! அந்த மலைப்பகுதியில் எழுந்து எதிரொலித்தது.

துறவியாரின் நெஞ்சில் பதியவிருந்த ஈட்டிகள் கீழே விழுந்து கிடந்தன. அந்த ஈட்டியை ஏந்தி நின்ற

நாலைந்து வீரர்களும் பாம்புக்கடி தாங்காமல், அலறிக்கொண்டு துடித்து உருண்டனர். மலைப்பாதையில் நின்று கொண்டிருந்த காவல் வீரர்களோ, காரிருளில் நடந்ததைப் புரிந்து கொள்ள இயலாதவராய், அலறியடித்துக்கொண்டு தலைதெறிக்க ஓடிக்கீழே விழுந்தனர். துறவியார்தம் நெஞ்சக்குள் புகவிருந்த ஈட்டிகள் கீழே விழுந்து கிடப்பதையும், வீரர்கள் நொறுங்கிக் கிடப்பதையும் கண்டு, ஒன்றும் தெரியாமல் திகிலடைந்தார். அவர் நின்று கொண்டிருந்த இடத்தினின்றும் நீங்கிக் கீழே உற்றுக் கவனித்தார். ஒருயிரைப் பலி வாங்க விருந்த ஏழடிப்பட்டமலைமுகடு-எத்தனை உயிர்களைப் பலிகொண்டு விட்டது. ஆமாம். அதோ! நீண்டுவிளைந்து நெளிந்து நெளிந்து படிக்கற்களைக் கடந்து செல்கின்றதே நல்ல பாம்பு! ஆ— வெனப்பிளந்த வாயினையுடைய மலைக்குகையினுள் நுழையத்தொடங்கிய அந்தநாகப்பாம்பை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்த துறவியாரின் எதிரில் கரியபெரிய பூதம் போன்றிருந்த மலைக்குகை வாயிலில் இருந்து மற்றொரு முதுபெருங்கிழத்துறவியொருவர் சிரித்துக் கொண்டே வெளியே வந்தார். என்ன ஆச்சரியம்! அந்தப் பெரியவரின் திருவடிகளின் அருகில் தவழ்ந்துகொண்டு அந்த நாகப்பாம்பு அந்தக் குகையிருளில் மறைந்துவிட்டது.

அடுத்தகணம், தனக்கு உயிரளித்த உத்தமரை, முதுபெருங்கிழவரை, இளந்துறவியார் உளங்குளிரக் கைகுவித்து வணங்கி நின்றார்.

32. ஏமாந்தவர் யார்?

ஏழப்பட்டக் குகையிலிருந்து வெளியேறி நின்று கொண்டிருந்த பெரியவரைவணங்கிய இளந்துறவியார், அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். அந்தப் பெரியவரை இதற்குமுன் எங்கோ பார்த்திருப்பதாக நினைவுவந்தது. அந்த இளந்துறவி, தன் உள்ளத்தை ஒருநிலைப்படுத்தி முடிவுக்கு வரத்தொடங்கிய பொழுது, அந்தப்பெரியவர், தம் கையால் தோளைத் தட்டிக்கொடுத்தவாறே,

“தம்பி! நீ மிகத் தைரியசாலி. எந்த வாலிபனுக்கும் வராத அசாதாரண ஊக்கம், உன்னிடம் அமைந்துள்ளது. ஆயினும் நீ ஒன்றைமட்டும் செய்யத் தவறி விட்டாய். விலங்கைத் தறித்துவிட்ட பின்னரும், அந்தக் கொலைகாரரிடமிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள முயலாது நிற்குகொண்டிருந்தாயே! ஒருவேளை, இந்த மலை முகட்டிலிருந்து வானத்தில் பறந்துசெல்லலாம் என்று எண்ணியிருந்தாயோ? அல்லது தென்புறச் சரிவில் காணப்படும் பாதாளத்தில் குதித்துத்தப்பித்துக்கொள்ள விரும்பினாயோ? இல்லையென்றால் பல்லவராயனது ஆட்கள் உன்னை ஈட்டிமுனையால் குத்திக்கீழே தள்ளும் அளவுக்குப் பொறுமையுடன் நின்றிருக்கமாட்டாய்! உனக்கு உயிரின்மீது ஆசையில்லையா? உன்னுடைய பிரிவால் ஒருசொட்டுக் கண்ணீர் சிந்தும் உயிர்கள், இந்தஉலகில் ஒருவருமே இல்லையா? அப்படி உனக்காக அனுதாபப்பட்டு வருந்தாதவர் இல்லாதபோது, நீ ஏன் இத்தகைய அபாயமான வேலையில் ஈடுபடவேண்டும்? பல்லவராயனிடம், நீ இன்னொரென்று ஒருவார்த்தை சொல்லிவிட்டால் பேதுமே, உன்னை இருகை நீட்டி வரவேற்று இந்தச்சீமைக்கே உன்னை சேனாதிபதியாக...”

பெரியவரின் சொற்களை இடைமறித்தார் இளந்துறவி ..
 “சுவாமி இனிமேல் அந்தச் சொல்லை மீண்டும் என்செவியில் போடாதீர்கள்: நீங்கள் கூறியவை அனைத்தும் உண்மை” என்று சொல்லியொழுது அந்த இளந்துறவியின் தொண்டை வறண்டது. அவனது குரல் கம்மியது.....வார்த்தைகள் தடுமாறின. அவன் கீழே விழாதவாறு அந்தப்பெரியவர் தன் கைகளால் அவனைத் தாங்கிக்கொண்டார். ...அந்த முதுபெருங் கிழவர் மீது சாய்ந்து கொண்டிருந்த இளந்துறவி .. “ஐயா, என்னுடைய உயிரைத் தக்கசமயத்தில் காப்பாற்றினீர்கள்!... எனக்கு மிகவும் தாகமாயிருக்கிறது. ஒருவாய் தண்ணீர் வேண்டும் .. நீங்கள் தான் தயவுசெய்து தண்ணீர் கொண்டு வர வேண்டும்” என்றுன்.

அந்த முதியவர் மீண்டும் சிரித்தார். “தளபதியாடே! தாகமாக இருக்கிறது...ஆம்...நம் இருவரின் இதயத்திலும் தாகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது... இங்கே... மலைச்சுனை இருக்கக்கூடும்...” என்றுர்.

“தளபதியா? ஐயா.. தயவுசெய்து இனிமேலும் அந்தச் சொல்லைச் சொல்லவேண்டாம்.. மீண்டும் அந்த வார்த்தை வெளிவருமானால், இப்படியே, இந்த ஏழடிப்பட்ட மலைமுகட்டில் நானாகவே தலைகீழாக விழுந்து உயிர் துறந்துவிடுவேன்”...

“அது தான் நடக்கவிலையே... உன்னைக் கொண்டு செல்ல வந்த எமன் ஒன்பதுபேர்களைக் கொண்டுசென்றிருக்கிறான்... நீ எமலோகத்திற்கு ஆற்றிய அருந்தொண்டால், உன்னை அவன் இனிமேல் நெருங்கமாட்டான்... தம்பி வா! இந்தக் குகைவழியாகச் சென்றால் அங்கே சுனை இருந்தாலும் இருக்கக்கூடும்...”

“மாட்டேன்... ஐயா! என்னை விட்டுவிடுங்கள்... மீண்டும் இந்த இருண்ட குகைவழியில்...? வரமாட்டேன்”

“இருட்டு என்றால் நீ ஏன் அஞ்சுகின்றாய்? இருட்டு என்பது இறைவன் உலகிற்கு வழங்கிய வரப்பிரசாதம். இருள் மட்டும் இல்லையென்றால், கதிரவன், நிலவு, நட்சத்திரங்கள் இவற்றின் அருமை பெருமைகளை இவ்வுலகம் அறிந்துகொள்ள முடியாது” என்று சிரித்துக் கொண்டே அந்தப் பெரியவர் இளந்துறவியின் கையைப் பற்றிக் குகைவழியில் அழைத்துச் சென்றார்.

“தாங்கள் என்னை மீண்டும் எங்கோ அழைத்துச் செல்லுகின்றீர்கள்...” என்று சொல்லி அந்த இளந்துறவி, செல்ல மறுத்தார்.....

“அப்பா! நீ வந்திருக்கும் வேலையை முடிக்கவேண்டுமா? வேண்டாமா? கேவலம், ஒருவாய்தண்ணீருக்காக நீ வருந்துவதா? பசி, தாகம், களைப்பு, ஊண், உறக்கம் இவற்றையெல்லாம் உதறியெறிந்து உலகஆசைகளைத் துறக்கும் துணிவுடையார்க்கே இந்தத் துறவிவேடம் ஏற்றதாகும். நீ ஏன் இந்த வேடத்தைச் சுமந்து திரிகின்றாய்? உன்னுடைய உதும், நாவும், நீர்வேட்கையால் உலர்ந்து வறண்டுபோனதாகத் தெரியவில்லை. உம். ம. வா! உனக்குத் தண்ணீர்தானே வேண்டும்! மலைச்சுனையில் நீர் பருகினால் மரணம் ஏற்படும் என்று சொல்லிக் கொள்வதுண்டு.” வா...வா... இந்தக் குகைவழியாக இந்த மலைக்கு அப்பால் கிழக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் பாறைப்பிளவைக்கடந்து விடிவதற்குள் வெளியேறி விடவேண்டும். இல்லையென்றால் சிவந்தெழுந்த பல்லவராயனின் படைவீரர்கள் மீண்டும் உன்னைப் பிடித்துக் கண்டதுண்டமாக வெட்டிப் போடுவார்கள்... ஞாபகமிருக்கட்டும்!...” என்று அச்சுறுத்தினார் அந்த முயமனிதர்.

இருவரும் குகைப் பாதை வழியாகச் சென்றனர். சிறிது தொலைவில் அந்தப் பாதை இரு பிரிவுகளாகச் சென்றது. இளந்துறவி முத்திச் சென்று வேறொரு வழியாக விரைந்து நடக்கத் தொடங்கினார். அப்பொழுது அந்த இளந்துறவியின் தோள்மீது அந்த மாயமனிதரின் கை, ஒங்கி விழுந்தது. நரையும், திரையும் மூப்பும் மிகுந்துள்ள தள்ளாடிய கிழவரின் கையல்ல அது..... இந்தக் கரத்தை எங்கோ, என்றோ, தம் உடம்பின்மீது விழுந்திருப்பதாக. அந்த இளந்துறவியின் உள்ளம் உணர்த்திற்று .. இரும்பின் உறுதியும், கல்லின் திண்மையும் அல்லவா இந்தக் கையில் இருக்கின்றன! என்று இளந்துறவி திரும்பிப் பார்த்தபோது, பின்னால் தொடர்ந்து வந்த மாயமனிதரின் முகத்தின்மீது சந்திர வெளிச்சம் மங்கலாக விழுந்தது...

அப்பொழுது இளந்துறவியாரின் இதயத்தில் அந்த மனிதர் யார்? என்ற உணர்வு எழுந்தது. அவ்வளவு தான். முற்றும் எதிர்பாரா வண்ணம் அந்த முரட்டுக் கிழவர் இளந்துறவியை மீண்டும் மற்றொரு குகைக்குள் இழுத்துச்சென்றார். விழிகளால் வழிபறிந்துகொள்ள முடியாதவாறு முதலில் கடந்துவந்த குகையைவிட இது, சற்றுச் சிறிய சுரங்க வழியையுடையதாயிருந்தது. வழி தெரிந்து நடந்தாலும் இடையிடையே எழும்பியிருந்த பாறைகளில் இடறி விழ நேரிட்டது .. இளந்துறவிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை .. ஒடுக்கமான நீண்ட குகைப் பாதை வழியாக இழுத்துச் செல்லப் பட்டதால் இளந்துறவியார், மூச்சுவிட முடியாமல் திணறினார். காற்றோட்டமும் இல்லை. அந்த அதிசய மனிதரின் கைப்பிடியும் தளரவில்லை. அவசரம் அவசரமாக இளந்துறவியின் மூளையில் ஓர் அபூர்வமான யோசனை உருவாயிற்று. தனக்கு முன்னால் இழுத்துச் செல்லும் அந்த மனிதனைக்

குப்புறத் தள்ளிவிட்டு, வந்தவழியே திரும்பிவிடலாம்' என்று முடிவுசெய்தார்.

அதற்குள், திடீரென்று குளிக்காற்று சில்லென்று வீசியது. வெளிச்சமும் சிறுகச் சிறுகப் பரவத்தொடங்கியது. களைப்பும் தளர்ச்சியும் நீங்கிப் புத்துணர்ச்சியும் தெம்பும் உண்டாகியது. இன்னும் சற்றுதூரம் சென்றால் அப்புறம் இந்த மாயமணிதரை ஒருகை பார்த்துவிடுவது என்று தீர்மானித்தவராய் அந்த இளந்துறவி, முந்திக் கொண்டு சென்ற கிழத்துறவியை நிலா வெளிச்சத்தில் உற்றுநோக்கினார்!.....

என்ன ஆச்சரியம். ? அவரேதான்? அவர் இங்கே, எப்படி வந்தார்? அட்டா! நாம்சிறிது நேரத்திற்கு முன்னால் கொண்டிருந்த முடிவான நிறைவேற்றியிருந்தால் எவ்வளவு பெரியபாவத்துக்கு உள்ளாக நேரிடும்? இனி அவரிடம் எந்த வாயால் பேசுவது? எவ்வாறு நேருக்கு நேராக முகத்தில் விழிப்பது? என்று இதயம் புண்பட்ட வராகி இளந்துறவி, கற்சிலையாக நின்றார்.

“நாம், மலைச்சுனைக்கு வந்துவிட்டோம். நீவேண்டிய மட்டும் தண்ணீர் குடித்துக்கொள்ளலாம். உம். வா வா” என்று அதிகாரத்துடன் அவனை அழைத்தார் அந்த அதிசயமணிதர். இளந்துறவி சுனையின் விளிம்பில் நின்றவாறே உள்ளே எட்டிப் பார்த்தார். வைகறையின் மங்கலான ஒளி யெல்லாம், அந்த ஆழ்ந்த சுனைநீரில் ஐக்கியமடைந்து ஒரே அகண்ட இருட் பிழம்பாகத் தெரிந்தது. அந்தச் சுனையின் சுற்றுச் சுவர்கள் வெடித்துப் பிளவுபட்டிருந்தன. அங்கே வரால், சுருயின்கள் நீந்திக்கொண்டிருந்தன என்றும் யுகித்துக்கொண்டான்.

“தளபதி! ஏன் பயமாக இருக்கிறதோ? இருளில் உன்னை அந்தப் பெயரிட்டு அழைத்தவுடன் கோபித்துக் கொண்டாயே! தண்ணீருக்குள் இறங்கியவுடன் உன்னுடையசாயம் வெளுக்கத் தொடங்கிவிடும் அல்லவா?... உண்மையைச் சொல்லிவிடு! போலித்துறவி வேடம் உனக்குப் பொருத்தமாகத் தானிருந்தது. ஆனால் இந்த வினாடியே அது உனக்குப் பொருந்தாத வேடம்” என்று வார்த்தைகளை நிறுத்தினார் அந்தக்கிழவர்.

அவரை, நா தழதழக்கத் தளபதி வணங்கினான்... ஆம்... இளந்துறவியாக நடித்த தளபதியை... நன்றி யுணர்வுடன் தட்டிக்கொடுத்தார் அந்த அபூர்வ மனிதர் இளநாகனார்.

தன்னை அடையாளம் தெரிந்துகொண்ட இளநாகனாரைத் தளபதி வணங்கினான்.

“ஐயா, பெரியவரே!, இந்த ஏழடிப்பட்ட மலைச்சுனையில்”... என்றான் தளபதி.

“தந்தப்பேழையைத் தேடிக்கொண்டு வந்திருக்கிற யல்லவா? தவறிப்போய்ப் பல்லவராயன் படைவீரரிடம் தலையைப் பறிகொடுக்கவிருந்தாயே!” என்றார் நாகனார்.

“ஆமாம், தந்தப்பேழையுடன் எப்படியாவதுதாயகம் திரும்பவேண்டும். அதற்கு! ”

“மலைச்சுனையில் குதித்து உள்ளே முழுகு! தண்ணீரின் கீழ்ப்புறமாகக் கிடக்கும் பாறையைப் புரட்டித் தள்ளிவிடு! ஒருவேளை அதற்குள் பேழை இருக்கக்கூடும்! ஆனால் வீரைந்து இந்த வேலையில் நீ ஈடுபட வேண்டும். விடிவதற்குள் இந்த இடத்திலிருந்து நாம் கண்காணவிடத்திற்குச் சென்றுவிடவேண்டும்,” என்றார் நாகனார்.

உடனே சுனைக்குள் குதித்தான் தளபதி. மூச்சை அடக்கிக்கொண்டு, சுனையின் கீழ்ப்புறத்திலுள்ள பாறையருகே நெருங்கினான். வரால் மீன்கள் வாலினால் அடித்தன. சுருமீன்கள் சுளிர்...சுளிர் என்று சவுக்கடி கொடுத்தன. பாதையைப் புரட்டித்தள்ளினான். பாறைக்குடைவுக்குள் புகுந்து நிந்தினான். நீரில் கையால் துழாவினான். பேழை கிடைத்தது. அந்தக் களிப்பில், அவன் உடம்பு, தண்ணீருக்குள் புல்லரிக்கத் தொடங்கியது. நேரம் ஆக ஆகக் குளிரில் கைகால்கள் வெடவெடுத்து நடுங்கின. மார்புடன் பேழையை அணைத்துக்கொண்டு நீர்மட்டத்திற்கு மேலே எழும்பிவந்தான். தந்தப்பேழையைக் கண்ட பெரியவரின் மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. அவருடைய முகத்தில் புன்னகை பரவியது. ஆனால், அந்த நீர்ப்பரப்பிலிருந்து மேலெழுந்து ஏறிவர முடியாமல் தளபதி படும் தொல்லை யைக் கண்டதும் அவருக்குக் கலவரம் ஏற்பட்டது.

“பேழையை ஒருகையால் அணைத்தெடுத்து மேலே ஒரேவீச்சில் எறியுமாறு சொன்னார் கிழவர். அப்போதைய நிலையில் அவனுக்கு அதைத் தவிர வேறு சரியான யோசனை யொன்றும் புலப்படவில்லை. இடது கையால் தண்ணீரைத் தள்ளிக்கொண்டே தளபதி வலக்கையால் தந்தப் பேழையைத் தூக்கி, மேல் நோக்கி வீசியெறிந்தான். எறிந்த வேகத்தில் நிலைதடுமாறி மீண்டும் சுனையின் அடித்தளத்திற்குச் சென்று மேலே எழுந்தான். எழுந்தவன், சுனையின் கரையோரமாக நின்று கொண்டிருந்த பெரியவரை நோக்கினான். அவர் அங்கே காணப்படவில்லை. தட்டுத் தடுமாறி சமாளித்துக்கொண்டு சுனையிலிருந்து தளபதி வெளியேறினான்.

நீண்டநேரம், சுனைநீரில் மூழ்கியிருந்த களைப்பு, இரவெல்லாம் அதிர்ச்சிக்குள்ளான தளர்ச்சி,

ஈட்டிமுனையிலிருந்து தப்பித்துக் குகைப்பாதையில் இழுத்துச் செல்லப்பட்ட சோர்வு, இறுதியாகத் தந்தப் பேழையுடன் தலைமறைவாகிவிட்ட அந்த முரட்டுக் கிழவரால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் எல்லாம் தளபதியின் உடம்பையும், உள்ளத்தையும் சலனமற்ற மரக்கட்டைபோல மலைப்பாறையில் கிடத்திவிட்டன.

தளபதிக்கு உணர்ச்சி வந்து, விழிகளைத்திறந்து நோக்கிய பொழுது கீழ்வானம் வெளுத்துத் தோன்றியது. ஏழடிப்பட்ட மலைக்குகையை விட்டு வெளியேறி, உயரமான மலை முகட்டில் ஏறி நின்று சுண்ணுக்கு எட்டிய தூரம்வரை கண்களை ஓடவிட்டான் தளபதி. அவன் கண்கள், தன்னை ஏமாற்றிவிட்டுத் தந்தப் பேழையுடன் தப்பித்துச் சென்ற முதுபெருங்கிழவராகிய அந்த மாய மனிதரைத் தேடிச் சென்றன.

33. தொண்டைமான் தோல்வி

சிவந்தெழுந்த பல்லவராயனது படைகள் மறுநாட் காலை யில் தொண்டைமான் கோட்டையைச் சுற்றிலும் முற்றுகையிட்டன. தொண்டைமானின் காவற்படைகள் சுட்டுக்கோப்பான எதிர்ப்பில் இறங்கவில்லை. மக்களிடையே யுத்தத்தில் ஈடுபடவிருக்கும் எவ்விதமான அறிகுறியும் காணப்படவில்லை. சேதுபதியிடமிருந்து உதவியை எதிர்பார்த்திருந்த இரகுநாதராயத் தொண்டைமான், அங்கிருந்து எதிர்பார்த்த உதவி கிடைக்காமையால் யுத்தத்தைத் தீவிரமாக நடத்து தற்கு இயலாதவனாக இருந்தான்.

சிவந்தெழுந்த பல்லவராயனைப் போலவே, பழைய வேளிர் குலத்தினரும் புதுக்கோட்டையைக் கைப்பற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தனர். கோட்டைத் தாக்குதல் தொடங்கியவுடனே, இருவழிகளில் தொண்டைமானுக்கு எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. வடக்கிலும் மேற்கிலும் மதிலை வளைத்துப் பல்லவராயனுடைய படைகள் ஒருபுறம் முற்றுகையிட்டன. கோட்டைக்குள் ளிருந்தவர்களிற் சிலர் திடீரென்று குழப்பம் விளைவித்து மறு புறம் எதிர்ப்பை உண்டாக்கினர். இதனால் தொண்டைமான் ஒன்றும் செய்யத் தோன்றாதவனாகச் செயலற்றுக் கிடந்தான்.

அன்று மாலைப் பொழுதில் புதுக்கோட்டை அரணைக் கடந்து மதிலுட் புகுந்து பல்லவராயன் படைகள் நகரத்திற்குள் நுழையத் தலைப்பட்டன. நகரத்தை ஈட்டுத் தொண்டைமான் வெளியேறிவீடாமல் கண்காணிக்குமாறு பல்லவராயன் தன் வீரர்களிடம் கட்டளை

யிட்டிருந்தான். எவ்வளவுதான் கண்காணிப்பு வேலையும், வேவுபார்த்தலும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த போதிலும், சிவந்தெழுந்த பல்லவராயனது படைகளின் கண்களில் மண்ணைத் தூவிவிட்டுத் தொண்டைமான் தலைநகரிலிருந்து மறைந்துவிட்ட செய்தி பல்லவராயனது செவிக்கு எட்டியது.

புதுக்கோட்டையைவிட்டு இரவோடிருவாக வெளியேறிய தொண்டைமானைத் தொடர்ந்து சென்று அவனைக் கண்டுபிடித்துக்கொண்டுவரும் வேலையில் பல்லவராயனது படைவீரர்கள் ஈடுபடத் தொடங்கினர். எனவே தொண்டைமான் கோட்டைப் போர்க்களத்தில் அமைதி ஏற்பட்டுவிட்டது. சிவந்தெழுந்த பல்லவராயனுடைய மெய்க்காவலரும், அரசியல் அதிகாரிகளும், எதற்கும் எச்சரிக்கையுடன் இருப்பது நல்லதென்று, தங்கள் படை முகாம்களை ஆயத்த நிலையில் வைத்திருந்தனர். தொண்டைமான் இரகுநாதராயனைப் பற்றியும் மங்கலநாட்டுப் போரின் நிலைமைபற்றியும் நாம் அறிந்து கொள்ளுவதற்குப் படைமாற்றார்ப் போர்முனைக்கு நம்முடைய வாசகர்களை அழைக்கின்றோம்.

பங்காரு திருமலையின் படைகள், படைமாற்றார்ப் பாசறையினின்றும் புறப்பட்டன. காலைப்பொழுதில் செம்பரிதி அந்தப் பாசறைக்குக் கிழக்கிலுள்ள பறந்தலையெங்கும் செவ்வொளியைப் பரவச் செய்தது. பறந்தலையில் எங்கு நோக்கினும் வாளும் வேலும் பளிச்சிட்டு மின்னிக்கொண்டிருந்தன. நேரடியாகக் கைகலந்து யுத்தம் தொடங்கியதும் பேரிகைகள் அதிர்ந்தன. பறையும் முழவும் எதிரொலித்தன. போர்முரசு முழங்கியது. கோடை மழைபோலப் படைவீரர்களின் வேல்கள் சரம் சரமாகப் பாய்ந்தன. பளிச்சென்று முகில் கிழித்து ஒலிக்கும் மின்னல் கிற்றைப் போன்று,

வேல்கள் உராய்ந்து ஒலித்தன. டணார்.....டணார்... என்னும் ஓங்கார ஒலியுடன் வாள்கள் முறிந்து நொறுங்கின. வேல்கள் காம்பும் கணையும் ஒடிந்து விழுந்தன. கணைகள் முறிந்தோடும் ஈட்டிகள்! கைகளுடன் துண்டிக் சப்பட்டு உருண்டோடும் கேடயங்கள்!, பாம்புபோலச் சுருள் சுருளாகத் துடித்துச் சிதறும் சுருள்வாள்கள்! இவ்வாறு கலகலவென அதிர்ந்து படைவீரர்கள் போரிட்ட படைக்கலங்கள் விழுந்து கொண்டிருந்தன.

போரில் எந்தப்படைக்கு வெற்றி யென்று உறுதியாகச் சொல்லும்பொருட்டு வானவீதியில் உலாவரும் செங்கதிரோன் தன்பயணத்தைத் துரிதப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். பிற்பகலில் திடீரென்று தளபதியின் வெண்ணிறப் புரவி செருக்களம் நோக்கித் தீயை உமிழ்ந்தவண்ணம் தாவிக்கொண்டு வந்தது. சேதுபதி பூமியின் சேனாதிபதி போர்க்களம் நோக்கிப் புறப்படும் செய்தி அந்த நேரம் வரை மர்மமாகத் தானிருந்தது. அந்த வெண்புரவியைக் கண்டவுடன் வீரர்கள் வீரவேல்! வெற்றிவேல்! என்று முழக்கமிட்டு ஒலிக்கத் தொடங்கினர். வீழ்ச்சியுற்ற உடம்பெங்கும் எழுச்சிவேகம் உண்டாயிற்று. விசையெரடிந்த உடம்பெங்கும் உணர்ச்சி வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தது. தளர்ச்சியுற்ற தசையெங்கும் தணியா ஊக்கம் பிறந்தது. மறவர் பெரும் படைகள், மதுரைப் படைகளின் அணிவகுப்பை நோக்கி இறுதிமூச்சுடன் முன்னேறின. வீரர்களின் கையும் காலும் தோளும், மார்பும் புதிய முறுக்கேறின. வாளும் வேலும் ஒளி உமிழ்ந்தன. மின்னல் கீற்றுப் போலக் கண்ணைப்பறிக்க அந்தப் பகைவர் மீது வீரர்கள் வாள் வீசினர்.

மதுரை மண்டல மகாசாமந்த நாயகனாகிய பங்காரு திருமலை அன்றிரவு தன் பாசறைக் கூடாரத்தில்

சுவலையே உருவாகக் காட்சியளித்தான். அவனது பாசறைக் கூடாரத்தைச் சுற்றிலும் வீரர்கள் காவல் புரிந்தனர். விழித்த கண்களுடன் வேதனையே வடிவாக உள்ள படைத்தலைவர் டலர், பங்காரு வச்சுற்றி அமர்ந்திருந்தனர். “முற்பகற் பொழுதில் நமக்கேற்பட்டிருந்த வெற்றிக்கான முன்னேற்ற வேகம் பிற்பகலில் தணிந்து போவதற்குத் தக்க காரணம் இல்லாமலில்லை.....திடீரென்று போர்க்களத்தில் தோன்றிய வெண்புரவி வீரன்யார்?”

“அந்த வீரன் வேறுயாறுமல்ல! சேனாதிபதி சந்தனத் தேவனே தான்!...”

“சந்தனத் தேவனா! இருக்கவே இருக்காது! அவன் நேற்று நள்ளிரவிலேயே இவ்வுலகைவிட்டுச் சென்று விட்டான்..,’

“சேனாதிபதி சந்தனத் தேவன் செத்துப்போய் விட்டான்.அவனை அழித்ததோடன்றிப்புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமானைப் புறமுதுகிட்டு ஓடுமாறு செய்து விட்டான் பல்லவராயன். தொண்டைமானுக்குத் துணைபுரியச் சென்ற உடையத் தேவரை, சங்கரப்பதிக் காட்டில், பவானிசங்கரன் டடைகள் எதிர்த்து வளைத் துக்கொண்டுவிட்டனவாம். மங்கலநாட்டுப் போர்முனையிலும் பகைவருக்குப் பலத்த அடிகொடுத்து வருகிறார் புலிக்காலுடையார்!”

“அப்படியானால், நம்முடைய போர்முனைக்குப் புதிய படைத் தலைவனல்லவா வந்திருக்கிறான்! அவன் யார்?”

“யாராக இருந்தால் நமக்கென்ன?” நமக்குப் இப்பொழுது மதுரையிலிருந்து புதியடைய சள்ளரேண்டும், அவ்வளவுதான்.”

"புதிய படைகள் வரவேண்டியதுதான். அதைவிட எதிர்முகாமில் தலைமைதாங்கும் புதிய படைத்தலைவன் யார்? எங்கிருந்து வந்தவன்? என்ற செய்தியைப் பொழுது விடிவதற்குள்ளாக நம்முடைய ஒற்றர்கள் தெரிந்துவந்து சொல்லவேண்டும். நீங்கள், உங்கள் பாடிவீட்டிற்குச், சென்று, சற்று ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லி அவர்களை அனுப்பிய பின், திருமலை, தன் படைவீரர்களையும் ஆயுதங்களையும் கணக்கிடத் தொடங்கினான்.

அவனுடைய படைக்கலங்களில் பழுதடைந்தன போக எஞ்சியுள்ளவை இன்னும் ஓரிரண்டு நாட்களுக்குத்தான் உதவியாக இருக்கும். "படைவீரர்களும், ஒற்றர்களும் மதிக்கும் அளவிற்கு, மற்ற போர்முனைகளில், படை மாற்றார்க்களம் போன்று கடும்போர் நடைபெறவில்லை. மறவமங்கலப் போர்முனைக்கு, மாமன்னர் இன்னும் வரவில்லை. கானாட்டுப் போராட்ட நிலைமையைப் பற்றி நமக்குச் சரியாகப் புலன் கிடைக்கவில்லை. அட்டா! நம்முடைய இலக்கையாவின் நிலைமை இன்றுவரை மர்மமாகவே இருக்கின்றது. அவன் இருந்தால் இதற்குள் நிலைமையே வேறு" என்று எண்ணத்தில் மூழ்கிய திருமலையின் விழியிமைகள் குவியத் தொடங்கின,

கொள்ளிவாய்ப் பேயும் கண்ணுறங்கும் நள்ளிரவுப் பொழுதில் பாசறையெங்கும் மயானஅமைதி நிலவியது. தீவட்டிச் சுடரின் மங்கிய ஒளியில், பாசறைக்கூடாரத்தின் நிழல் பூதாகாரமாகக் காட்சியளித்தது. அப் பொழுது பதுங்கிப் பதுங்கி ஒரு கரிய உருவம், பங்காரு திருமலை, துயிலில் ஆழ்ந்திருந்த கூடாரத்திலிருந்து மெதுவாக வெளியேறத் தொடங்கியது.

எங்கிருந்துதான் அந்தப் பேய்க்காற்று வீசியதோ தெரியவில்லை. பங்காரு திருமலையின் பாசனறயிலிருந்து வெளியேறிய அந்தமர்ம உருவத்தைப் பஞ்சாகத் தூக்கிச் செல்வதுபோல விரைந்து செலுத்தியது அந்தச் சூருவளி. அந்த உருவத்தின் வருகையை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த வீரன் ஒருவன் அவனைக் கண்டவுடன், கைலாகு கொடுத்துத் தூக்கித் தன் குதிரையில் வைத்துக்கொண்டு மறைந்தான்.

அவர்கள் இருவரும் படைமாற்றார்ப் பாசனறயின் வடமேற்கிலுள்ள முடிகொண்டான் ஏரிக்கரையை அடைந்தனர். சிறுமணியாற்றின் வெள்ளப் பெருக்கினால், முடிகொண்டான் ஏரி, சிறியதொருகடல் போலப் பொங்கித் ததும்பிக்கொண்டிருந்தது. குதிரையை ஓரிடத்தில் நிறுத்திவிட்டு, அவர்கள் இருவரும் ஏரிக்கரையினருகிலுள்ள சவுக்குமரத் தோப்பின் வழியாக ஏரிக்கரையை நோக்கி நடந்து சென்றனர். கரையின் மீது நின்றுகொண்டிருந்த சிறுகூட்டம் இவர்களைக் கண்டதும் ஆர்வமுடன் எதிர்கொண்டழைத்தது.

‘புதுக்கோட்டைப் போர்முனையைப் பற்றிய செய்தி ஓரளவு உண்மைதான். ஏனெனில் தொண்டைமானுக்கு உடையத்தேவரின் உதவி கிடைக்கவொட்டாமல் எல்லா வழியாலும் பவானி தடுத்திருப்பான். அதனால் தொண்டைமான் தோல்வியடைந்திருக்கலாம். என்றாலும் நம்முடைய படையைப் பவானியின் ஆட்கள் இன்று ஒருநாள் பொழுதில் தடுத்து நிறுத்திவிட முடியும். நானே அவனுடைய பலத்தை முறியடிக்கப் படைமாற்றாரிலிருந்து புதிய படைகள் சென்ருலொழிய உறுதியாகக் கூறமுடியாது. எனவே நானே போர், நம்முடைய வெற்றிப் போராக அமைவதிலிருந்தே

மற்றப் போர்முனைகளின் முடிவில் மாற்றமும், திருப்பமும் ஏற்படவேண்டும். இன்றிரவே ஏரிக்கரையை வெட்டிவிடவேண்டும். நானே மதுரையிலிருந்து படைகளின் வரவு பங்காரு திருமலைக்குப் பயன்படாமல் இருக்கவேண்டும். அத்துடன் அவனுடைய படைவீரர்களின் முன்னேற்றமும் தடுத்து நிறுத்தப்படவேண்டும். ஆதலின் முடிகொண்டான் ஏரியில் மேலும் கீழுமாகிய இருஇடங்களில் உடைப்பு ஏற்படுதல் நல்லது. உம்... வேலை...தொடங்கட்டும்” என்று ஆவேசமாக ஆணையிட்டான் குதிரைவீரனாகிய புதிய படைத்தலைவன் பாண்டித்தேவன்.

ஏரிக்கரையை வெட்டும் வேலை தொடங்கியது. மறவர்களின் மண் வெட்டிகளுக்கு முன்னால் மண் மேடுகள் தூளாகிக்கொண்டிருந்தன. கண்ணுக்கெட்டிய தொலைவில் அலைக்கைகளை நீட்டிவிரைந்தோடி வருகின்ற நீர்ப்பரப்பு, அணையைக் கடந்து நானே நடைபெறப்போகும் வீரப் போராட்டத்தை விரைந்து காணத்துடித்துக்கொண்டிருந்தது. ஆயிற்று! ஒரேயொரு மண் மேடு. அந்த மேட்டை வெட்டிவிட்டால் சிறு கணியாற்றில் திடீரென்று வெள்ளம் பெருகிப்புரண்டோடும். அதனால் படைமாற்றார்ப் பாசறையே வெள்ளக்காட்டில் மிதந்து கொண்டிருக்கும்.

காலைக் கதிரவன் நெருப்புக் குழம்பைக் கொட்டிக் கொண்டு மேலெழுந்தான். சின்னமறவர் படை முகாமில் போர்க் கொடி கம்பீரமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தது. கொம்பும் சங்கும் ஊதின. பறையும் முரசும் அதிர்ந்தன. உறுத்தெழுந்து ஓடிவரும் படைவீரர்களின் கரங்களில் ஒங்கிய வேல்கள் கதிரவன் ஒளியில் கண்ணைப் பறித்துக் கொண்டிருந்தன. சுருள்வாளின் ஒளியோ, எரிகொள்ளி போலப் பரவியது. மலையும் மலையும் மோதின. விண்ணும்

மண்ணும் வெடித்தன. முகிலும் முகிலும் இடித்தன. பங்காருவின் படைகள் பாண்டித்தேவன் படைகளோடு தும்பைகுடித் துவந்தயுத்தம் செய்தன.

“திடீரென்று பங்காருவின் படைகள் முன்னேறும் சமயத்தில் திருமணியாற்றில் புதுவெள்ளம்பொங்கியது. கடுங்கோடைகாலத்தில் இடியும் மழையும் இல்லாமல் வெள்ளப்பெருக்கு, ஏற்பட்டது விந்தையாக இருக்கின்றதே! இவ்வளவு வெள்ளப்பெருக்கும் எங்கிருந்து வருகிறது? மேற்கில் மதுரையிலிருந்து புதியபடை வரவும் காணப்படவில்லை. அப்படியிருக்க நமக்குப் பின் னாலிருந்து படைவரவு போல ஏன் இந்த இரைச்சல் கேட்கிறது. அலையெழுச்சி போல் அதிர்கின்றது! ஆம்! மேற்கிலிருந்தும் வெள்ளம் புரண்டோடி வருகின்றது. அடடே! முழங்கால் அளவு வெள்ளம் இடையளவாகி உயர்ந்து விட்டதே! அங்கே என்ன கூக்குரல்! அந்த வீரர் அணியே வெள்ளத்தில் இழுத்துச் செல்லப் படுகின்றதே!

என்ன, நம்மைச் சூழ்ந்துகொண்டு வெள்ளம் ஓடுகின்றது! நாமென்ன தனித்து நின்று விட்டோமர்? அதோ மறவர் படைகள் எதிர்த்து வருகின்றனவே!” பங்காரு திருமலையின் சிந்தனை நின்றது. எதிரில் பாய்ந்துவரும் மறவர் படைகளை நோக்கிச் சீறிப்பாயும் புலியெனக் குதித்தான். பாண்டித்தேவன் தன் படை வீரர்களை வியூகம் அமைத்துப் போரிட ஏவினான். பங்காரு தனித்து நிற்கும் இடம்நோக்கித் தாவினான்! கொடுவானை உயர்த்தி வலம் இடமாகச் சுழற்றினான்.

“செக்கச் சிவந்த வானம். திருமணியாற்றுத் தண்ணீருடன், வீரர்களின் செந்நீரும் கலந்து அந்தப் பூமியைச் சிவப்பேற்றிக் கொண்டிருந்தது. மண்ணின் நிறம்

மட்டும் என்ன? மரங்களும், செடிகளும், கொடிகளுமே குங்குமக் கோலம் பூண்டிருந்தன. வெட்டியெறியப்பட்ட வீரர் சிரங்களும் துணிக்கப் பெற்ற தோள்களும் கால்களும் துடித்து விழுந்தன.

படைமாற்றார்ப் பாசறையில் வெள்ளைக்கொடி உயர்த்திப் பறந்ததைத் தொடர்ந்து தேவனின் படை வீரர்கள், பங்காரு திருமலையைக் கைவிலங்கு பூட்டிய கோலத்துடன் இழுத்துவந்து கொண்டிருந்தனர்.

34. இறுதிப் போர்

சங்கரப்பதிக் காட்டிலுள்ள தேனாற்றங்கரையில் பாசறை அமைந்திருந்த கூடாரங்களில் உடையத்தேவர் உலாளிக் கொண்டிருந்தார். தொண்டைமான் நாட்டுப் போர்க்களச் செய்தி அருங்குப் புதிராக இருந்தது போலவே, மங்கலநாட்டுச் செய்தியும் பர்மமாகவே இருந்து வந்தது. “இதுநாள் வரையில் கானாட்டு எல்லையில் நடமாடும் நம்முடைய வேளக்காரப் படைவீரர்களிடமிருந்து தகவல் வந்திருக்க வேண்டும். எப்படியும் நாளைப் பொழுது விடிவதற்குள், பவானியின் படைகளைக் கடந்து செல்லவேண்டும். அல்லது அந்தப்படையுடன் மோதுதல் தவிர்க்க முடியாததே” என்று எண்ணிக் கொண்டவராய்ப் பாசறைக்குள் வந்தார். தன்னுடைய மெய்க்காவலன் ஒருவனை அழைத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து தேவன் கோட்டைக்குச் செல்லும் ஒற்றையடிப் பாதையில் நடக்கத் தொடங்கினார்.

தேவன் கோட்டையிலுள்ள முத்தம்மாள் வீடு நோக்கிச் சென்றவர் அந்த வீட்டினுள் ஆளரவம் கேட்டதையும், யாரோ சிலவீரர்கள் அந்தவீட்டிற்குள் பவானி சங்கரனுடன் ஆலோசனையில் ஈடுபட்டிருப்பதையும் தெரிந்து கொண்டார். “சிவந்தெழுந்த பல்லவராயன் தொண்டைமானை விரட்டிவிட்டான். நாளை மாலை நமக்கு உதவியாகப் பல்லவராயன் படைகளை அனுப்பி வைப்பது உறுதி. எனவே அதுவரை நாம் உடையத் தேவருடன் எதிர்த்து மோதலை நிறுத்தவேண்டும். பல்லவராயன் படைகளை வடக்கிலும், நாம் தெற்கிலுமாக இருபக்கத்தும் நின்று வளைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்த எதிர்ப்புக் கிடையே உடையத்தேவர், ஒன்று

ஒடிப் போகவேண்டும், இல்லையேல் சிறைப்படவேண்டும்” என்று சொல்லிக் கடகடவெனச் சிரித்தான் பவானி சங்கரன்.

‘நாம் இரகசியமாகப் பேசிக் கொள்ளும் செய்திகள் உடனுக்குடன் தேவருக்கு எட்டிவிடுகின்றனவே” என்றான் அவனுடைய வீரர்களில் ஒருவன்.

“அதை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் மிகவும் எச்சரிக்கையுடன் இருப்பது நல்லது” என்று சொல்லி அங்கிருந்து வெளியேறினான் பவானி சங்கரன்,

பவானியின் தலை, மறையும் வரையிலும் மருதமரத்தின் மறைவில் ஒளிந்திருந்த பின்னர் உடையத்தேவர்தம்முடைய பாசறைக்குத் திரும்பினார். வழியில் இருள் பரவியிருந்தது. மரங்களின் நிழல், கரிய இருளில் பெரிய பூதாகாரமாகக் காட்சியளித்தது. மின்மினிப் பூச்சிகளின் வெளிச்சத்தில் ஆந்தையின் விழிகள், நெருப்புத்துண்டங்கள் போல எரிந்துகொண்டிருந்தன. தம்முடைய படை வீட்டையடைந்ததும் தேவர் தம் வீரர்களை அழைத்தார். “நாம் இன்று இரவோடு இரவாக இங்கிருந்து வெளியேறிவிட வேண்டும். நாளைக்கு நாம் காடுகளில் ஆங்காங்கு பதுங்கியிருந்து பவானியின் வீரர்களது பார்வையில் படாமல் இருந்துவிட்டால், நம்முடைய கைகள் வலிமைபெறுவதற்குரிய வாய்ப்பு ஏற்படும் என்று, நம்புகிறேன்” என்றார்.

“மறுநாட் காலை பவானியின் வீரர்களுக்கிடையே சலசலப்பும் முணுமுணுப்பும் ஏற்பட்டன. “உயிருக்குப் பயந்து உடையத்தேவர் ஒடிப்போயிருக்க வேண்டும், அல்லது இரகுநாதராயத் தொண்டைமானின் தோல்விச்

செய்தி, எட்டியிருக்க வேண்டும். கிலிபிடித்துத் தலை மறைவாகி விட்டார்” என்றான் ஒருவன்.

“ஒருவேளை மங்கலநாட்டுப் போர்ச் செய்தியில் மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்குமோ?” என்றான் மற்றொருவன்.

“மாற்றமா? அந்தக் கிழட்டுமன்னனின் மரணம் தான் ஏற்பட்டிருக்கலாம்” என்றான் இன்னொருவன்.

“சேனாதிபதி திரும்பி வந்திருப்பதாகத் தகவல் வந்திருக்கலாமோ?” என்றான் வேறொருவன்.

“சேனாதிபதி சந்தனத் தேவன் மலையிலிருந்து தள்ளிவிடப்பட்டு இன்றுடன் மூன்று நாளாகின்றன” என்றான் பிறிதொருவன்.

“அப்படியானால் யுத்தத்தில் நம்வெற்றி உறுதி” என்றான் வேறொருவன்.

“போரைப் பற்றியோ, போரின் மாற்றத்தைப் பற்றியோ நீங்கள் அக்கறை கொள்ளவேண்டாம்” என்று அடக்கியவனும் வீரர்களுக்கு முதல் நாளிரவில் நடைபெற்ற ஆலோசனையின்படி நடந்து கொள்ளச் சொல்லி அனுப்பினான் பவானி சங்கரன்.

வைகறைப் பொழுது... விடிவதற்கு இரண்டரை நாழிகை நேரமே இருந்தது. அவ்வேளையில் உடையத் தேவரின் முன்னால் பணிவும், துணிவும் கொண்ட வீரமறவன் ஒருவன் வந்துநின்றான். அவன் அவரை வணங்கியவாறே தன் இடையில் மறைத்து வைத்திருந்த ஓலையை எடுத்துத் தேவரிடம் கொடுத்தான்.

“புதுக்கோட்டையைச் சிவந்தெழுந்த பல்லவராயன் படைகள் கைப்பற்றிக் கொண்டன. பல்லவராயனது வலையில் வீழாமல், தொண்டைமான் தலைமறைவாகி விட்டார், ஆதலின் நம்முடைய படைகள் தொண்டைமானுக்குத் துணைபுரியும் பொருட்டு மேலும் செல்ல

வேண்டியதில்லை. விரைவில் பல்லவ ராயனின் படைகள் பவானிக்கு உதவிபுரிய வந்துசேரக் கூடும். அதற்குள் நமது தூசிப்படைகளைக் கானப்பேரெயிலுக்கு அனுப்பி விட்டுக் காளுட்டு அரண்மனையில் ஆங்காங்குள்ள காடுகளில் பதுங்கியிருந்து தீமாத் தாக்குதல்களின் மூலம் பேரழிவு ஏற்படுத்துதல் வேண்டும். பாண்டித் தேவன் நம்முடைய புதியபடைத் தலைவனாகப் படைமாற்றார்ப் போர்முனையில் ஈடுபட்டுள்ளான். விரைவில் நம் படைகளின் வெற்றிச் செய்தியை எதிர்பார்க்கலாம். எது எவ்வாறாயினும் இதுவே இறுதிப் போராக இருக்க வேண்டும்.

“செங்கமலம்”

ஓலையைப் படித்துமுடித்த உடையத்தேவரின் விழிகள் நெருப்புக் கொழுந்தெனத் தகதகத்தன. அவருக்கு எதிரில் நின்ற தீக்கண் மறவர்களின் தீட்டியவாளும், தினவெடுத்த தோளும் தேவரின் கடைக்கண் அசைவிற்கு காத்துக் கிடந்தன.

“ஏற்கனவே நாம்செய்த முடிவு சரியானதே. பவானியின் படைகளை எதிர்த்துப் போரிட வேண்டாம்” என்று தெரிவித்தார் உடையத் தேவர்.

பொழுது புலர்ந்தது. தென்னை, பனைமரங்களின் பச்சைஓலைகளினூடே பரிதியின் ஒளிச்சுடர் ஈட்டிமுனை மெனப் பாய்ந்தது. பவானியின் படைவீரர்கள், பகைவர் சேனையைத் தேடிக்கொண்டு சங்கரப்பதிக் காட்டில் சல்லடைபோட்டுத் துளைக்கத் தொடங்கினர். இறுதிப் போரில் உறுதியுடன் எதிர்த்துநின்று போரிடாமல், மறைந்திருந்து தாக்கும் மறவர்படைகளைக் காணமுடியாமல் காடெங்கும் ஓடிஓடிக் களைத்துப் போனநிலையில் பவானி சங்கரன் மணிமுத்தாற்றங் கரையிலுள்ள பழம் மண்டபத்திற்கு வந்தடைந்தான்.

35. புலி வீழ்ந்தது

கானப்பேரெயில் கோட்டைவாயிலில் மக்கள் பெருந்திரளாகக் கூடியிருந்தனர். நாடெங்கிலுமிருந்து பட்டிதொட்டிகளில் வாழும் மக்களும் கானப்பேரெயிலை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தனர். போராட்டத்தின் முடிவைக் காண்பதற்கும், கேட்பதற்குமாக மக்கள் திரண்டு வருவதாகப் பேச்சு அங்கும் இங்கும் பரவிக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பேச்சுக்கிடையே கிண்டலும், கேலியும், சிரிப்பும், சும்மாளமும் வெளிப்பட்டன.

“புலி வீழ்ந்துவிட்டது. புலியை அடித்து வீழ்த்தி விட்டது சிங்கம். என்னதானிருந்தாலும் சிங்கம் சிங்கமேதான்! ஆயிரத்தெட்டு விழுப்புண்கள் மார்பிலும் முகத்திலும், தோள்களிலும் பெற்றிருக்கும் நம்முடைய வீர சிங்கத்தின் முன் எந்தப்புலி எதிர்த்து நிற்க முடியும்?” என்று பேசிக்கொண்டனர் மக்கள்.

“மங்கல நாட்டுப் போர்முனையிலிருந்து நம்முடைய படைகள் சங்கரப்பதிக்காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டப் போகின்றனவாம். ஏனென்றால் புலிக்காலுடைய அம்பலகாரர் சிறை பிடிக்கப்பட்டமையால், படைவரின் எதிர்ப்புக்கள் மங்கலநாட்டில் சூரியனைக் கண்ட பனி போல மறைந்துவிட்டன. படையாற்றார்ப் படையெடுப்பிலோ, திடீரென முடிகொண்டான் ஏரிக்கரை உடைத்துக்கொண்டது. அதனால் பங்காரு திருமலையின் வீரர்களில் பெரும்பாலோர், வெள்ளத்தில் சிக்குண்டு தவித்தனர். மதுரை இராணியின் உப்பைத்தின்றுவிட்டு அவளுக்கு எதிராக இந்தச் செயலைத் துரோகி ஒருவன் செய்துவிட்டானாம். எனவே இன்று இரவுக்குள் படைமாற்றார் முனையிலிருந்து கொண்டுவரப்படும்

செய்தி நமக்குச் சாதகமானதாக இருக்கும்” என்று ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டனர்.

அப்பொழுது கூட்டத்திலிருந்த வய்தான கிழவன் ஒருவன், எழுந்துநின்று தனக்குத் தெரிந்த விவரத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“பங்கலநாட்டுப் போர்முனையிலிருந்த பள்ளிப்படை வீட்டிலிருந்து புலிக்காலுடையார் புறப்பட்டார். அவர் புறப்பட்ட சிறிது நேரத்திற்குள், அவருடைய காதில் விழுந்த செய்தியைக் கேட்டதும் கல்லாகி அசைவற்று நின்றார். மங்கலநாட்டுப் போர்முனைக்கு மாமன்னர் கிழவன் சேதுபதியே வந்துகொண்டிருக்கிறார்!..... “மாமன்னர் வருகின்றாரா? ஆம். அந்தக்கிழச்சிங்கத்தை முகவை மாளிகையில் சிறைபிடிக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்திருந்தவரும் இவர்தான். இப்பொழுது மாமன்னரே வஞ்சிசூடி வருகின்றார் என்றால்? “நினைத்துப் பார்க்கும்பொழுதே புலிக்காலுடையாரின் நெஞ்சம் அதிர்ச்சியுற்றது. மாமன்னர் சேதுபதியை எதிர்த்து நின்று வாட்போரிடுவது என்றால் அதிலும் மராட்டியரையும், நாயக்கரையும், மகமதிய சுல்தான் களையும், ரோகணத்தாரையும், கடற்கொள்ளைக் கடம்பரையும், பறங்கியரான வாணிகச் சாத்தினரையும் பல இடங்களில், பல முனைகளில் புறங்காட்டி ஓடச்செய்த இராசராசரகேசரி விசயரகுநாதசேதுபதியை எதிர்த்து வாட்போரிடுவதென்றால் ...இந்த நினைவில் புலிக்காலுடையார் ஒரு கணம் இமைகளை மூடித்திறந்தார். இரண்டாயிரம் போர்வீரர்களைக் கொண்டதாய் மங்கலநாட்டுப் பள்ளிப்படையப் பறந்தலையில் காட்சியளிக்கும் அவருடைய அணிவகுப்பு, பாம்பினைக் கண்ட எலிப்படை போல இருக்கும் இடம் தெரியாமலே மறைந்து ஒழியப் போகின்றது. வீரர்கள் மரணமடைந்தோ அல்லது

தோற்றே டியோ, போனபின்னர், தான் ஒருவன் மட்டும் இருந்து எதனைச் சாதித்துவிடமுடியும்? தனக்கு அறப் பணிகளையே சரியாகக் கவனிக்கும் ஆற்றலில்லாத பொழுது, யுத்தமுனையில் தந்திரத்துடன் போராரும் சாமர்த்தியம் எப்படி உண்டாகிவிட முடியும்?" என்று புலிக்காலுடையார் எண்ணச் சுழலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார். அதற்குள் முன்னேறிச்சென்று கொண்டிருந்த அவரது தூசிப்படை, திடீரென்று தலைவிரிகோலமாகச் சிதறியோடுவதைக் கண்டார். தூசிப்படையின் ஓட்டத்திலிருந்து ஒருவன் பிரிந்து வந்து அம்பலகாரரிடம் தெரிவித்த செய்தி அவருடைய உடம்பை ஒருமுறை உலுக்கியது. "குமாப்பதேவன் பகைவரால் விலங்கிடப்பட்டுக் காணப்பேரெயிலுக்குக் கொண்டுசெல்லப்படுகிறான்"... இந்த அதிர்ச்சிச் செய்தியைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அடுத்த வினாடி, அவருடைய எஞ்சிய வீரர்களை எதிர்த்து மறவர்படைகள் வீரமுடன் தாக்குவதைப் புலிக்காலுடையாரின் கண்கள் கண்டன. வீரர்களுக்கு முன்னால் கோழையாகவும் பேடியாகவும் நடந்து கொள்ள அவருடைய உள்ளுணர்ச்சி தடுத்தது. களம் நோக்கி முன்னேறத் துணிந்து புலிக்காலுடையார் வெறிகொண்டு பாய்ந்தார்.

அன்றைக்கு யுத்தம் பெயரளவில் சில நாழிகைப் பொழுதே நடைபெற்றது. உடைபட்ட பனிங்குத் துண்டுகள் போலப் புலிக்காலுடையாரின் படைகள் சிதறி ஓடின. எஞ்சிய வீரர்கள் சேதுநாட்டு மறவர்களிடம் மண்டியிட்டு உயிர்ப்பிச்சை கேட்டனர். புலிக்காலுடைய அம்பலகாரரின் கரங்களில் விலங்கிட்டு அவரைக் காணப்பேரெயில் பாண்டியன் கோட்டைக்கு இழுத்துச் சென்றுகொண்டிருக்கின்றனர் நம்வீரர்கள்" என்று அந்தமுதிய மறவன் கூட்டத்திற்குச் சொல்லி முடித்தான்.

அன்றிரவு பத்து நாழிகைப்பொழுதிருக்கும். கூழப் பனும் சேதுபதியும் தேவர் மாளிகையை வந்தடைந்த பொழுது, அந்த மாளிகையே கலகலவென்றிருந்தது. ஒருவேளை புலிக்காலுடையார் சிறைப்பட்ட செய்தியே இவர்களுடைய ஆர்ப்பாட்டத்திற்குக் காரணமாக இருக்கலாமோ, என்று தமக்குள் எண்ணிக்கொண்டிருந்த பணிப்பெண்கள் திடீரென்று மன்னரைக் கண்டதும், திகிலும் வியப்பும் அடைந்தனர்.

மன்னரின் திடீர் வருகையைக் கண்டு செங்கமலத்திற்கு ஒன்றும் ஓடவில்லை.” படைமாற்றார்ப் போர் முனையில் தளபதியார் பங்குபெறவில்லை யென்ற செய்தி மாமன்னருக்கு எட்டியிருக்கவேண்டும். அல்லது சங்கரப்பதிக் காட்டுப் போர்க்களத்திலிருந்து புதிய செய்திகள் கிடைத்திருக்கவேண்டும். இல்லை யெனில், மதுரைமண்டல மகாசாமந்தநாயகன் பங்காருதிருமலையைப் புதிய படைத்தலைவன் பாண்டித்தேவன் தேவர் மாளிகைக் காவற்கூடத்திற்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிட்டு இன்னும் திரும்பி வரவில்லையே! எப்படியிருப்பினும் மாமன்னருடன் கூழப்பனும் வந்திருப்பது நமக்கு நல்லதாய்ப்போயிற்று” என்று தடுமாறிய உள்ளத்துடன் இனம்புரியாத கலக்கம் நிறைந்தவளாய்த் தேவரின் திருத் தமக்கையார் சேதுபதியின் முன்னின்று வணங்கினாள்.

அந்த முதின்களை மாமன்னர் ஆசீர்வதித்தார். கூழப்பன் அரசரை ஓய்வுகொள்வான் அழைத்துச்சென்று விட்டுச் சிறிது நேரத்தில் செங்கமலத்தைக் காணத்திரும்பினான். இன்பவெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடத் தன் எதிரில் வந்துகொண்டிருந்த கூழப்பனைக் குளிர்ந்த பார்வையுடன் நோக்கினாள் செங்கமலம்.

“தேவி! எல்லாம் நன்மையாக முடிந்து விட்டன். எங்கே நம்முடைய ஏற்பாடுகள் சீர்குலைந்து விடுமோ? என்று பயந்துகொண்டிருந்தேன். புலி விழுந்தது மட்டுமல்ல! மலையும் சரிந்தது! இல்லாவிடில் நம்முடைய, புதிய படைத்தலைவன், பங்காரு திருமலையின் கைகளில் சிறைப்பட்டிருந்தால் இந்தத் தென்பாண்டி மண்டலத்தில் வீரம் என்ற சொல்லும், வீரமறவர் என்னும் ஒரு இனமும் இல்லாது போகுமே, உலகம் உள்ளவரை தென்னகத்தின் வீரவரலாற்றில் அழிக்கமுடியாதகளங்கமாக அவச்சொல்லும் நிலைபெற்றுவிடுமே, என்று அச்சமும் தயக்கமும் கொண்டிருந்தேன்! தாயே! இந்த மண்ணில் பெண்ணினமே மிகமிகப் பெருமைக்குரியது. நம்முடையபுதிய படைத்தலைவன் பாண்டித்தேவன் அதிர்ஷ்டசாலி. அசகாயசூரன். அவன் பொறுப்பேற்ற நேரமும், நல்ல நேரம்தான்! இல்லையெனில் அவனால் மதுரை மலையைச் சரிந்துவிழச் செய்திருக்க முடியுமா? இருமுனையிலும் நமக்கே வெற்றி கிடைத்திருக்கிறது! மறுமுனையிலும் நான் வெற்றிச் செய்தியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அந்தச்செய்தி நல்ல செய்தியாக வரவில்லையென்றால், இந்தக் கூழப்பனைத் தாங்கள் உயிருடன் காணமுடியாது. ஆனால் பங்காரு திருமலையைத் தேவர் மாளிகைக் காவற்கூடக் கிடங்கிற்குக் கொண்டு சென்ற படைத்தலைவன் பாண்டித் தேவன் இன்னும் திரும்பி வரக் காணோம்! அவனுடைய படைவீரர்கள் மட்டுமே வெறிச்சோடிய நிலையில் அதோ வருகின்றனர்,” என்று சொல்லி நிறுத்தினான் கூழப்பன்.

தொலைவில் சிலவீரர்கள் திகைப்பும் தயக்கமும் அடைந்தவராய் வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள் செங்கலர். அவர்களைப் பார்த்த கூழப்பனும் செங்கமலநாச்சியாரும் ஒருவரையொருவர் மருண்ட வண்ணம்

நோக்கினர். அப்பொழுது அவர்களுக்கு மற்றொரு அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது.

“பரவாயில்லை! சேதுபதி பூமிக்கு ஆபத்து ஏற்படும் காலத்தில் ஒவ்வொரு ஆடவரும் பெண்டிரும் மாமன்னர் ஆணையை எதிர்பார்த்துச் செயலில் இறங்குவது என்றால் நடைபெறக் கூடியதல்ல. உங்களுடைய திறமையான செயல்களைத் தெரிந்து இன்பமும் மகிழ்ச்சியும் அடைவதற்கு இந்தக் கிழவனுக்கும் சிறிது பங்கு தர வேண்டும்” என்று புன்னகையைத் தவழவிட்டு மாமன்னர் திடீரென்று அங்கு வந்து நிற்பதைக் கண்ட தேவரின் திருத்தமக்கையின் உடல் புல்லரிக்கத் தொடங்கியது.

“என்னுடைய ஒற்றர் தலைவன் கூழப்பன் இதுவரை மறைத்து வந்த இரகசியங்கள் அம்பலமாகிவிட்டன என்றுமருண்டு நிற்கின்றதைக் காண்கிறேன்! பாண்டித் தேவன் என்ற பெயருடைய புதிய தளபதி சேனாதிபதி சந்தனத் தேவனுக்குப் பதிலாகப் பொறுப்பேற்றுப் படைமாற்றார்ப் போர்முனையில் வெற்றி தேடித்தந்தது மட்டுமல்ல, அசகாயஞராகிய பங்காரு திருமலையைக் கையும் மெய்யுமாகச் சிறைப்படுத்திய பெருமைக்குரிய வனுமாவான். அந்தப் படைத்தலைவனைத் தேவர் மாளிகைக்கு வந்த பின்னராவது சந்திக்கலாம் என்று எண்ணினேன். அந்தப் புதிய வீரனை, நம் அனுமதியில்லாமல் மறவர் சேனையின் உலைவனாக்கியது, பெருங்குற்றம். இந்தக் குற்றத்திற்கு உடந்தையாக இருந்தவர்கள் நிச்சயமாகத் தண்டிக்கப்படவேண்டும். கூழப்பன்! எங்கே அந்தப்புதிய படைத்தலைவன்?” என்றார் மன்னர்.

கிழவன் சேதுபதியின் வார்த்தைகளில் ஒலித்த உறுதியும், ஆவேசமும், கண்டிப்பும்கண்டு, கூழப்பனின் வீழிகள் காவற்கூடக் கிடங்கை நோக்கி ஓடின.

அப்பொழுது நாலேந்து வீரர்கள் பங்காரு திருமலையைச் சங்கிலியால் பிணித்து நடத்திக்கொண்டு வந்தனர். அவனுக்குப் பின்னர் இடையிலுள்ள உடைவாளை நளினமாக உருவி எடுத்துக் கையில் உயர்த்திய வண்ணம், பணிவும் அடக்கமும் உடையவனாய்ப் பார்வைக்கு பகைவரையும் இழுக்கக்கூடிய கவர்ச்சியுடன் பாண்டித்தேவன் மாமன்னரின் முன்வந்து நின்று வணங்கினான்.

எண்பதுவயது நிறைவுபெற்ற அந்த முதுபெருங்கிழச்சிங்கம் தம்முடைய வாள்நாளில் எத்தனையோ வீரர்களையும் படைத்தலைவர்களையும் சந்தித்திருக்கிறார். அத்தனை பேர்களிடமும் காணப்படாத ஆற்றல், இந்த இளைய வீரனாகிய புதிய படைத்தலைவனிடம் எங்ஙனம் அமைந்தது? என்று எண்ணியபொழுது சேதுபதியின் இமயம் போன்ற நெஞ்சத்தில் இனம்புரியாத புதிரும் வியப்பும் இழையோடின. அவற்றிற்கிடையே அவருடைய நெஞ்சத்தில் பரிவும் பாசமும் சுரந்தன.

மன்னரின் சிந்தனை அலைபாய் அவருடைய முகத்திலிருந்து தெரிந்து கொண்டான் புதிய படைத்தலைவன் பாண்டித்தேவன்.

“நாட்டைச் சூழ்ந்து அலைக்கழித்த போர்மேகம் புயலாக வீசி அழிவைத்தருமோ என்று எனக்கு அதிர்ச்சி உண்டாயிற்று. மாமன்னரின் ஆணை இங்கே தேவர் மாளிகைக்குக் கிடைத்தசமயம் தளபதி தலைநகரில் இல்லாதிருந்த சூழ்நிலையில் இருந்தோம். நாடு, போரை எதிர்நோக்கும் வேளையில் நாட்டைக்காக்க வேண்டிய சேனாதிபதி எங்கோ சென்றார்! என்ற செய்தி, நாட்டுப் புறத்தே பரவவிடுதல் அன்றைய சூழ்நிலைக்குப் பொருத்தமாக இராது என்று கருதினோம். படைவர்க்கு இடம்

கொடுத்து மக்களின் பன உறுதியைச் சீர்குலைக்கக் கூடிய செயலைத் தவிர்க்க முயன்றோம். செங்கமல நாச்சியார் கட்டளையைச்சிரபேல் தாங்கிச் சேனையைப் படைமாற்றூர்ப்ப பறந்தலைக்கு நடத்திச் சென்றேன். படைமாற்றூர்ப்போர் முனையில் நம்முடைய படைவீரர்கள் முதல் நாட்போரை முடித்தவுடன் நிலைமையை ஓரளவு ஆராய்ந்து அறிந்து கொண்டேன். அன்று இரவோடு இரவாக முடிகொண்டான் ஏரியை உடைப்பெடுக்கச் செய்தேன். போரின் முடிவில் மதுரை மண்டல மகாசாமந்த நாயகருகிய பங்காரு திருமலையைச் சிறைப்பிடித்து வந்தேன். மாமன்னரின் ஆணையை மீறி அடியேன் நடந்து கொண்டதற்கு விதிக்கும் தண்டனையை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன்.” என்றான் பாண்டித்தேவன்.

“பாண்டித்தேவா! படைமாற்றூர்ப்ப பறந்தலையில் வெற்றிபெற்றது குறித்துத் தீர்ப்பளிக்க வேண்டிய நாளில் விரிவாக விசாரணை நடைபெறும். இன்றைக்கு ஏழாம் நாளில் தேவர் மாளிகையில் சேனாதிபதிசந்தனத் தேவனைக் கொண்டுவந்து நிறுத்த வேண்டும். இல்லையென்றால் சேதுபதியுமியின் தீர்ப்பை நீ ஏற்க வேண்டிவரும்” என்று இடியொலிபோல முழங்கினார் கிழவன் சேதுபதி.

36. வாகைசூழார்

இரவில், சங்கரப்பதிக் காட்டிலுள்ள பள்ளிப்படை வீடுகளில் வீரர்கள், காய்ந்த சுள்ளிகளைக் குவித்துத் தீயைமூட்டிக் குளிர்காய்ந்துகொண்டிருந்தனர். அருகில் மணிமுத்தாற்றின் நீரோட்டம் சலசலவென்ற ஒலியையும் ஈரவாடையையும் எழுப்பிக்கொண்டிருந்தது. அந்த வீரமறவர்களின் உடலில் எழுகின்ற நடுக்கத்தைக் காட்டிலும், இனம்புரியாத ஒருவகைக்கலக்கம் வீரர்களுடைய இதயத்தை உலுக்கிக்கொண்டிருந்தது. எத்தனை நாளுக்குத்தான் இந்தப் புதர்களில் தலைமறைவாக இருந்து கொண்டு பதுங்கிப் பதுங்கிப் பவானியின் படைவீரர்களின் மேல் வேல்களையும் ஈட்டி "ளையும் எறிவதும், அவர்கள் கண்களில் படாமல் தப்பித்துக்கொள்வதுமாக இருக்கப்போகிறோம் என்பது தெரியவில்லை. வீரனுக்கு ஒருநாளில்தான் மரணம். அந்தமரணத்தை வீரத்தோடு போராடி அடையலாமன்றோ? என்று அவர்கள் நெஞ்சம் குமுறிக்கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது தொலைவில் உடையத் தேவருடன் இன்னொருவன் தொடர்ந்து வருவதைக் கண்டனர்.

அவனை எங்கோ பார்த்திருப்பதாக அவர்களில் சிலர் நினைவுபடுத்தினர்; ஆமாம், அவன் அந்தரங்க ஒற்றன் கூழப்பனே! அவன்கொண்டுவரும் செய்தி முக்கியமாக இருக்கவேண்டும். சாதாரணமாக வீரர்களைத் தூதாக அனுப்பித் தகவல் கொடுக்கக்கூடாத அளவில் கூழப்பன்தூது அந்தரங்கமானதாக இருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் இவன் இரவோடு இரவாக, இங்கே வந்திருக்கமாட்டான்

வீரர்களின் அருகில் வந்ததும் கூழப்பன் வீரர்களிடம் மங்கலநாட்டுப்போரில் புலிக்காலுடையார் சரணடைந்ததையும், படைமாற்றார்ப்பறந்தலையில் பங்காருதிருமலை சிறைபிடிக்கப்பட்டதையும் சொன்னான். அந்தச் செய்தியைக் கேட்டதும், தேவரின் படைவீரர்களுக்குப் புதிய முறுக்கும் விறுவிறுப்பும் ஏற்பட்டன. சிறிது நேரத்தில் கூழப்பன் தேவரிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

பொழுது புலர்ந்தது. கதிரவனின் ஒளியால் தேவர் படையினரின் வாளும் வேலும் பளபளத்துக் கண்ணைப் பறித்தன. காடெங்கும் பரந்து பதுங்கி இருந்த வீரர்கள் அணிவகுத்துத் திரண்டெழுந்தனர். குதிரைகள் ஆயத்தமாகின. உச்சிவேளை வருவதற்குள் உடையத்தேவரின் படைகளுக்கும் பவானிசங்கரனின் படைகளுக்கும் கடும் போர் முண்டது.

பகல் நாழிகை இருபது இருக்கும். திடீரென்று பவானிசங்கரன் படைக்குப் புதியபலம் உண்டாயிற்று. ஆம், சிவந்தெழுந்தபல்லவராயன் தன் சேனையுடன் தேனாற்றங்கரையைக் கடந்துவந்து பவானிக்குத் துணையாகச் சேர்ந்துகொண்டான். பவானிசங்கரனுக்குப் புதிய படை சேர்ந்ததும் ஆவேசம் அதிகமாயிற்று. உடையத்தேவர் நெஞ்சம் திடுக்கிட்டார். ஏற்கனவே பாதிக்கு மேற்பட்ட படைபலத்தை இழந்திருந்தார் அவர். தம் முடைய எதிர்ப்பு, மாலைநேரம்வரை நீடிக்கும் என்ற நம்பிக்கையும், வரவரத் தேவரின் நெஞ்சத்தில் தேய்ந்து கொண்டிருந்தது.

மாலை நேரம் வந்தது. எதிர்பாராத வண்ணம், உடையத்தேவரின் கண்கள் ஓர் அபூர்வமான காட்சியைக் கண்டன. எந்தத் திசையிலிருந்து எதிரிகளின்

படை திமுதிமுவெனத் திரண்டெழுந்ததோ, அதேவட
திசையிலிருந்து ஒரு குதிரை காற்றெனப்பாய்ந்தோடி
வந்தது. அதன்மீதுள்ள வீரன் தாங்கிய வேல் மாலை
வெயிலில் பளடளத்தது. அந்தக்குதிரை வீரன், கண்ணி
மைக்கும் நேரத்தில், மின்னல் வேகத்தில் பகைவர்
அணிவகுப்பைச் சுற்றிவந்து தேவரின் படைகள் போரிட்
டுக்கொண்டிருந்த பக்கமாகப் புகுந்தான்.

அடுத்த கணத்தில் அந்த மர்மவீரன், தன்னுடைய
நெடுவேலில் வெண்ணிறக் கொடியொன்றைப் பறக்க
விட்டவனாய்ப் பவானியின் படைகளை நோக்கிப்பாய்ந்து
சென்றான். உடையத்தேவர் பக்கத்திலிருந்து, வெள்ளை
நிறக்கொடியை வேலின் முனையில் பறக்கவிட்டுவரும்
வீரனைக்கண்ட பல்லவராயனும் பவானிசங்கரனும்
வியப்படைந்தனர்.

சமாதானக்கொடி தாங்கிவந்த வீரன், அவர்கள்
முன்னால் குதிரையை நிறுத்தினான். தன்னுடைய உடை
வரளுடன் உறையில் செருகியிருந்த ஓலைச்சுருளை எடுத்த
துப் பவானிசங்கரனிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சிட்டாகப்
பறந்தோடினான்.

ஓலையை விரித்துப்படித்தான் பவானிசங்கரன்.
பற்களை நறநறவென்று கடித்தான். பேய்ச் சிரிப்பால்,
அந்தப்போர்க்களத்தை அதிரச் செய்தான். பவானியின்
சிரிப்பிலிருந்து சிவந்தெழுந்த பல்லவராயனும் செய்
தியை ஓரளவு புரிந்துகொள்ளத்தொடங்கினான்.

“என்பதுக்குமேல் ஒன்பதுவயது, எருக்கம் பஞ்சு
போல் நரைமுடி, பல்லும்போனது போதாதென்று,
தன்னுடைய சொல்லும் செல்லாக்காக ஆவதைக்கண்டு
சிக்கிரமே உயிர்விடவிருக்கும் கிழட்டுச்சிங்கம் சாவதற்
குள் சற்றுச் சலசலப்பை உண்டாக்கிவிட முயல்கிறது.

பாவம்! எந்தப் பேராசின் துணையால் தனக்கென்று சொந்தமாகச் சிம்மாசனத்தைத் தேடிக்கொண்டதோ, அந்த அரசின் தயவையும் உதவியையும் உதறித்தள்ளி விட்டது. அதுமட்டுமல்ல. சண்டைக்காலத்தில் கோழையாக உயிர்தப்பிச்சென்ற பேடியைத் தளபதியாக வைத்து ஆழம் தெரியாமல் காலைவிட்டுத் தொல்லைவைத் தேடிக்கொண்டுவிட்டது. மாலைப்பொழுதிற்குள் உங்கள் வானையும்வேலையும் கீழேபோட்டுவிட்டு வெள்ளைக்கொடி நாட்டிச்சமாதான உடன்படிக்கை செய்துகொள்ள வேண்டுமாம். பேடிகள்! சமாதானம்பேசி வந்தவன் சற்று நேரம்கூடத் தாமதித்து எதிரில் நிற்கத் தைரியம் இல்லாமல் ஓடிவிட்டான்! போர்தொடர்ந்து நடக்கட்டும் புறப்படுங்கள்! புறப்படுங்கள்!" என்று ஆவேசமாக இடி முழக்கம்போல் கூவிக்கொண்டே பவானிசங்கரன் உடையத்தேவரின் படையை நோக்கிப் பாய்ந்துசென்றான். சிவந்தெழுந்த பல்லவராயனும் சீறியெழுந்து போரிட்டான்.

வெள்ளைக்கொடியேந்தி வந்த புதியவீரன் தேவரின் அணிவகுப்பில் ருந்து ஊழித் தீயெனச் சிறிப்பாய்ந்தான். அவ்வளவுதான். அரைநாழிகைப்பொழுதில் அந்த மாபெரும் மர்மவீரன் கரவேகம் சுரவேகமாகத் தனக்கைவாளைச் சுழற்றினான். அவன் ஏறியிருந்த புரவியோ பம்பரமாய்ச் சுழன்று சுழன்று ஓடியது. பவானியின் படைவீரர்கள் தலைதெறிக்க ஓடத்தொடங்கினர். மர்மவீரன் பல்லவராயன் படைவகுப்பில் மின்னலெனப் புகுந்து வலது இடதுசாரியாகச் சுற்றிச் சுற்றி வாளால் எறிந்தான். வீரர்களின் சிரங்கள் பந்துபோல உருண்டு கொண்டிருந்தன. இமைப்பொழுதில் தங்கள் படைக்கு நேரிட்ட எதிர்ப்பும், அதனால் ஏற்பட்ட ஏராளமான ஆட்சேதமும் கண்ட பல்லவராயனும் பவானியும் படை

முனையிலிருந்து பக்கவாட்டில் செல்வதுபோல் போக்கு காட்டினர்! என்ன வியப்பு! அவ்விரு தலைவர்களும் உயிர்பிழைக்கவோ, என்னவோ, அந்தப் பறந்தலையிலிருந்து சணப்பொழுதில் மறைந்துவிட்டனர். படை வீரர்களைத் தாக்குவதிலிருந்த கவனத்தை விட்டுப் பல்லவராயனைத் தேடியபொழுது அவனும் பவானி சங்கரனும் போர்முனையில் காணப்படாததை உணர்ந்ததும் அத்த மர்ம வீரன் மாயமாக மறைந்தான்.

அந்தப் பொழுதில் தம்முடைய பக்கத்திலிருந்து புறப்பட்ட வீரன் பகைவரை அரைநாழிகைப் பொழுதில் அழித்துவிட்டதையும் அந்த மர்ம மனிதன், படைத்தலைவர்களைப் பழிவாங்கும்பொருட்டுப் பறந்துசெல்வதையும் கண்கொட்டாமல் கவனித்துவந்த உடையத்தேவரின் விழிகள் ஒருகணம் இடையாது நோக்கின. எத்துணை வியப்பு! அந்தமர்ம வீரனின் வாள்முனையில் உதிரம் ஒழுகும் சிவந்தெழுந்த பல்லவராயனின் சிரம் மகுடம் போல் பதிந்திருக்க அவன் தேவரைநோக்கி விரைந்து வந்து கொண்டிருந்தான். விந் தை யி லு ம் விந் தை. போர்க்களத்தின் முடிவையே புதிராகமாற்றிய மாபெரும் நிகழ்ச்சி! மும்முனைப் போரில் இறுதிப் போராட்டத்தை வெற்றிமுடிவாக உருவாக்கிய அசாதாரணக் காட்சி! என்று தேவரின் நெஞ்சம் வியந்துகொண்டிருந்தது.

தன்னுடைய வீரவாளின் முனையில் பல்லவராயனது சிரத்தைத் தூக்கியவண்ணம், தேனாற்றங்கரைப் பாசறையில், உடையத் தேவரின் முன்னிலையில் தலைவணங்கி நின்று கொண்டிருந்தான் தென்பாண்டி மண்டலத்தின் சேனாதிபதி சந்தனத்தேவன். கண்ணிமைக்கும் நொடிப்பொழுதில் மின்னலைப்போல் தோன்றியதும் வெண்கொடியை லேலில் தாங்கிச் சமரதானத்

தூது சென்றதும், திரும்பிவந்த மறுநொடியில் சிங்க
மெனப்பாய்ந்து பகைவர்படை வீழுகத்தை அழித்ததும்
போர்முனையிலிருந்து தப்பியோடிய பல்லவராயனின்
சிரம் அரிந்துவந்து பணிந்து நிற்பதும் கண்டார்
பெரிய உடையத்தேவர்.

நாட்டைவிட்டு வெளியேறிய மர்மத்தை அறிவ
தற்கு முன்னரே, நாட்டில் நடைபெறும் இறுதிப்போரில்
தோன்றித் தோல்வியை வெற்றியாகத் திருப்பிய
மாவீரன் சந்தனத்தேவனை அவருடைய மனத்தரசு
எடைபோடத் தொடங்குவதற்குள்ளே

“சேனாதிபதி சந்தனத்தேவன் வாழ்க!

பல்லவராயன் சிரம்அறுத்த படைத்தலைவர் வாழ்க!

பவானி சங்கரனைப் புறங்காட்டி யோட்டிய தளபதி
யார் வாழ்க!

வாழ்த்தொலிகளைக் கிளப்பிய தேவரின் சேனாவீரர்கள்
சந்தனத்தேவனைச் சூழ்ந்தனர். அதற்குள் தளபதியின்
குதிரை காற்றொப்பாய்ந்து சங்கரப்பதிக் காட்டிற்குள்
புகுந்து மறைந்தது. அந்தியிருளும் அந்த மாவீரனின்
மறைவுக்குத் துணைபுரிவது போல மண்ணகத்தை
முடிக்கொண்டது.

37. துறவியின் மர்மம்

வாகைகுடித் திரும்பிவரும் காண்டுப் பெரியஉடையத்தேவரை வரவேற்கும்பொருட்டுத் தென்பாண்டிடிண்டலமே திருக்கானப்பேரெயிலை நோக்கித் திரண்டு சென்றது மக்கள்வெள்ளம் அலைஅலையாகப் பெருகியது. செம்புரவியின் மீது உடையத்தேவர் முதலில் ஆரோகணித்துவந்தார். அடுத்தபுதுக்கோட்டை இரகுநாதராயத் தொண்டைமானும் அதற்குப்பின்னர் புதியபடைத்தலைவன் பாண்டித்தேவனும், வந்தனர். படைவீரர் பின் வந்தனர். அந்தக்காட்சியைக் கண்டு, மக்கள் வியந்தனர்.

வாகை குடிவரும் மாவீரர்களை வரவேற்கும் ஏற்பாடுகள் அனைத்தையும் சேதுபதி மன்னரே, நேர்நின்று கவனிப்பதாக மக்கள் பேசினர். மாமன்னர் குறிப்பின் வழியே நின்று தேனிக்களைப்போல, வேளக்காரப்படையினரும், மாளிகைப் பணியாட்களும் பம்பரமாகச்சுழன்று பணி செய்தனர். பட்டத்துயானைமீது அம்பாரி அமைத்து அழகாக ஒப்பனை செய்யப் பெற்றிருந்தது. கானப்பேரெயிலின் அரணாக விளங்கிய செருவயல் (சிறுவயல்) எல்லையில், பட்டத்துயானைமீது, சசிவர்ணப் பெரிய உடையத்தேவர் கம்பீரமாக ஏறி அமர்ந்துகொண்டார். அதனையடுத்துப் போர்யானைகள் இரண்டில் பாண்டித்தேவனும், தொண்டைமானும் ஆரோகணித்துச் சென்றனர். இந்த வெற்றிஊர்வலம் கானப்பேரெயிலின் மேற்கு வாயிலை அடைந்தபொழுது, “அமராபரணம்” என்னும் பட்டத்துயானைமீதமர்ந்திருந்த இராசராசபரகேசரி விசயரகுநாதசேதுபதி யென்னும் கிழவன்சேதுபதி புன்னகை தவழ, புளகிதம்ததும்ப, அவர்களை எதிர்கொண்டு வரவேற்று அழைத்துச் சென்றார். வெற்றி

ஊர்வலம் நகரின் பெருந்தெருக்களின் வழியாகவந்து கொண்டிருந்தது.

மும்முனைப் டோர்வென்ற மன்னர்! மன்னர் வாழ்க!!

• “பல்லவராயன் தலைகொண்ட சசிவர்ணப் டெரிய உடையத்தேவர் வாழ்க!”

“மதுரை மண்டலம் வென்று வாகைகுடிய பாண்டித் தேவன் வாழ்க!”

கடல் ஓசைடோல எழுந்த வாழ்த்தொலிசளும், வீர முரசின் பேரொலியும் விண்ணகமெங்கும் எதிரொலித்தன. ஊர்வலம் காவற்கூடப் பெருமாளிகையைக் கடந்துவரும் பொழுது, திடீரென்று கூட்டத்தில் சலசலப்பும் அதனையடுத்து ஆரவாரமும் எழுந்தன. ஆங்காங்கு நின்றிருந்த மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் ...கச... முச... என்று பேசிக் கொண்டனர். வாழ்த்தொலி எழுப்பிய அதேவாய்கள் இழிமொழிகளை உதிர்த்தன. மன்னர் அத்திசையில் கவனித்தார்.

மாளிகை வாயிலை ஊர்வலத்தினர் அடைந்தனர். மருதங்குடி மாறனும், பலவான்குடி வல்லானும் மற்ற போர் புரிந்தனர். செருவயல் மறவனும், செங்குளம் நீலனும் சிலம்பம் ஆடினர். குன்றக்குடிக் கோகிலமும், கோகர்ணம் கோமளமும் சதிராடினர். கடம்பனூர்க் கந்தனும், மாறனூர் வேலனும் கரகம் விளையாடினர். சாயல் குடி மாயத்தேவன், பூங்குடிப் பெருந்தேவனின் போர்க் காணையை எதிர்த்துக் கொல்லேறு தழுவினான். இவ்வாறு தென்பாண்டி மண்டலத்தின் கலைமல்லரும், வீரமல்லரும் ஆடல், பாடல் வீரவிளையாட்டுக்களால் அவ்விடத்தில் சிறப்புச் செய்தனர். அதன்பின்னர் வெறியாட்டும், வென்றிக்கூத்தும், சாக்கியக்கூத்தும் நடைபெற்று முடிந்தன.

அத்தனை நிகழ்ச்சிகளையும் கண்டு அகமும் முகமும் களித்திருக்கும்பொழுதும், அங்கிருந்த மக்களிடையே மறுபடியும் முணுமுணுப்பு எழுந்தது. “தளபதி சந்தனத் தேவன் எங்கே? அவர் இன்னும் தலைமறைவாக இருக்க வேண்டிய காரணம் என்ன?” என்னும் வினாக்களே அவை. சேதுபதிபூமியின் அரசப்பிரதானிகளும், அம்பல காரர்களும், பதினெட்டுப் பானையங்களின் தலைவர்களும், தளபதிகளும், தனவணிகச் செல்வர்களும், பெருநிலக் கிழார்களும், பிறருமாக வரிசை வரிசையாக மாளிகையின் அத்தாணிமண்டபத்திற்குள் வந்து அமர்ந்தனர். தென்பாண்டி நாட்டின் பாடல்பெற்ற சிவாலயங்களிலிருந்துவந்த செந்தமிழ் அந்தணர்கள் பூசனை நடத்திப் பிரசாதங்கள் வழங்கினர். புலவர்கள் வாழ்த்தினர். இளவரசி மதுரவல்லி நாச்சியாரும், தேவரின் திருத்தமக்கையார் செங்கமலநாச்சியாரும் இந்த வெற்றியுலாவையும் பேரத்தாணிமன்றப் பெருவிழாவையும் அந்தப்புர உப்பரிகைமீதமர்ந்து கவனித்தனர். சேது நாட்டு இளவரசியாரின் திங்கள்வதனம், தேவரின் திருமுகம்கண்டு உவகையில் மிதந்ததைச் செங்கமலம் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

அரியணையில் மாமன்னர் கிழவன்சேதுபதி அமர்ந்திருந்தார். அவருக்கு இருபுறத்தும், தொண்டைமானும், உடையத்தேவரும் வீற்றிருந்தனர். படைத்தலைவன் பாண்டித்தேவன், அங்கு ஓரமாக நின்றுகொண்டிருந்தான். மதுரைமண்டல மகாசாமந்தநாயகனாகிய பங்காரு திருமலையும், அவனுக்குப் பின்னால் புலிக்காலுடைய அம்பலகாரரும், சிறைக் கைதியாக நின்றகொண்டிருந்தனர். மாமன்னர் கிழவன்சேதுபதி பேரவையினரை வணங்கி எழுந்து நின்று பேசத்தொடங்கினார்.

“தென்பாண்டிமண்டலத்துப் பெருமக்காள்! பானையக் காரப் பெருந்தலைவர்களாள்!! மும்முனைப் போராட்டத்தில்

தம் ஆருயிர் துறந்த வீரர்களுக்கு நாம் தலைவணங்குவோம். அவர்கள் சிந்திய செந்நீரில் இன்று இந்தத் தென்னகத்து மண் சிவப்பேறியுள்ளது. ஆம் இந்தச் சிவந்த மண்ணின் வண்ணம் மட்டுமன்று, தியாகப் பண்பும் இம்மண்ணுலகம் உள்ளவரை மங்காது! மறையாது!! அந்த வீரமறவர்களின் உற்றோரும் பெற்றோரும் பெண்டிரும் பெருக்கிய கண்ணீரில் நம்முடைய தாயகமே சுதந்திர நீராடிப் புதுவடிவம் பெற்றுள்ளது. போரில் இறந்தவரின் பொன்னுடல்கள் மண்ணுள்ளே மறைந்தாலும், அந்த வீரர்களின் எண்ணமும் செயலும் மறையவில்லை.

நம்மை எதிர்க்க மூவர் முனைந்தனர். தமிழகத்து அரசரிமைச் செல்வங்களடங்கிய தந்தப்பேழையைப் பாதுகாக்கும் வலிமையற்று இராணி மங்கம்மாள் சிவந்தெழுந்த பல்லவராயனிடம் அதனைச் சேர்ப்பித்து விட்டார். தொண்டைமான் நாட்டைச் சூறையாடத் துடித்தான் பல்லவராயன்! காணப்பேரெயிலைக் கைப் பற்ற வந்தார் புலிக்காலுடையார். பங்காரு திருமலையோ படைமாற்றார்ப் போரைத் தொடங்கினான். முடிவில் மூவரும் தோல்வியுற்றனர். பல்லவராயன் சிரம் துணிக் கப்பட்டது. புலியும் மலையும் சிக்கிக்கொண்டன. இந்தப் பரிதாபத்திற்குரியவர்களைப் பார்க்காமலே பயந்தோடி மறைந்துவிட்டான் பவானி சங்கரன்.

இத்தனைப் போராட்டங்களுக்கு எஃகினும் வலிமை வாய்ந்த இதயத்துடன் படையும், பணமும், பலமும், உணவும் உயிரும் வழங்கிய உங்களைச் சிரம் தாழ்த்தி வணங்குகிறேன். வாழ்த்துகிறேன்!!” என்று முடித்தார் மாமன்னர்.

“முடிமுனை வென்ற முடிமன்னர் வாழ்க. முதுபெரும் வேந்தர் கிழவன் சேதுபதி வாழ்க!! முத்தமிழ்க் கொற்றவரவாழ்க!!...” என்று பேரவைவினர் முழங்கினர்.

விழா நிறைவேறியதும், விழாவிற்கு வந்திருந்தோர் அனைவரும் பெருஞ்சோற்று விருந்துக்கு எழுந்தனர். முன்னிரவில் வெண்ணிலவும்ங்கை, மெதுவாகத் தன் முகில் திரையை விலக்கிக்கொண்டு ஓரக்கண்ணால் காணப்போ எயிலின் காவற்கூட மாளிகையின் உப்பரிசையை உற்று நோக்கிக்கொண்டிருந்தாள். அந்தச் சிரிக்கும் நிலாவெளிச்சத்தில், தேவரும் மாமன்னரும் உப்பரிசையின் ஒருபுறத்தே அமர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது இளவரசி மன்னரின் அருகில் வந்தாள். தந்தையிடம் கொஞ்சலாக “அப்பா! செங்கமல நாச்சியாரின் மனத்திலுள்ள சந்தேகத்தைத் தீர்த்துவைக்க வேண்டுமென்று என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்!” என்று இளவரசி மதுரவல்லி.

“என்ன சந்தேகமாம்?” மன்னரின் குரலில் கலிவு தவழ்ந்தது. அந்தச் சமயத்தில் கூழப்பன் பதற்றத் துடன் மன்னர் முன்னால் வந்துநின்று வணங்கினான்.

“சங்கரப்பதிப் போர்முனையில் மாலைப் பொழுதில் திடீரென்று தோன்றிய மர்ம வீரன் யார்?” என்று பதற்றத்துடன் நிற்கொண்டிருந்த கூழப்பனிடம் குறுக்குக் கேள்வியொன்றைப் போட்டார் உடையத் தேவர். “நீங்கள் ஏன் பதற்றம் அடையவேண்டும்! தளபதியைக் குறித்த சந்தேகத்தையும், அவர் மறைவில் புதைந்துள்ள மர்மத்தையும் பற்றி முழு விவரத்தையும் அறிந்துவந்து தெரிவிக்குமாறு நம்முடைய புதிய படைத்தலைவன் பாண்டித்தேவனுக்கு நாம் ஆணை பிறப்பித்துள்ளோம். பாண்டித்தேவன் நாளை மாலை நேரத்துக்குள்ளாகச் சேனாதிபதி எங்கிருந்தாலும் கையும் மெய்யுமாகக் கொண்டுவந்துவிடுவான், என்று எதிர்பார்ப்போமாக!” என்று கிழவன் சேதுபதி.

“தளபதியின் மீது சேதுபதியியின் அரசியல் சட்டம் சுமத்தும் குற்றச்சாட்டுக் குறித்து, வருகிற முழுமதி நாளன்று பானையக்காரர்கள் முன்னிலையில் விசாரணை நடத்தப்படும். இந்த விசாரணையில் நம் முடைய அந்தரங்க ஒற்றன் கூழப்பனும், விசாரிக்கப் பட்டுத் தண்டிக்கப்பெற்றால் நீங்கள் வியப்படைவதற்கில்லை” என்று மன்னர் சொல்லியதைக் கேட்டதும் அங்கிருந்த அனைவருக்கும் வியப்பும் திகைப்பும் அதிர்ச்சியும் ஏற்பட்டன.

38. குமரப்பன் முடிவு

சேதுபதி மன்னரிடமிருந்து நமுவியபின், கூழப்பன் குதிரை அந்த நிலாவெளிச்சத்தில் மங்கலநாட்டு இராசபாட்டையில் வாயுவேகமாகப் பறந்துகொண்டிருந்த மற்றொரு குதிரையைப் பிடிக்க விரைந்து சென்றது. ஆனால் கூழப்பனுடைய குதிரை மங்கலநாட்டுப் பள்ளிப்படை வீட்டினை நெருங்கியவுடன், இடக்குச்செய்யத் தொடங்கிவிட்டது. சாட்டையால் சொடுக்கித் தன்னுடைய குதிரையைச் சரிப்படுத்திச் செலுத்துமுன்னர் முதற்குதிரை மறைந்துவிட்டது.

விடிந்ததும் விடியாததுமாக, விழுந்தடித்து ஓடிவந்த கூழப்பனைத் தாமரைக்குளத்துச் சாலையில், அல்லியின் அத்தையின் அழகை ஒலி உலுக்கி எடுத்தது. குழப்பமும் சந்தேகமும் சூழ்ந்துள்ள மனத்துடன் குதிரையைவிட்டு இறங்கிய கூழப்பன் வீட்டிற்குள் சென்றபோது, அல்லியின் அத்தை முத்தம்மாள் குழந்தையைப் போலக் கேவிக் கேவி அழுதுகொண்டிருந்தாள். உயறைந்தவனைப்போல ஒன்றும் புரியாமல் அந்தரங்க ஒற்றன் வீட்டிற்குள் எட்டிப்பார்த்தபொழுது அவனுடைய இரத்த ஓட்டம், ஒருகணம் உறைந்து விட்டதுபோல் இருந்தது.

வீட்டின் அறையெல்லாம் ஓடிப்பரவிய இரத்தப் பெருக்கில், கட்டாரி பாய்ந்த மார்புடன் அல்லியின் அருமைத் தந்தை குமரப்பன் தவன் விழுந்துகிடந்தான். அவனுடைய ஆவி இந்த உலகைவிட்டுப் பிரிந்து இரண்டரை நாழிகைப்பொழுது ஆகியிருந்தது. சின்னமறவர் சீமையின் சேனாதிபதியாகத் திகழவேண்டுமென்ற அவனது ஆசைக்கோட்டையைக் காலம்

தூளாக்கிலிட்டது. தன்னுடைய அருமைத் தந்தையின் குருதி தோய்ந்த உடலின்மீது அல்லி துவண்டு விழுந்து மயங்கியவாறு பிதற்றிக்கொண்டிருந்தாள்.

குமரப்பன் பிணமாகி விழுந்துகிடந்த இடத்தைக் கூழப்பன் அடைந்தபொழுது, உள்ளறையில் ஓசை கேட்டது. “குமரப்பனைப் பழிவாங்கிய கொலைகாரன், இன்னும் உள்ளறையில் ஒளிந்துகொண்டுதானிருக்கிறான்!” என்று கூழப்பனுடைய உள்ளம் நினைத்ததைப் போலவே, அல்லியும் தீர்மானம் செய்தாள்! தந்தையின் உயிரைக் குடித்த கட்டாரியைக் கையில் சுழற்றியவாறு அல்லி உள்ளறைக்குள் எட்டிப்பார்த்தாள். ஆனால் அவள் யாரைப் பழிவாங்க வேண்டுமென்று ஆவேசத்துடன் கட்டாரியும் கையுமாகப் பார்த்தாளோ, அதே ஆள், அவளுடைய கரத்திலிருந்த கட்டாரியைச் சரேலென்று பாய்ந்து கைப்பற்றினான். மறுகணம் அந்த ஆள் தன்னுடைய மார்பில் அந்தக் கட்டாரியைப் பாய்ச்சவிருந்ததைக் கண்டு வில் என்று அலறினாள். அடுத்தவினாடி கட்டாரியைப் பற்றியிருந்தவனின் பின்னிலிருந்து திடீரென்று தோன்றிய ஒரு முதிய உருவம், ... டனார்... என்ற பயங்கர ஒலிகளப்புமாறு, அந்தக் கட்டாரியைத் தட்டி வீழ்த்தியது.

நரைத்த சடைமுடியும், துவண்டு தளர்ந்த உடம்புமாகத் தோற்றமளித்த அந்த முதியவரின் பேய்ச்சிரிப்பைக்கேட்டுத் தற்கொலை முயற்சியில் ஈடுபடவிருந்த மர்மமனிதன் அதிர்ச்சியுற்றான். அவன் அருகில் நின்ற அந்த முதியவரைக் கண்டு அல்லி அலறினாள். “பங்காரு திருமலையினை எதிர்த்துப் போராடிய யுத்தத்தில் வீரர்களின் சிரங்களைப் பந்தாடிய நீ, பதற்றம் அடைவதைக் கண்டால்...?” நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றதை நிதானமாக

மதிப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த கூழப்பன், அல்லியின் முன்னால்தின்று அரைகுறையாகச் சொல்லி நிறுத்தினான்.

ஏனெனில் தற்கொலைக்குத் துணிந்திருந்த இளந்துறவியின் பின்னால் நின்றுகொண்டு, பேய்ச்சிரிப்புச் சிரித்த அந்த முதியவர் கூழப்பனுக்கு விரல் நியிர்த்திக் குறிகாட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

அத்தனை நேரமும் கற்சிலைபோல அசையாமல் நிற்குகொண்டிருந்த அந்த இளந்துறவியின் தோளினைத் தட்டிக்கொடுத்தவாறே, முதியவர் முன்வந்து நின்றார். கம்பீரமான குரலில் பேசத்தொடங்கினார்.

“அம்மா அல்லி! மதுரைமண்டல மகாசாமந்த நாயகனைப் படைமாற்றூர்ப் பறந்தலையில் எதிர்த்துப் போரிட்ட பொழுதும், வீரர்களின் சிரத்தைத் துணிந்து பந்தாடியபொழுதும், மாமன்னர் சேதுபதியின் ஆணையையேற்கொண்டு சேனாதிபதி சந்தனத்தேவனைத் தளையிட்டுத் தலைநகருக்குக் கொண்டுவரச்சென்றபொழுதும், சங்கரப்பதிக்காட்டுப் போரில் சசிவர்ணப் பெரிய உடையத்தேவரின் கைகளுக்கு வலிமையூட்ட நடத்திய சண்டையின்போதும் கலங்காத உன்னுடைய பெண்மை உள்ளம், தந்தை குமரப்பதேவன் தற்கொலை கண்டு கலங்குவது இயல்புதான். வருங்காலத்தில் மறவர் சீமையின் மாதண்டநாயகனாகப் பதவியேற்றுப் புலிக்காலுடையாரின்கீழ் இந்த மங்கலநாட்டின் ஆட்சியை நடத்தவேண்டும் என்ற கனவு கானல் நீரானதால் அவன் மனம் இடிந்தான். மாற்றான் கையில் மடிவதை விடத் தன்னுயிர் துறந்து மானங்காத்தான் உன் தந்தை. எனினும் கொடுமைக்கும் தீமைக்கும் துணை நிற்பவன் அத்தீவினையால் அழிவது உறுதி

என்பது பெரியோர் வாக்கு!! என்று சொல்லிவந்த முது பெருங்கிழவர் இளநாகனாரின் விழிகள் இளந்துறவியை ஏறிட்டு நோக்கின.

அவனுக்கு அந்த வீனாடிவரையிலும் அவிழ்க்க முடியாத புதிராகவும், புரிந்துகொள்ள இயலாத புதிராகவும் இருந்தவர்களில் அல்லியைப் பற்றிய உண்மையை ஒரு கணம் உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது. அல்லி—படைமாற்றாரிலும், சங்கரப்பதிக் களத்திலும் சமர்புரிந்திருக்கிறாளா? அப்படியானால் இவள் ஆனுடையிலா? புதியபடைத் தலைவன் என்று பரவிய வதந்திகள் உண்மையானால்?.....

“ஆ! அவள் ஏன் இப்படி மயங்கித்தடுமாறுகின்றாள்! அதோ...அவளுடைய சொற்கள் தடுமாறுவதைப் போலவே அவளும் தடுமாறி விழுந்துவிட்டாளே!”

பள்ளத்தில் பாயும் வெள்ளம்போலப் பாய்ந்து கீழே உணர்வின்றிக் கட்டைபோலக் கிடந்த அல்லியின் அருகில் அந்த இளந்துறவி முழந்தாளிட்டான். அவனுடைய வலதுகைகள் அந்த வீரமங்கையின் கூந்தலைக் கோதிக்கொண்டிருந்தன. அல்லியின் விழி இதழ்கள் இலேசாக மலர்ந்தன.

39. சொக்கநாதன் கேள்வி

மதுரை மண்டலமெங்கும் இடியோசை கேட்ட நாகம்போல, அதிர்ச்சியடைந்திருந்தது. மதுரைப்படைகள் படுதோல்வியுற்றனவாம். சோழன் வென்றான் செருகளத்திலும், தென்கடம்பூர்ப் போர்முனையிலும், வந்த வாசிச் சண்டையிலும், வாகைசூடிய பங்காருதிருமலை, யாரோ போர்க்களத்தின் பழக்கமே இல்லாததொரு புதிய மறவனிடம் தோற்றுத் தலைகுனிந்து கானப்பேரெயில் காவற்கூடக்கிடங்கில் அடைக்கப்பட்டுக் கிடக்கின்றாராம். இவை போதாவென்று, இங்கிருந்து இராணிமங்கம்மாள் அளித்துவந்த பணத்தாலும், படைக்கலங்களாலும் பகட்டாகத் தம்மை அம்பலகாரர் என்றும், சேதுபதியியின் வாரிசுதார் என்றும், பிதற்றிக் கொண்டிருந்த புலிக் காலுடையாரும் கைதியாகப் பிடிபட்டாராம். பவானிசங்கரனும் புறங்காட்டி ஓடிவிட்டாராம். நாயக்கப் பேரரசின் வரலாற்றில் இதுவரை நடைபெருத களங்கமும் தோல்வியும் ஏற்பட்டதற்குத் தளவாய்நரசம்யாவும், மகாராணியாரும் தக்கமறுமொழி சொல்லியாக வேண்டும்! செய்திகள் சிறுகச் சிறுகக் காட்டுத்தீயெனப் பரவி, அரண்மனையின் அந்தப்புரச் சோலையிலும், உய்யான வனத்திலுமாகது உல்லாசப் பொழுதுபோக்கில் திளைத்திருந்த இளவரசன் விசயரங்க சொக்கநாதனுடைய இதயத்தைப் பிழிந்தெடுக்கத் தொடங்கின.

இளவரசன் சொக்கநாதன், என்னதான் விளையாட்டுக்களிலும், கேளிக்கைகளிலும் நானாக்கடத்திவந்தாலும், சிலசமயங்களில் அவனுடைய உள்ளத்தைக் கல்விச் சுருக்கும் உண்மைகளால் அவன் மனத்துயரம் அடைந்தே இருந்தான். தனது பாட்டனார் சொக்கநாத நாயக்கரின் ஆட்சிக்காலத்தில் தங்களது அரியணையைக்

காப்பாற்றிக் கொடுத்தவர் கிழவன்சேதுபதியென்று, அவனது பாட்டி மங்கம்மாள் சொல்லியிருந்தது நினைவுக்கு வந்தது. மராட்டியரையும், மகம்மதியரையும், பஞ்ச பாண்டியரையும் முறியடித்தவரும், தென்னகத்தின் முன்னாள் தளவாயுமாகிய அரியநாதரின் இராசதந்திர அமைப்பாகிய எழுபத்திரண்டு பாளையங்களில் சரிபாதியை, மதுரை அரசிற்குள் அடக்கியவர் விசயரகுநாத கிழவன்சேதுபதி யென்பதையும் அவன் நன்றாக அறிந்தவனே.

இடையில் தன்னுடைய தந்தையின் மரணமும் தான் பிறந்த ஐந்தாண்டுக்குள் தன் அன்னை யார், இராணி மீனாட்சி அமரத்வம் பெற்றதும், அதற்குப் பின்னர் பாட்டியார் பாராளும் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டதும் அவனுடைய நினைவில் பசுமையாயிருந்தன. முதுமைப்பருவத்தில் சேதுபதி மன்னருடன் மகாராணி முரண்பாடுகொண்ட காரணத்தை இலைமறைகாய்போல இளவரசன் கேள்விப்பட்டிருந்தான். சேதுபதிபூமிக்கும் மதுரை மண்டலத்திற்கும் ஏற்பட்டுள்ள பகைமையைப் பற்றி என்றேனும் ஒருநாள் பாட்டியிடம் கேட்பான். நீ இந்த இளம்பருவத்திலேயே அரசியல் சுழற்சியில் ஈடுபட்டால் அதனைத் தாங்கும் இதயஉரம் உனக்கு இல்லை. ஆண்டும் அனுபவமும் வரும்பொழுது அரசியலில் நீ தலையிட்டுக் கொள்ளலாம்” என்று பாட்டியார் அவனை அடக்கிவிடுவது வழக்கம். மேலும்பாட்டியார் முன்போல, அரசியல் ஆயத்தாருடனும், அமைச்சரவையுடனும், பாளையக்காரருடனும் அரசியல் பிரச்சனைகளைக் குறித்துக் கலந்து ஆலோசிப்பதையும் குறைத்துக்கொண்டு விட்டார். போதாக்குறையாகத் தளவாய் நரசய்யாவின் மந்திராலோசனை வழியில் நிர்வாகத்தை நடத்திச் செல்லுவதும், தளவாயும் மகாராணியும் தனியறையில் எப்பொழுதும் கலந்துரையாடிக் கொண்டிருப்பதுமான

வதந்திகள்வேறு சொக்கநாதனின் செவிகளில் வந்து விழுந்தன.

அரண்மனைக் கருவூலத்திலிருந்த பொன் வராகன் களும், வெள்ளிக் காசுகளும் சுருங்கத் தொடங்கின. தானியக் களஞ்சியங்களிலிருந்த நெல்லும், புல்லும், வரகும் கையிருப்பில் குறைந்துவிட்டன. பட்டறைகளிலும் படைக்கலக் கொட்டில்களிலும் பழைய ஆயுதங்களைப் பழுது பார்க்கும் வேலைகளும், புதிய கருகளை வடிக்கும் தொழில்களும் வளர்ச்சியடையவில்லை. மதுரையின் தெற்கிலும், கிழக்கிலும் உள்ள பிரதான இராசப் பாட்டைகள் செப்பனிடப்படவில்லை. நெடுஞ்சாலைகளின் மருங்கில் அமைக்கப்பட்டிருந்த அன்னசாலைகளும், தரும சத்திரங்களும், அறப்பள்ளிகளும், மருத்துவமனைகளும் ஆக்கமிழந்துவிட்டன என்பதையும் இளவரசன் உணர்ந்தான்.

"என்ன நேர்ந்தாலும் சரி, சேதுபதியியின் போராட்டத்தில் மதுரைக்கு உண்டான மானக்கேட்டிற்குரிய காரணங்களை மகாராணியார் விளக்கியாகவேண்டும். தளவாய்நரசய்யா என்ன சமாதானம் சொல்லுகிறார்? என்பதையும் கேட்கவேண்டும்" என்று முடிவுக்கு வந்த சொக்கநாதன், பாட்டியின் அறைநோக்கிச் சென்றான். அங்கே.....

மதுரைமண்டலத்தின் தளவாய் நரசய்யாவுடன் மகாராணி சிரித்துச் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ட அவனது நெஞ்சில் ஆவேசக் கனல் கொழுந்து விட்டெரிந்தது.

அறையின் வெளிப்புறத்தில் அள்ளுமாட்டத்தைக் கண்டதும் தளவாயின் விழிகள் இன்னொருவரன்று அறிந்து கொள்ள நூடின. விசயரங்கசொக்கநாதன் பாட்டியாரின்

அறைக்கு வந்தான். அப்பொழுது தன்னிடம், அரசியலைப்பற்றி அடிக்கடி பேசுவோ, சிந்திக்கவோ கூடாது என்று அவள் சொல்லியிருந்தது அவனுடைய உள்ளத்தில் நிழலாடியது.”

“ஒன்றுமில்லை..... படைமாற்றார்ப் போர்க்களத்திலிருந்து நம்படைகள்”... என்று இளவரசன் தொடங்கினான்.

“எப்பொழுது திருப்பி வருகின்றன? என்று கேட்கிறாயா? இன்று மாலைக்குள்ளே வந்துவிடலாம். இன்னும் ஏதாவது கேட்பதற்கு இருந்தால்...” என்றார் மகாராணியார்.

“சங்கரப்பதிக் காட்டிலும் பல்லவராயன்.....?”

“ஆமாம். சிவந்தெழுந்த பல்லவராயன் சிரம் துணிக் கப்பட்டான். பவானிசங்கரன் மறைந்தவிடம் தெரியவில்லை. போதுமா?... இவையனைத்தும் நடக்குமென்று நான் எதிர்பார்த்ததுதான்!...”

“என்ன வியப்பு! மதுரை மண்டல மகாசாமந்தரின் தோல்வியும் நமக்கு ஆதரவாய் நின்றவர்களின் வீழ்ச்சியும் அழிவுக்கு முன்னரே அறிந்துவைத்துள்ளீர்களா?”

“ஆம்! நல்ல கேள்வி கேட்டாய்! பல்லவராயனும், புலிக்காலுடையாரும், பங்காரு திருமலையும் அந்தக் கிழச்சிங்கத்திடம் தோற்று அவமானப்படவேண்டும். இல்லையெனில் இந்த மூவருமே இராணி மங்கம்மாளின் ஆட்சியை வீழ்ச்சியுறச் செய்யத் தொடங்கும் சதி வேலையில் ஈடுபடக்கூடும்! இவர்களுக்கும் நல்லகூடு! சேதுபதி பூமியினர்க்கும் தேவையான படிப்பினை!! நமக்கும் ஒருவகையில் மனத்தில் நிம்மதி!!!...” என்று கூறி மகாராணியார் சிரித்தார். தளவாயும் அந்தச் சிரிப்பில் கலந்துகொண்டார்.

பேரரசர் சொக்கநாதரின் பட்டத்தரசியாரா மதுரைப்படைகளின் தோல்வியைக் கண்டு இறுமாப்புடன் சிரிக்கின்றார். ஒருவேளை வயதின் கரணமாக உண்டான மனத்தளர்ச்சியின் எதிரொலியாக இருக்குமோ? அல்லது அரசியல் கையாலாகாத் தனத்தை மூடிமறைக்கச் செய்யும் சாகசமோ?... இளவரசன் தன்னுடைய செவிகளை நம்பவில்லை...

மகாராணி வியப்புடன் தன்பேரனை நோக்கினாள். அவளுடைய பார்வை விபீதமாக இருந்தது. அந்தப் பார்வையில் இனம் கண்டு உணரமுடியாத, கலக்கமும் குழப்பமும் இருப்பதை அறிந்தான் இளவரசன். “நல்லவேளையாக நீ இந்த வினாக்களைத் தளவாயிடம் கேட்கவில்லை. வருங்கால மதுரை மண்டலத்தின் மணி மகுடம் தாங்க வேண்டியவனல்லவா! தோல்விகளைக் கண்டு துவண்டுபோய்விட்டான் விசயரங்கன், என்ற நிலை ஏற்பட்டால்—? மாமன்னர் விசுவநாதர் மரபில் இவ்வளவுதூரம் கோழையாக ஒருவன் தோன்றியிருக்கிறான் என்று நாடு அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று நினைக்கின்றாயா?...”

“மகாராணியவர்கள் மன்னிக்கவேண்டும். சொந்த விவகாரத்தில் தளவாய் குறுக்கிட்டார், என்று இளவரசர் எண்ணக்கூடாது”... என்று தொடங்கிய தளவாயின் பேச்சில் குறும்புத்தனம் துள்ளிக்குதித்தது.

“நிறுத்துங்கள் தளவாய் அவர்களே! நான் உங்களுடம் எதைப் பற்றியும் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பவில்லை.”... இளவரசனின் வார்த்தைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் பொருட்டு மகாராணி இடைமறித்தாள்.

“சொக்கநாதா! நான் சொல்வதைக் கேள்! இன்னும் உனக்கு இளமைப்புத்தி மாறவில்லை. இலவந்திகைச்

சோலையும், பொற்றாமரைப் பொய்கையும் பொழுது போக்குவதற்குப் போதாதவை என்றால், புதிதாகச் செய்குன்றையும், இளமரக்காவையும், நீராழிமண்டபத்தையும் நிர்மாணிக்கச்செய்வோம். திருமலை மன்னர் பெருந்தெருவும், விசுவநாதப் பெருவீதியும் கூடும் இடத்தில் உள்ள புது மண்டபத்திற்கு முன்னர், வசந்த மண்டபவேலை தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது. உனக்காக வெள்ளியம் பலப்பெரு மன்றத்தில் குறவஞ்சியும், முக்கூடற்பள்ளும் நடத்திக்காட்டும் பொருட்டு ஆடலாசிரியன் கூத்தன் சிவனும், இசையாசிரியன் பாணன் சேந்தனும், ஏற்பாடுகள் செய்துவருகின்றனர்."

மகாராணியின் சொற்கள் இவ்வாறு வளர்ந்து கொண்டே சென்றன. மேலும் அங்கே நிற்க மனமில்லாதவனான விசயரங்கன், அறையை விட்டு வெளியேறினான். அத்தாணிமண்டபத்தின் அருகில் இடப்பக்கமாகவுள்ள ஆயுதசாலையை நோக்கி நடந்து சென்றான்.

இளவரசே! எங்கே இவ்வளவு அவசரம்? என்று கேட்டுக்கொண்டே பனையூர்மானிதை மணியகாரர் மகள் தாமரை அங்குவந்தாள்.

அவனுக்கு அமைதி வேண்டும் போலிருந்தது! அரசியல் விவகாரத்தை அறிந்துகொள்ள முயன்று அவமானமுற்றதால் கன்றிப்போயிருந்த சொக்கநாதனின் நெஞ்சத்திற்கு ஆறுதல் அளிக்கும் சஞ்சீவியாகத் தாமரை, அவன் எதிரில் நின்றாள். அவளுடன் சற்று நேரமாவது இன்பமுடன் பொழுதுபோக்க நினைத்தான். அந்த நினைப்பிற்கு ஏற்றற்போலச் சிங்காரச்சோலையில் சிரித்துக் குலுங்கும் முல்லைக்கொடியாகத் தாமரையென்னும் தளிர்க்கொடியாள் அவனை அழைத்தாள்.

அவனுடைய நெஞ்சம் இன்பக்கிளுகிளுப்பில் திளைக்க
 எண்ணியது. விழிகள் விரிந்து அவனை நோக்கி ஓடின.
 அத்தக் கட்டழகியைத் தொட்டுப்பிடிக்கத் தன்னுடைய
 நீண்ட கரங்களை நீட்டினான். அவனுடைய பார்வை
 தொலைதூரக் காட்சியைக் காணப்பாய்ந்தன. அவர்கள்
 இருவரும் ஆயுதசாலை வழியாக வெளியேறிக் கொண்
 டிருந்தபோது, அங்கே அரண்மனைத் தெற்கு வாயிலின்
 முன் ஆயிரமாயிரம் மக்கள் திரண்டு வந்து அந்த
 வாயிலை நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டுவிசயரங்க
 சொக்கநாதனும் தாமரைக்கண்ணியும் திடுக்கிட்டுச்
 சிலைபோல தின்றனர்.

40. தந்தப்பேழை

உழுது போடப்பட்ட செம்மண் நிலத்தில் ஊடறுத் துப்பாயும் காட்டாற்று நீர்போலக் குருதியோட்டம் அந்த அறைமுழுதும் பரளிக்கிடந்தது. ஆற்றும்ணலில் கட்டப்பெற்ற மணல் வீட்டை அறுத்தோடும் வெள்ளத் தைக்கண்டு, பதற்றம்கொண்டு அலறியமும் குழந்தை யைப்போல அழுது அழுது அல்லியின் விழிகள் சிவப்பேறி உப்பிப்போயிருந்தன. தந்தையின் மரணமும், தன்னுயிர்க் காதலனின் துறவுக்கோல மர்மமும் அவ னுடைய சிந்தனையிலிருந்து சிறிது சிறிதாக மறைந்தன. முதுபெருங்கிழவர் இளநாகனாரின் கண்ணில் தவமும் ஒளி அவனுக்குத் தெம்பையும், துணிவையும் உண் டாக்கின.

அல்லி தரையிலிருந்து எழுந்து, அந்தப் பெரியவரின் முன்னின்று தலைதாழ்த்தி வணங்கினாள். அந்த முதிய வரின் வாயிதழ்கள் முறுவலித்துக்கொண்டே சொற்களை உதிர்த்தன.

“மகளே! இன்றையப் போர்க்கள நிகழ்ச்சிகளும் காட்சிகளும் தமிழக வரலாற்றிலே இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றன. உன் காதலன் சேனாதிபதி சந்தனத்தேவன், போர் முனைக்குச் செல்லவில்லை. ஆதலின் அவனுடைய மானத்தை நிலைநாட்ட, நீயே ஆணுடை தரித்துப் புதிய படைத் தலைமைஏற்று, முதிர் மகளாகப்போராடி வாகை சூடினாய். முகத்தில் புன்னகையும், மேனியில் பொன்னகையும் பூண்டு, இல்லறம் பேணும் குடும்ப விளக்காக, விளக்கம்பெறவேண்டிய உன்னுடைய முலர்க்கையில் வீர வானுக்கு இனி இடமில்லை. அந்தக்

கடமை இனி தளபதியாருக்கு உரியது. கொடு உன் வீரவானை!" என்று அல்லியிடமிருந்து வானைப்பெற்றுச் சந்தனத்தேவனை நோக்கினார்.

“விவேகம் விழிபோன்றது. வீரம் அதனைக் காக்கும் இமைபோன்றது. அறிவொடுபட்ட அறமும், அறத் தொடுபட்ட உரமும் உமக்கேயுரிய பண்பு நலன்கள்! தளபதியாரே! தென்னகத்தின் அரசரிமைச் செல்வமாம் தந்தப்பேழையைக் கொண்டுவரும் மகத்தான இலட்சியப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட காரணத்தால் உமக்குத் தாயகத்தின் உரிமையைக் குலைக்கும் தீய சக்திகளைப் போர்முனையில் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்காமல் போயிற்று. ஏழடிப்பட்ட மலைமுகட்டிலிருந்து எட்டு நாட்களுக்கு முன்னர், நீர் சிவந்தெழுந்த பல்லவராயன் படை வீரரால் உருட்டிவிடப்பட்டிருந்தால் தென்பாண்டிமண்டலம் தன்னுடைய மாபெரும் தளபதியை இழந்திருக்கும். தீமையை அழிக்கும் செயல்களில் ஈடுபடும் காலத்தில் நாமும் சில தீமைகளைச் செய்யவும், அவற்றால் துன்புறவும் நேரிடும். படமெடுத்தாடும் நாகப்பாம்பு, பகைவர்களை அழிக்கப் பயன்பட்டது. அதே பாம்பும் அதனை எதிர்த்துப் போராடிய கீரியும் நல்லவரைக்கண்டு பணிந்து ஒடுங்கியதையும் கண்டோம்.

ஏழடிப்பட்ட மலைச்சுனையில் முழுகியெழுந்து கையில் தந்தப்பேழையுடன், மேலே வந்தபொழுது உமது கையிலுள்ள பேழையைக் கரையை நோக்கி எறிந்து விடுமாறு கூறினேன். உம்மிடமிருந்து பேழையைப் பெற்றவுடன், நான் மறைந்துவிட்டது, உமக்கு ஏமாற்றமாக இருந்திருக்கலாம். தந்தப்பேழையுடன் நீர் வெளியேறியிருந்தால் சங்கரப்பதிப் போர்முனையில் சசிவுர்ணப் பெரியஉடையத் தேவரின் வெற்றிக்கு

வழிகள் பிறந்திருக்க முடியாது: சிவந்தெழுந்த பல்லவராயனின் சிரத்தைத் துணித்திருக்கவும் முடியாது. உம்மிடம் நான் இன்னாரென்று உண்மையைச் சொல்லியிருக்கலாம். உண்மையென்பது பிரகாசமாக எரியும் சுடர்விளக்காகும். கண்ணாடியால் மறைத்துவைத்தால் தான் அந்த ஒளி விளக்குப் பயன்தரக்கூடும். அணைந்து விடாமல் பாதுகாக்கவும்படும்.

பழைய உரிமையை மீட்டுக்கொண்டு வந்தது மட்டுமின்றிப் போர்முனையிலும் கடமையாற்றிப் போராடி வெற்றிகண்ட உம்முடைய செயல்களை நாகும் மதிக்கின்றது. மன்னரும் சீர்தூக்கி நீதிவழங்குவார். நாம் நினைத்தவை நடந்தன. நடந்தவை முடிவுற்றன. அந்த முடிவும் நம்முடைய மகத்தான இலட்சிய வெற்றியாக நிறைவுற்றது. இனி இந்த இளநாகனுக்கு வேலையில்லை - இதோ! தந்தப்பேழை!... உம்... ம்... ஒன்று மட்டும் இறுதியாகக் கூறுகிறேன். அவசர முடிவும் ஆத்திரச்செயல்களும் அரசியலில் தவறுகளை வளர்த்து விடும். சற்று நான் காலம் தாழ்த்தி வந்திருந்தால், இந்த அபலைப் பெண்ணின் வாழ்வுக்கொடி கருகிப் போயிருக்கும் அல்லவா! எனவே என்றுமே நம்மை நம்பி உயிர் வாழ்கின்றவரைத் தளரவிடாமல் தாங்க வேண்டும்" என்று சொல்லியபின் இளநாகனார் தளபதியைத் தட்டிக்கொடுத்தார்.

அனுபவத்தின் முதிர்ச்சியும், ஆண்டுகளைக் கடந்து நிற்கும் தளர்ச்சியும் நிறைந்திருந்த இளநாகனாரின் திருவடிகளைத் தொட்டுத் தன் விழிகளில் ஒற்றிக்கொண்டான் தளபதி. அதுவரை எங்கோ சென்றிருந்தவனைப் போல வெளியிலிருந்து வந்த கூழப்பன், யாதும் அறியாதவன்போல அந்தப்பெரியவரை வணங்கினான். மறுகணம்: "அல்லீ! நாம் வந்து வெகுநேரம் ஆகின்றது."

தளபதியைக் கையும் மெய்யுமாகக் கைப்பற்றிக்கொண்டு வந்து ஒப்புவிக்க வேண்டிய வேளை நெருங்கிவிட்டது. மன்னர் ஆணையை நிறைவேற்ற வேண்டிய கடமையை முதலில் கவனிப்பாய்! இல்லையெனில் நீயும் நானும் தண்டிக்கப்படுவோம்” என்று கண்டிப்பான குரலில் கூறினான் கூழப்பன்.

“கடமையைச் செய்யத் தவறியது, போராட்ட காலத்தில் தலைமறைவாகி நாட்டின் பணியைப் புறக்கணித்தது, பொறுப்பின்றி நடந்துகொண்டது ஆகிய குற்றங்களுக்காக மன்னர் தளபதியைக் கைதுபண்ணும் படியாக ஆணைபிறப்பித்துள்ளார்” என்று உரத்தகுரலில் கூவினான் கூழப்பன்.

தென்பாண்டி மண்டலத்தின் சேனாதிபதிக்கு மரண தண்டனை! மரணதண்டனை! .. சிவந்தெழுந்த பல்லவ ராயனுடைய ஆணையின்படி ஏழடிப்பட்ட மலைமுகட்டில் விதிக்கப்பட்ட மரணத்தேவனின் நீண்டகரம் இன்னும் தன்மீது விரிந்துகொண்டிருப்பதாகவே அவனுக்குத் தோன்றியது. “மாமன்னரின் ஆணையின்படி சேதுபதி பூமியின் அந்தரங்க ஒற்றன் கூழப்பன் அழைத்தாலே, உடன்வர ஆயத்தமாக இருக்கின்றேன். தங்களதுபுதிய படைத்தலைவன் பாண்டித்தேவனின் கைகளாலேயே சேனாதிபதிக்கு விலங்கிடப்படவேண்டும்! அதுதான் அரசாங்க ஆணையுமாகும்!” என்று நிதானமாகக் கூறிக் கொண்டே சந்தனத்தேவன் அல்லியின் முன்னர் நடந்துசென்றான்.

41 மலர்வழிகள்

புதையல் எடுத்த தனம்போலத் தந்தப்பேழையுடன் நின்றுகொண்டிருந்த தளபதி அல்லியின் வீட்டைவிட்டு வெளியேறினான். தாமரைக்குளத்துக்கரையை அவன் அடைந்தபொழுது அவனுடைய சிந்தனையில் பழைய நினைவுகள் மெல்லிய இழைகளாக ஓடின. அப்பொழுது அல்லி, அவனை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கூந்தலில் குமுதமலரைக் கொய்துமெல்லச் சூடினான் சேனாதிபதி. காதலர் இருவரும் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தனர்.

அதே நேரத்தில் தேவர்மாளிகை நந்தவனத்தில் உடையத்தேவரும், இளவரசி மதுரவல்லியும் இன்பமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

இளவரசி மதுரவல்லி, தேவருடைய கரத்தினின் றும் மெதுவாக நழுவினாள். அந்தப்புர நந்தவனத்திலிருந்த செடியும் கொடியும் அவர்களைப் பார்த்து நகைத்தன.

“உம்... அன்று, முகவை மாளிகைச் சோலையில் இப்படித்தான்” என்று பேச்சைத் தொடங்கினாள் மதுரவல்லி. “சேதுபதியுமியில் அன்று செடிகளின் மறைவிலும், கொடிகளின் அசைவிலும் கொலைஞரும், கொள்ளைக்காரரும் இருந்தனர். ஆனால்இன்று இந்தமண்டலத்தின் மண்ணும் கல்லும் வாய்திறந்து நம்மிடம் அவர்களைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடும். ஆம். துரோகத்திற்கும், சுயநலத்திற்கும் இந்த மண்ணில் இனிமேல் இடம் கிடையாது” என்றார் தேவர்.

“சேனாதிபதிக்கு விதிக்கப்பட்ட மரணதண்டனைக்கு மாற்று இல்லையா! நட்பிற்கு நல்லபொருள் காணும்

இந்த நாட்டில் தாங்கள்... அதைத் தடுக்கமுடியாதா?"
என்றுள் இளவரசி.

“மாமன்னரின் ஆணையை மாற்றக்கூடிய ஆற்றல்
அவருடைய திருமகளுக்கே இல்லையென்றால், எனக்கு
ஏது?” என்று எதிர் வினாவை எழுப்பினார் தேவர்.

“படைமாற்றார்ப் போரில் தளபதியின் பங்கைப்
பங்கிட்டுக்கொண்டவன் புதிய படைத் தலைவன்
பாண்டித்தேவன்!”

“என்ன! பாண்டித்தேவனா? அந்தப்பெயருடைய
வன், சங்கரப்பதிப் போரில் வெற்றிபெற்றவர்களுக்குக்
கானப்பேரூரில் வழங்கிய பாராட்டுவிழாவுடன் இவ்வுல
கிலிருந்து மறைந்துவிட்டான். இனிப்பாண்டித்தேவ
னுக்கு வேலையில்லை. பாண்டியன் ஆண்டுவந்த மதுரை
யில் அரசியாக வீற்றிருந்து அகிலம் புகழ் ஆட்சிபுரிந்த
அல்லியே, பாண்டித்தேவனின் பொறுப்பை ஏற்றுப்
பணிபுரியத் தொடங்குவாள்!”

“அடேயப்பா! பெண்களே இரகசியத்தை வெளிப்
படுத்தி விடுவார்கள் என்பது பழைய சதையாகி
விட்டதுபோலும்!”

“ஆமாம். தங்கள் திருத்தமக்கையார் செங்கமல
நாச்சியார் தளபதிக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கும்
தண்டனையை மாற்றி அவர்மீது கருணை காட்டுமாறும்,
பாண்டித்தேவனாகப் போரில் பணியாற்றிப் படைமாற்
றார், சங்கரப்பதிக்காடு ஆகிய போர்முனைகளில் வாகை
குடிய பாண்டித்தேவனுக்கு உரிய பரிசில் வழங்குமாறும்
மாமன்னரிடம் வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளாராம்.
ஏனெனில் தளபதியார் நாட்டில் இல்லாத சமயத்தில்
அவருடைய பங்கினைக் குமரப்பத்தேவன் குமாரத்தி

அல்லி பொறுப்பேற்று ஆற்றுதற்கு, மன்னரின் சார்பில் செங்கமல நாச்சியாரே மாற்றேழை வரைந்து அனுப்பினார், என்பது தாங்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும்”

“தவறு! மாபெருங்குற்றம். மன்னிக்கமுடியாத மகத்தான குற்றம். செங்கமலமென்ன! சேதுபதி மன்னரின் திருமகளே இந்தக் குற்றத்தைப் புரிந்தாலும் குற்றம் குற்றமே!”

“அப்படியானால் செங்கமலநாச்சியாரும் அல்லியும் சேனாதிபதியுடன் நாளைக்கு விசாரிக்கப்படுவார்கள், இல்லையா?’ ஆத்திரத்துடன் கேட்டாள் இளவரசி மதுரவல்லி.

“ஆமாம்! இராசராசபரகேசரி விசயரகுநாத சேதுபதியின் திருப்புதல்வியார் இளவரசி மதுரவல்லியும் அந்தக் குற்றச்சாட்டுக்களில் சம்பந்தமுடையவள் என்பதும், அவளுக்கும் மன்னரின் தண்டனை கிடைக்கும் என்பதும் வெளிப்படை” என்று அதிகாரம் கலந்த அழுத்தமான குரல் ஒன்று வெளிப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து, கலகலவென்று சிரித்துக்கொண்டே, முல்லைப் புதரின் மறைவிலிருந்து வெளியே வந்து கொண்டிருந்தார் கிழவன் சேதுபதி.

உடையத்தேவரும், இளவரசி மதுரவல்லியும் ஊமைகண்ட கனவுபோல ஒன்றும் தோன்றாதவராக மாமன்னரைக் கண்டு வணங்கி நின்றனர்.

42. கைதிக் கூண்டு

திருக்கானப்பேருரின் தெருக்கள் கலகலவென்றிருந்தன. நான்கு திசைகளிலுமிருந்து மக்கள் திரள் திரளாக வந்தவண்ணமிருந்தனர். இராசபாட்டைகளிலும், மங்கம்மாள் சாலைகளிலும், இரகுநாத மன்னர் நெடுஞ்சாலைகளிலும் குதிரைகள் பூட்டிய சிறுதேர்களும் காளைமாட்டு வண்டிகளும், சாரை சாரையாக ஊர்ந்து வந்தன. எல்லைக்காவல் நிலையங்களும், சுங்கச்சாவடிக் கூடங்களும் தணிக்கை செய்வதைத் தளர்த்தியிருந்தன. அரசாங்க அலுவல்களும் அரசியல் பணியாளர்களும் பம்பரம்போலச் சுழன்றுகொண்டிருந்தனர்.

அரசரின் நாளோலக்கப் பெருமன்றத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த ஆசனங்கள் நிரம்பி வழிந்தன. மாளிகைவாயிலின் உச்சியில்சேதுபதி பூமியின் வெற்றிக்கொடி பறந்துகொண்டிருந்தது. பல்லியங்கள் முழங்கின. இன்னிசைவாணர்கள் வெற்றிப்பண்ணை இசைத்தனர். தானைத்தலைவர்களும், பாளையக்காரர்களும், கோட்டத் தலைவர்களும், அம்பலகாரர்களும் எழுந்து நின்று தலைவணங்க, மன்னர் கிழவன் சேதுபதி அவையில் எழுந்தருளி அரியணையில் அமர்ந்தார். அந்தப்புர மகளிர் பலர், அன்றைய விசாரணையைக் கவனிக்கும்பொருட்டு அவர்களுக்கென்று அமைக்கப்பட்டுள்ள உள்ளறையில் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்கள் கூட்டத்தில் கலகலப்பும், குதூகலமும் இன்று காணப்படவில்லை. இளவரசி மதுரவல்லியோ இனம் புரியாத கவலைகொண்டிருந்தாள். செங்கமல நாச்சியாரும் அழுது பழுத்த விழிகளுடன், நீதி விசாரணையின் போக்கு எங்குசென்று நிற்குமோ, என்று வேதனையில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

சேனாதிபதி சந்தனத்தேவன் இரண்டு வீரர்கள் பின்தொடர்ப், பேரத்தாணி மன்றத்திற்குள் நடந்து வந்தான். அவனை நோக்கி ஆயிரமாயிரம் கண்கள் தொடர்ந்து ஓடின. "சங்கரப்பதிப் போர்முனையில் சிவந்தெழுந்த பல்லவராயன் சிரமறுத்த சிங்கமல்லவா?" அவன்!

"இருக்கலாம், படைமாற்றார்ப் போர்முனையின் பொழுது, பயந்துகொண்டு பதுங்கி இருந்துவிட்டவர்களே," இவ்வாறு சில குரல்கள் வெளிப்பட்டன.

"தஞ்சையிலும், சோழன் வென்றான் போர்முனையிலும், மதுரையிலும் மாற்றாரை வென்ற தளபதியார் போருக்குப் பயந்து மறைந்திருந்ததற்கு மர்மம் இருக்கத்தான் செய்யும்!" சில குரல்கள் ஆதரவு தருவன போல எழுந்தன.

அப்பொழுது பேரவையின் கூட்டத்தைப் பிளந்து கொண்டு கூழப்பன் வந்தான். அவன் கைகளில் பட்டுத் துணியால் போர்த்தியிருந்த ஒரு பொருளை ஏந்தி வந்தான். அதை மாறி மாறிப் பார்த்தனர் மக்கள். கூழப்பன், மாமன்னர் திருமுன்பு சென்று, பணிவும் வணக்கமும் உடையவனாய் மன்னரின் திருமுன் வைக்கப்பெற்றிருந்த சந்தனக்கட்டிலில் பட்டுத்துணியால் போர்த்தப்பட்டிருந்த பொருளை வைத்து மன்னரின் திருவடிகளை வணங்கிவிட்டுத் தளபதியின் அருகில் வந்து நின்றான்.

சாவினைக்கண்டு தளராத தளபதியின் இதயத்திலிருந்து அரும்பிய பெருமித உணர்ச்சி, புன்னகையாகி, முகத்தில் நெளிந்தோடியது. ஒளிபடைத்த விழியும் களிபடைந்த முகமும் கடமை கொண்ட தோளும்,

உரிமைபெற்ற மார்பும் உரம்படைத்த கையுமாகச் சந்தனத்தேவன் பேரவையில் கம்பீரமாக நின்று கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது மன்னரின் ஆணைக் கிணங்க அருகில் இடப்பெற்றிருந்த கைதிக் கூண்டில் அவனைக் கொண்டுவந்து காவலர் நிறுத்தினர். மக்களின் பார்வை அந்த மாவீரனை நோக்கி ஓடியது. அந்தப்புர மாதர்களின் விழிகள் தளபதியின்மீது வைத்த கண் மாருமல், நிலைத்து நின்றன. இடையில் அவையில் கச...முசு—என்று ஒலி எழுந்தது. ஏன் இன்னும் மன்னர் விசாரணையைத் தொடங்கவில்லை? இன்னும் யாரை எதிர்பார்த்திருக்கின்றார்? சந்தேகமும் சலசலப்பும் சிறிது நேரத்தில் சொல்லிவைத்தாற்போல அடங்கின. ஆம் படைத்தலைவன் பாண்டித்தேவன்! இடையில் செருகிய உடைவாளுடன் அடக்கத்துடன் நடைபோட்டு வந்தான்! “பங்காருதிருமலையைச் சிறைப் பிடித்த பாண்டித்தேவன்! வாழ்க! வாழ்க!! படை மாற்றார்ப் போரில் வெற்றிகண்ட வீரத்தளபதி! வாழ்க! வாழ்க!! சங்கரப்பதிப் போர்முனையில் சமர்வென்ற தளபதி பாண்டித்தேவன்! வாழ்க, வாழ்க!!” என்று அவையினர் முழங்கினர்; மாமன்னர் விசாரணையைத் தொடங்கினார்.

“தென்பாண்டிமண்டலத்தின் சேனாதிபதி சந்தனத்தேவனைக் குற்றவாளியாகக் கொண்டுவந்து இங்கே நிற்கவைத்திருக்கும் காரணத்தை அவையினர் நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். மும்முனைப் போரரட்டப் புயல் இந்த நாடெங்கும் வீசத் தொடங்கிய காலத்தில் நாட்டின் தளபதி தலைமறைவாகிவிட்டார். நலை நகரிலும் போர்க்களங்களிலும், நாட்டின் பட்டி தொட்டிகளிலும் மக்களிடையிலும், மறவர்களிடையிலும் தளபதியைப் பற்றிய பேச்சில் பழிப்பும், இகழ்ச்சியும் பரவிநின்றன.

நம்மைக் கேளாமல் நாட்டைவிட்டுத் தலைமறைவாகியது மாபெருங் குற்றம். தலைமறைவாகிய தோடு, சங்கரப் பதிக் காட்டில் நம் அனுமதியின்றிப் பகைவரை எதிர்த்துத் தாக்கியதும், பல்லவராயனின் சிரம் துணித்ததும் ஆணைக்கு அடங்காத வெறிச்செயல்கள். ஆதலின் அவை பற்றிய கருத்து, விசாரணையின் இறுதியில் தெரிவிக்கப்படும். இங்ஙனம் தளபதியின் மறைவிற்கும், மர்மமான அரசியல் வேலைகளுக்கும் உடந்தையாக நம்முடைய அந்தப்புர மகளிர், குறிப்பாக நம்முடைய திருமகள் இளவரசி மதுரவல்லியுடன் செங்கமல நாச்சியாரும் இருந்திருக்கின்றனர். தளபதியின் மீது நம்மால் சாட்டப்பட்டுள்ள குற்றச்சாட்டுகளுக்கு மேலாக இந்த அரண்மனைப் பெண்டிர், அளவுக்குமிஞ்சிய ஆணைக்கு மீறிய செயலைத் தங்கள் சொந்த அதிகாரத்துடன் மேற்கொண்டிருக்கின்றனர். இவ்வாறு இத்தனை பழிகளுக்கும் குற்றங்கட்கும் தளபதியையும் நம்முடைய மாளிகைமாதரையும் ஈடுபடுத்திய மகத்தான குற்றம் நம்மைச் சேர்ந்ததாகும். என்னுடைய தீர்ப்பு உங்களுக்கு வியப்பாக இருக்கலாம். ஆனால் அத்தனை குற்றங்களையும் செய்யுமாறு தூண்டுகோலாக இருந்த குற்றம் உங்கள் மாமன்னர் கிழவன் சேதுபதியைச் சாரும். ஏனெனில் நாட்டின் பெருமைக்கும், புகழ்படைத்த வாழ்விற்கும், வளர்ச்சிக்கும் நாடாளும் கொற்றவனே முதல் காரணமாவான்!

“நன்றாகத் தெரிவிக்கின்றேன்! மண்ணும் விண்ணும் தோன்றிய காலத்தில் கன்னித் தமிழும் தோன்றியது. அந்தத் தமிழுடன் முதற்குடிகளாகத் தோன்றியவர்கள் முவேந்தர்கள். அவர்களில் பண்டையோர் என்று பாவலராலும் காவலராலும் போற்றிப்புகழப்பட்டவர்கள்

பாண்டிய மன்னர்கள் ஆவர். அவர்கள் தென் மதுரையிலும், கபாடபுரத்திலும் பின்னர் இன்றைய மதுரையிலும் அரியணையமர்ந்து ஆட்சிபுரிந்த காலத்தில், தென்னகத்தின் அரசரிமைச் செல்வங்களாகிய வீரவாளும், வலம்புரிச் சங்கமும், சந்திரவட்டக் கவிசையும் இந்திரன் ஆரமும், மணிமுடியும் அடங்கிய தந்தப்பேழை பாண்டியர் குடியை அலங்கரித்துக்கொண்டிருந்தது. அந்த அரசரிமைச் செல்வம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஈழநாட்டு ரோகணத்து மன்னரால் எடுத்துச்செல்லப்பட்டது. இடைக்காலச் சோழமன்னர்கள் இராசராசனும் இராசேந்திரனும் இலங்கையின்மீது படையெடுத்துச் சென்று, ரோகணத்து மன்னரை வென்று, தந்தப்பேழை வைக்கப்பட்டிருந்த அனுராதபுரத்தைச் சூறையாடி நம்முடைய அரசரிமைச் செல்வத்தை மீட்டுக்கொண்டு வந்தனர். பின்னர் மன்னர் பரம்பரையின் மாற்றத்தால் மதுரைக்கும், தஞ்சைக்கும் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக்குமாக அந்தச் செல்வப்பேழை மாறிக்கொண்டிருந்தது. நாயக்கராட்சியில் தந்தப்பேழையைக் காப்பாற்றமுடியாமல் சிவந்தெழுந்த பல்லவராயனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. பல்லவராயனோ அதனைச் சித்தன்னவாசல் குகையின்மீதுள்ள ஏழடிப்பட்ட மலைச் சுளைக்குள் மறைத்துவைத்திருந்தான். அதனை எண்பத் தொன்பது ஆண்டுகள் இந்த மண்ணின் காவலனாக விளங்கும் உங்கள் மன்னரால் மீட்டுவர முடியவில்லை. ஆம். என்னால் தந்தப்பேழையை எடுத்துவர இயலவில்லை. போரும் நாளும் என்றே பொழுதுகழித்த நான், நம்முடைய அரசரிமைச் செல்வத்தை மீட்டுக்கொண்டு வராமல், நாளைக் கடத்திவந்தது மன்னிக்கமுடியாத குற்றமல்லவா! ஈழம் சென்று இருமுறை வெறுங்கையுடன் திரும்பிவந்தான் அருள்மொழி வர்மனாகிய இராசராசன். சோழப் பேரரசை உலக வரலாற்றில்

உரியதோர் வகையில் இடம்பெறவைத்த கங்கை கொண்ட சோழனோ, கடல்போன்ற படைகொண்ட ஈழத்தை வென்று அரசரிமைச் செல்வத்தை எடுத்து வந்தான். இன்றோ உங்கள் தளபதி சந்தனத்தேவர் படையும், துணையும் இல்லாமல் உயிரைப் பணயமாக வைத்து இந்த மகத்தான சாதனையை நிறைவேற்றி வந்துவிட்டார்! இப்பொழுது கூறுங்கள்! குற்றம் புரிந்தவர் நீதிவிசாரணை செய்யப்படாமலும் குற்றமே செய்யாதவர் நீதிவிசாரணைக்குட்பட்டிருப்பதும் அற முறையாகுமோ? சொல்லுங்கள்! மகனை முறைசெய்த நாட்டில் மக்களுக்கொரு நீதி, மன்னவருக்கொரு நீதியா?" என்று சொல்லிவந்த மன்னர் இடையில் திடீரென்று நிறுத்தினார்.

“தளபதியாருக்குத் தண்டனையிலிருந்து விலக்களிக்கப்படவேண்டும்!”

“அரசரிமைச் செல்வத்தை மீட்டுக்கொண்டுவந்தது போற்றப்படவேண்டும்!”

“சங்கரப்பதிக்காட்டில் பல்லவராயன் முடித்தலை கொண்டு போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்ததன்மூலம் தம்முடைய கடமையை நிறைவேற்றியுள்ளார் தளபதியார்!”

“தளபதியின் பங்கை அவருடைய தலைவி அல்லி நிறைவேற்றிவிட்டாள்! ஆம்! அதோ ஆணுடையுடன் தளபதியின் அருகில் நிற்கும் பாண்டித்தேவனைக் கேளுங்கள்!”

பேரவையின் பலதிசைகளிலும் இருந்து குரல்கள் மன்னரை நோக்கி எழுந்தன.

அத்தனைக்கும் ஆடாமல் அசையாமல் கற்சிலையாக நின்றிருந்தான் தளபதி. மக்கள் தனக்கு விடுதலை கோருவதும் மன்னர் தம்மைக் குற்றவாளி யாக்கிக் கொண்டிருப்பது மாகிய நிகழ்ச்சிகள் தளபதியின் உள்ளத்தில் கலக்கத்தை உண்டாக்கின. உடையத்தேவரோ இருதலைக் கொள்ளிபோல வீற்றிருந்தார். உரிமையின் மகளிரான செங்கமலமும் இளவரசியும் ஒன்றும் தோன்றாதவண்ணம் இருந்தனர். மக்களின் போற்றுதலுக்கும் மறவர்களின் வாழ்த்துதலுக்கும் இடையில் சலனமற்றுச் சாந்த ஒளிவீசும் வதனத்துடன் தெய்வத்திருமேனியுடன் கம்பீரமாக நிற்குகொண்டிருந்தார் சேதுபதி மன்னர். தளபதிக்குப் பின்னால் நிற்குகொண்டிருந்த படைத்தலைவனாக வேடமிட்டுக் காட்சியளித்த வீரமங்கை அல்லியோ, மாமன்னருக்குக் கரங்குவித்து வணக்கம் செய்தவளாய் அரியணையை நோக்கி நடந்து வந்தாள். அவளைக்கண்டு பேரத்தாணிமன்றமே ஓசையொடுங்கி நின்றது.

43. எதிர்பாராதது

நெடுஞ்செழியன் பேரவையில் வழக்குரைத்த கண்ணகியைப்போல, தென்னவர் மரபில் தோன்றிய இராசராசபரகேசரி விசயரகுநாதசேதுபதி முன்னர், தன்னுடைய ஆருயிர்க்காதலன் குற்றமற்றவன், என்பதை வீரமங்கை அல்லி எடுத்துரைத்தாள்.

“நாட்டை நாற்புறமும் வளைத்துக்கொண்டு, முன்று பெரும் களங்களில் மோதிப் போரிட்டு நம்முடைய ஆட்சியுரிமையைக் கைப்பற்றிக்கொள்ளும் பொருட்டுச் சதித்திட்டங்களைத் தீட்டியதோடன்றி, அந்தச்சதியர் லோசனைகள் யாவும் பெரும் சமராக உருவெடுப்பதற்குப் பின்னணியாக நின்றது மதுரை அரசு புதுக்கோட்டை மீது புலியெனப்பாய்ந்து தொண்டைமாவைத் தோற்கடித்த பல்லவராயனும், படைமாற்றூர்ப் பறந்தலையில் வென்று சின்ன மறவர்சீமையாம் காஞ்சுடை மதுரை மண்டலத்துடன் சேர்த்துக்கொள்ளப் பகற்கனவுகண்ட பங்காருதிருமலையும், மங்கலநாட்டின் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் பொருட்டுப் படையெடுத்த புலிக்காலுடையாரும் தங்கள் தங்கள் கருத்துக்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டவுடன், மாமன்னரை வீழ்த்தியோ அல்லது மாய்த்தோ சேதுபதியூமியின் சிங்காதனத்தில் அமர வேண்டுமென்று பவானிசங்கரன் ஆசைகொண்டிருந்தான். இத்தனைக்கும் மையமாய்ச் சதித்திட்டத்தை உருவாக்கும் தலைவனாக விளங்கினான் மதுரைமண்டல ஒற்றர் தலைவன் இலக்கையா. அறந்தாங்கியிலும், கானப்பேரெயிலிலும், முகவை மாளிகையிலும் நடைபெற்ற கொலை முயற்சிகளிலிருந்து இலக்கையாவை ஒழித்துக்கட்ட விரும்பினார் நம்முடைய தளபதியார்.

அப்பொழுதுதான் முகவையிலிருந்து வானவன் மதுரைக்குச் செல்லும் நெடுஞ்சாலையிலுள்ள ஐயனார் கோயிலில் இளநாகனாரைத் தளபதி சந்திக்கநேர்ந்தது.

தெய்வசன்னதியில் தென்னகத்து அரசரிமைச் செல்வத்தை மீட்டுக்கொண்டு வருவதாகச் சூளுரை செய்து அன்றுமுதல், சேனாதிபதி அந்தச்செயலில் ஈடுபட்டார். அவருடைய துறவுக்கோலமும், மர்மம் நிறைந்த வாழ்வும் தேவர்மாளிகையில் செங்கமலநாச்சியாருக்கும், இளவரசி மதுரவல்லிக்கும் நன்றாகத் தெரியும். மன்னரின் ஒலைக்கு மாற்றோலை வரைந்தனுப்பியதற்கும், மதுரை இராணிமங்கம்மாள் மாளிகையில் இளவரசர் விசயரங்கசொக்கநாதன் வாய்மொழிமூலம் தந்தப்பேழையின் இரகசியத்தைத் தளபதி தெரிந்து கொள்ளும்பொருட்டு நடத்திய விவாதத்திற்கும், என்னுடன் பனையூர்மாளிகை முருகப்பூபதியின் மகள் தாமரைக்கும் பங்கு உண்டு. ஆடவர் போர்க்களத்திற்குச் செல்லமுடியாதநிலையில், வீட்டுக்கொரு ஆண்மகன் நாட்டைக்காக்கப் புறப்படுதல், மறக்குடிக்கேயுரிய தனி உரிமை. அந்த உரிமையை இழக்காமல், நானே பாண்டித்தேவன் என்றபெயரில் புதிய தளபதியாய்ப் பொறுப்பேற்றேன். போர்க் காலங்களில் போர்க்களத்திற்கு, அரசமகளிரும், மறக்குலமங்கையரும் வாளேந்திப் போரிடச்செல்லுதல் தமிழகவரலாற்றிற்குப் புதுமையுமல்ல. புறம்பானதுமல்ல. மன்னரின் ஆணையின்றியே மாற்றாரை எதிர்த்த குற்றத்தை யான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். மன்னரின் ஆணை பிறப்பதற்கு முன்னரே, நம்முடைய மண்டலத்தின் முதியசேனாதிபதியாகிய இளநாகனாரின் விருப்பப்படி சேனாதிபதி அரசரிமைச் செல்வத்தை மீட்டுவாச்சென்றதும் குற்றமே! ஆதலின் குற்றத்தை மறுக்காமல் ஒப்புக்கொள்ளும்பொழுதும், குற்றம் புரிந்தவர்களால் நாட்டுக்கோ, ஆட்சிக்கோ எவ்வுத

இடையூறும் நேராவண்ணம் குற்றவாளியும் அவரைச் சார்ந்தோரும் தங்கள் கடமையை ஆற்றியிருக்கும் பொழுதும், அவர்கள் புரிந்துள்ள குற்றங்கள் மறைந்து குணமும், பண்புமே புகழுக்குரியன என்று மன்னர் அவர்களே, சொல்லியிருப்பதை இந்த மன்றம் கேட்டிருக்கிறது. மன்னரின் ஆணையை மதித்து நடக்க நாங்கள் என்றும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்”..... என்று கூறிமுடித்தாள் அல்லி.

“உம் இன்னும் சொல்லவேண்டியது இல்லை அல்லவா!..... அல்லி! இத்தனைக்கும் சோதித் திருக்கிறார் உன்னுடைய காதலர்... தளபதியார்? இல்லை யா? பேரவையினர் தளபதியாருடைய வாய்மொழியையும் கேட்கவிரும்புகின்றனர்!”

மாமன்னரின் மொழிகேட்டதும் சேனாதிபதி, மன்னரையும் மன்றத்தையும் வணங்கினான். “உரிமை வாழ்வுதான் ஒரு நாட்டிற்கு உயிர் என்றால், அந்த வாழ்விற்குரிய உரிமைச் செல்வம் நாட்டின் உடலாகும். உயிரைவிட்டு உடம்பு பிரிந்திருத்தல் கூடாது. அந்தப் பிரிவை உரிமையுணர்வுடையவன் கண்டு வாளாவிருக்க மாட்டான். உரிமைச் செல்வத்தை மீட்பதற்கு நல்ல வரின் துணை எனக்குத் தூண்டுகோலாக இருந்தது. அந்த நல்லவரே என்னுடைய உயிரைக் காப்பாற்றினார். தந்தப்பேழையைக் கைப்பற்றிவரத் துறவுக்கோலம் தாங்கியபொழுது, தாயகம் பகைவர்களால் முற்றுகையிடப்பட்ட செய்தியை நன்றாக அறிவேன். என்றைக்கும், எந்த நாடும், ஒரு தனிப்பட்ட தலைவனையோ, தளபதியையோ நம்பி இருத்தல் தவறாகும். அன்னை நாட்டிற்கு ஆபத்து என்றால், ஆயிரம் ஆயிரம் தளபதிகளும் லட்சோபலட்சம் வீரர்களும் தோன்றவேண்டும் என்ற நம்பிக்கையுடையவன் நான். தாமரையிடம்,

மதுரை அழகர் விழாவில் வையைக்கரை மண்டபத்தில் இந்தச் செய்தி முழுவதும் சொல்லிவிட்டுச் சென்றேன். பேழையுடன் மறைந்த இளநாகனாரின் பேருதனியால் மீண்டும் நான் சங்கரப்பதிப் போர்முனையில், இறுதிப் போரில் ஈடுபட்டேன். பின்னர் எனக்கு விதிக்கப்பட்ட மரணதண்டனைபற்றிக் கேள்வியுற்றேன். மரணத்திற்கு முன்னால், அல்லியிடம் அரசரிமைச் செல்வத்தை இளநாகனார் வைத்திருக்கும் செய்தியைச் சொல்லும் பொருட்டுப் போர்முனையிலிருந்து விரைந்து தாமரைக்குளத்தை யடைந்தேன். அங்கே மானத்தோடு தற்கொலை செய்துகொண்டு உயிர் துறந்திருந்தார் அல்லியின் தந்தை குமரப்பதேவன்! அதற்குள் கூழப்பனும், அல்லியும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். அதன் பின்னர் நடைபெற்ற செய்தி..." என்றான். "அப்பொழுது நாளோலக்கப் பேரவையின் தலைவாயிலில் நின்று கொண்டிருந்த பெருந்திரளான மக்கள் புயலடித்த பெருமரங்கள் போல, ஒருவர் மீது ஒருவர் சரிந்துவிழ கூட்டத்தினர் அல்லோல கல்லோலமாகச் சிதறும்படியாகப் பயங்கரமான காட்சி யொன்று திடீரென்று நடைபெற்றது. விரித்த கூந்தலும், வெளிறிய முகமும், சிவப்பேறிய விழிகளும், பேயறைந்தாற் போன்ற தோற்றமும் கொண்டு ஓடிவந்துகொண்டிருந்தாள் தாமரை! அவள் வந்தகோலத்தைக் கண்டதும் அந்தப் பேரவை மண்டபமே, கிடுகிடு வென ஆடுவதுபோல ஒருகணம் அதிர்ச்சியுற்றது. விவரம் புரியாமல் பெருமக்கள் வெள்ளமே கருங்கடல் அலைபோல மோதிக் கொண்டு முன்னேறியது. மாமன்னர் வியந்து நின்று தாமரையை நோக்கி விழிகளைத் திருப்பினார்.

44 மங்கம்மாள் மறைவு

“ இளவரசர் விசயரங்க சொக்கநாதனைப் பார்க்க வேண்டும்! போரில் மதுரைப்படைகள் தோல்வியடைந்ததற்கு உண்மைக் காரணம் தெரியவேண்டும்! மகாராணியார் சரியான விளக்கம் கூறவேண்டும்!!!” என்று மக்கள் கூட்டம் முழங்கியவாறே மதுரை அரண்மனையின் தெற்குவாயிலுக்குள் நுழையத்தொடங்கியது. வேளக்காரப்படைகளைப் பயன்படுத்திக் கூட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்தினாலொழிய, மாளிகைக்குள் மக்கள் புகுந்து விடுவார்கள், என்ற நிலை யேற்பட்டது. விசயரங்க சொக்கநாதன் வேளக்கார வீரப்படைத்தலைவனை விரைவில் கையசைத்து அழைத்தான். அவனும் இளவரசனைப் பின்தொடர்ந்து செல்லத் தெற்கு வாயிலே நோக்கி விரைந்தான்.

கூட்டத்தின் ஒருபகுதியினர், இளவரசனைக்கண்டவுடன் தங்களுடைய முரட்டுக் கைகளை முடிமேல் உயர்த்தி வணக்கம் செய்தனர். “மகாராணியாரிடம், உங்கள் விருப்பத்தைத் தெரிவித்து அவர்கள் கூறும் செய்தியைக் கொண்டு நாளைக் காலையில் விளக்கமான அறிக்கையை, முரசறைந்து அறிவிப்பதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்கின்றேன்; நீங்கள் கலையவேண்டும், என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்!” என்றான். இளவரசனது வேண்டுகோளைக்கேட்ட மக்கள் சிறிது சிறிதாகக் கலைந்து செல்லத் தொடங்கினர். அவர்கள் சென்றவுடன் இளவரசன் நேராக அரசியாரைக் காணப் புறப்பட்டான். “ஏழை எளியமக்கள் என்றும் இதயத்தாய்மை உடையவர்கள். அவர்களின் நெஞ்சத்தின் ஆழத்தில்

அரும்பி யெழுகின்ற நம்பிக்கையை உலகின் எந்த சக்தியாலும் அசைக்கமுடியாது. நாட்டின் வெற்றி தோல்விகளைத் தங்களுடைய நடைமுறை வாழ்வில் ஏற்படும் சொந்த இன்பதுன்பங்களாகப் பாவித்து, உயிர்கொடுக்கும் உத்தமர்கள்தாம் நாட்டின் நல்ல குடிமக்கள்” என்ற உணர்வுடன் இளவரசன் நடந்துகொண்டிருந்தான். அவன் நடையைக் கிழக்குவாயிலில் திடீரென்று எழுந்த கூக்குரல் மீண்டும் தடுத்து நிறுத்தியது.

“என்ன வியப்பு! கிழக்கு வாயிலாகிய பிரதானமான தலைவாயில் முகப்பிலுள்ள கொடிக்கம்பத்துப் பெருஞ் சாளரத்தில் தாமரை நின்றுகொண்டிருந்தாள். கீழே மக்கள் வெள்ளம் திழுதிழுவெனத் திரண்டு நின்றது.

“தந்தப்பேழையின் இரகசியம் அம்பலமானதற்குக் காரணம் வேண்டும்? மகாராணியார் மதுரைமக்களுக்கு நேரில் வந்து விளக்கம் கூறவேண்டும்? தளவாய் நரசய்யாவைப் பதனியிலிருந்து விலக்கிவிட வேண்டும்!” என்று மக்கள் முழக்கங்களை எழுப்பினர். தெற்கு வாயிலில் காணப்பட்ட கூட்டத்தைக் காட்டிலும் இங்கு இருமடங்கு கூட்டம் இருக்கவேண்டும்! என்று அளவிட்ட இளவரசன், தாமரை நின்றுகொண்டிருந்த இடத்தை அடைந்தான். கூட்டத்தினரை அமைதியாகக் கலைந்து செல்லுமாறு கேட்டுக்கொண்டான். “நாளைக்குப் பேரவையைக் காட்டி எல்லாவற்றையும் முடிவு செய்யப்படும்” என்று இளவரசன் செல்லியதைக் கேட்டதும் மக்களின் ஆவேசம் ஓளவு நலியலாயிற்று,

இளவரசன் முன்செல்ல, தாமரை அவனுடைய நிழல்போல அந்தப்புரத்தை அடைந்தாள். அங்கே அந்தப்புர மாளிகையிலுள்ள தந்தக்கட்டிலில் மகாராணி மங்கம்மாள் நஞ்சுண்டு மாண்டுவிட்டதைக் கண்டனர்.

“ஒரே அழகை... இளவரசன் தன்பாட்டியாரின் உயிரிழந்த சடலத்தின் மீது விழுந்து புரண்டு புரண்டு ஓலமிட்டு அழுதான். தாமரை மகாராணியாரின் கட்டிலை ஆராயத் தொடங்கினான். அங்கே கிடந்த ஓலைச் சுருளை எடுத்து இளவரசன் கையில் அளித்தான்.

“இளவரசன் விசயரங்கசொக்கநாதனுக்கு! ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நான் அரசியல்வாழ்வு நடத்தி னேன். எழுபதுக்கும் மேலாக, ஆண்டுகளை எட்டிநிற்கும் என் வாழ்நாளில் மகாராணியாக விளங்கிய காலத்தில், ஒருநாளேனும் எனக்கு மனஅமைதி ஏற்பட்டதில்லை. ஆம். அந்த அமைதியின்மையால் உன்னுடைய தந்தையும் குறுகிய வாழ்வுடையவனாகி உலகை விட்டுச் சென்றுவிட்டான். அவன் சென்ற அடிச்சுவட்டில் உன்னுடைய அன்னையும் தொடர்ந்தாள்; எனக்கு அமைதியின்மைக்குரிய காரணங்களை நீ அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

நாகம நாயக்கரின் நம்பிக்கை மோசமென்னும் பெருநிலத்தில், விசுவநாதரின் பேராற்றல் என்னும் வித்தூன்றி வளர்க்கப்பட்டதே மதுரை நாயக்கப்பேரரசாகும். கருவூலத்தில் தந்தப்பேழையை மறைத்து வைக்குமாறு சிவந்தெழுந்த பல்லவராயன் மூலமாக ஏற்பாடு செய்திருந்தேன். ஆனால் விதி நம்மை வென்று விட்டது. உன்முன்னோர் உளமார வழங்கியபொருளை, உன்பாட்டி வஞ்சித்துக் கவர்ந்ததன் பலனை, அண்மையில் நடைபெற்ற தோல்விகளால் அனுபவித்துக்கொண்டோம். உன்மாமன் பங்காருதிருமலையைப் பறிகொடுத்த பின்னரும், இனிநான் உயிர்வாழ விரும்பவில்லை. நாட்டு மக்கள் விருப்பத்திற்கேற்ப நீ ஆட்சிப் பொறுப்பேற்று நடந்துகொள்ளுவாய்! என்ற நம்பிக்கையுடன் இவ்வுலகினின்றும் விடைபெறுகின்றேன்.”

ஓலையைப் படித்துமுடித்த இளவரசனின் விழிகள் கண்ணீர் சிந்தின. “தாமரை! ஷீரைந்துசென்று சேது பூதிமன்னருக்குச் செய்தியை யான் தெரிவிக்கச் சொன்னதாகக் கூறு! இதோ, பாட்டியாரின் ஓலை—ஆம், தென்னகத்தின் பகையொழிக்கும் உரிமைப் பட்டயம்! இரு பெரும் அரசுகளின் உறவுச்சாசனம்!” என்று இளவரசன் விசயரங்கன் கொடுத்து அனுப்பிவைத்த விவரத்தைத் தெளிவாக எடுத்துச்சொல்லி வணங்கினான் தாமரை.

தாமரை அளித்த ஓலைச்சுருளை விரித்துப்படித்து விவரம் அறித்துகொண்ட மன்னரின் விழிகளும் முத்துத்துளிகளை உதிர்த்தன. மதுரையரசின் பேரரசியார் மங்கம்மாளின் மறைவினால் மதுரைமண்டலமே இருள் அடைந்துவிட்ட காட்சியைத் திருக்கானப்பேரில் அப்பொழுது கூடியிருந்த பெருமக்களின் அகக்கண்கள் கண்டு வருந்தின.

45. சேதுபதி பரிசு

பேரவையிற் கூடியிருந்த பெருங் கூட்டத்தினரையும் பாளையக் காரர்களையும் நோக்கி ஒருமுறை தன்னுடைய பார்வையை ஓடவிட்ட தாமரையின் விழிகள் தளபதி நின்றிருந்த கைதிக்கூண்டை நாடின. அந்த மாவீரனின் அருகில் அவனுடைய உள்ளங்கவர்ந்த அல்லி, கவலைதோய்ந்தவளாய்க் காட்சியளித்தாள். ஆம்! தளபதிக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்ட செய்தி, தாமரைக்கு அப்பொழுதுதான் நினைவுக்கு வந்தது. தளபதியைப் பார்த்திருந்த அவளுடைய பார்வை மாமன்னரை நோக்கிப்பய்ந்தது.

“சக்கரவர்த்திகள் தளபதியாருக்கு வழங்கவிருக்கும் எவ்விதத் தண்டனையையும் அடியாளுக்கு அளித்தல் வேண்டும். ஏனெனில் மணியக்காரர் மகள் மதுரை இளவரசியிடமிருந்து தந்தப் பேழையின் மறைவிடத்தை வரவழைக்க வில்லையெனில், நம்முடைய சேனாதிபதி, இந்தத் தென்பாண்டிமண்டலத்தை விட்டுச்சென்றிருக்க மாட்டார். ஆதலின் அடியாளுக்கும் தயைசெய்து தண்டனை வழங்குமாறு வேண்டுகின்றேன்.....” என்று வைரநெஞ்சுடன் கூறினாள் தாமரை.

அப்பொழுது, கிழவன் சேதுபதியின் வதனத்தில் குறுநகை தவழ்ந்தது. “பாண்டிய நாட்டுப் பெண்குலம், பாராளமட்டுமே பிறந்துள்ளது அல்ல! படைநடத்தவும் பயங்கரச் சோதனைகளில் வீரர்களுக்கு வழிகாட்டவும் பிறந்துள்ளது என்பதை நாம் அறிவோம்!

ஆதலின் தாமரைக்கு மட்டும் தண்டனை என்பது கிடையாது. நாம் வழங்கும் தண்டனையை இங்கேயுள்ள மங்கையர் மூவர் அடையவேண்டும்.

நம்முடையமைத்துனர் இரகுநாதராயத்தொண்டை
மான் புதுக்கோட்டையை என்றும்போல் ஆட்சிபுரிந்து
வருவார். சேதுபதி பூமி, சோழபாண்டிய நாடுகளைத்
தன்னகத்தே கொண்ட மண்டலமாகும். வடக்கே வெள்
ளாறும், தெற்கே வைப்பாறும் உள்ளிட்ட நிலமுழுதும்
நம்முடைய நெடியசல்லைகள் பரவியுள்ளன மூன்று
நாடுகளையும் ஐந்து கூற்றங்களையும், பதினெட்டுப்
பாளையங்களையும் உடையது. பொற்கைமுதல் கோடிக்
கரைவரையிலும் பல கடல்துறைப் பட்டினங்களையுடையது.
பாடல்பெற்ற தலங்கள் பல உடையது. இன்றோ
எல்லைத்தொல்லைகள் பெருகிவிட்டன. வேற்று நாட்டார்
வரவு மிகுதியாகிவிட்டது. நிலவழியும், நீர்வழியும்
நிறைந்து விட்டன. தன்னலம் மிகுந்து பொதுநலம்
குறைந்து வருகிறது. அறப்பணித் துறையினர் மறவினை
களில் ஈடுபடலாயினர். மதுரை மகாராணியாரும்
மறைந்துவிட்டார். வருங்காலத்தில் மதுரை அரசு அல்
லற்பட நேரிடலாம். புல்லுருவினரும், உட்பகை முட்டு
வோரும் நாட்டில் பெருகக்கூடும்.

வீரமும் விவேகமும் ஒருங்கே அமைந்த பெரிய
உடையத் தேவருக்குத் தக்க பரிசில் வழங்கவிருக்கின்
ளோம். மங்கையர் மூவரில் நம்முடைய திருமகளாம்
இளவரசி மதுரவல்லி நாச்சியார் உடையத்தேவரின்
வாழ்க்கைத்துணையாகி வாழ்நாள்முழுதும் அவருடைய
இதயச் சிறையில் உறைய வேண்டுமென்று
கருதுகின்றோம்..." என்றார்.

மாமன்னரின் சொற்களைக் கேள்வியுற்றவுடன்
பேரவைமண்டபமே அ திரு ம் வ ண் ண ம் முழக்கம்
எழுந்தது.

மாவீரர் பெரியஉடையத்தேவர் வாழ்க!

இளவரசி மதுரவல்லி நாச்சியார் வாழ்க!

இவ்வாறு மக்களின் வாழ்த்தொலி எழுந்து ஓய்வதற்குள் மறுபடியும் அங்கு சலசலப்பு உண்டாயிற்று. மாளிகைவாயிலில் நின்றிருந்த கூட்டத்தினர் புதிய தொரு முழக்கத்தை எழுப்பத் தொடங்கினார்கள். வாயிலைக்கடந்து வந்த மதுரை இளவரசரை நோக்கி

“மதுரை மன்னர் விசயரங்க சொக்கநாதர் வாழ்க! மதுரை மண்டலாதிபதி விசயரங்க சொக்கநாதர் வாழ்க!!” என்று முழங்கினார்கள். கிழவன் சேதுபதி தம்முடைய இருக்கைவிட்டு எழுந்து, உவகை பொங்க, இருகை நீட்டி மதுரை மண்டல இளவரசன் விசயரங்க சொக்கநாதனை வரவேற்று இருக்கையில் அமரச் செய்தார். மன்னரின் தீர்ப்புத் தொடர்ந்தது.

“மும்முனைப் போரின் முடிவு தென்பாண்டி மண்டலத்திற்கு இரு நன்னகளைத் தந்தது. முதலாவது நாம் நெடுநாளாக இழந்திருந்த தென்னகத்து அரக்கரிமைச்செல்வமாம் தந்தப்பேழை நமக்குத் திரும்பவும் கிடைத்தது. இரண்டாவது சேதுபதி பூமிக்கும் மதுரை மண்டலத்திற்கும் இதுகாறும் நிலவிவந்த போரும் பூசலும் வேருடன் களைந்தெறியப்பட்டு நேச உறவு தொடங்குவதற்கு வழி பிறந்தது. அதற்கு அடிப்படையாக இருந்தவர் உங்களுடைய சேனாதிபதி சந்தனத்தேவன்...”

மும்முடி மண்டல மகாசாமந்தநாயகர் வாழ்க!

சேனாதிபதி சந்தனத்தேவர் வாழ்க!! என்று மக்கள்

பேரவை இடிமுழக்கம் செய்தது.

“ஆம். உங்கள் சேனாதிபதி, மன்னர் அனுமதியின்றி நாட்டைவிட்டு வெளியேறினார். மதுரை மண்டலத்திலும் பிற இடங்களிலும் போர்க்காலங்களில்

பொறுப்பின்றிச் சுற்றி அலைந்தார். இவ்வாறு பொறுப்பேற்கவேண்டியவரை அதனின்றும் விடுவித்த குற்றம் குமரப்பதேவன் மகள் அல்லியைச் சேரும். என்றாலும் அல்லியின் அளப்பரிய தொண்டின் காரணமாகத் தளபதியின் மரணதண்டனையை ஆயுட்காலத் தண்டனையாக மாற்றி விதிக்கின்றோம்! இருபெரும் நாடுகளின் இனிய நட்புறவின் அறிகுறியாக மதுரைமண்டல மகாசாமந்தநாயகராகிய பங்காரு திருமலையை விடுவிக்கின்றோம்.

அறமும் அரசியலும் வெவ்வேறுனவை, என்றாலும் அறப்பணித்துறையின் அலுவலர்கள் மக்களின் நலனுக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்துக்கொள்ள வேண்டும். அற்ப எண்ணங்களால் உறுத்தெழுகின்ற நப்பாசையில் அழுந்தி, அவர்கள் அரசியல் அடிமைகளாகக்கூடாது. புலிக்காலுடையார் இந்த அறிவுரையைக் கருத்திற்கொண்டு என்றும்போல் அறப்பணித்துறை அம்பலகாரராகப் பணியாற்றிவர அனுமதிக்கின்றோம்..." என்று மன்னர் தம் வாசகத்தை இடையில் நிறுத்திக் கொண்டார்.

இளவரசர் விசயரங்க சொக்கநாதரின் முகக் குறிப்பை ஒருகணம் ஆராயும்பொருட்டுச் சேதுபதி மன்னர் அவர்மீது கண்களைத் திருப்பினார். ஆனால், இளவரசரோ தாமரையின் எழில் வதனத்தை நோக்கிய வண்ணம் வீற்றிருப்பதைக் கண்ணுற்றவர், மேலும் தொடர்ந்தார்.

"படைமாற்றார்ப் போர்க்களம்! பயங்கரமான சோதனைக்களம்! படைகண்டு அஞ்சாமல், தலைவனுக்குப் பதில் தானே பொறுப்பேற்றுப் போராடிய புதிய படைத்தலைவன்.. என்று...நாம் நம்பிக்கொண்டிருந்த பாண்டித்தேவன்.. அல்ல. பாண்டிமாதேவியாம் அல்லி!

என்னும் இந்த வீரமங்கை ஆற்றிய வீரப்போருக்குத் தக்க பரிசில் என்ன என்று நீண்டநேரம் ஆலோசனை செய்தோம். அல்லியின் உள்ளம் நிறைந்த இன்பப் பரிசு.

தளபதி சந்தனத்தேவருக்கு நாம் சற்றுமுன்னர் வழங்கிய ஆயுள்தண்டனையை அல்லியின் இதயச் சிறையில் தங்கி இருந்து அவர் கழித்தல்வேண்டும். இதுவே நாம் இந்த நாளோலக்கப் பேரவையில் வழங்கும் தீர்ப்பாகும்” என்று முடித்தார். மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்தால் பேரவை மண்டபமே கலகலத்தது.

இரவில் மாளிகை உப்பரிகையில் சேதுபதியுடன் மதுரை இளவரசன் அமர்ந்திருந்தான். இளவரசனைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் வானவன் மதுரையிலிருந்து இராக்கம்மாளும், அவளுடைய தம்பி முருகப்பூபதியும் கானப்பேரையில் வந்திருந்தனர். தந்தையையும் அத்தையையும் அழைத்துக்கொண்டு குதிப்பும் துடிப்புமாக, மாளிகை மேல்மாடத்திற்கு வந்தாள் தாமரை. மன்னரைக் கண்டவுடன் அவளுக்குத் தயக்கமும் அச்சமுமாக இருந்தது. தந்தையும் அத்தையும் முன்னால் நடந்துசெல்ல, தாமரை அவர்களுக்குப் பின்னால் தொடர்ந்து சென்றாள். மன்னரை வணங்கிய பின் இளவரசரைக் கண்ணுற்று நாணமுற்றவளாய்ச் சற்று ஒதுங்கி நிற்குகொண்டாள்.

“வாருங்கள்! வாருங்கள்!” என்று பனையூர் மாளிகை மணியகாரரையும், வானவன் மதுரை ஆதுலர்சாலைத் தலைவியையும் வரவேற்ற மன்னர், விசயரங்கனை நோக்கி முறுவல் செய்தார். “மதுரைமண்டல இளவரசர், எங்கள் நாட்டுக்கு விருந்தினராக வந்திருக்கிறீர்கள். பேரவையிலிருந்தவாறே இளவரசருக்குப் பரிசில் வழங்குதல்

முறையாகாது. மேலும் மதுரையின் மகுடாதிபதிக்கும் பரிசில் வழங்கும் தகுதியும் எனக்கு இல்லை எனினும் வெற்றிவிழாவில் கலந்து சிறப்பித்துச் செல்பவரை வெறுங்கையுடன் அனுப்பிவைக்கும் வழக்கம் எங்க ளிடம் இல்லை. எங்கள் நாட்டு நெஞ்சத்தடாகத்து நீரில் பூத்த மலராகிய தாமரையைத் தங்கள் திருக்கரத்தில் ஒப்புவிக்கின்றோம். இனிப்பனையூர் மாளிகை மணியகார ரின் அருமைத்திருமகள், மதுரை இளவரசரின் இதயத் தாமரையாக விளங்கட்டும்," என்று கூறி வாழ்த்தினார். அப்பொழுது முருகப்பூபதியின் முகமலரில் அரும்பிய இன்பக் கண்ணீர்த் துளிகள், தாமரையின் எழில் கரத் தில் தூவி விழுந்தன. வானவன் மதுரை முதாட்டியும், மாமன்னர் கிழவன் சேதுபதியும், அந்த இரண்டு குயில் களையும் கையுயர்த்தி வாழ்த்தினார்கள்.

மாளிகையின் மலர்வனமும், உப்பரிகையும், இன்புற் றுச் சிரித்தவண்ணம் காட்சியளித்தன. நீராடு பொய் கைக்கரைமீதும், மலர்வனத்தின் மல்லிகைப் பந்தரின் கீழும், உப்பரிகையின் நிலாமுற்றத்திலும் இணையிணை யான காதலர்களின் புன்னகை ஒளியைக்கண்டு நாணிய வெண்ணிலவு, முகில் திரையைத் தன்முகத்தில் இழுத்துப் போர்த்துக்கொண்டது. சிறை விரித்து நடம் பயிலும் மடஅன்னம் போலப் பூந்துகில் இளங்காற்றில் சரிந்துவீழ, சிலம்புகள் கலீர்...கலீர் என்று குலுங்க, தளிருடல் பூங்காற்றில் துவளுமாறு, அல்லி மெல்ல மெல்ல நடந்துவந்தாள். அவளைத்தொடர்ந்து சந்தனத் தேவன் பூமடந்தையைத் தழுவப் பாயும் செங்கதிர் போல விரைந்து சென்றான்.

46. விழாக்கோலம்

முன்பளி மங்கை தமிழர் இல்லங்களின் வாயில் முற்றமெங்கும், பனிநீர் தெளித்தனள். வாடைக்காற்று அந்த வளமனைகளின் வாயிற்புறத்தே படிந்துள்ள தூசு போக்கித் தூய்மை செய்துகொண்டிருந்தது. வைகறை வானின் விடி வெள்ளி நங்கையோ, தன்னுடைய செங்கை நீட்டி வண்ணக் கோலம் புனைந்துகொண்டிருந்தாள். வாழ்வரசியாகிய செடி கொடிகளின் மலர்கள் மங்கல ஒளியை நிரப்பிக்கொண்டிருந்தன. வளமனைகள் தோறும் யௌவனப் பாவையர், மார்கழி நீராடி மஞ்சள் துலங்க, குங்குமம் விளங்க, மலர்கூடிய குழல் சரிய, பட்டாடை சலசலக்க, நிறைகுடம் தாங்கி வந்து கொண்டிருந்தனர். ஞாயிறு எழுந்தது. அதனுடைய ஆயிரமாயிரம் பொற்கதிர்களைத் தழுவினவாய்ச் செந்நெல்லும் கன்னலும் வயல்களில் செழித்து விளங்கின. மனையெல்லாம் புதுக்கித் தீட்டிய சுண்ணச்சாந்தும் வண்ணக்கோலமும் கண்ணைப் பறித்தன.

சேதுநாட்டுத் திருமந்திர ஓலை நாயகம் வரைந்தனுப்பிய திருமணத் திருமுகச்சுருளைச் சுமந்தவண்ணம் புரவி வீரர்கள் தஞ்சைக்கும், திருச்சிக்கும், மதுரைக்கும் பயணமாயினர். அழைப்புகளும், மடல்களும், ஓலைகளும், சுருள்களும் அவரவர் மரபிற்கும், முறைமைக்கும், தகுதிக்கும், நிலைமைக்கும் ஏற்ப அனுப்பி வைக்கப்பெற்றன. அரசப்பெருந் தெருக்களிலும், தேரோடும் பெருவீதிகளிலும் தோரண வாயில்களும் வளைவுகளும் அமைக்கப்பட்டன.

மாளிகையின் திருமண மண்டபம் மணிகளாலும் மாற்றுயர்ந்த பொன்னிழைகளாலும் அணிசெய்யப்

பெற்றிருந்தது. தலைவாழைக் குலைகளும், கமுகு, தெங்கு முதலான வற்றின் காய்க்குலைகளும் கட்டப்பட்டிருந்தன. பொன்னிழைகள் வைத்திருந்த வண்ணத் தூண்களுக்கிடையே, கொற்கைத் துறையினின்றும் கொண்டு வரப் பெற்ற குளிர்முத்துச் சரங்கள் ஒளி உமிழ்ந்தன. தென் பொதிகைச் சந்தனத்தால் அமைக்கப்பெற்ற மணவறைத் தவிசில், காந்தாரப்பட்டு விரிப்பின்மீது மணமக்களாக உடையத் தேவரும் இளவரசி மதுரவல்லியும் அமர்ந்திருந்தனர். தென்னவரின் அரசரிமைச் செல்வமாகிய தந்தப் பேழை வைக்கப்பெற்றிருந்த சந்தனக்கூட்டிற்கு முறைப்படி பூசனை வழிபாடு நடத்தப் பெற்றது.

பேழையைத்திறந்து மாமன்னர் சேதுபதி அதனுள் எரிருந்த மணிமுடியைத் தன் திருமகள் மதுரவல்லியின் திருமுடியில் மறையவர்களின் மந்திர முழக்கத்திற்கிடையே அணிவித்தார்.

நாழிகைக் கணக்கரும், காலக்கணிதரும் நன்னிமித்தம் அறிந்து தெரிவித்தனர். சுமங்கலிப் பெண்களும், வாழ்வரசியரும் மணப்பந்தற்கு வந்து சூழ நின்றனர். பேரிளம் பெண்டிர் எழுவர், நெல்லும், முல்லை மலரும் அறுகொடு சார்த்தி, இல்லுறை தெய்வத்திற்கு வழிபாடு நடத்தினர். மங்கலப் பொங்கல் மணவறையின் முன்னர் பொங்கித்ததும்பி நிறைந்தது.

மணிமகுடம் புனைந்திருந்த இளவரசியின் சுந்தரவதனம் மலராலும் கண்ணியாலும் திரையிடப்பட்டிருந்தது. நெற்றிச்சூட்டியும், சந்திர ஆரமும் ஆதவன் ஒளியை உமிழ்ந்தன. அல்லியும் தாமரையும் இருபுறத்தும் இளவரசியைச் சூழ்ந்து நின்றனர். தாயுமான அடிகளாரின் திருவருட்பிரசாதம் வழங்கப்பட்டது. செந்தமிழந்தணர் தமிழ்மறை ஓதினர். வாழ்வரசியர் குரவையொலித்தனர். தமிழ்ச் சான்றோர்கள் மங்கலம் பெருக!

என வாழ்த்தினர். பொன்னி பொருதை, வையை என்னும் முந்நீர் நிரப்பிய நன்னீர்க் கலசங்களாகிய நிறைகுடங்களும் பொற்பாலிகைகளும் நந்தா விளக்குகளும் மங்கல ஆரத்தியுள்ள வண்ணத் தாளங்களும் முன்னால் விளக்கமுற வைக்கப்பெற்றன.

பெரியஉடையத்தேவர் இளவரசியை வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்றுத் திருமங்கல நாண்பூட்டினார். வான கத்துத்தேவர்களும், மண்ணகத்துத் தேவருக்கு வாழ்த்துக்கூறினர். ஆன்றோரும், சான்றோரும், அறவோரும் துறவோரும் புதுமணமக்களைப் பொன்னியின் புதுப் புனலென இன்பம்பொங்கி வாழ்க!" என்று வாழ்த்தினர். மணவிழாவில் புலவர்கள் பொற்கிளியும் பொன்னாடையும் பரிசில் பெற்றனர். நாவலரும் பாவலரும், மறையவரும், அந்தணரும், பாணரும் விளையரும், கூத்தரும் தத்தம் தகுதிகேற்ற பரிசில்கள் பெறலாயினர். பெருமக்கள், மறவர்கள் அரசாங்க அலுவலர்கள். அரசச் சுற்றத்தார் அரண்மனைப் பணியாளர் ஆகியோர் உரிய முறையில் பரிசில்கள் அடைந்தனர்.

“நம்முடைய திருமகள் மதுரவல்லிநாச்சியார் அகிலாண்டேசுவரி என்ற விருதுப்பெயருடன் பெரிய உடையத் தேவர் அவர்களின் மாதேவியாராக விளங்குவார். நம்முடைய சேதுபதி பூமியின் ஐந்தில் இரண்டு பங்கை அகிலாண்டேசுவரிக்குச் சீதனக் காணியாக வழங்குகின்றோம். இனிப்புதிய சீமைக்குச் சிவகங்கை தலைநகராகத் திகழும். சிவகங்கைச் சிற்றரசின் கொற்றவராக முத்துவிசய ரகுநாத கௌரிவல்லப சசிவர்ணப் பெரிய உடையத்தேவர் வீற்றிருப்பார்!” என்றார் மன்னர் சேதுபதி.

கிழவன் சேதுபதியின் அமுதவாக்கு பொழிந்தவுடன்
வானமும், மண்ணகமும் அதிரும் வண்ணம் மண
முரசும், மங்கலமுரசும் வெற்றிமுரசும் முழங்கின.
பெருஞ் சோற்றுவிழாவிற்குப் பேராகும் பொழுது
சேனாதிபதி சந்தனத்தேவன், அல்லி பின்தொடர்ந்துவர
உடையத்தேவரையும் மாதேவியையும் வணங்கினான்.
மண மக்களைப் பெருஞ்சோற்றுவிழா மண்டபத்தில்,
இளவரசன் விசயரங்கசொக்கநாதனும் தாமரையும்
இருகை குவித்து வரவேற்று அழைத்துக்கொண்டு
செல்லும் காட்சியைத் தொலைவிலிருந்து மாமன்னர்
கிழவன் சேதுபதியும், வானவன் மதுரை ராக்கம்மாளும்,
முருகப்ப பூபதியும் கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

நீலவானில் முழுநிலா உலாவந்துகொண்டிருந்தது.
விண்மலர்கள், கண்மலர்ந்து விழாக்கோல நிகழ்ச்சிகளைக்
கண்டுகளித்தன. மறக்குடி மங்கையர் எழுவர் எழுவ
ராகப் பெருஞ் சோற்றுவிழா மண்டபத்தின் முன்னர்
வையகம் வாழ நாமும் வாழ்வோம்!! என்று குரவைக்
கூத்தாடி மக்களை மகிழ்வித்தனர்! ஆம்! வையத்தில்
வாழ்வாங்குவாழ நாமும் வாழ்த்துவோம்.

முற்றும்.

